LAUREN KATE

LACRIMA

Cel mai bine vândut autor potrivit *New York Times*

Lauren Kate

Lacrima

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KATE, LAUREN

Lacrima/Lauren Kate; trad. Andra-Elena Agafiței prin Lingua Connexion. – București: Editura RAO, 2016

ISBN 978-606-776-096-5

I.Agafiței, Andra Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Lauren Kate
Teardrop
Copyright © Lauren Kate, 2013

Pentru Matilda

Tărâmul lacrimilor e un loc atât de tainic.

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY,

MICUL PRINȚ

PROLOG

PREISTORIE

Aşadar, asta era:

Un apus sumbru de chihlimbar. Umiditatea plutea pe cerul leneş. O maşină singuratică traversa cu viteză podul Seven Mile[1], îndreptându-se către un zbor pe care nu avea să-l prindă. Valuri sălbatice se ridicau în apa de la est de coasta Keys, transformându-se într-un monstru care, la ştirile de seară, urma să-i uimească pe oceanografi. La baza podului, traficul era oprit de nişte bărbaţi care păreau a lucra în construcţii şi care înscenau un blocaj temporar.

Şi el: băiatul în barca de pescuit furată, la o distanţă de aproape nouăzeci de metri, în partea de vest a podului. Ancora era coborâtă. Urmărea cu privirea ultima maşină care era lăsată să treacă. Stătea acolo de o oră şi mai avea la dispoziţie doar câteva momente pentru a veghea – nu, pentru a *supraveghea* tragedia care urma să se petreacă, pentru a se asigura că, de această dată, totul avea să meargă cum nu se poate mai bine.

Bărbaţii care se dădeau drept constructori îşi spuneau Originarii. Şi băiatul din barcă era tot un Originar, cel mai tânăr din familia sa. Maşina de pe pod era un automobil marca Chrysler K., din 1988, de culoarea şampaniei, cu două sute de mii de kilometri la bord, a cărui oglindă retrovizoare era lipită cu bandă adezivă. Cea care conducea maşina era de profesie arheolog şi mamă. Pasagerul era fiica ei, o fată de şaptesprezece ani din New Iberia, Louisiana, elementul principal al planurilor Originarilor. Mama şi fiica aveau să moară în numai câteva

[1] Pod faimos din Florida Keys (n.tr.)

minute… Asta dacă băiatul nu dădea totul peste cap.

Numele lui era Ander. Transpira.

Era îndrăgostit de fata din maşină. Deci, acum, aici, în căldura blândă a unei primăveri târzii din Florida, unde bâtlanii albaştri urmăreau egretele albe pe cerul negru de opal, şi în liniştea apei care îl înconjura, băiatul trebuia să aleagă: fie îşi îndeplinea obligaţiile faţă de familia sa, fie…

Nu.

Alegerea era mult mai simplă:

Ori salva lumea, ori salva fata.

Maşina trecu de prima bornă kilometrică dintre cele şapte ale lungului pod spre oraşul Marathon, din centrul arhipelagului Florida Keys[2]. Valul Originarilor urmărea să lovească la a patra bornă, dincolo de jumătatea podului. O uşoară scădere a temperaturii, viteza vântului sau textura fundului mării puteau să modifice dinamica valului. Originarii trebuiau să fie pregătiţi pentru orice situaţie. Ce puteau ei să facă: să creeze un val din apa oceanului folosind respiraţia antediluviană şi apoi să plaseze bestia într-o locaţie precisă, asemenea unui ac pe un disc de patefon, dând frâu liber muzicii infernale. Puteau chiar să scape basma curată. Nimeni nu putea acuza pe cineva de o crimă despre a cărei existenţă habar nu avea.

Crearea valurilor era un element al puterii cultivate a Originarilor, Zefirul. Nu era un control asupra apei, ci mai degrabă o abilitate de a manipula vântul care se abătea cu o forţă puternică asupra oceanului. Ander fusese crescut să venereze Zefirul ca pe o divinitate, deşi originile acestuia erau tulburi: se născuse într-un timp şi într-un loc despre care Originarii mai în vârstă nu mai vorbeau.

Luni de zile discutaseră doar despre faptul că erau siguri că un vânt potrivit, pe sub o apă la fel de potrivită, avea să fie suficient încât să ucidă fata potrivită.

Limita de viteză era de treizeci şi cinci de kilometri. Automobilul Chrysler se deplasa cu şaizeci. Ander îşi şterse sudoarea de pe frunte.

[2] Arhipelag de corali din statul Florida, situat în extremitatea sudică a peninsulei cu acelaşi nume (n.tr.)

O lumină de un albastru-deschis strălucea în maşină. Stând în barcă, băiatul nu le zărea chipurile. Vedea doar două creştete, două sfere întunecate sprijinite de tetierele scaunelor. Şi-o imagină pe fată cu telefonul, trimiţând un mesaj-text unui prieten în care îi spunea despre vacanţa plănuită cu mama ei, intenţionând să se vadă cu vecina al cărei chip era plin de pistrui sau să iasă cu acel băiat cu care îşi petrecea timpul, cel pe care Ander nu îl suporta.

O săptămână întreagă o privise citind pe plajă aceeaşi carte decolorată. *Bătrânul şi marea.* O privise dând pagina cu mişcarea lentă a unei persoane extrem de plictisite. În acea toamnă, avea să fie în ultimul an de liceu. Ştia că se înscrisese la trei cursuri la care excela; odată, aflat pe un culoar dintr-un magazin alimentar, o ascultase printre cutiile de cereale vorbind cu tatăl ei despre asta. Ştia cât de mult o îngrozea analiza matematică.

Ander nu mergea la şcoală. El o studia pe fată. Originarii îl obligaseră să o urmărească. Acum, devenise expert.

Îi plăceau nucile pecan şi nopţile senine, în care putea să privească stelele. Avea o postură teribilă când stătea la masă, dar, când alerga, parcă zbura. Se pensa cu ajutorul unei pensete ornate cu bijuterii; în fiecare an, de Halloween, îmbrăca vechiul costum al Cleopatrei, moştenire de la mama ei. Îşi condimenta toate mâncărurile cu sos Tabasco[3]; alerga un kilometru şi jumătate în mai puţin de şase minute; cânta fără talent, dar cu pasiune, la chitara Gibson a bunicului ei. Îşi picta bulinuţe pe unghii şi pe pereţii dormitorului. Visa să părăsească localitatea în care trăia pentru un oraş mare precum Dallas sau Memphis, să cânte în cluburi obscure, în serile dedicate amatorilor. Îşi iubea mama cu o pasiune feroce şi indestructibilă, pe care Ander o invidia şi pe care se străduia să o înţeleagă. Iarna purta tricouri fără mâneci, la plajă se îmbrăca cu jachete, se temea de înălţimi şi, cu toate acestea, adora montagne-russe-urile şi nu dorea să se căsătorească niciodată. Nu plângea. Când râdea, închidea ochii.

[3] Sos picant, făcut din ardei tabasco, sare şi oţet (n.tr.)

Ştia *totul* despre ea. Dacă ar fi fost o materie de studiu, ar fi trecut cu brio orice examen. O urmărise încă din ziua în care se născuse, douăzeci şi nouă februarie. Toţi Originarii o urmăriseră. O supraveghease înainte ca el sau ea să poată vorbi. Nu-şi vorbiseră niciodată.

Ea era viaţa lui.

Trebuia să o omoare.

Fata şi mama ei lăsaseră geamurile în jos. Originarilor nu avea să le placă acest lucru. Era sigur că unul dintre unchii săi fusese însărcinat să le blocheze câtă vreme cele două jucau gin rummy, într-o cafenea cu un paravan de pânză albastră.

Însă, demult, Ander o văzuse pe mama fetei împingând un băţ în regulatorul de tensiune al unei maşini a cărei baterie era moartă, pornindu-i din nou motorul. O zărise pe fată schimbând un cauciuc pe marginea drumului la o temperatură de treizeci şi opt de grade, fără să transpire. Aceste femei ştiau cum să se descurce. „Un motiv în plus să o ucidă”, ar fi zis unchiul său, sfătuindu-l mereu să-şi apere originea. Însă nimic din ce vedea la această fată nu-l înfricoşa pe băiat; totul îi sporea şi mai mult fascinaţia.

Când trecură de a doua bornă kilometrică, îşi lăsară braţele bronzate să atârne pe portierele maşinii. Aşa mamă, aşa fiică – încheieturile li se răsuciră în acelaşi timp, ascultând la radio ceva ce Ander şi-ar fi dorit să poată auzi.

Se întreba cum ar fi mirosit sarea pe pielea ei. Ideea de a se afla atât de aproape de fată încât să-i respire în faţă îl arunca într-un val de plăcere ameţitoare ce atingea apogeul, transformându-se în greaţă.

Un lucru era sigur: nu avea să fie niciodată a lui.

Îngenunche pe băncuţă. Sub greutatea lui, barca se legănă, împrăştiind oglindirea lunii care răsărea. Apoi se zgudui puternic, semnalizând o tulburare undeva în apă.

Valul se forma.

Trebuia doar să privească. Familia îi spusese foarte clar acest lucru. Valul avea să lovească, iar maşina, inundată, urma să cadă de pe pod ca o floare peste marginea unei

fântâni. Urma să fie trasă în adâncurile mării. Asta era tot.

Când familia lui închiriase sărăcăcioasa casă de vacanţă din Key West, a cărei „vedere spre grădină” era o alee plină de buruieni, nimeni nu îi spusese despre valurile ulterioare, care aveau să le ucidă pe mamă şi pe fiică. Nimeni nu îi zisese cât de încet se descompunea un cadavru în apa rece. Însă, toată săptămâna, Ander avusese coşmaruri despre viaţa de dincolo a fetei.

Familia lui îi spusese că, odată cu trecerea valului, totul avea să se termine şi că el urma să ducă o viaţă normală. Nu asta zisese că îşi dorea?

Pur şi simplu, trebuia să se asigure că maşina rămânea pe pod suficient timp cât fata să moară. Dacă, din întâmplare – aici, unchii lui începură să se certe – mama şi fiica reuşeau cumva să se salveze şi să iasă la suprafaţă, atunci Ander trebuia să…

„Nu”, rosti mătuşa lui, Chora, destul de tare încât să reducă la tăcere o cameră plină de bărbaţi. Îi era ca o mamă lui Ander. El o iubea, dar nu o plăcea. „Nu se va întâmpla aşa ceva”, spuse ea. Valul creat de ea avea să fie destul de puternic. Nu era nevoie ca băiatul să o înece pe fată cu propriile-i mâini. Originarii nu erau nişte criminali. Erau supraveghetorii umanităţii, cei care preveneau apocalipsa. Înfăptuiau *un act dumnezeiesc.*

Dar *era* o crimă. Acum, fata trăia. Prietenii şi familia o iubeau. Avea o viaţă înainte, şanse care se întindeau precum ramurile unui stejar spre cerul infinit. Prin felul ei de-a fi, tot ce o înconjura părea spectaculos.

Lui Ander nu îi plăcea să se gândească la faptul că, într-o zi, ea avea să facă gestul de care se temeau Originarii. Îndoiala îl consuma. Când valul se apropie, se gândi să-l lase să-l învăluie şi pe el.

Dacă îşi dorea să moară, trebuia să abandoneze barca. Trebuia să dea drumul mânerelor din capătul lanţului sudat de ancora lui. Indiferent cât de puternic ar fi fost valul, acesta nu s-ar fi rupt; ancora nu ar fi fost smulsă de pe fundul mării. Acest tip de ancoră era făcut din oricalc, un metal vechi, pe care arheologii moderni îl considerau

mitologic. Cea aflată la capătul lanţului era una dintre cele cinci relicve făurite din substanţa păstrată de Originari. Mama fetei – un om de ştiinţă cum mai rar vedeai, care credea în lucruri cărora nu le putea dovedi existenţa – ar fi renunţat la întreaga ei carieră ca să descopere măcar una.

Ancora, suliţa, aruncătorul de suliţe, flaconul lacrimogen şi cutiuţa sculptată care strălucea nefiresc de verde – erau tot ce rămăsese de la neamul lui, din lumea despre care nu mai vorbea nimeni, din trecutul care devenise singura misiune a Originarilor, aceea de a-l reprima.

Fata nu ştia nimic despre existenţa lor. Dar ştia de unde se trăgea? Putea să-şi urmărească linia genealogică la fel de iute cum el şi-o putea urmări pe-a lui, spre lumea pierdută în urma inundaţiilor, spre secretul de care erau amândoi inextricabil legaţi?

Era timpul. Maşina se apropie de a patra bornă kilometrică. Ander privi valul ivit sub cerul ce se întuneca până când creasta albă nu mai putea fi confundată cu un nor. Îl privi crescând cu încetinitorul, şase metri, nouă metri, un zid de apă care înainta spre ele, negru ca noaptea…

Mugetul acestuia înecă ţipătul care se auzi din maşină. Părea că strigătul era al mamei, nu al ei. Ander se cutremură. Sunetul dădu de înţeles că, în cele din urmă, văzuseră valul. Luminile de la stopurile de frână fulgerară. Turaţia motorului crescu. Era prea târziu.

Mătuşa Chora se ţinuse de cuvânt; îşi crease valul perfect. Purta mirosul de *citronella*[4] – ideea ei de a masca duhoarea de metal ars care însoţea vraja Zefirului. Cu o lăţime compactă, valul mai înalt decât o clădire cu trei etaje îşi avea vâltoarea adânc în pântec şi o buză de spumă care urma să rupă podul de la jumătate, lăsând însă intacte cele două jumătăţi. Avea să îşi îndeplinească sarcina curat, dar, şi mai important, repede. Turiştii opriţi la gura podului nu ar mai fi avut când să-şi scoată telefoanele şi să apese pe butonul de „înregistrare”.

Când valul se sparse, se întinse peste pod şi apoi se mări

[4] Ulei esenţial, cu proprietăţi medicinale şi aromatice (n.tr.)

de două ori, ca să se izbească de separatorul de pe autostradă, la trei metri distanţă de maşină, potrivit planului. Podul gemu. Drumul cedă. Maşina se roti în centrul vârtejului de apă. Şasiul se inundă. Luat de val, se ridică pe coama acestuia, iar apoi alunecă spre pod, pe o pantă de mare tulburată.

Ander urmări automobilul Chrysler răsturnându-se în faţa valului. Când se clătină în jos, ceea ce văzu prin parbriz îl îngrozi. Era acolo: părul de un blond murdar plutea în toate părţile. Avea un profil blând, precum umbra aruncată de lumina unei lumânări. Braţele-i erau întinse către mama ei, care se lovise cu capul de volan. Ţipătul ei îl tăie pe băiat ca sticla. Dacă acest lucru nu s-ar fi întâmplat, probabil totul ar fi fost diferit.

Dar, se întâmplase:

Pentru prima dată în viaţa lui, ea îl *privi.*

Scăpă din mâini mânerele ancorei din oricalc. Picioarele i se ridicară de pe podeaua bărcii de pescuit. Înainte ca maşina să cadă în apă, băiatul înotă spre geamul deschis, luptându-se cu valul, bazându-se pe fiecare strop de putere din vechime ce îi curgea prin sânge.

Era război, Ander faţă în faţă cu valul. Acesta îl îmbrânci, împingându-l spre partea inferioară a bancului din golf, lovindu-i coastele, zdrobindu-i trupul. Scrâşni din dinţi şi înotă prin durere, prin reciful de corali care îi sfâşia pielea, printre bucăţile de sticlă şi apărătoarea crăpată, prin perdelele dense de alge şi buruieni. Îşi înălţă capul la suprafaţă şi-şi trase sufletul. Văzu conturul răsucit al maşinii – care dispăru apoi sub o lume de spumă. Gândul de a nu ajunge acolo la timp aproape că îl făcu să plângă.

Totul se linişti. Valul se retrase, adunând rămăşiţele care pluteau, luând cu el şi maşina. Lăsându-l pe Ander în urmă.

Avea o şansă. Geamurile se aflau deasupra nivelului mării. De îndată ce valul avea să revină, maşina urma să fie zdrobită în adâncimea acestuia. Ander nu reuşi să îşi dea seama cum trupul i se ridică din apă şi alunecă prin aer. Sări în val şi întinse mâna.

Trupul ei era la fel de rigid precum un jurământ. Ochii negri deschişi băteau în albastru. Când se întoarse către el, sângele i se prelinse pe gât. Ce vedea? Ce *era* el?

Întrebarea şi privirea ei îl paralizară pe Ander. În acel moment tulburat, valul îi înconjură, iar el pierdu o şansă crucială; avea timp să o salveze doar pe una din de. Ştia cât de crudă era situaţia. Dar, egoist, nu putu să îi dea drumul.

Chiar înainte ca valul să îi acopere, Ander o apucă de mână.

Eureka.

1

EUREKA

În liniştea micii săli de aşteptare de culoare bej, urechea vătămată a Eurekăi răsună. O masă – un obicei rămas după accidentul în urma căruia surzise pe jumătate. Gestul nu amelioră situaţia. Un mâner se roti în capătul celălalt al camerei. Apoi o femeie blondă, al cărei păr era bine coafat şi tapat, îmbrăcată cu o bluză străvezie şi cu o fustă de culoare măslinie, apăru în spaţiul luminat de lampă.

— Eureka?

Vocea ei joasă concura cu bolborositul ce se auzea într-un acvariu în care scafandrul din plastic fosforescent era îngropat până la genunchi în nisip, dar în care nu se vedea nici urmă de peşte.

Fata privi holul gol dorindu-şi să invoce o altă fată pe nume Eureka, invizibilă, care să îi ia locul vreme de o oră.

— Sunt doctorul Landry. Te rog să intri.

De când tatăl ei se recăsătorise în urmă cu patru ani, ea supravieţuise unei armate de terapeuţi. O viaţă condusă de trei adulţi care nu puteau să convină asupra niciunui lucru se dovedi a fi mult mai dezastruoasă decât una condusă doar de doi. Tatăl său se îndoise în privinţa primului psihanalist, un freudian de şcoală veche, aproape la fel de mult precum mama ei îl urâse pe cel de-al doilea, un psihiatru care abia îşi ţinea ochii deschişi şi care lua pastile pentru a nu mai părea atât de amorţit. Apoi, apăru în scenă noua soţie a tatălui, Rhoda, care încercase să apeleze la consilierul şcolii, la un acupuncturist şi la un specialist în controlul mâniei. Însă Eureka pusese piciorul în prag când veni vorba despre terapeutul condescendent al familiei, în biroul căruia tatăl ei nu se simţise niciodată

atât de înstrăinat de familia sa. Ea îl plăcuse cu adevărat pe ultimul psihiatru, care făcea reclamă unei faimoase şi îndepărtate şcoli suedeze cu internat – până când mama, aflând mai multe despre aceasta, ameninţase să-l dea pe tatăl ei în judecată.

Eureka observă încălţările din piele ale noului terapeut. Stând pe canapea, văzuse multe perechi asemănătoare. Femeilor doctor le plăcea acest mic truc: descălţau pantofii cu talpă joasă la începutul unei şedinţe şi apoi îi încălţau din nou, ca să anunţe sfârşitul terapiei. Probabil că toate citiseră acelaşi articol plictisitor despre Metoda pantofilor, în care se preciza că gestul era o manieră mai blândă de a spune unui pacient că şedinţa se terminase, în loc de a-l anunţa de expirarea timpului.

Biroul era menit să calmeze: o canapea lungă de piele de culoare maro cu spatele la fereastra cu obloane, două scaune tapiţate în faţa unei mese pe care se afla un bol cu bomboane cu aromă de cafea învelite în staniol auriu, un covor ţesut, al cărui model era reprezentat de urme de paşi în diferite culori. Un odorizant de pus în priză făcea totul să miroasă a scorţişoară, ceea ce pe Eureka nu o deranja. Landry luă loc pe unul din scaune. Fata îşi aruncă zgomotos rucsacul pe podea – manualele pentru cursurile la care excela erau nişte cărămizi – şi apoi se prăbuşi pe canapea.

— Frumos loc, spuse ea. Ar trebui să faceţi rost de un pendul din acela cu bile argintii. Ultimul doctor la care am fost avea unul. Şi poate de un rezervor cu apă, cu robinete pentru apă caldă şi rece.

— Dacă vrei să bei apă, e o cană lângă chiuvetă. Mi-ar plăcea să…

— Nu contează.

Eureka rostise deja mai multe cuvinte decât îşi propusese să o facă pentru întreaga oră. Era agitată. Inspiră şi îşi ridică iar scutul de protecţie. Îşi aminti că era o fiinţă stoică.

Landry îşi scoase unul din pantofii cu talpă joasă şi, cu ajutorul călcâiului în ciorap, făcu să-i alunece şi celălalt

pantof, lăsând să i se vadă unghiile de la picioare, date cu ojă maronie. Cu ambele picioare sub coapse, îşi sprijini bărbia în palmă.

— Ce te aduce azi, aici?

Când Eureka se afla într-o situaţie nefericită, mintea îi zbura către destinaţii sălbatice, pe care nu încerca să le evite. Îşi imagina cum o coloană de maşini într-o paradă din centrul oraşului New Iberia în care, din clădirile aflate în apropiere se aruncau bucăţele de hârtie colorată, o însoţea elegant spre şedinţa de terapie.

Însă Landry părea raţională, interesată de realitatea din care fata tânjea să scape. Ajunsese acolo cu Jeepul ei roşu. Drumul de douăzeci şi şapte de kilometri dintre acest birou și şcoala ei o adusese aici – şi fiecare secundă însemna trecerea unui alt minut în care nu se afla la şcoală, făcându-şi încălzirea pentru întâlnirea cu cei care luau parte la cursa de atletism în aer liber. Ghinionul o adusese aici.

Sau scrisoarea trimisă de spitalul Acadia Vermilion, în care se preciza faptul că, din cauza recentei tentative de sinucidere, terapia nu era opţională, ci obligatorie?

Sinucidere. Cuvântul suna mai violent decât încercarea pe care o făcuse. Cu o noapte înainte de începerea ultimului an de liceu, Eureka deschisese pur şi simplu fereastra şi lăsase perdelele albe şi străvezii să plutească spre ea, în timp ce stătea în pat, culcată. Încercase să se gândească la un singur lucru măreţ în legătură cu viitorul ei, dar mintea îi alunecase către momente pierdute de bucurie, care nu mai aveau să se repete vreodată. Nu putea trăi în trecut, aşa că hotărâse că nu mai avea de ce să trăiască. Îşi deschisese iPodul. Înghiţise ultimele analgezice pe care tatăl ei le avea în dulăpiorul cu medicamente, pentru a potoli durerea cauzată de discul fisurat de la coloana vertebrală.

Opt, poate nouă pastile; înghiţindu-le, nu le numărase. Se gândise la mama ei. Se gândise la Maria, mama lui Isus, despre care fusese crescută să creadă că, în ceasul morţii, se ruga pentru toţi. Eureka ştia ce spunea religia catolică

despre sinucidere, dar credea în Maria a cărei milă era mare, care ar fi putut înţelege că ea pierduse atât de multe lucruri, încât renunţarea era singura soluţie.

Se trezise într-o sală de urgenţe friguroasă, legată de o targă şi înecându-se cu tubul unei pompe stomacale. Auzise cum tatăl ei şi Rhoda se certau pe hol, în vreme ce o asistentă o forţa să bea un cărbune lichid groaznic, pentru a înlătura substanţele pe care nu reuşiseră să o facă să le elimine din organism.

Deoarece nu cunoştea limbajul care ar fi scos-o mai devreme de acolo – „Vreau să trăiesc”, „Nu voi mai încerca asta“ – Eureka petrecu două săptămâni în salonul de la psihiatrie. Nu avea să uite niciodată absurditatea de a sări coarda lângă o femeie imensă şi schizofrenică în timpul exerciţiilor fizice, mâncatul terciului de ovăz împreună cu un student care nu-şi tăiase venele suficient de adânc, care îi scuipa în faţă pe infirmieri, când încercau să-i dea doza de medicamente. Cumva, şaisprezece zile mai târziu Eureka se îndrepta cu greu spre slujba de dimineaţă, înainte de prima oră de curs a liceului catolic Evangeline, unde Belle Pogue, o elevă de clasa a zecea de la Opelousas, o oprise la uşa capelei spunându-i: „Cred că te simţi binecuvântată pentru că trăieşti“.

Fata se uitase în ochii deschişi la culoare ai acesteia, făcând-o să suspine, să-şi facă semnul crucii şi să fugă spre cea mai îndepărtată strană. În cele şase săptămâni de când revenise la liceu, Eureka încetase să mai numere câţi prieteni pierduse.

Doctorul Landry îşi drese vocea.

Fata privi spre tavanul înclinat.

— Ştii de ce sunt aici?

— Mi-ar plăcea să te aud spunând-o.

— Din cauza soţiei tatălui meu.

— Ai probleme cu mama ta vitregă?

— Rhoda face programările. De aceea mă aflu aici.

Tratamentul Eurekăi devenise una dintre priorităţile soţiei tatălui ei. Mai întâi, trebuia să facă faţă divorţului, apoi să plângă moartea mamei ei, iar acum, să analizeze

tentativa de sinucidere. În afară de Diana, nu mai era nimeni care să intervină în folosul ei, să dea un telefon şi să concedieze un impostor. Eureka se imaginã la vârsta de optzeci şi cinci de ani, încă obligată să vină la şedinţele cu doctorul Landry, nu mai puţin tulburată decât era astăzi.

— Ştiu că ţi-a fost greu când ai pierdut-o mama ta, spuse Landry. Cum te simţi?

Eureka îşi concentră atenţia asupra cuvintelor *ai pierdut-o,* ca şi când ea şi Diana s-ar fi pierdut în mulţime şi ar fi urmat să se regăsească în curând, să se ţină de mână, să meargă la cel mai apropiat restaurant de pe chei să mănânce scoici prăjite şi să-şi continue viaţa ca şi când nu s-ar fi despărţit niciodată.

În acea dimineaţă, din partea cealaltă a mesei, Rhoda îi trimisese un mesaj Eurekăi: *Dr. Landry, 3 p.m.* Conţinea şi o adresă, prin care îi trimitea datele întâlnirii în calendarul telefonului ei. Când Eureka apăsă pe adresa biroului, un punct pe hartă marcă locaţia, strada principală din New Iberia.

— New Iberia? izbucni ea.

Rhoda înghiţi nişte suc verde, care arăta dezgustător.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea.

New Iberia era oraşul în care se născuse şi crescuse Eureka. Era locul pe care îl numea încă acasă, unde locuise cu părinţii în perioada liniştită a vieţii ei, până când aceştia se despărţiră şi mama ei se mută, iar mersul încrezător al tatălui începu să semene cu un târşâit precum al crabului cu cleşti albaştri de la VICTOR'S, unde fusese bucătar.

Asta se întâmpla cam în preajma uraganului Katrina, iar Rita lovi la puţin timp după aceea. Vechea casă a Eurekăi încă mai exista – auzise că o altă familie locuia acum acolo –, dar, după trecerea uraganelor, tatăl ei nu mai dorise să investească timp sau sentimente ca să o repare. Aşadar, se mutară în Lafayette, la douăzeci şi patru de kilometri şi treizeci de ani-lumină de casă. Tatăl ei primi o slujbă de bucătar la PREJEAN'S, mai mare, dar mai puţin romantic decât VICTOR'S. Eureka se înscrise la altă şcoală, ceea ce

îi displăcu. Înainte ca ea să îşi dea seama că tatăl ei nu se mai gândea la Diana, cei doi se mutau într-o casă mare, de pe strada Shady Circle. Aparţinea unei femei autoritare, pe nume Rhoda, care era însărcinată. Noul dormitor al fetei se afla în capătul holului, în partea opusă a viitoarei camere a copilului.

Aşadar, nu Rhodei, ci Eurekăi nu îi plăcea faptul că acest nou terapeut locuia tocmai în New Iberia. Cum ar fi trebuit să procedeze ca să conducă până acolo şi să se întoarcă la timp, pentru întâlnirea ei?

Aceasta era importantă nu doar pentru că liceul Evangeline se întrecea cu rivalul lui, liceul Manor. Era ziua în care Eureka îi promisese antrenoarei că avea să îi comunice dacă urma sau nu să părăsească echipa.

Înainte ca Diana să moară, ea fusese numită căpitan. După accident, când îşi mai revenise din punct de vedere fizic, prietenii o imploraseră să revină la antrenamente. Dar singura cursă la care participase o făcuse să îşi dorească să ţipe. Colegii mai mici îi întinseră pahare cu apă, umplute cu milă. Antrenoarea crezuse că ghipsul din jurul încheieturilor mâinilor o încetinise. Era o minciună. Nu mai alerga din toată inima. Nu se mai dedica echipei. Inima ei era în ocean, alături de mama ei.

După ce luase pastilele, antrenoarea îi adusese baloane, care arătau absurd în salonul gol de la psihiatrie. Eureka nici măcar nu fusese lăsată să le păstreze după terminarea orelor de vizită.

— Renunţ, îi spusese fata. Îi era jenă să fie văzută legată de pat, de încheieturile mâinilor şi de glezne. Spuneţi-i lui Cat că poate lua vestiarul meu.

Zâmbetul trist al antrenoarei sugera că, după o tentativă de sinucidere, decizia fetei nu mai putea fi luată în considerare atât de uşor.

— Am trecut prin două divorţuri şi prin lupta cu boala necruţătoare a surorii mele, spuse antrenoarea. Nu zic asta doar pentru că eşti cel mai rapid copil din echipa mea. O spun pentru că e posibil ca alergatul să fie terapia de care ai nevoie. Când te vei simţi mai bine, să vii să mă vezi.

Vom mai discuta despre acel vestiar.

Eureka nu ştia de ce fusese de acord. Poate că nu voia să mai dezamăgească o altă persoană. Promisese să încerce să fie în formă până la cursa de astăzi împotriva liceului Manor, să mai încerce o dată. Cândva, îi plăcea să alerge, îi plăcea echipa. Însă acum nu mai simţea la fel.

— Eureka, îi atrase atenţia doctorul Landry. Poţi să-mi spui ce-ţi aminteşti din ziua accidentului?

Fata studie tavanul alb, ca şi când acesta ar fi putut să-i ofere un indiciu. Îşi amintea atât de puţine despre accident, încât nu avea rost să vorbească. Se ridică şi se opri în faţa oglinzii care atârna pe peretele din spate al biroului.

— Ce vezi? întrebă Landry.

Trăsăturile fetei care fusese înainte: aceleaşi urechi mici ca uşile deschise ale maşinii în spatele cărora îşi aşeza părul, aceiaşi ochi de un albastru-închis ca ai tatălui ei, aceleași sprâncene dezordonate, dacă nu le îngrijea zilnic – toate erau încă acolo. Şi totuşi, chiar înainte de această programare, două femei de vârsta Dianei trecuseră pe lângă ea în parcare, şoptind: „Nici mama ei nu ar recunoaşte-o”.

Era o expresie, ca multe lucruri pe care le spuneau oamenii din New Iberia despre Eureka: „Ar putea să se certe cu Marele Zid Chinezesc şi să câştige. Cântă ca o cizmă. Aleargă mai repede decât un atlet ofticat, călcat în picioare la olimpiadă”. Problema era uşurinţa cu care rosteau aceste vorbe. Acele femei nu se gândeau la cum era Diana, care şi-ar fi recunoscut fiica oriunde, oricând, indiferent de circumstanţe.

Cei treisprezece ani petrecuţi într-o şcoală catolică îi spuneau că aceasta o privea din rai şi că acum o recunoştea. Nu ar fi deranjat-o tricoul rupt cu arborele lui Josua de pe sub puloverul de şcoală al fiicei ei, unghiile roase sau gaura din dreptul degetului mare al pantofului stâng din pânză cu carouri. Însă părul ei sigur ar fi scos-o din minţi.

În cele patru luni de la accident, Eureka îşi vopsise părul

de un blond murdar într-o nuanţă de roşu sirenă (nuanţa naturală a mamei ei), în alb oxigenat (la ideea mătuşii Maureen, care deţinea un salon de înfrumuseţare), în negru intens (care, în sfârşit, părea să i se potrivească), iar acum rădăcinile i se zăreau într-un mod interesant. Fata încercă să îşi zâmbească în oglindă, dar chipul ei arăta ciudat precum o mască pe care o atârnase anul trecut pe peretele clasei în care se desfăşura ora de actorie.

— Povestește-mi despre cele mai recente amintiri plăcute, spuse Landry.

Eureka se lăsă pe spate, pe canapea. Trebuie să fi fost acea zi. Trebuie să fi fost CD-ul cu Jelly Roll Morton în aparatul stereofonic şi tonul ridicat şi groaznic al mamei, care se armoniza cu tonul ei la fel de ridicat şi de groaznic, în timp ce mergeau cu maşina cu geamurile coborâte, de-a lungul podului pe care nu aveau să îl mai traverseze niciodată. Îşi aminti că un vers amuzant o făcuse să râdă când se apropiaseră de mijlocul podului. Îşi aminti că văzuse semnul alb şi ruginit pe lângă care trecuseră – BORNA KILOMETRICĂ PATRU.

Apoi: Uitare. O imensă gaură neagră se căscase până când se trezi într-un spital din Miami cu scalpul sfâşiat, cu timpanul stâng spart, care nu avea să se vindece niciodată complet, cu o entorsă, cu ambele încheieturi ale mâinilor grav fracturate, cu o mulţime de vânătăi…

Şi fără mamă.

Tatăl rămăsese pe marginea patului ei. Plânse când ea îşi reveni, ceea ce îi închidea culoarea ochilor. Rhoda îi dădu şerveţele. Fraţii vitregi ai Eurekăi, de patru ani, William şi Claire, cuprinseră cu degetele lor mici şi moi părţile mâinilor ei care nu erau în ghips. Le simţise mirosul încă de dinainte de a deschide ochii, înainte de a şti că era cineva acolo sau că era încă în viaţă. Miroseau ca întotdeauna: a săpun şi a nopţi înstelate.

Rhoda îi vorbi calm când se aplecă deasupra patului şi îşi puse ochelarii roşii pe cap. „Ai avut un accident. Te vei face bine.”

Îi spuseră despre un val distructiv, care se ridicase ca un

mit din ocean şi care măturase Chryslerul mamei de pe pod. Îi ziseră despre oamenii de ştiinţă care căutau în apă un meteorit – posibila cauză a valului. De asemenea, despre muncitorii în construcţii şi o întrebaseră pe fată dacă ştia cum sau de ce maşina lor fusese singura căreia i se permisese să traverseze podul. Rhoda menţionase un proces împotriva primăriei, dar tatăl ei se opusese, zicând: „Hai să nu ne mai gândim la asta”. O întrebară şi despre supravieţuirea ei miraculoasă. Aşteptară ca ea să le spună cum de ajunsese singură la mal.

Când nu reuşi, îi ziseră ce se întâmplase cu mama ei.

Eureka nu asculta, nu auzea nimic. Era recunoscătoare pentru că bâzâitul din ureche estompa majoritatea sunetelor. Câteodată, îi plăcea că accidentul o lăsase pe jumătate surdă. Privea fix la chipul blând al lui William, apoi la al lui Claire, crezând că o va ajuta. Dar păreau să se teamă de ea, iar asta durea mai mult decât oasele ei rupte. Aşadar, privise în gol deasupra lor, relaxându-şi privirea pe peretele alb din depărtare şi fixând-o acolo pentru următoarele nouă zile. Le spunea mereu asistentelor că nivelul durerii ei era şapte din zece pe scala lor, asigurându-se că avea să primească mai multă morfină.

— S-ar putea să simţi că lumea este un loc foarte nedrept, spuse Landry.

Era încă Eureka în această cameră, cu femeia condescendentă plătită să nu o înţeleagă? *Asta* era nedrept. Îşi imagină pantofii decupaţi de culoare gri ai acesteia ridicându-se ca prin magie de pe covor, plutind în aer şi rotindu-se ca limbile unui ceas până la expirarea timpului, când ea ar fi putut să se grăbească să ajungă la întâlnire.

— De cele mai multe ori, strigătele de ajutor ca ale tale sunt rezultatul sentimentului de a nu fi înţeles.

În limbajul psihiatrilor, „strigăt de ajutor“ însemna „tentativă de sinucidere“ Nu era un strigăt de ajutor. Înainte de moartea Dianei, Eureka socotea că lumea era un loc incredibil de captivant. Mama ei era o aventură. Într-o

plimbare obişnuită, observa lucruri pe lângă care majoritatea oamenilor trecea de mii de ori. Râdea mai zgomotos şi mai des decât orice alt cunoscut al ei – făcând-o să se simtă ruşinată de câteva ori, dar zilele acestea râsul mamei sale îi lipsea mai mult decât orice altceva.

Fuseseră împreună în Egipt, în Turcia şi în India, într-un tur cu vaporul prin insulele Galapagos – excursii ce făceau parte din munca de arheolog a mamei ei. Cândva, vizitând-o pe aceasta pe un şantier arheologic din nordul Greciei, pierduseră ultimul autobuz care pleca din Trikala şi crezuseră că aveau să rămână acolo peste noapte – până când Eureka cea de paisprezece ani opri un camion ce transporta ulei de măsline, care le duse înapoi în Atena. Îşi aminti de mâna mamei cuprinzându-i mijlocul şi de vocea ei joasă murmurându-i: „Ai putea să găseşti şi ieşirea din vizuina unei vulpi din Siberia, fată. Eşti un tovarăş de călătorie grozav”, când călătoriseră în partea din spate a camionului, printre cuvele din care răzbătea un miros înţepător. Era complimentul preferat al ei. Când trebuia să scape dintr-o situaţie, se gândea adesea la aceste cuvinte.

— Eureka, încerc să creez o legătură între noi, spuse doctorul Landry. Oamenii care îţi sunt foarte apropiaţi încearcă să se apropie de tine. I-am rugat pe mama ta vitregă şi pe tatăl tău să noteze câteva cuvinte prin care să descrie modul în care te-ai schimbat. Se întinse după un carneţel aflat pe capătul mesei de lângă scaunul ei. Ţi-ar plăcea să le auzi?

— Desigur. Fata ridică din umeri. Să auzim.

— Mama ta vitregă…

— Rhoda.

— Rhoda a spus că eşti „rece”. A zis că restul familiei „merge ca pe coji de ouă” în jurul tău, că eşti „retrasă şi neîngăduitoare” cu fraţii tăi vitregi.

Eureka tresări.

— Nu sunt… Retrasă – cui îi păsa? Dar neîngăduitoare cu gemenii? Era adevărat? Sau era încă unul dintre trucurile Rhodei?

— Şi tata? Lasă-mă să ghicesc – „distantă“,

„indiferentă“, „morocănoasă”?

Landry dădu pagina carneţelului.

— Da, tatăl tău te descrie ca fiind „distantă”, „indiferentă”, „o nucă greu de spart”.

— Să fii indiferent nu este un lucru rău. De când aflase despre stoicismul grecesc, Eureka îşi dorise să îşi controleze emoţiile. Îi plăcea ideea libertăţii câştigate prin controlarea emoţiilor, pe care să le ascundă, astfel încât doar ea să le poată vedea, ca pe nişte cărţi de joc. Într-un univers fără persoane precum Rhoda şi doctorul Landry, faptul că tatăl ei o făcuse „indiferentă” ar fi putut fi un compliment. Şi el era indiferent.

Însă expresia „nucă greu de spart” o deranja.

— Ce fel de nucă sinucigaşă *vrea* să fie înţeleasă? mormăi ea în barbă.

Landry închise carneţelul.

— Încă mai ai gânduri sinucigaşe?

— Mă refeream la nuci, spuse Eureka, exasperată. Mă *comparam* cu o nucă… Nu contează.

Dar era prea târziu. Scăpase cuvântul cu litera „s”, ceea ce era ca şi când ar fi spus „bombă” într-un avion. Doctorul Landry sigur începuse să se îngrijoreze.

Desigur că fata încă se gândea la sinucidere. Şi, da, se gândise şi la alte metode, ştiind că nu ar fi încercat să se înece – nu după Diana. Cândva, văzuse o emisiune despre modul în care plămânii victimelor unui înec se umpleau cu sânge înainte de a muri. Câteodată, vorbea despre sinucidere cu prietenul ei Brooks, care era singura persoană în care putea să aibă încredere că nu avea să o judece, să o pârască tatălui ei sau să facă un lucru şi mai rău. Dezactiva funcţia de apel de conferinţă ori de câte ori ea suna la această linie fierbinte. O făcuse să-i promită că îi va vorbi de fiecare dată când se gândea la asta; aşadar, vorbeau mult.

Dar ea era încă aici, nu-i aşa? Impulsul de a părăsi această lume nu era la fel de paralizant ca atunci când Eureka înghiţise acele medicamente. Letargia şi apatia înlocuiseră dorinţa de a muri.

— Tata a menţionat cumva dacă am fost dintotdeauna aşa? întrebă ea.

Landry lăsă carneţelul pe masă.

— Dintotdeauna?

Acum fala îşi întoarse privirea. Poate că nu dintotdeauna. Desigur că nu dintotdeauna. O vreme, totul fusese bine. Dar, când avea zece ani, părinţii ei se despărţiră. După o asemenea situaţie, e cam greu să îţi mai revii.

— E posibil să îmi dai o reţetă pentru antidepresive? Timpanul ei stâng bâzâia din nou. Altfel, ceea ce facem aici pare a fi o pierdere de timp.

— Nu ai nevoie de medicamente. Trebuie să te deschizi, nu să îngropi această tragedie. Mama ta vitregă spune că nu vorbeşti nici cu ea, nici cu tatăl tău. Nu te-ai arătat interesată să discuţi cu mine. Dar cu prietenii de la şcoală?

— Cat, spuse automat Eureka. Şi Brooks. Cu ei, vorbesc.

Dacă oricare din ei ar fi stat în locul lui Landry, Eureka ar fi putut chiar să râdă acum.

— Bun. Doctorul Landry voia de fapt să spună: *În sfârşit.* Cum te-ar descrie ei, după accident?

— Căpitanul echipei de maraton din care face parte Cat, spuse Eureka – gândindu-se la emoţiile amestecate sălbatic de pe faţa prietenei ei când anunţase că renunţă la alergat, lăsând liber postul de căpitan —, ar spune că am devenit lentă.

Cat ar trebui să fie pe teren cu echipa chiar acum. Era o antrenoare minunată, dar nu se pricepea la încurajări, iar echipa avea nevoie de ele ca să înfrunte liceul Manor. Eureka se uită la ceas. Dacă ar fugi înapoi de îndată ce s-ar termina şedinţa, ar ajunge la timp la şcoală. Asta voia, nu?

Când îşi ridică privirea, văzu chipul încruntat al psihiatrului.

— Ar fi destul de dur să spună asta unei fete îndurerate de pierderea mamei ei, nu-i aşa?

Eureka ridică din umeri. Dacă Landry ar fi avut simţul umorului, dacă ar fi cunoscut-o pe Cat, ar fi înţeles.

Prietena ei glumea în majoritatea timpului. Era în regulă. Se cunoşteau de o veşnicie.

— Şi… Brooke?

— *Brooks,* spuse Eureka.

Şi pe el îl cunoştea de când lumea. Era un ascultător mai bun decât oricare dintre psihiatrii pe care risipeau banii Rhoda şi tatăl ei.

— Brooks este un el? Landry luă iar carneţelul şi notă ceva. Sunteţi *doar prieteni?*

— Ce importanţă are asta? izbucni fata.

Cândva, înainte de accident, ea şi Brooks ieşiseră împreună – în clasa a cincea. Dar erau copii. Şi ea era distrusă din cauza divorţului părinţilor şi…

— Deseori, divorţul influenţează comportamentul copiilor, făcându-i să le fie greu să se gândească la propriile relaţii romantice.

— Aveam *zece* ani. Nu ne-am înţeles deoarece eu voiam să merg la înot, iar el voia să meargă cu bicicleta. Cum de am ajuns să vorbim despre asta?

— Tu să-mi spui. Poate că poţi să vorbeşti cu Brooks despre pierderea ta. Pare să fie o persoană la care ai putea ţine mult, dacă şi-ai permite să simţi ceva.

Eureka dădu ochii peste cap.

— Încalţă-te, doctore.

Îşi luă geanta şi se ridică de pe canapea.

— Trebuie să fug.

Să fugă de la această sesiune. Să fugă înapoi la şcoală. Să fugă prin pădure până ce obosea atât de mult, încât nu o mai durea. Poate chiar să fugă înapoi spre echipa de care îi plăcea. Antrenoarea avea dreptate în privinţa unui lucru: când era deprimată, alergatul o ajuta.

— Ne vedem marţea viitoare? strigă Landry în urma fetei.

Dar, până să primească un răspuns, terapeuta se trezi vorbind cu uşa care se închidea.

2

OBIECTE ÎN MIŞCARE

Alergând printre gropile din parcare, Eureka apăsă butonul telecomenzii ca să o descuie pe Magda, maşina ei, şi se aşeză pe locul şoferului. Păsări galbene cântau într-un fag de deasupra; le cunoştea pe de rost cântecul. Ziua era caldă, iar vântul adia uşor, dar în interiorul maşinii, parcate sub crengile lungi ale copacului, era răcoare.

Magda era un Jeep Cherokee, primit de la Rhoda. Era prea nou şi prea roşu ca să i se potrivească Eurekăi. Cu geamurile închise, nu se auzea nimic de afară, iar asta o făcea să îşi imagineze că era şoferul unui cavou. Cal insistase să numească maşina Magda pentru ca Jeepul să fie măcar amuzant. Nu era nici pe departe la fel de grozav precum Lincolnul Continental albastru al tatălui ei pe care învăţase să conducă, dar cel puţin avea un aparat stereofonic grozav.

Îşi conectă telefonul şi căută postul de radio de pe internet al şcolii, KBEU. La fiecare sfârşit de săptămână, după cursuri, difuza cele mai bune melodii cântate de cele mai bune trupe locale şi independente. Anul trecut, Eureka fusese DJ la acest post; în după-amiezile de marţi, avea o emisiune care se numea *Plictisită pe râu.* Îi păstraseră emisiunea anul acesta, dar ea nu şi-o mai dorise. Fata care punea muzică zydeco şi mixaje recente era o persoană de care abia îşi amintea şi căreia nici nu mai încerca să-i semene.

Deschizând geamurile şi trapa maşinii, Eureka căută melodia *Nu este corect*. Cântată de Faith Healers, o trupă formală din nişte copii de la şcoală. Memorase toate versurile. Ritmul repetitiv al chitarei bas o făcea să alerge

mai rapid, fiind motivul pentru care scosese la lumină vechea chitară a bunicului. Învăţase singură câteva acorduri, dar nu se mai atinsese de ea din primăvară. Nu-şi putea imagina muzica pe care ar fi cântat-o acum, când Diana nu mai era în viaţă. Praful se aduna pe chitara care stătea în colţul dormitorului ei, sub mica icoană a Sfintei Catherina de Siena, pe care Eureka o luase din casa bunicii ei, Sugar, după moartea acesteia. Nimeni nu ştia de unde o avea aceasta. Tabloul sfintei protectoare împotriva incendiilor era deasupra şemineului bunicii dintotdeauna.

Bătea ritmul cu degetele. Landry nu ştia despre ce vorbea. Eureka *simţea* lucruri, lucruri cum ar fi… că era nervoasă că pierduse încă o oră într-un alt cabinet anost de terapie.

Mai erau şi altele: frica, ori de câte ori traversa chiar şi cel mai scurt pod. Tristeţea istovitoare când stătea în pat, fără să doarmă. O greutate în oase, a cărei sursă trebuia să o caute în fiecare dimineaţă, când suna alarma ceasului. Ruşinea că ea supravieţuise, iar Diana nu. Furia că o situaţie atât de absurdă îi furase mama de lângă ea.

Inutilitatea răzbunării pe un val.

Atunci când îşi permitea să-şi urmărească rătăcirile minţii triste, ajungea inevitabil la inutilitate. Iar asta o deranja. Aşadar, se îndepărta, concentrându-se asupra lucrurilor pe care le putea controla – ca întoarcerea în campus şi decizia care o aştepta.

Nici măcar Cat nu ştia că ea ar fi putut să apară astăzi. Cursa de doisprezece kilometri era cea mai grozavă cursă a Eurekăi. Colegele ei de echipă se plângeau când venea vorba despre asta, dar, pentru ea, alunecarea în zona hipnotică a unei curse lungi era revitalizantă. O parte din ea voia să alerge cu tinerii de la liceul Manor, în timp ce o alta voia să facă orice altceva decât să doarmă cu lunile.

Nu i-ar fi dat niciodată satisfacţie lui Landry, dar *chiar* nu se simţea deloc înţeleasă. Oamenii nu ştiau cum să se descurce cu o mamă moartă, cu atât mai puţin cu fiica ei vie şi cu tendinţe sinucigaşe. Bătăile automate şi uşoare pe spate şi faptul că ridicau din umerii lor o agitau de cele

mai multe ori. Nu putea să înţeleagă cât de insensibil trebuia să fii ca să spui cuiva: „Probabil că Dumnezeu îi simţea lipsa mamei tale în rai” sau „Asta ar trebui să te întărească“.

Nişte fete de la şcoală, care nu o remarcaseră înainte, trecură pe lângă cutia ei poştală ca să-i lase o brăţară a prieteniei, pe care erau cusute nişte cruciuliţe. La început, când Eureka se întâlni cu ele fără să poarte brăţara, le evită privirea. Dar, după ce încercase să se sinucidă, asta nu mai era o problemă. Fetele erau cele care îşi îndreptau privirea în altă parte. Mila îşi avea limitele ei.

Până şi Cat încetase de curând să mai plângă atunci când o vedea. Îşi sufla nasul, râdea şi spunea: „Nici măcar nu-mi *place* de mama, şi, aş lua-o razna dacă aş pierde-o“.

Eureka *o luase* razna. Dar din cauză că nu cedase nervos şi nu plânsese, din cauză că nu se aruncase în braţele nimănui care să încerce să o îmbrăţişeze sau pentru că nu purta brăţări lucrate manual, lumea credea că nu era îndurerată?

Suferea în fiecare zi, cu fiecare atom al fiinţei ei.

„Ai putea să găseşti şi ieşirea din vizuina unei vulpi din Siberia, fată.“ Auzi vocea Dianei când trecu pe lângă magazinul de momeli proaspăt văruit a lui Hebert şi făcu stânga pe un drum cu pietriş, flancat de tulpini înalte de trestie-de-zahăr. Pământul de pe ambele părţi ale acestui drum de cinci kilometri dintre New Iberia şi Lafayette era unul dintre cele mai frumoase din cele trei regiuni: stejari imenşi care se ridicau spre cerul albastru, dealuri presărate cu brebenei primăvara, o rulotă izolată, cu tavanul plat, sprijinită pe piloni la aproape patru sute de metri distanţă. Dianei îi plăcea această bucată de drum spre Lafayette. O numea „ultimul ţinut rustic, de dinaintea civilizaţiei“.

Eureka nu mai mersese pe drumul acesta de dinainte de moartea mamei ei. Se întorsese aici atât de nonşalant, fără să se gândească la faptul că ar fi suferit, dar, brusc, nu putu să respire. O durere nouă o copleşea în fiecare zi; o înjunghia ca şi când mâhnirea ar fi fost vizuina vulpii din

care nu ar fi găsit ieşirea până la moarte.

Aproape opri maşina ca să iasă şi să fugă. Când alerga, nu gândea. Mintea i se limpezea, ramurile stejarilor o îmbrăţişau cu muşchiul lor pufos spaniol, iar ea nu făcea decât să fugă cu picioarele-i nervoase, cu inima bătându-i cu putere, cu braţele-i pompând, pierzându-se pe poteci până când nu se mai zăreau.

Se gândi la întâlnire. Probabil că ar putea să-şi îndrepte disperarea către ceva util. Dacă ar reuşi să se întoarcă la timp la şcoală…

Săptămâna trecută, ultima formă de ghips greu care îi îngreuna încheieturile rupte ale mâinilor (cea dreaptă fusese ruptă atât de grav, încât trebui repoziționată de trei ori) fusese, în sfârşit, scoasă. Ura să o poarte şi abia aştepta să o vadă înlăturată. Dar, săptămâna trecută, când ortopedul aruncase ghipsul la gunoi şi îi spusese că se vindecase, i se păruse o glumă.

Când Eureka ajunse în dreptul unui semn care indica oprirea pe strada goală, crengile de oleandru se arcuiră peste trapă. Ridică mâneca verde a puloverului. Îşi roti încheietura de câteva ori, studiindu-şi antebraţul. Pielea era la fel de palidă ca petalele de magnolie. Circumferinţa braţului drept părea să se fi micşorat la jumătate faţă de cel stâng. Arăta ciudat. O făcea pe fată să-i fie ruşine. Apoi, se ruşină de ruşinea ei. Era în viaţă; mama ei nu mai era…

Pneurile scârţâiră în urma ei. O lovitură puternică o făcu să ţipe şocată când Magda se balansă în faţă. Eureka apăsă pedala de frână. Airbagurile se deschiseră ca nişte meduze. Forţa materialului aspru îi zgârie obrajii şi nasul. Se lovi cu capul de tetieră. Suspină, rămânând fără aer, în timp ce fiecare muşchi din corp i se încordă. Vuietul metalului strivit făcu muzica din aparatul stereofonic să sune ciudat de nouă. Eureka ascultă pentru o clipă, auzind versul „întotdeauna e nedrept“ înainte de a-şi da seama că fusese lovită.

Deschise ochii brusc şi trase de mânerul portierei, uitând că purta centura de siguranţă. Când îşi ridică piciorul de pe frână, maşina se deplasă înainte, până ce se

opri. Opri motorul. Mâinile i se zbătură sub airbagul care se dezumfla. Voia să se elibereze, cu disperare.

O umbră căzu pe corpul ei, oferindu-i un sentiment ciudat de déjà vu. Cineva de lângă maşină privea înăuntru.

Îşi ridică privirea…

— Tu, şopti ea involuntar.

Nu îl mai văzuse niciodată pe băiat. Pielea lui era la fel de palidă precum braţul ei fără ghips, dar ochii îi erau de culoarea turcoazului, ca oceanul din Miami, iar asta o făcu să se gândească la Diana. Simţi tristeţea în adâncul lor, ca umbrele în mare. Avea părul blond, nu prea scurt, uşor ondulat în partea de sus. Îşi dădu seama că pe sub cămaşa albă, cu gulerul răsfrânt, se ascundeau ceva muşchi. Nas drept, maxilar pătrat, buze pline – puştiul arăta ca Paul Newman în filmul preferat al Dianei, *Hud,* cu excepţia faptului că era palid.

— Ai putea să mă ajuţi! se auzi ea strigându-i străinului.

Era cel mai atrăgător tip la care ţipase vreodată. Ar fi putut fi cel mai atrăgător tip pe care îl văzuse vreodată. Exclamaţia ei îl făcu să tresară, apoi întinse mâna pe după portiera deschisă chiar în momentul în care degetele ei găsiră, în sfârşit, centura de siguranţă. Ieşi din maşină rostogolindu-se fără graţie şi ateriză în mijlocul drumului prăfuit în mâini şi genunchi. Gemu. Nasul şi obrajii o usturau din cauza loviturii airbagului. Încheietura mâinii drepte zvâcnea.

Băiatul se aplecă să o ajute. Ochii lui erau albaştri ca lumina stelelor.

— Nu te deranja. Se ridică şi îşi scutură praful de pe fustă, îşi roti gâtul care o durea, deşi nu se compara cu forma în care se aflase după celălalt accident. Privi spre camioneta albă care o lovise. Apoi privi spre băiat. Ce-i cu tine? strigă ea. E un semn de oprire obligatorie!

— Îmi pare rău.

Vocea lui era delicată. Nu era sigură că vorbea serios.

— Ai încercat măcar să opreşti?

— Nu am văzut…

— Nu ai văzut maşina mare şi roşie din faţa ta?

Se întoarse să o examineze pe Magda. Când văzu stricăciunile, înjură cât să audă tot ținutul.

Spatele arăta ca un acordeon zydeco, boţit până la bancheta din spate, unde se afla acum numărul de înmatriculare. Luneta era spartă; cioburile atârnau pe marginile acesteia precum nişte ţurţuri urâţi. Pneurile din spate erau răsucite în exterior.

Ea respiră, amintindu-şi că maşina era oricum simbolul statutului social al Rhodei, nu ceva ce îi plăcea. Magda era distrusă, fără îndoială. Dar ce avea acum de făcut?

Mai erau treizeci de minute până la întâlnire. Încă şaisprezece kilometri până la şcoală. Dacă nu apărea, antrenoarea avea să creadă că o lăsa baltă.

— Îmi trebuie datele tale de asigurare, strigă ea amintindu-şi, în sfârşit, replica pe care o învăţase de la tatăl ei, cu luni de zile înainte de a-şi lua permisul.

— Asigurare?

Băiatul scutură din cap şi ridică din umeri.

Ea lovi cu piciorul unul dintre pneurile camionetei lui. Era veche, probabil de la începutul anilor ’80, şi poate că i s-ar fi părut grozavă, dacă nu i-ar fi boţit maşina mai devreme. Capota era ridicată, dar camioneta nu era nici măcar zgâriată.

— Incredibil. Îi aruncă o privire tipului. Maşina ta nu este deloc distrusă.

— La ce te aşteptai? Este o Chevy, spuse băiatul cu un accent sudist afectat, parafrazând o reclamă enervantă la camionete care se difuza când Eureka era copil.

Era doar o altă expresie care nu însemna nimic.

El se străduia să râdă şi îi studie chipul. Fata ştia că se înroşea când era nervoasă. Brooks numea această reacţie „flacăra sudistă“.

— La ce mă aştept? Se apropie de băiat. Mă aştept să mă pot urca în maşină fără ca viaţa să-mi fie pusă în pericol. Mă aştept ca oamenii din jurul meu să cunoască regulile de circulaţie. Mă aştept ca tipul care m-a lovit din spate să nu fie atât de încrezut.

Îşi dădu seama că adusese furtuna prea aproape. Acum,

corpurile lor erau la câţiva centimetri distanţă, iar ea trebuia să îşi încline capul pe spate ca să îl privească în acei ochi albaştri, ceea ce o durea. Era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât ea care avea o înălţime de un metru şaptezeci şi şapte.

— Dar cred că mă aştept la prea mult. Un inconştient ca tine nu are nici măcar asigurare.

Încă stăteau foarte aproape unul de celălalt fără niciun motiv, în afară de cel pentru care Eureka credea că băiatul avea să se retragă. Nu o făcu. Respiraţia lui îi gâdilă fruntea, îşi înclină capul într-o parte urmărind-o atent, studiind-o mai mult decât studia ea pentru examene. Clipi de câteva ori, apoi zâmbi uşor.

Când zâmbetul i se întipări şi mai mult pe chip, ceva flutură în sinea Eurekăi. Împotriva voinţei, dori să-i zâmbească la rândul ei. Nu avea sens. El îi zâmbea ca şi când ar fi fost prieteni vechi, la fel cum ar fi chicotit ea şi Brooks, dacă unul din ei ar fi lovit maşina celuilalt. Dar Eureka şi acest puşti erau complet străini. Şi, cu toate acestea, până ce zâmbetul lui larg se transformă într-un chicotit uşor şi intim, şi Eureka începu să zâmbească.

— De ce zâmbeşti? Voia să-l mustre, dar mai mult râse, fapt care o uimi, apoi se enervă. Se întoarse. Las-o baltă. Nu vorbi. Mama mea vitregă mă va *omorî.*

— Nu a fost vina ta. Băiatul strălucea de parcă tocmai ar fi câştigat Premiul Nobel pentru mitocănie. Nu ai vrut să se întâmple aşa ceva.

— Nimeni nu vrea, mormăi ea.

— Erai oprită în faţa unui stop. Eu te-am lovit. Monstrul tău va înțelege.

— În mod evident, nu ai avut plăcerea să o cunoşti pe Rhoda.

— Spune-i că mă voi ocupa de reparaţia maşinii tale.

Ea îl ignoră, întorcându-se la Jeep ca să-şi ia rucsacul şi îşi scoase telefonul din suportul de pe bord. Avea să-l sune mai întâi pe tatăl ei. Apăsă pe butonul de apelare rapidă numărul doi. Tasta de apelare rapidă numărul unu încă suna la telefonul mobil al Dianei. Eureka nu se îndura să o

schimbe.

Nesurprinzător, telefonul tatălui sună încontinuu. După ce tura lungă de prânz se termina, dar înainte de a părăsi restaurantul, trebuia să pregătească vreo tonă de fructe de mare fierte; aşadar, probabil că mâinile-i erau pline cu antene de creveţi.

— Îţi promit, spunea băiatul în fundal, totul va fi bine. Mă voi revanşa. Uite, numele meu este…

— Şşş. Ridică o mână, îndepărtându-se de el ca să stea la marginea plantaţiei de trestie-de-zahăr. Mi-am pierdut interesul când ai spus „este o Chevy“.

— Îmi pare rău. O urmă, pantofii lui sfărâmând tulpinile groase de trestie-de-zahăr aflate în apropierea drumului. Lasă-mă să-ţi explic.

Eureka căută prin lista de contacte ca să găsească numărul Rhodei. O suna rar pe soţia tatălui ei, dar acum nu avea de ales. Telefonul sună de şase ori înainte de a auzi interminabilul mesaj de întâmpinare al mesageriei vocale a acesteia.

— Singura dată în care chiar *vreau* să-mi răspundă!

Îşi apelă din nou tatăl. Încercă să o mai sune de două ori pe Rhoda înainte de a-şi băga telefonul în buzunar. Privi soarele coborând printre crengile copacilor. Colegele ei de echipă erau deja îmbrăcate pentru cursă. Antrenoarea s-ar fi uitat prin parcare după maşina ei. Încheietura mâinii drepte încă zvâcnea. Închise ochii de durere în timp ce o strângea la piept. Era în impas. Începu să tremure.

„Găseşte ieşirea din vizuina vulpii, fato.“

Vocea Dianei se auzi atât de aproape, încât Eureka ameţi. Pielea de pe mâini i se făcu de găină şi ceva o arse în spatele gâtului. Când deschise ochii, băiatul stătea chiar în faţa ei. O privea cu o îngrijorare sinceră, aşa cum ea îi veghea pe gemeni atunci când unul din ei era bolnav.

— Nu o face, spuse băiatul.

— Ce să nu fac?

Vocea îi tremură în momentul în care lacrimile neanunțate se adunară în colţurile ochilor. Îi erau atât de străine şi îi înceţoşau vederea perfectă.

Cerul bubui, reverberând în sinea ei, precum cele mai mari furtuni. Nori negri se rostogoliră pe deasupra copacilor, acoperind cerul cu o furtună verde-gri. Eureka îşi adună puterile ca să înfrunte o ploaie torenţială.

O singură lacrimă curse din colţul ochiului ei stâng şi fu pe cale să se prelingă pe obraz. Dar, înainte de asta…

Băiatul îşi ridică degetul arătător, îl întinse spre ea şi o prinse cu vârful degetului. Foarte încet, ca şi când ar fi ţinut ceva preţios, îndreptă picătura sărată spre faţa lui. O apăsă în colţul ochiului său drept. Apoi clipi şi lacrima dispăru.

— Linişteşte-te, şopti el. Nu mai plânge.

3

EVACUAREA

Eureka îşi atinse colţurile ochilor cu degetul mare şi cel arătător. Clipi şi îşi aminti de ultima dată când plânsese…

Era noaptea de dinainte ca uraganul Rita să devasteze New Iberia. Într-o seară caldă şi umedă de la sfârşitul lui septembrie, la câteva săptămâni după Katrina, uraganul lovise din nou oraşul… şi digurile fragile ale căsniciei părinţilor ei se inundaseră, în sfârşit.

Eureka avea nouă ani. Petrecuse o vară zbuciumată, aflându-se când în grija unui părinte, când în a celuilalt. Dacă Diana o ducea la pescuit, ea dispărea în dormitor imediat ce ajungeau acasă, lăsându-l pe tatăl ei să cureţe şi să prăjească peştele. Dacă tatăl avea bilete la film, Diana găsea alte planuri şi pe altcineva care să-i ia locul.

Verile de dinainte, în care toţi trei navigau în jurul Cypermort Point, iar tatăl le umplea gurile cu vată de zahăr de la târg păreau un vis pe care Eureka abia şi-l mai amintea. În acea vară, singurul lucru pe care îl făcuseră împreună părinţii ei fusese să se certe.

Marele scandal mocnea de luni bune. Părinţii ei se certau întotdeauna în bucătărie. Ceva din calmul tatălui, care amesteca la foc mic o fiertură complexă, părea să o aprindă pe Diana. Cu cât se încingeau mai mult lucrurile între ei, cu atât mai multe ustensile de bucătărie ale tatălui spărgea ea. Îi deformase maşina de tocat carne şi îi îndoise maşina de făcut paste. Înainte ca uraganul Rita să lovească oraşul, în dulap mai erau doar trei farfurii întregi.

Ploaia se înteţise la căderea nopţii, dar nu era destul de puternică încât să acopere certurile de la parter. Acestea începură când o prietenă de-a Dianei se oferise să-i ducă

spre Houston cu furgoneta. Diana voia să plece, în timp ce tatăl ei voia să aştepte să treacă furtuna. Se certaseră pentru aceleaşi lucruri de cincizeci de ori, indiferent dacă era vreme rea sau bună. Eureka ezita între a-şi îngropa faţa în pernă şi a-şi lipi urechea de perete ca să audă ce spuneau părinţii ei.

Auzea vocea mamei: „Tu crezi despre toţi ce e mai rău!“

Şi pe a tatălui: „Cel puţin *eu* gândesc!“

Apoi se auzi: sunetul sticlei spărgându-se de gresia din bucătărie. Un miros sărat ajunse la etaj, iar ea ştiu că Diana spărsese borcanele cu bame ale tatălui ei, care se murau pe pervazul ferestrei. Auzi apoi înjurături şi mai multe lovituri. Afară, vântul șuiera. Grindina bătea în ferestre.

— Nu am de gând să stau degeaba aici! strigă Diana. Nu voi aştepta să mă înec!

— Uită-te afară, spuse tata. Nu poţi să pleci acum. Ar fi mai rău dacă ai pleca.

— Nu pentru mine. Nu pentru Eureka.

Tatăl era tăcut. Eureka şi-l imagina privindu-şi soţia, care fierbea aşa cum nu lăsase niciodată să fiarbă un sos de-al lui. Întotdeauna îi spunea că singura temperatură care trebuia folosită atunci când îţi plăcea un sos era cea mai joasă. Dar pe Diana nu putea s-o tempereze nimeni.

— Spune-o! strigă ea.

— Tu ai vrea să pleci, chiar dacă nu ar fi uraganul, spuse el. Fugi. Aşa eşti tu. Dar nu poţi să dispari. Ai o fiică…

— O voi lua cu mine.

— Mă ai pe mine.

Vocea tatălui ei tremură.

Diana nu răspunse. Luminile se stinseră, se aprinseră, apoi se stinseră definitiv.

Chiar în fata uşii dormitorului Eurekăi, era un hol care dădea spre bucătărie. Se strecură din camera ei şi apucă balustrada. Îi privi pe părinţii ei aprinzând lumânări şi dând vina unul pe celălalt pentru faptul că nu aveau mai multe. Când Diana puse lumânarea pe şemineu, fata observă geamantanul înflorat şi pregătit de la capătul

scărilor.

Mama ei hotărâse să plece înainte ca această ceartă să fi început.

Dacă tatăl ei rămânea, iar mama pleca, oare ce avea să se întâmple cu Eureka? Nu îi spusese nimeni să-şi facă bagajul.

Ura când mama ei pleca toată săptămâna să facă săpături într-un sit arheologic. Această plecare părea diferită, scăldată într-o strălucire palidă de veşnicie. Se lăsă pe genunchi şi îşi sprijini fruntea de stâlpul balustradei. O lacrimă îi alunecă pe obraz. Singură în capătul scărilor, ea suspină de durere.

Un zgomot puternic de sticlă spartă se auzi deasupra ei. Se feri şi îşi acoperi capul. Privind printre degete, văzu că vântul împinsese o creangă mare a stejarului din curtea casei prin geamul de la al doilea etaj. Sticla căzu în părul ei.

Apa pătrunse prin spărtura din geam. Spatele cămăşii de noapte din bumbac a fetei era ud.

— Eureka! strigă tatăl ei, urcând treptele în fugă.

Dar, înainte de a ajunge la ea, un scârţâit ciudat se auzi din holul de dedesubt. Cât timp tatăl se învârti ca să-şi dea seama de unde venea, Eureka văzu uşa de la camera în care se afla boilerul sărind din balamale.

O mare de apă ţâşni din mica încăpere. Uşa din lemn se roti într-o parte, ca o plută pe un val. Eurekăi îi trebui o clipă să-şi dea seama că rezervorul se rupsese în două şi că apa din acesta transforma holul într-o baie imensă. Ţevile împroşcară şuvoaie pe pereţi, răsucindu-se ca nişte şerpi. Apa înmuie covorul, lipindu-l de prima treaptă a scării. Forţa şuvoiului răsturnă scaunele din bucătărie. De unul dintre acestea se împiedică Diana, care se îndrepta şi ea spre Eureka.

— Situaţia se va înrăutăţi, îi strigă aceasta soţului ei.

Împinse scaunul şi se îndreptă. Când o privi pe Eureka, o expresie ciudată îi străbătu chipul.

Tatăl urcase până la jumătatea scării. Se uita când la fiica lui, când la rezervorul de apă spart, ca şi când nu ar fi

ştiut spre care să se îndrepte mai întâi. Când apa deschise uşa camerei în masa de cafea din sufragerie, sticla spartă o făcu pe Eureka să tresară. Tatăl îi aruncă o privire urâtă Dianei, care traversă spaţiul dintre ei ca fulgerul.

— Ţi-am spus că trebuia să chemăm un instalator adevărat, şi nu pe fratele tău cel idiot! Flutură o mână spre Eureka, al cărei suspin devenise un geamăt. Linişteşte-o!

Însă Diana trecuse deja pe lângă soţul ei, pe scări. O luă pe fată în braţe, îi îndepărtă cioburile din păr şi o duse înapoi în dormitorul ei, departe de fereastră şi de copacul invadator Picioarele femeii lăsară urme ude pe covor. Faţa şi hainele-i erau ude. O aşeză pe fată pe patul vechi cu baldachin şi o prinse brutal de umeri. O intensitate sălbatică li umpluse ochii.

Eureka pufni.

— Mi-e frică.

Diana îşi privi fata ca şi când nu ar fi ştiut cine era. Apoi îşi retrase palma şi o lovi puternic peste faţă.

Eureka îngheţă în mijlocul suspinului, prea şocată ca să se mişte sau să respire. Întreaga casă păru să reverbereze din cauza loviturii. Diana se aplecă mai aproape. Cu o privire sfredelitoare, se uită la fiica ei.

— Să nu mai plângi niciodată, îi spuse pe cel mai grav ton pe care îl auzise în viaţa ei.

4

RIDICAREA

Când deschise ochii şi reveni la scena cu maşina ei distrusă şi băiatul ciudat, Eureka îşi duse mâna la obraz.

Nu se mai gândise la acea noapte. Dar acum, pe drumul fierbinte şi pustiu, simţea pe piele usturimea palmei mamei ei. Era singura dată în care Diana o lovise. Era singura dată în care o înfricoşase vreodată pe fiica ei. Nu mai vorbiseră niciodată despre asta, dar Eureka nu mai vărsase nicio lacrimă – până acum.

Nu era acelaşi lucru, îşi spunea ea. Acele lacrimi fuseseră torenţiale, vărsate la despărţirea părinţilor ei. Acest impuls brusc de a plânge pentru un Jeep boţit dispăruse deja în ea, ca şi când nu ar fi ieşit niciodată la suprafaţă.

Norii care se mişcau rapid acoperiră cerul, pătându-l cu un gri urât. Eureka privi intersecţia goală, marea de trestie-de-zahăr înaltă şi galbenă care mărginea drumul şi poiana verde de dincolo de plantaţie; totul era nemişcat, în aşteptare. Nesigură pe picioare, tremura la fel cum o făcea după ce alerga o cursă lungă, într-o zi călduroasă şi fără apă.

— Ce s-a întâmplat?

Se referea la cer, la lacrima ei, la accident – la tot ce se petrecuse de când îl întâlnise pe el.

— Poate e vreun fel de eclipsă, spuse băiatul.

Eureka întoarse capul astfel încât urechea ei dreaptă să fie mai aproape de el, ca să-l poată auzi mai clar. Ura proteza auditivă pe care era nevoită să o folosească după accident. Nu o purta niciodată; o pusese în cutie undeva în spatele dulapului ei şi îi spusese Rhodei că îi dădea dureri

de cap. Se obişnuise să întoarcă subtil capul; cei mai mulţi oameni nici nu observau acest lucru. Dar el părea să observe. Se apropie de urechea ei bună.

— Se pare că acum s-a terminat.

Pielea lui palidă strălucea în întunericul ciudat. Era numai ora patru, dar cerul era întunecat, ca înainte de răsăritul soarelui.

Eureka arătă spre ochiul ei, apoi spre al lui; destinul lacrimii ei.

— De ce ai…?

Nu ştia cum să formuleze întrebarea; atât de ciudată i se părea. Îl fixă cu privirea, se uită la blugii lui frumoşi, închişi la culoare, la genul de cămaşă albă şi călcată pe care nu o prea vedeai la băieţii din zonă. Pantofii lui maro erau lustruiţi. Nu părea a fi de pe acolo. Dar, pe de altă parte, lumea spunea asta şi despre ea, care era născută şi crescută în New Iberia.

Îi studie faţa, forma nasului, felul în care pupilele i se măriră sub examinarea ei minuţioasă. Pentru o clipă, trăsăturile lui părură să se înceţoşeze, ca şi când fata l-ar fi privit pe sub apă. Se gândi că, dacă i s-ar fi cerut să-l descrie a doua zi pe băiat, ar fi fost posibil să nu-şi amintească faţa lui. Se frecă la ochi. Lacrimi idioate.

Când îl privi din nou, trăsăturile erau clare, precise. Trăsături frumoase. Nimic în neregulă cu ele. Şi totuşi… lacrima. Nu ea făcuse asta. Ce îi venise?

— Numele meu este Ander.

Întinse politicos mâna, ca şi când nu i-ar fi şters ochiul acum o clipă, ca şi când nu tocmai ar fi făcut cel mai ciudat şi mai atrăgător gest pe care îl făcuse cineva vreodată.

— Eureka.

Ea îi strânse mâna. Palma care transpira era a ei sau a lui?

— Cum de te-ai ales cu un aşa nume?

Oamenii de acolo presupuneau că Eureka era numele unui orăşel din nordul Louisianei. Probabil, credeau că părinţii ei se furişaseră acolo într-un sfârşit de săptămână de vară, în vechiul Continental al tatălui şi că se opriseră

pentru o noapte când rămăseseră fără benzină. Adevărata poveste le-o spusese doar lui Cat şi lui Brooks. Era greu să-i convingă pe oameni că anumite lucruri se întâmplau dincolo de cunoaşterea lor.

Adevărul era că, atunci când mama adolescentă a Eurekăi rămăsese însărcinată, fugise rapid din Louisiana. Mersese spre vest în toiul nopţii, încălcând grosolan toate regulile părinţilor ei şi ajunsese într-o comunitate hippy, de lângă Lake Shasta, California, pe care tatăl ei încă o numea „vortexul“.

„Dar m-am întors, nu-i aşa? râdea Diana când era tânără şi încă îndrăgostită de el. Întotdeauna mă întorc.“

La cea de-a opta aniversare a Eurekăi, Diana o duse acolo. Petrecură câteva zile cu vechiul prieten al mamei ei din comunitate, jucând cărţi şi bând cidru de mere nefiltrat şi tulbure. Apoi, când amândouă simţiră lipsa mării – ceea ce se întâmpla de cele mai multe ori cu locuitorii din Louisiana – merseră spre coastă şi mâncară stridii sărate şi reci, cu bucăţi de gheaţă prinse de carapace, exact ca acelea cu care erau crescuţi copiii din Sud. În drum spre casă, Diana alese autostrada de lângă ocean spre oraşul Eureka, arătându-i clinica unde se născuse fata, cu opt ani mai devreme, pe douăzeci şi nouă februarie.

Dar Eureka nu vorbea despre Diana cu oricine, deoarece majoritatea oamenilor nu înţelegea complexitatea miracolului care era mama ei, iar lupta pentru a o apăra pe aceasta era dureroasă. Aşadar, păstra totul pentru ea, închizându-se lumii şi oamenilor precum acest băiat.

— Ander nu este un nume pe care îl auzi în fiecare zi.

El îşi coborî privirea ascultând zgomotul produs de un tren care se îndrepta spre vest.

— Nume de familie.

— De unde este familia ta?

Ştia că părea precum toţi ceilalţi locuitori din Louisiana care credeau că soarele răsărea şi apunea pe coasta golfului lor. Eureka nu credea asta, nu crezuse niciodată, dar ceva îl făcea pe acest puşti să pară ca ar fi apărut dintr-odată lângă trestia-de-zahăr. O parte din ea era

încântată de acest lucru. O altă parte – partea care îşi voia maşina reparată – era neliniştită.

Roţile unei maşini pe drumul pietruit din spatele lor o făcură să-şi întoarcă privirea. Când văzu maşina ruginită de tractare oprindu-se în spatele ei, oftă. Prin parbrizul murdar de insecte, abia îl zărea pe şofer, dar toată New Iberia îi recunoştea camioneta lui Cory cel Regulamentar.

Nu toţi îl numeau aşa – doar femeile cu vârsta între treizeci şi cincizeci şi cinci de ani, aproape toate care rivalizau pentru ochii sau mâinile lui rătăcitoare. Când nu tracta maşini sau flirta cu vreo minoră sau cu o femeie măritată, Cory Marais era în mlaştină; pescuind, prinzând crabi, aruncând cutii de bere, absorbind putrefacţia reptiliană a mlaştinii în pielea lui arsă de soare. Deşi părea bătrân, nu era, ceea ce făcea ca avansurile lui să pară şi mai ciudate.

— Aveţi nevoie să fiţi tractaţi?

Scoase un cot pe geamul camionetei gri. Un cocoloş de tutun pentru mestecat i se zărea în gură.

Eureka nu se gândise să cheme o maşină de tractare, probabil din cauză că maşina lui Cory era singura din oraş. Nu înţelegea cum de îi găsise. Erau pe o margine a unui drum pe care abia dacă trecea cineva.

— Eşti clarvăzător sau aşa ceva?

— Eureka Boudreaux şi vorbele ei înţepătoare. Cory aruncă o privire spre Ander, ca şi când ar fi vrut să se folosească de ciudăţenia fetei pentru a se împrieteni. Dar, când se uită mai atent la băiat, ochii lui se măriră, iar el renunţă la acea posibilă alianţă. Nu eşti din oraş? îl întrebă el pe Ander. Puştiul ăsta te-a lovit, Reka?

— A fost un accident, se trezi Eureka apărându-l pe Ander.

O deranja când localnicii credeau că se dădea o luptă între cei din Sud şi restul lumii.

— Nu asta a spus Marele Jean. El a zis că ai nevoie de tractare.

Primindu-şi răspunsul la întrebare, Eureka dădu din cap. Marele Jean era un bătrân văduv şi de treabă, care locuia

într-o baracă, la aproximativ patru sule de metri distanţă de acest drum. Fusese însurat cu o femeie imposibilă pe nume Rita, care murise în urmă cu aproape zece ani, iar Marele Jean nu se descurca prea bine de unul singur. În momentul în care uraganul Rita lovise golful, casa bătrânului fusese grav avariată. Eureka îi auzise vocea aspră spunând de douăzeci de ori: „Singurul lucru mai rău decât prima Rita a fost cea de-a doua. Una a stat în casa mea, cealaltă a dărâmat-o“.

Oraşul îl ajutase să-şi reconstruiască baraca şi, chiar dacă era la kilometri distanţă de ţărm, el insistase să o proptească pe picioroange de şase metri înălţime, mormăind: „Mi-am învăţat lecţia, mi-am învăţat lecţia“.

Diana obişnuia să-i aducă acestuia plăcinte fără zahăr. Eureka mergea cu ea şi asculta melodiile vechi de jazz din 1978 ale formaţiei Dixieland de pe discurile lui. Se plăcuseră dintotdeauna unul pe celălalt.

Ultima dată când îl văzuse, diabetul i se agravase, iar ea ştia că nu putea să coboare cu uşurinţă acele trepte. Avea un fiu mare care îi aducea alimente, dar, în majoritatea timpului, bărbatul stătea cocoţat pe verandă, în scaunul lui cu rotile, privind păsările din mlaştină prin binoclu. Probabil că văzuse accidentul şi sunase după maşina de tractare. Ea îşi ridică privirea spre baraca înălţată şi îl văzu făcându-i semn cu mâna.

— Mulţumesc, Mare Jean! îi strigă fata.

Cory ieşi din maşină şi o ridică pe Magda cu macaraua. Purta o salopetă largă de culoare închisă şi un tricou de baschet, al echipei din Louisiana. Avea braţele mari şi pistruiate. Eureka se uită la cum prinse cablurile la şasiu. Nu îi plăcu fluieratul lui când examină stricăciunile din partea din spate a maşinii.

Cory făcea totul încet, cu excepţia remorcării şi, pentru prima dată, Eureka îi era recunoscătoare că se afla în preajma lui. Încă spera că putea ajunge la şcoală la timp pentru întâlnire. Trecură douăzeci de minute, iar ea încă nu se hotărâse dacă să participe sau nu la cursă.

Vântul fremăta trestia-de-zahăr. Era aproape *fauchaison,*

vremea recoltei. Se uită spre Ander, care o privea cu o concentrare care o făcea să se simtă goală şi se întrebă dacă îşi cunoştea ţara la fel de bine ca ea, dacă ştia că, în două săptămâni, fermierii aveau să vină cu tractoarele ca să taie tulpinile de trestie-de-zahăr de la bază, lăsându-le să crească încă trei ani *într-un labirint* prin care alergau copiii. Se întrebă dacă Ander alergase prin aceste câmpuri la fel ca ea şi ca orice alt copil din Sud. Petrecuse la fel de multe ore precum Eureka ascultând foşnetul uscat al tulpinilor aurii, crezând că nu exista un sunet mai frumos pe lume decât cel al trestiei-de-zahăr, gata de recoltat? Sau era doar în trecere?

De îndată ce maşina fu asigurată, Cory privi camioneta lui Ander.

— Ai nevoie de ceva, puştiule?

— Nu, domnule, mulţumesc.

Ander nu avea accent sudist, iar manierele lui erau prea formale pentru ţinutul acesta. Eureka se întrebă dacă vreodată cineva i se adresase lui Cory cu apelativul „domnule“.

— Bine, atunci. Cory păru ofensat, ca şi când Ander ar fi fost, în general, ofensator. Haide, Reka. Vrei să te las undeva? Cum ar fi la vreun salon de înfrumuseţare?

Chicoti, arătând spre rădăcinile crescute ale părului ei.

— Taci, Cory!

La cum o zicea el, „frumuseţe“ suna ca „urâţenie“.

— Te tachinez. Întinse mâna să o tragă de păr, dar fata se feri. Aşa se coafează fetele în ziua de azi? Destul de… *interesant.* Şuieră, apoi îşi agită degetul mare spre portiera din dreapta a camionetei lui. Bine, soro, urcă în cabină. Noi, sudiştii, trebuie să fim uniţi.

Limbajul lui Cory era dezgustător. Camioneta lui era dezgustătoare. O privire prin geamul deschis îi spuse Eurekăi că nu îşi dorea să meargă cu maşina aceea. Peste tot erau reviste deocheate, iar pe bord erau pungi unsuroase cu şorici prăjit. Un odorizant cu mentă atârna de oglinda retrovizoare, sprijinit de o icoană din lemn a Sfintei Tereza. Mâinile lui Cory erau negre de vaselină.

Avea nevoie de o spălare cu presiune, de genul celei pentru clădirile medievale, pătate cu funingine.

— Eureka, spuse Ander. Pot să te duc eu.

Ea se gândi la Rhoda, întrebându-se ce ar fi spus, dacă ar fi fost în locul ei. Niciuna din variante nu constituia ceea ce soţia tatălui ar fi numit o „decizie logică“, dar cel puţin Cory era un fenomen cunoscut. Iar reflexele agere ale fetei puteau să-i ţină mâinile ticălosului pe volan.

Pe de altă parte, era Ander…

De ce se gândea Eureka la sfatul Rhodei, şi nu la cel al Dianei? Nu voia deloc să fie precum mama ei vitregă. Voia să-i semene mai mult mamei sale, care nu vorbea despre siguranţă sau judecată. Diana vorbea despre pasiuni şi vise.

Mama ei nu mai era. Iar acesta era doar un drum spre şcoală, nu o decizie schimbătoare de vieţi.

Telefonul ei bâzâi. Era Cat: *Urează-ne noroc. Să îi lăsam pe cei de la Manor în urmă. Întregii echipe îi este dor de tine.*

Cursa urma să aibă loc în optsprezece minute. Eureka intenţiona să-i ureze personal noroc lui Cat, indiferent dacă ea ar fi alergat sau nu. Dădu rapid din cap spre Ander – *OK* – şi se îndreptă spre camioneta lui.

— Du maşina la Sweet Pea, Cory, strigă ea de lângă portiera din dreapta. Tata şi cu mine o vom lua mai târziu de acolo.

— Cum vrei. Cory urcă în camioneta lui, contrariat. Făcu un semn din cap spre Ander. Fereşte-te de acel tip! Are o faţă pe care aş vrea să o uit.

— Sunt sigur că o vei face, mormăi Ander în timp ce deschise portiera din stânga.

Interiorul camionetei lui era imaculat. Poate că era veche de treizeci de ani, dar bordul strălucea ca şi când tocmai ar fi fost lustruit manual. La radio cânta o melodie veche de-a lui Bunk Johnson. Eureka urcă pe bancheta moale din piele şi îşi puse centura de siguranţă.

— Trebuia să fiu deja la şcoală, spuse ea, în timp ce Ander porni motorul. Vrei să te grăbeşti? Este mai rapid

dacă mergi pe…

— Drumuri laterale, ştiu.

Ander făcu la stânga pe un drum de pământ umbrit, pe care fata îl considera scurtătura ei. Îl urmări cum acceleră, conducând ca un cunoscător pe acest drum flancat de porumb, arareori folosit.

— Învăţ la liceul Evangeline. Este…

— La intersecţia străzilor Woodvale cu Hampton, spuse băiatul. Ştiu.

Ea îşi scărpină fruntea, întrebându-se brusc dacă acest puşti frecventa aceeaşi şcoală, dacă stătuse în spatele ei la ora de engleză timp de trei ani la rând sau ceva de genul acesta. Dar îi cunoştea pe toţi cei două sute şaptezeci şi şase de oameni de la micul ei liceu catolic. Cel puţin, îi cunoştea din vedere. Dacă o persoană precum Ander ar fi învăţat la liceul Evangeline, mai mult ca sigur ar fi ştiut despre el. Cat cu siguranţă l-ar fi acaparat şi astfel, după legile prieteniei, Eureka i-ar fi memorat data naşterii, locul favorit în care se relaxa la sfârşit de săptămână şi numărul de înmatriculare al maşinii.

Aşadar, ce şcoală frecventa? În loc să fie plină cu abţibilduri sau să aibă mascote inutile pe bord, ca majoritatea maşinilor pe care le conduceau puştii de la şcolile publice, camioneta lui Ander părea goală. O etichetă simplă, lată de câţiva centimetri, atârna de oglinda retrovizoare. Avea un fundal metalic argintiu şi o figurină albastră care ţinea o suliţă îndreptată spre pământ. Ea se aplecă în faţă pentru a o examina, observând că nu avea aceeaşi imagine pe ambele părţi. Mirosea a ulei de *citronella.*

— Odorizant, spuse Ander, când Eureka o mirosi. Se dau gratuit la spălătoria auto.

Se aşeză din nou pe banchetă. Ander nu avea nici măcar un ghiozdan. De fapt, geanta supraîncărcată a Eurekăi strica ordinea camionetei.

— Nu am văzut niciodată un puşti cu o maşină atât de imaculată. Nu ai teme de făcut? glumi ea. Cărţi?

— Pot să citesc, spuse tăios Ander.

— Bine, ştii să citeşti. Scuze.

Ander se încruntă şi dădu radioul mai tare. Păru distant până în momentul în care ea îi văzu mâna tremurândă mărind volumul. Simţi că fata observase acest lucru şi îşi puse din nou mâna pe volan, dar ea îşi dădu seama: accidentul îl şocase şi pe el.

— Îţi place genul acesta de muzică? întrebă ea în timp ce un uliu cu coadă roşie zbură pe cerul gri din faţa lor, în căutarea hranei.

— Îmi plac lucrurile vechi.

Luând rapid o altă curbă pe un drum pietruit, vocea lui se auzi încet, nesigur. Eureka aruncă o privire la ceas şi remarcă, bucuroasă, că ar fi putut ajunge chiar la timp. Corpul ei îşi dorea această cursă; avea să o ajute să se calmeze înainte de a-i înfrunta pe tatăl ei şi pe Rhoda, atunci când va trebui să le dea vestea despre mormanul de fiare vechi numit Magda. Dacă urma să alerge astăzi, antrenoarea ar fi fost fericită o lună. Probabil că *ar fi putut* să revină…

Corpul i se înclină în faţă când Ander călcă pedala de frână. Băiatul întinse mâna ca să o prindă, aşa cum obişnuia Diana să o facă, iar gestul o luă prin surprindere.

Maşina se opri cu un scârţâit, iar Eureka văzu de ce. Ander călcase frâna ca să evite să treacă peste una dintre multele veveriţe care alergau printre copacii din Louisiana ca razele soarelui. Părea să-şi fi dat seama că mâna lui încă o ţinea pe-a ei lipită de banchetă. Degetele lui presau puternic pielea de pe umerii ei.

Îşi coborî mâna. Respiră.

Fraţii gemeni de patru ani ai fetei petrecuseră odată toată vara încercând să prindă una dintre acele veveriţe, în curtea din spatele casei. Eureka ştia cât de rapide erau. Se fereau de maşini de douăzeci de ori pe zi. Nu văzuse niciodată pe nimeni punând frână ca să evite să lovească vreuna.

Şi animalul părea surprins. Îngheţă, privind o secundă prin parbriz, ca şi când i-ar fi mulţumit. Apoi se căţără rapid într-un stejar înalt şi dispăru.

— Ca să vezi, până la urmă frânele funcţionează. Eureka nu se putu abţine. Mă bucur că veveriţa a scăpat cu coada intactă.

Ander înghiţi şi apăsă din nou acceleraţia. Se uită lung la ea – calm, nu ca băieţii de la şcoală, care se fereau să o fixeze cu privirea. Părea că îşi caută cuvintele:

— Eureka… îmi pare rău.

— Fă la stânga, spuse ea.

El făcuse deja la stânga pe un drum îngust.

— Nu, serios, mi-aş dori să pot…

— Este doar o maşină, îl întrerupse ea.

Amândoi erau emoţionaţi. Nu ar fi trebuit să-l tachineze în legătură cu veveriţa. El încerca să fie mai precaut. O vor repara la Sweet Pea. Oricum, maşina nu reprezintă mare lucru pentru mine. Ander reflectă la cuvintele ei, iar ea îşi dădu seama că păruse o răsfăţată de la o şcoală particulară, ceea ce nu îi stătea în fire. Crede-mă, sunt recunoscătoare că am propria maşină. Doar că, ştii, este o maşină, nimic mai mult.

— Nu.

Ander dădu muzica mai încet când intrară în oraş şi trecură de NEPTUNE'S, o cafenea oribilă unde copiii de la liceul Evangeline îşi petreceau timpul după cursuri. Ea văzu câteva fete care erau la cursul de limba latină cu ea bând suc din pahare roşii de hârtie, aplecate peste balustradă şi vorbind cu nişte băieţi mai mari şi musculoşi care purtau ochelari Ray-Ban. Nu se mai uită la ei, ca să se concentreze la drum. Erau la două străzi distanţă de şcoală. Curând, avea să coboare din această camionetă şi să alerge spre vestiar, apoi spre pădure. Se pare că asta însemna că luase o hotărâre.

— Eureka…

Îi auzi vocea lui Ander, care îi întrerupse planurile de a se schimba în uniformă cât mai repede posibil. Nu şi-ar fi schimbat şosetele, şi-ar fi pus pantalonii scurţi, şi-ar fi scos fusta…

— Vreau să spun că îmi pare rău pentru tot.

Pentru tot? Se opriseră la intrarea din spatele şcolii.

Afară, dincolo de parcare, pista era veche şi uzată. Un inel de pământ inegal înconjura un teren de fotbal învechit. Echipa de maraton îşi făcea încălzirea acolo, dar întâlnirile lor aveau loc în pădurea de dincolo de pistă. Eureka nu-şi putea imagina nimic mai plictisitor decât să alerge mereu în jurul unei piste. Antrenoarea încerca întotdeauna să o facă să se alăture echipei de rezervă pentru cursa de primăvară, dar ce sens avea să alergi în cerc, fără să ajungi nicăieri?

Ceilalţi din echipă se echipaseră deja, făcându-şi încălzirea de-a lungul pistei. Antrenoarea se uita în mapă, întrebându-se, cu siguranţă, de ce nu bifase în registru numele ei. Cat ţipa la două eleve de clasa a zecea, care desenaseră ceva cu un marker negru pe spatele uniformelor lor – era acelaşi motiv pentru care ea şi Eureka fuseseră certate în clasa a zecea.

Îşi desfăcu centura de siguranţă. Lui Ander îi părea rău pentru tot? Se referea la faptul că-i lovise maşina, desigur. La nimic mai mult. Pentru că nu ar fi avut de unde să ştie ce se întâmplase cu Diana?

— Trebuie să plec, spuse ea. Am întârziat la…

— Cursa de maraton. Ştiu.

— Cum de ştiai asta? Cum de *ştii* toate aceste…

Ander arătă spre emblema cursei de maraton a liceului Evangeline, cusută pe un petic din partea laterală a genţii ei.

— Ah…

— În plus – Ander opri motorul – eu fac parte din echipa liceului Manor.

Ocoli partea din faţă a camionetei şi deschise uşa din dreapta. Ea coborî, uluită. El îi înmână geanta.

— Mulţumesc.

Ander rânji şi fugi spre partea de teren unde era adunată echipa adversă. Peste umăr, îi aruncă o privire răutăcioasă.

— O să pierzi.

5

CURSA

Cat Estes avea un mod particular de a-şi arcui sprânceana stângă şi de a-şi pune o mână în şold, ceea ce Eureka ştia că însemna *Dish.* Prietena ei cea mai bună avea pistrui mari pe nas, o strungăreaţă fermecătoare, forme pe care Eureka nu le avea şi părul cu şuviţe prins în două cozi groase.

Cele două fete locuiau în acelaşi cartier din apropierea campusului. Tatăl lui Cat era profesor de studii afro-americane la universitate. Ea şi fratele ei mai mic, Barney, erau singurii copii de culoare de la Evangeline.

Când Cat o reperă pe Eureka – cu capul aplecat, alergând dinspre camioneta lui Ander încercând să nu fie observată de antrenoare – se opri din tirada îndreptată spre elevele de anul doi, care modificaseră uniformele. Eureka o auzi ordonând acestora să facă o serie de cincizeci de flotări în pumni, înainte de a le ocoli.

— Faceţi loc, vă rog! strigă Cat trecând prin grupul băieţilor de clasa a noua, care regizau o luptă cu săbii laser cu pahare din hârtie triunghiulare. Cat era o bună atletă; o prinse pe Eureka de braţ chiar înainte ca aceasta să se ascundă în vestiar. Nici măcar nu gâfâia.

— Te-ai întors în echipă?

— I-am spus antrenoarei că voi alerga azi, spuse Eureka. Nu vreau să fac mare tam-tam din asta.

— Cu siguranţă. Cat dădu din cap. Oricum, avem alte lucruri de vorbit.

Sprânceana stângă se ridică la o înălţime uimitoare. Mâna îi alunecă pe şold.

— Vrei să ştii despre tipul din camionetă, presupuse

Eureka, deschizând uşa grea de culoare gri şi trăgând-o înăuntru pe prietena ei.

Vestiarul era gol, dar căldura şi hormonii aduşi de atât de multe adolescente pluteau în aer. Din dulapuri pe jumătate deschise căzură pe pardoseala din gresie maro uscătoare de păr, cutii cu fond de ten pătate şi deodorante solide albastre. Diverse articole din codul vestimentar îngăduitor al liceului Evangeline zăceau aruncate la întâmplare peste tot. Eureka nu fusese deloc aici anul acesta, dar îşi putea imagina cu uşurinţă cum acea fustă fusese aruncată pe uşa dulapului în mijlocul conversaţiei despre oribilul examen de religie sau cum acei pantofi fuseseră descheiaţi în timp ce o fată îi şoptise unei prietene despre un joc de Învârte Sticla de sâmbăta trecută.

Eurekăi îi plăcea bârfa din vestiar; era la fel de esenţială ca şi prezenţa în echipă. Astăzi era uşurată să se schimbe într-un vestiar gol, chiar dacă asta însemna că trebuia să se grăbească. Îşi aruncă geanta şi îşi scoase pantofii.

— Mmm, da, vreau să-mi povesteşti despre tipul din camionetă. Cat o ajută să-şi scoată din geantă pantalonii scurţi de alergare şi un tricou. Şi ce s-a întâmplat cu faţa ta? Ea gesticulă spre zgârieturile cauzate de airbag de pe obrazul şi nasul Eurekăi. Ai face bine să vezi ce-i spui antrenoarei.

Îşi lăsă capul în jos ca să-şi adune părul lung într-o coadă.

— Deja i-am spus că am programare la doctor şi că s-ar putea să întârzii puţin…

— Puţin mai mult. Cat îşi puse picioarele goale pe bancă şi îşi îndreptă mâinile spre degete, întinzându-se. Uită de asta. Care e povestea cu domnul Armăsar?

— E un idiot, minţi Eureka. Ander nu era un idiot. Era neobişnuit, greu de citit, dar nu un idiot. M-a lovit la stop. Sunt bine, adăugă ea rapid. Am doar nişte zgârieturi. Îşi trecu un deget pe obrazul delicat. Dar Magda e complet distrusă. A trebuit să chem maşina de tractare.

— O, nu. Cat se strâmbă. Cory cel Regulamentar? Ea nu

era din New Iberia; locuise în aceeaşi casă drăguţă din Lafayette toată viaţa. Dar petrecuse destul timp în oraşul de baştină al fetei încât să cunoască personajele locale.

Prietena ei dădu din cap.

— S-a oferit să mă conducă, dar nu aveam de gând…

— În niciun caz. Cat înţelegea imposibilitatea unei călătorii în camioneta lui Cory. Se cutremură, scuturând din cap astfel încât codiţele să-i atingă faţa. Cel puţin Accident – putem să-l numim – s-a oferit să te conducă.

Eureka îşi trase tricoul peste cap şi îl băgă în pantalonii scurţi. Începu să-şi lege şireturile de la pantofii de alergat.

— Numele lui este Ander. Şi nu s-a întâmplat nimic.

— „Accident” sună mai bine. Cat stoarse o cremă de protecţie solară în palmă şi îi atinse uşor faţa, având grijă la zgârieturi.

— Învaţă la Manor, de asta m-a adus aici. Voi alerga împotriva lui în câteva minute şi probabil voi pierde deoarece nu mi-am făcut încălzirea.

— Oh, ce competiţie! Cat era brusc în lumea ei, gesticulând larg cu mâinile. Văd adrenalina crescând din cauza alergării care se transformă într-o pasiune arzătoare la linia de final. Văd *transpiraţie.* Văd *aburi.* Dragostea care „depăşeşte obstacolele”…

— Cat, spuse Eureka. Destul. Ce e cu oamenii care încearcă să-mi facă lipeala în ziua de azi?

Prietena ei o urmă spre uşă.

— Încerc să-ţi fac lipeala în fiecare zi. Ce rost au calendarele, fără întâlniri?

Pentru o fată atât de inteligentă şi de dură – Cat avea centura albastră la karate, vorbea franceză cu un accent de invidiat, obţinuse o bursă vara trecută pentru o tabără de biologie moleculară la Universitatea din Louisiana –, cea mai bună prietenă a Eurekăi era şi o romantică incurabilă. Majoritatea copiilor de la Evangeline nu ştiau cât de inteligentă era, deoarece pasiunea ei pentru băieţi tindea să umbrească acest lucru. Se întâlnea cu tipi în drum spre toaleta cinematografului, nu avea niciun sutien care să nu fie din dantelă şi chiar încerca tot timpul să le

facă lipeala tuturor cunoscuţilor. Odată, în New Orleans, Cat încercase să combine doi oameni ai străzii, în piaţa Jackson.

— Aşteaptă, se opri ea şi întoarse capul spre Eureka, cine a mai încercat să te combine? Asta este specialitatea mea.

Eureka apăsă pe bara din metal ca să deschidă uşa şi ieşi în după-amiaza târzie şi umedă. La joasă înălţime, nori gri-verzui încă acopereau cerul. Aerul mirosea a furtună. Spre vest, era un petic ademenitor de cer senin, unde se vedea soarele coborând, transformând argintiul cerului înnorat într-o nuanţă violet.

— Noul şi minunatul meu psihiatru crede că sunt îndrăgostită de Brooks, spuse Eureka.

La capătul terenului, fluierul antrenoarei adună restul echipei sub poarta ruginită de fotbal. Echipa oaspete de la Manor se aduna în celălalt capăt. Eureka şi Cat trebuiau să treacă pe lângă ea, ceea ce o emoţiona pe fată, deşi nu îl văzuse încă pe Ander. Felele alergară spre echipa lor, urmărind să se strecoare neobservate în spatele grămezii.

— Tu şi Brooks?! se prefăcu uimită Cal. Sunt şocată. Vreau să spun – ei bine, sunt uimită.

— Cal. Eureka vorbi pe tonul ei serios, ceea ce o opri pe prietena ei din alergat. Mama mea.

— Ştiu.

Cal o îmbrăţişă pe Eureka. Avea braţe subţiri, dar picioarele erau puternice.

Se opriră lângă arena neacoperită – două rânduri lungi de bănci ruginite de fiecare parte a pistei. Eureka o auzi pe antrenoare vorbind despre ritm, despre întâlnirea regională de luna următoare, despre găsirea poziţiei corecte la începutul cursei. Dacă ea ar fi fost căpitanul echipei, ar fi discutat la rândul ei despre aceste subiecte. Ştia antrenamentul de dinaintea cursei pe de rost, dar nu se mai putea imagina stând acolo, vorbind cu siguranţă despre orice.

— Încă nu eşti pregătită să te gândeşti la băieţi, spuse Cat în coada Eurekăi. Ce proastă sunt!

— Să nu începi să plângi.

Eureka o strânse şi mai tare pe prietena ei.

— Bine, bine. Cat se smiorcăi şi se retrase. Ştiu că nu-ţi place când plâng.

Eureka tresări.

— Nu e vorba că nu-mi place când…

Se opri. Îl zări pe Ander ieşind din vestiar pe partea cealaltă a pistei. Uniforma lui nu prea semăna cu a celorlalţi copii – gulerul lui galben părea albit; pantalonii scurţi erau mai scurţi decât cei purtaţi de restul echipei. Uniforma părea veche, precum cele din fotografiile decolorate ale echipelor de maraton din trecut, înşiruite pe pereţii sălii de sport. Poate că îi rămăsese de la un frate mai mare, dar arăta ca un lucru luat de la Armata Salvării după absolvirea unui copil a cărui mamă îi făcuse curat în dulap, ca să aibă mai mult loc pentru pantofi.

Băiatul o privi, uitând de tot ce era în jurul lui: de echipa lui din celălalt capăt al terenului, de norii mari strângându-se pe cer, de cât de ciudat era să te holbezi în felul acela. Nu părea să-şi dea seama că era neobişnuit. Sau poate că nu-i păsa.

Eureka ştia. Îşi coborî privirea, roşind. Începu să alerge din nou. Îşi aminti senzaţia dată de acea lacrimă formându-se în colţul ochiului, atingerea surprinzătoare a degetului său pe obrazul ei. De ce plânsese pe drum în acea după-amiază, când nu fusese tentată să plângă la înmormântarea propriei mame? Nu plânsese când o ţinuseră închisă în acel azil timp de două săptămâni. Nu plânsese din… noaptea în care Diana o lovise cu palma şi se mutaseră din casă.

— Oho, spuse Cat.

— Nu te uita şi tu la el, mormăi Eureka, sigură că ea se referea la Ander.

— La cine? şopti Cat. Vorbeam despre vrăjitoarea de acolo. Nu te uita şi s-ar putea să nu ne vadă. Nu te uita, Eureka, nu te…

Nu poţi să nu te uiţi când cineva îţi spune să nu o faci, dar o singură privire aruncată rapid o făcu pe fată să

regrete.

— Prea târziu, mormăi Cat.

— *Boudreaux.*

Numele de familie al fetei păru să tremure ca o undă de şoc peste teren.

Maya Cayce avea o voce la fel de joasă ca a unui adolescent – te-ar fi putut păcăli până când i-ai fi zărit faţa. Unii nu-şi reveneau niciodată după acea primă privire. Aceasta era extraordinară; avea părul des şi negru, care îi atârna în bucle largi până în talie. Era celebră pentru cursele ei rapide pe holurile şcolii, pentru graţia surprinzătoare şi zveltă, datorită picioarelor lungi. Pielea ei netedă şi strălucitoare purta zece dintre cele mai frumoase şi mai complexe tatuaje pe care le văzuse vreodată Eureka – inclusiv o împletitură de trei pene diferite coborând pe antebraţ, un mic portret gen medalion al mamei ei, pe umăr, şi un păun într-o pană de păun, sub claviculă – toate concepute de ea şi făcute într-un loc numit Electric Ladyland, din New Orleans. Era în clasa a douăsprezecea, mergea cu rolele, se zvonea că era vrăjitoare, mai presus de toate găştile, o contralto în cor, campioana statului la călărie şi o ura pe Eureka Boudreaux.

— Maya.

Eureka dădu din cap, dar nu încetini ritmul.

Cu vederea periferică, ea o simţi pe Maya Cayce ridicându-se de la marginea tribunei. Văzu silueta neclară a fetei deplasându-se cu paşi mari, pentru ca mai apoi să se oprească în faţa ei.

Eureka o ocoli ca să evite coliziunea.

— Da?

— Unde este?

Maya purta o rochie minusculă cu pliuri, cu mâneci lungi şi bufante şi nu era dată cu machiaj, cu excepţia unui strat de rimel negru. Îşi flutură pleoapele.

Îl căuta pe Brooks. Întotdeauna îl căuta pe acesta. Cum mai putea să fie încă îndrăgostită de cel mai vechi prieten al ei, după ce ieşiseră doar de două ori anul trecut? Era

unul dintre secretele cele mai enigmatice ale galaxiei. Brooks era băiatul drăguţ din vecini. Maya Cayce era fermecătoare. Şi totuşi, cumva, era îndrăgostită de băiat.

— Nu l-am văzut, spuse ea. Poate ai observat că fac parte din echipa de maraton, care este pe cale să înceapă cursa?

— Poate te putem ajuta să-l cauți mai târziu. Cat încercă să o ocolească pe Maya, care era mai înaltă cu mai mult de treizeci de centimetri decât ea, încălţată cu pantofii cu platformă de cincisprezece centimetri. O, nu, stai, sunt ocupată diseară. M-am înscris la un seminar pe internet. Îmi parc rău, Maya, eşti pe cont propriu.

Maya îşi ridică bărbia, părând să se gândească dacă trebuia să considere această replică o insultă. Dacă îi studiai individual trăsăturile frumoase şi delicate arăta cu mult mai tânără de şaptesprezece ani.

— Prefer să lucrez singură. Maya Cayce îşi coborî privirea spre Cat. Parfumul ei mirosea a *patchouli.* A zis că s-ar putea să treacă pe aici şi m-am gândit că această ciudată – arătând spre Eureka – ar fi putut…

— Nu.

Eureka îşi aminti acum că Brooks era singura persoană căreia îi spusese despre înţelegerea ei cu antrenoarea. El nu îi spusese că plănuise să vină la întrecere, dar, dacă ar fi venit, ar fi fost un gest frumos. Frumos până apărea Maya Cayce; apoi situaţia se schimba.

În momentul în care Eureka o împinse ca să treacă de ea, ceva o lovi în ceafă, chiar deasupra cozii. Ea se întoarse încet ca să vadă palma Mayei Cayce retrăgându-se. Obrajii îi ardeau. Capul o ustura, dar mândria o durea şi mai tare.

— Ai ceva să-mi spui. Poate în faţă?

— O! Vocea răguşită a Mayei Cayce se înmuie, se îndulci. Aveai un ţânţar pe cap. Ştii că sunt purtători de boli şi că se adună lângă ape stătătoare.

Cat pufni, luând-o pe Eureka de braţ şi trăgând-o spre teren. Îi strigă peste umăr:

— Fată dragă, suferi de malarie! Caută-ne când vei avea

un număr de umor.

Lucrul trist era că Maya şi Eureka fuseseră prietene înainte de a merge la Evangeline, înainte ca prima să fi intrat la pubertate ca un înger brunet şi să fi ieşit o zeiţă gotică, inabordabilă. Erau două fete de şapte ani care participau la cursuri de teatru, în cadrul taberei de vară a universităţii. Făceau schimb de mâncare în fiecare zi – Eureka îi dădea imediat sandviciurile complicate de curcan făcute de tatăl ei, pentru feliile de pâine albă cu unt de arahide şi gem ale Mayei. Dar se îndoia că aceasta îşi amintea de lucrurile astea.

— Estes!

Ţipătul strident al antrenoarei Spence – Eureka îl cunoştea bine.

— Să începem, doamna antrenor, răspunse Cat cu vervă.

— Mi-a plăcut discursul încurajator, îi spuse antrenoarea lui Cat. Data viitoare, încearcă să fii mai *prezentă!* Înainte ca antrenoarea să poată continua, o reperă pe Eureka lângă ea. Grimasa nu i se atenuă, ci doar vocea. Mă bucur că eşti aici, Boudreaux, strigă ea peste ceilalţi elevi, care îşi întoarseră capetele. Ai venit chiar la timp pentru poza de anuar, de dinaintea cursei.

Toţi priveau spre ea. Era încă îmbujorată în urma interacţiunii cu Maya, iar greutatea atâtor priviri o făcu să se simtă dintr-odată claustrofobă. Câţiva dintre colegii de echipă şoptiră că purta ghinion. Copiii care erau cândva prietenii ei acum se temeau de ea. Poate că nu o mai *voiau* în echipă.

Se simţi trădată. O poză de anuar nu făcuse parte din înţelegerea ei cu antrenoarea. Îl văzu pe fotograf – un bărbat de aproximativ cincizeci de ani cu părul negru prins într-o coadă – montând un aparat imens cu bliţ. Îşi imagină îngrămădindu-se într-unul dintre rândurile de lângă ceilalţi copii, lumina strălucitoare declanşându-i-se în faţă. Îşi imagină fotografia imprimată în trei sute de anuare, îşi imagină generaţiile viitoare răsfoind paginile. Înainte de accident, Eureka nu se gândea prea mult dacă să apară în poze; chipul ei schimonosit de zâmbete, rânjete şi săruturi

în aer figurând în toate paginile prietenilor de pe Facebook şi Instagram. Dar acum?

Permanenţa acestei singure fotografii ar fi presupus că Eureka era o impostoare. O făcea să-şi dorească să fugă.

Trebuia să părăsească echipa chiar acum, înainte de a se înregistra vreun document care să ateste încercarea ei de a alerga anul acesta. Îşi imagină minciuna din CV-ul ei de elev de liceu – Clubul Latin, echipa de maraton, o listă de excelenţă la diferite materii. Sentimentul de vinovăţie a supravieţuitorului, singura activitate extracurriculară în care *investise* vreodată. Înţepeni, astfel încât să nu se vadă că tremura.

Mâna lui Cat era pe umărul ei.

— Ce nu este în regulă?

— Nu pot să apar în fotografia asta.

— Ce mare lucru?!

Eureka făcu câţiva paşi înapoi.

— Pur şi simplu, nu pot.

— Este doar o fotografie.

Privirile celor două fete se ridicară spre cer când cel mai puternic tunet scutură terenul. Un perete de apă se revărsă pe pistă. Începu să plouă.

— Perfect! strigă antrenoarea spre cer. Fotograful alergă să îşi acopere echipamentul cu un pulover subţire din lână. Colegii de echipă din jurul celor două fete se împrăştiară ca furnicile. Prin ploaie, Eureka întâlni privirea rece a antrenoarei. Încet, aceasta scutură din cap. Însemna „Îmi pare rău, de data aceasta chiar renunţ”.

Prinşi în furtună, unii copii râdeau. Alţii ţipau. În câteva clipe, Eureka era udă. La început, simţi ploaia rece, dar după ce se udă de-a binelea, corpul i se încălzi ca atunci când înota.

Abia vedea dincolo de teren. Pânza de apă arăta ca nişte zale. Din mulţimea de copii de la Manor, se auziră trei fluierături. Antrenoarea Spence fluieră şi ea de trei ori. Era oficial: furtuna câştigase cursa.

— Toată lumea înăuntru! strigă antrenoarea, dar echipa fugise deja spre vestiar.

Eureka merse prin noroi. O pierduse pe Cat. La jumătatea terenului, văzu ceva sclipind în colţul ochiului. Se întoarse ca să vadă un băiat stând singur şi privind ploaia.

Era Ander. Nu înţelegea cum de îl putea vedea clar, când lumea din jurul ei se transformase în cascada Niagara. Apoi, observă ceva ciudat:

Ander nu era ud. Ploaia cădea pe lângă el, lovind noroiul de la picioarele lui. Însă părul, hainele, mâinile şi faţa erau la fel de uscate ca atunci când se aflase pe drumul de pământ şi întinsese mâna, ca să-i prindă lacrima.

6

ADĂPOSTUL

Până când Cat o lăsă acasă pe Eureka, ploaia se mai linişti. Pneurile de pe drumul principal din spatele cartierului lor scârţâiră pe asfaltul ud. Begoniile din stratul de flori al tatălui erau strivite. Aerul era umed şi sărat din cauza minei de sare de la marginea oraşului Lafayette, de unde fabrica Tabasco îşi procura condimentele.

Din pragul uşii, ea îi făcu semn din mână prietenei ei, care îi răspunse claxonând de două ori. Vechiul Lincoln Continental al tatălui era parcat pe alee. Din fericire, Mazda roşie a Rhodei nu era acolo.

Eureka răsuci cheia în încuietoarea din bronz şi împinse uşa, care se bloca întotdeauna atunci când ploua. Era mai uşor să o deschidă din interior, de unde putea scutura mânerul într-un anume fel. De afară, trebuia să împingă ca un fundaş.

Imediat ce intrase, îşi scoase pantofii de alergat şi şosetele, observând că restul familiei făcuse la fel. Tenişii identici din scai ai fraţilor ei vitregi fuseseră aruncaţi în toate colţurile holului. Micile lor şosete erau făcute cocoloş, ca nişte trandafiri turtiţi. Şireturile dezlegate ale bocancilor negri de lucru ai tatălui ei lăsaseră dâre scurte de noroi pe podeaua din marmură, şerpuind spre locul în care îi aruncase la intrarea în casă. Hainele de ploaie picurau din cuierul de pe perete. Cea albastră a lui William avea căptuşeală dublă; cea a lui Claire era violet cu flori albe aplicate pe glugă. Impermeabilul negru al tatălui îi rămăsese de la bunicul ei, care fusese în Marină. Eureka îşi agăţă impermeabilul gri pe ultimul cârlig din rând şi îşi puse geanta pe bancheta veche a Rhodei, de la intrare.

Simţi strălucirea televizorului din casă, cu volumul dat la mic.

Casa mirosea a floricele de porumb – gustarea preferată de după cursuri a gemenilor. Dar tatăl bucătar al Eurekăi nu pregătea nimic simplu. Floricelele lui de porumb explodau cu ulei de trufe şi parmezan ras sau cu covrigei tocaţi şi bucăţele de caramel. Porţia de astăzi mirosea a curry şi a migdale prăjite. Tatăl ei comunica prin mâncare mai bine decât prin cuvinte. Creând ceva măreţ în bucătărie era felul lui de a-şi arăta dragostea.

Îi găsi pe gemeni şi pe tatăl ei cuibăriţi în locurile lor obişnuite, de pe imensa canapea din piele. Tatăl, îmbrăcat în haine uscate – boxeri gri şi tricou alb – dormea pe partea lungă a canapelei în formă de „L”. Îşi ţinea mâinile împreunate pe piept, iar picioarele goale erau ieşite în afară, îndreptate în sus ca nişte lopeţi. Un bâzâit uşor i se auzea din nas.

Luminile erau stinse; furtuna de afară făcea ca totul să fie mai întunecat decât de obicei, iar un foc slab care trosnea păstra camera încălzită. O ediţie veche a emisiunii *Preţul corect* rula pe canalul Game Show Network – cu siguranţă nu unul dintre cele trei programe de jumătate de oră aprobate de revistele pentru părinţi la care era abonată Rhoda, dar nimeni nu avea să-i spună.

Claire stătea lângă tatăl ei, un triunghi de picioare scurte şi groase în colţul canapelei, cu genunchii depărtaţi din rochia ei portocalie, cu degetele şi buzele aurii de la curry. Arăta ca o bucată de porumb confiat – un ciuf de un blond-deschis, adunat în vârful capului, prins cu o agrafă de păr galbenă. Avea patru ani şi îi plăcea să se uite la televizor. Avea maxilarul mamei ei şi îl încorda la fel ca Rhoda, când termina de expus un punct de vedere.

În partea apropiată a canapelei era William, cu picioarele atârnate la treizeci de centimetri de podea. Părul lui şaten-închis avea nevoie de o tunsoare. Tot sufla din colţul gurii ca să-şi îndepărteze firele rebele din ochi. În afară de asta, stătea nemişcat, cu mâinile în poală. Era cu nouă minute mai mare decât sora lui, atent şi

diplomatic, şi ocupa întotdeauna cel mai mic spaţiu posibil. Pe masa de cafea, lângă bolul cu popcorn, era un teanc de cărţi, iar Eureka ştiu că exersase o serie de trucuri magice, pe care le învăţase dintr-o carte publicată în anii ’50.

— Eureka! şopti el, coborând de pe canapea ca să alerge spre ea.

Îşi ridică fratele şi îl învârti, ţinându-i în palmă ceafa încă umedă.

Ai putea crede că îi ura pe aceşti copii, motivul pentru care tatăl ei se căsătorise cu Rhoda. Înainte de a se fi născut, Eureka *jurase* că nu va avea de-a face cu ei. Se născuseră în prima zi de primăvară, când ea avea treisprezece ani. Îşi şocase tatăl, pe Rhoda şi pe ea însăşi îndrăgostindu-se de copii din clipa în care le ţinuse mâinile minuscule.

— Mi-e sete, strigă Claire, fără să-şi ridice privirea de la televizor.

Sigur, erau enervanţi, dar când era băgată toată în vizuina depresiei, gemenii reuşeau să-i amintească faptul că era bună la ceva.

— Îţi aduc nişte lapte.

Eureka îl lăsă jos pe William şi se îndreptară amândoi spre bucătărie. Turnă trei ceşti cu lapte din frigiderul organizat al Rhodei, în care toate caserolele erau etichetate şi îl lăsă pe Squat, labradorul ud, să intre din curtea din spate. Câinele îşi scutură blana, aruncând apă, şi noroi, şi frunze pe pereţii bucătăriei.

Eureka îl privi.

— Nu am văzut asta.

Revenind în cameră, aprinse mica lampă din lemn de deasupra şemineului şi se aplecă pe braţul canapelei. Tatăl ei părea mai tânăr şi mai frumos adormit; semăna mai mult cu tatăl pe care îl venerase când era mică, decât cu bărbatul de care încercase cu greu să se apropie în cei cinci ani de când se căsătorise cu Rhoda.

Îşi aminti de felul în care unchiul Travis o trăsese deoparte, nesolicitat, la nunta tatălui.

— S-ar putea să nu vrei să-ţi împărţi tatăl cu altcineva,

spuse el. Dar un bărbat are nevoie să fie îngrijit, iar Trenton a fost singur mult timp.

Eureka avea doisprezece ani. Nu înţelesese la ce se referise acesta. Era întotdeauna cu tatăl ei, aşadar cum putea să fie singur? Nu era nici măcar conştientă de faptul că nu voia ca el să se căsătorească în acea zi cu Rhoda. Acum, îşi dădea seama de asta.

— Hei, tată.

Ochii lui de un albastru-închis se deschiseră, iar fata observă frica din priviri când tresări, ca şi când ar fi fost eliberat din acelaşi coşmar pe care ea îl tot avea în ultimele patru luni. Dar ei nu vorbeau despre aceste lucruri.

— Cred că am adormit, mormăi el, ridicându-se şi frecându-şi ochii.

Întinse mâna spre bolul cu floricele şi i-l înmână ca şi când ar fi fost un salut sau o îmbrăţişare.

— Am observat, spuse ea, aruncând o mână de floricele în gură.

În majoritatea zilelor, tatăl lucra în ture de zece ore la restaurant, începând de la ora şase dimineaţa.

— Ai sunat mai devreme, spuse el. Îmi pare rău ca am ratat apelul. Am încercat să te sun imediat ce am ieşit de la lucru. Clipi. Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

— Nu este nimic. Doar o zgârietură.

Eureka îi evită privirea şi traversă camera ca să-şi scoată telefonul din geantă. Avea două apeluri pierdute de la tatăl ei, unul de la Brooks şi cinci de la Rhoda.

Era la fel de obosită ca şi când ar fi participat la maraton în după-amiaza aceea.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i spună tatălui ei despre accidentul de azi. Întotdeauna fusese protector, dar, de la moartea Dianei, devenise exagerat.

Să-i atragă atenţia asupra faptului că existau oameni care conduceau precum Ander l-ar fi putut determina să nu-i mai dea voie să conducă. Ea ştia că trebuia să deschidă subiectul, dar trebuia să o facă perfect.

Tatăl o urmă pe hol. Rămase la câţiva metri distanţă şi

amestecă pachetul de cărţi al lui William, rezemându-se de una dintre coloanele ce ţineau tavanul care imita o frescă, pe care nu o suporta niciunul din ei.

Numele lui era Trenton Michel Boudreaux al Treilea. Avea o siluetă definitorie, pe care o moşteniseră toţi cei trei copii ai săi. Era înalt, cu părul aspru de un blond-închis şi un zâmbet care ar fi putut fermeca şi un şarpe-mocasin. Ar fi trebuit să fii orb ca să nu observi cum flirtau femeile cu el. Poate că încerca să nu vadă asta – întotdeauna închidea ochii când le respingea avansurile.

— Cursa s-a anulat din cauza ploii?

Eureka dădu din cap.

— Ştiu că abia o aşteptai. Îmi pare rău.

Dădu ochii peste cap deoarece, de când tata se căsătorise cu Rhoda, nu ştia mai nimic despre ea. „Abia o aşteptai” nu era o frază pe care ea ar mai fi folosit-o în legătură cu nimic. Nu avea să înţeleagă niciodată de ce trebuia să părăsească echipa.

— Cum a fost… tatăl aruncă o privire peste umăr spre gemeni, care erau absorbiţi de descrierea lui Bob Barker despre motorul învechit al bărcii concurentului său, care ar fi putut câştiga… programarea ta de astăzi?

Eureka se gândi la porcăriile prin care trecuse în cabinetul doctorului Landry, inclusiv la „nuca greu de spart”, expresia tatei. Era încă o trădare; tot ce făcea tatăl ei era acum o trădare. Cum de se căsătorise cu acea femeie?!

Dar Eureka mai înţelegea şi că Rhoda era opusul Dianei. Era stabilă, cu picioarele pe pământ. Diana îl iubise, dar nu avusese nevoie de el. Rhoda avea atât de multă nevoie de el, încât, poate, acest sentiment se transformase într-un fel de iubire. Tata părea mai senin cu Rhoda, decât fusese fără ea. Eureka se întrebă dacă observase măcar o dată că asta îl costase încrederea fiicei lui.

— Spune-mi adevărul, spuse tata.

— De ce? Nu este ca şi când dacă m-aş plânge ţie m-ar scuti să merg acolo. Nu în Rhodeo-ul ăsta.

— Aşa de rău a fost?

— Brusc îţi pasă? izbucni ea.

— Puiule, bineînţeles că îmi pasă.

Se întinse spre ea, dar fata se smuci.

— Să le spui *lor* „puiule”. Eureka flutură mâna spre gemeni. Pot să am singură grijă de mine.

Îi înmână cărţile. Erau o metodă de relaxare, iar el ştia că ea le putea face să zboare ca păsările între degetele ei. Cărţile erau flexibile din cauză că fuseseră folosite ani de zile şi calde pentru că el tocmai le amestecase. Fără ca ea să-şi dea seama, cărţile începură să vâjâie printre degetele ei.

— Faţa ta.

Tata îi studie zgârieturile de pe pomeţi.

— Nu este nimic.

Îi atinse obrazul.

Ea se opri din amestecatul cărţilor.

— Am avut un accident când mă întorceam la şcoală.

— Eureka. Ridică tonul şi o cuprinse în braţe. Nu părea supărat. Eşti bine?

— Sunt bine. O strângea prea puternic. Nu a fost vina mea. Un băiat a intrat în mine la stop. De aceea am sunat mai devreme, dar am avut grijă de asta. Magda este la Sweet Pea’s. Este bine.

— Ai luat datele de asigurare ale tipului ăsta?

Până în acel moment, Eureka fusese mândră de ea pentru că se descurcase cu maşina, fără ca tatăl ei să ridice un deget ca să o ajute. Înghiţi.

— Nu chiar.

— Eureka.

— Am încercat. Nu avea. Totuşi, a spus că se va ocupa de asta.

Privi chipul tensionat al tatălui său şi îşi dădu seama cât de proastă fusese. Nici măcar nu ştia cum să îl găsească pe Ander, nu îi ştia numele de familie sau dacă îi zisese numele adevărat. Era imposibil ca el să aibă grijă de maşina ei.

Tatăl scrâşni din dinţi aşa cum o făcea când încerca să nu se enerveze.

— Cine era acest băiat?

— A spus că se numeşte Ander.

Ea puse cărţile pe băncuţa de la intrare şi încercă să se retragă spre scări. Cererile ei pentru colegiu o aşteptau pe birou. Chiar dacă Eureka decisese că voia să stea acasă anul următor, Rhoda insistase să trimită un dosar la Universitatea din Louisiana, unde putea primi o bursă ca membru al familiei unui angajat al facultăţii. Şi Brooks completase în mare parte cererea pentru Tulane – şcoala visurilor lui – în numele ei. Tot ce trebuia să facă Eureka era să semneze ultima pagină imprimată, care o aştepta de câteva săptămâni. Nu putea face faţă colegiului. Abia putea face faţă propriei reflexii din oglindă.

Înainte de a urca prima treaptă, tatăl o prinse de braţ.

— Ander şi mai cum?

— Învaţă la liceul Manor.

Tatăl păru să alunge un gând rău clipind.

— Ce contează cel mai mult este că eşti bine.

Fata ridică din umeri. El nu înţelegea. Accidentul de astăzi nu o făcuse să-i fie mai bine decât în ziua precedentă. Ura faptul că acea discuţie cu el părea o minciună. Obişnuia să-i spună totul.

— Nu-ţi face griji, Sepie!

Vechea poreclă păru forţată din gura tatălui. Sugar o inventase când Eureka era un copil, dar tatăl ei nu îi mai spusese de mult aşa. Nimeni nu îi mai zicea Sepie, cu excepţia lui Brooks.

Soneria ţârâi. O siluetă înaltă apăru în geamul mat al uşii.

— Sun la firma de asigurări, spuse tata. Răspunde la uşă.

Eureka oftă şi descuie uşa de la intrare, scuturând clanţa ca să o deschidă. Îşi ridică privirea spre băiatul înalt de pe verandă.

— Hei, Sepie.

Noah Brooks – cunoscut de toată lumea din afara familiei ca Brooks – renunţase la accentul lui sudist pronunţat, la începutul clasei a noua, în Lafayette. Dar

când o striga pe Eureka folosindu-i porecla, tot suna la fel ca Sugar: delicat, rapid şi vesel.

— Hei, Butoi cu pulbere, răspunse ea automat, folosind porecla din copilărie a băiatului, pe care o căpătase pentru accesul de furie manifestat la petrecerea de ziua lui, când avea trei ani.

Diana obişnuia să spună că ei doi fuseseră prieteni de dinainte de a se naşte, iar când marna ei era tânără şi însărcinată, petrecea câteva seri pe săptămână stând pe capetele buştenilor de pe verandă jucând gin cu mama lui, Aileen, care avea o sarcină mai avansată cu două luni.

Brooks avea o faţă îngustă, un bronz permanent şi, recent, o urmă de păr în bărbie. Ochii lui căprui se potriveau cu părul care era la limita codului vestimentar de la Evangeline. Îi cădea pe lângă sprâncene când îşi ridică gluga impermeabilului galben.

Eureka observă un bandaj mare pe fruntea lui aproape ascuns de breton.

— Ce s-a întâmplat?

— Mai nimic. El îi privi zgârieturile de pe faţă, ridicându-şi sprâncenele la o asemenea coincidenţă. Tu ce ai păţit?

— Nimic.

Ea ridică din umeri.

Copiii de la Evangeline credeau că Brooks era misterios, ceea ce îl făcuse subiectul admiraţiei câtorva fete, în ultimii câţiva ani. Toată lumea care îl cunoştea îl plăcea, dar acesta evita mulţimea populară, lucru care era considerat neplăcut, în afară de a juca fotbal. Era prieten cu tipii din grupa de dezbateri, dar majoritatea timpului şi-l petrecea cu Eureka.

Brooks era selectiv cu farmecul lui, iar ea fusese întotdeauna destinatarul principal. Câteodată îl vedea pe hol, glumind cu un grup de băieţi şi aproape nu îl recunoştea, până când o repera şi venea să-i povestească tot ce se întâmplase în acea zi.

— Hei, îi ridică el uşor mâna, uite cine şi-a scos ghipsul.

În lumina candelabrului din hol, Eureka fu brusc

ruşinată de braţul ei ciudat şi slab. Arăta ca o şopârlă. Dar lui Brooks nu i se părea în neregulă. Nu o privea diferit după accident – sau după perioada petrecută în salonul de la psihiatrie. Cât timp fusese închisă în Acadia Vermilion, el venise zilnic în vizită, ascunzând pralinele cu nuci pecan în buzunarul blugilor. Singurul lucru pe care îl spusese vreodată despre ce se întâmplase era că i se părea mai amuzant să îşi petreacă timpul împreună în afara celulei capitonate.

Era ca şi cum ar fi văzut dincolo de schimbarea culorii părului fetei, de machiajul pe care acum îl purta ca pe o armură, de încruntarea permanentă care îi ţinea la distanţă pe majoritatea. El râânji.

— Vrei să facem skandenberg?

Ea îl lovi.

— Glumeam. Îşi lăsă tenişii lângă ai ei şi îşi atârnă impermeabilul pe acelaşi cârlig pe care îl folosise ea. Hai să mergem să privim furtuna.

Imediat ce intrară în casă, gemenii îşi ridicară privirea de la televizor şi săriră de pe canapea. Dacă exista un lucru care îi plăcea lui Claire mai mult decât televizorul, acela era Brooks.

— Bună seara, Harrington – Boudreaux.

Brooks se înclină spre copii, chemându-i cu numele lor ciudate, care sunau ca un restaurant de lux.

— Brooks şi cu mine mergem să căutăm aligatori lângă apă, spuse Eureka, folosind fraza lor codată.

Gemenii erau îngroziţi de aligatori şi era cea mai simplă cale de a-i împiedica să-i urmeze. Ochii verzi ai lui William se măriră. Claire se retrase, sprijinindu-şi coatele pe canapea.

— Vreţi să veniţi şi voi? intră Brooks în joc. Cei mari vin pe uscat pe o vreme ca asta. Îşi îndepărtă mâinile cât de mult putu, ca să sugereze mărimea aligatorilor. Pot să se deplaseze cu cincizeci de kilometri pe oră.

Claire ţipă, chipul strălucindu-i de invidie.

William o trase pe Eureka de mânecă.

— Promiţi să ne spui dacă vezi vreunul?

— Bineînţeles.

Eureka îi ciufuli părul şi îl urmă pe Brooks afară.

Trecură prin bucătărie, unde tatăl vorbea la telefon. El îi aruncă o privire cumpătată băiatului, dădu din cap, apoi se întoarse ca să îl asculte mai atent pe agentul de asigurări. Tatăl ei era prietenos cu prietenele Eurekăi, dar băieţii – chiar şi Brooks, care fusese dintotdeauna prin preajmă – îi treziseră latura precaută.

În spate, noaptea era liniştită, ploaia constantă liniştind totul. Cei doi prieteni merseră spre leagănul alb, aflat sub planşeul etajului. Scârțâi sub greutatea lor. Brooks împinse uşor din picioare ca să îl facă să se balanseze, iar ei priviră picăturile de ploaie lovind stratul cu begonii. Dincolo de flori era o curte mică, în care se afla scheletul unui leagăn pe care tatăl ei îl construise vara trecută. Dincolo de el, o poartă din fier forjat se deschidea spre golful maroniu.

— Îmi pare rău că am ratat cursa de astăzi, spuse Brooks.

— Ştii cine a regretat mai mult? Maya Cayce. Eureka îşi sprijini capul de perna uzată care căptuşea banca. Te căuta. Şi mă şi vrăjea. Talentată fata!

— Haide. Nu este atât de rea.

— Ştii cum îi spun cei din echipa de maraton? întrebă prietena lui.

— Nu mă interesează poreclele date de oamenii care se tem de oricine arată diferit faţă de ei. Brooks se întoarse ca să o studieze. Nu am crezut că şi tu eşti la fel.

Eureka pufni deoarece avea dreptate.

— Este geloasă pe tine, adăugă băiatul.

Asta nu i se întâmplase niciodată.

— De ce ar fi Maya Cayce geloasă pe mine?

Brooks nu răspunse. Ţânţarii se rotiră în jurul becului de deasupra lor. Ploaia se opri, apoi începu din nou, cu o briză rece care îi umezi pometii Eurekăi. Frunzele ude ale palmierilor din curte se ondulară, salutând vântul.

— Deci, ce timp ai scos azi? întrebă băiatul. Record personal, fără îndoială, acum că ţi-ai scos ghipsul.

După felul în care o privea, îşi dădu seama că aştepta să îi confirme că se alăturase din nou echipei.

— Zero minute şi zero secunde.

— Chiar ai renunţat? spuse el trist.

— De fapt, cursa nu a mai avut loc din cauza ploii. Cu siguranţă ai observat ploaia torenţială. Cea de cincizeci de ori mai sălbatică decât asta? Şi, da – împinse leagănul cu picioarele ca să se balanseze mai mult – am renunţat.

— Eureka.

— În orice caz, cum de ai pierdut acea furtună?

Brooks ridică din umeri.

— Am exersat cu cei din grupa de dezbateri, aşadar, am plecat târziu de la şcoală. Apoi, când am coborât scările de lângă aripa Artelor, am ameţit. El înghiţi, părând aproape jenat să continue: Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar m-am trezit la capătul scărilor. Un elev de anul întâi m-a găsit acolo.

— Te-ai rănit? întrebă Eureka. Asta s-a întâmplat cu fruntea ta?

Brooks ridică părul de pe frunte ca să dezvăluie treisprezece centimetri pătraţi de tifon. Când desfăcu bandajul, Eureka suspină.

Nu era pregătită să vadă o rană de mărimea aceea. Era adâncă, de un roşu-deschis, aproape perfect rotundă, de mărimea unui dolar de argint. Inelele de puroi şi sânge din interior îi dădeau aspectul unui trunchi vechi de sequoia decojit.

— Ce ai făcut, ai intrat într-o nicovală? Ai căzut din senin? Este înspăimântător! Întinse mâna ca să-i îndepărteze bretonul de pe frunte şi studie rana. Ar trebui să mergi la doctor.

— Deja am făcut-o, drăguţă. Am petrecut două ore la urgenţe, mulţumită copilului panicat care m-a găsit. Mi-au spus că am hipoglicemie şi alte porcării de genul acesta.

— Este grav?

— Nu, Brooks sări din leagăn, trăgând-o pe Eureka de pe verandă, în ploaie. Haide, să mergem să prindem un aligator.

Părul ud îi atinse spatele, iar ea ţipă, râzând, în timp ce

fugi cu Brooks de pe verandă, pe puţinele trepte spre curtea înverzită. Iarba înaltă îi gâdila picioarele. Aspersoarele se declanşaseră în ploaie. Curtea din jurul lor era delimitată de patru stejari imenşi. Ferigile portocalii, sclipind cu picături de ploaie, le dantelau trunchiurile. Eureka şi Brooks gâfâiră când se opriră la poarta din fier forjat şi priviră spre cer. În locul în care norii se împrăştiară, noaptea era înstelată, iar fata crezu că nu mai era nimeni pe lume care să o mai facă să râdă, în afara lui. Îşi imagină un dom din sticlă coborând din cer, etanşând curtea ca într-un glob de jucărie, prinzându-i pentru totdeauna în acest moment, cu ploaia care cădea veşnic, fără să mai fie nevoită să înfrunte altceva în afară de lumina stelelor şi privirea poznaşă a lui Brooks.

Uşa din spate se deschise, iar Claire scoase afară capul ei blond.

— Reka, strigă ea. Lumina verandei îi făcea obrajii rotunzi să strălucească. Aligatorul este acolo?

Eureka şi Brooks zâmbiră în întuneric.

— Nu, Claire. Poţi să ieşi în siguranţă.

Foarte atentă, fata merse tiptil până la marginea covoraşului de la uşă. Se aplecă în faţă şi îşi duse la gură mâinile făcute pâlnie, ca să vorbească:

— Cineva este la uşă. Un băiat. Vrea să te vadă.

7

REUNIUNEA

— Tu.

Eureka picură pe dalele de marmură din pragul uşii, privindu-l pe băiatul care îi lovise maşina. Ander se schimbase iar în cămaşa albă călcată şi blugii negri. Probabil că îşi atârnase în vestiar acea cămaşă fără cute; nimeni nu făcea asta în echipa ei.

Stând pe verandă în lumina asfinţitului, Ander părea că ar fi venit din altă lume, una în care înfăţişarea nu era supusă stării vremii. Părea independent de atmosfera din jurul lui. Eureka deveni conştientă de părul ei încâlcit şi de picioarele goale stropite cu noroi.

Felul în care băiatul îşi ţinea mâinile împreunate la spate îi accentua lăţimea pieptului şi a umerilor. Expresia îi era enigmatică. Părea să-şi ţină respiraţia, ceea ce o neliniştea pe fată.

Poate că de vină erau ochii lui turcoaz. Poale era angajamentul absurd cu care evitase moartea acelei veveriţe. Poate era felul în care se uita la ea, ca şi când ar fi văzut ceva ce nici ea nu ştia că tânjea să vadă la propria persoană.

Instantaneu, acest băiat o afectase. O făcuse să se simtă nesigură.

Cum de trecuse de la a fi mânioasă pe el, la chicoteli înainte de a-i afla numele? Eureka nu făcea aşa ceva.

Privirea lui Ander deveni prietenoasă, întâlnind-o pe a ei. Corpul o furnică. Mânerul uşii de care se ţinea se simţea ca şi când ar fi emis căldură.

— De unde ai ştiut unde locuiesc?

El vru să răspundă, dar apoi fata îl simţi pe Brooks în

spatele ei, în tocul uşii. Pieptul lui îi atinse omoplatul, în timp ce îşi rezemă mâna stângă pe tocul uşii. Corpul lui trecu dincolo de al ei. Era la fel de ud ca şi ea din cauza furtunii. Se uită la Ander peste capul Eurekăi.

— Cine e ăsta?

Sângele se scurse de pe faţa lui Ander, făcându-i pielea deja palidă aproape fantomatică. Deşi abia se mişca, întregul comportament i se schimbă. Îşi ridică puţin bărbia, întinzându-şi pieptul în faţă cu un centimetru. Îşi îndoi genunchii, ca şi când ar fi fost gata să sară.

Ceva rece şi otrăvitor preluase controlul asupra lui.

Privirea pe care i-o arunca Brooks o făcu pe Eureka să se întrebe dacă îl mai văzuse furios înainte de acel moment.

Nimeni nu se bătea cu prietenul ei. Oamenii se băteau cu prietenii lui ţărani la WADE'S HOLE, la sfârşit de săptămână. Se băteau cu fratele lui, Seth, care avea aceeaşi limbă ascuţită care îi făcea probleme lui Brooks, dar fără mintea care îl scotea din ele. În cei şaptesprezece ani de când Eureka îl cunoştea pe Brooks, el nu dăduse şi nici nu primise niciodată un pumn. Se strecură mai aproape de ea, îndreptându-şi umerii ca şi când toate acestea ar fi fost pe cale să se schimbe.

Ander aruncă o privire deasupra ochilor lui Brooks. Eureka privi peste umăr şi văzu că rana lui deschisă era vizibilă. Părul, care de obicei îi cădea peste sprâncene, era ud şi dat într-o parte. Bandajul pe care îl mişcase probabil că îi căzuse când alergau prin ploaie.

— Este vreo problemă? întrebă Brooks, punând o mână pe umărul Eurekăi, mult mai posesiv decât atunci când fuseseră la prima întâlnire la filmul *Charlie şi Fabrica de ciocolată* la cinematograful din New Iberia, în clasa a cincea.

Faţa lui Ander se schimonosi. Îşi luă mâna de la spate şi, pentru o clipă, Eureka ştiu că urma să îl lovească pe Brooks. Să se ferească sau să-l împiedice?

În schimb, el îi întinse portofelul.

— L-ai lăsat în camioneta mea.

Portofelul era unul din piele maro decolorată, pe care Diana îl adusese dintr-o călătorie în Machu Picchu. Eureka îşi pierdea şi îşi găsea portofelul – şi cheile, şi ochelarii de soare, şi telefonul – cu o regularitate care o năucea pe Rhoda, aşadar, nu era un mare şoc faptul că îl lăsase în camioneta lui Ander.

— Mulţumesc.

Se întinse să ia portofelul şi, când vârfurile degetelor li se atinseră, fata tremură. Între ei era o electricitate pe care spera că Brooks nu avea să o observe. Nu ştia de unde venea; nu voia să o oprească.

— Adresa era pe permisul de conducere, deci m-am gândit să trec pe aici ca să ţi-l returnez, spuse el. De asemenea, mi-am scris numărul de telefon şi l-am pus în portofel.

În spatele ei, Brooks tuşi în pumn.

— Pentru maşină, îi explică Ander. Când vei primi o evaluare a pagubelor, să mă suni.

El zâmbi atât de prietenos, încât Eureka rânji ca o idioată.

— Cine este tipul ăsta? Tonul lui Brooks era mai ridicat decât de obicei. Părea să caute un mod de a glumi pe seama lui Ander. Despre ce vorbeşte?

— El, mmm, mi-a lovit maşina din spate, mormăi Eureka, la fel de umilă în faţa lui Ander ca şi când Brooks ar fi fost Rhoda sau tatăl ei, nu cel mai vechi prieten al său.

Din cauza faptului că el stătea atât de aproape de ea, devenea claustrofobă.

— Am condus-o înapoi la şcoală, îi spuse Ander lui Brooks. Dar nu ştiu ce legătură are asta cu tine. În afară de cazul în care ai fi preferat să fi mers pe jos?

Brooks fu prins cu garda jos. Un râs exasperat îi scăpă printre buze.

Apoi Ander se înclină în faţă, mâna lui trecând peste capul Eurekăi. Îl apucă pe Brooks de tricou.

— De cât timp eşti cu ea? *De cât timp?*

Eureka se ghemui între ei, speriată de reacţia neaşteptată. Despre ce vorbea Ander? Ar fi trebuit să facă

totuşi ceva care să aplaneze situaţia. Dar ce? Nu-şi dădea seama că se aplecase instinctiv în spate, spre siguranţa familiară a pieptului lui Brooks, până când nu îi simţi mâna pe cot.

Nu tresări când Ander îl atacă. El mormăi:

— Destul de mult timp încât să ştiu că nesimţiţii nu sunt genul ei.

Cei trei erau, practic, unul peste celălalt. Eureka le simţea respiraţia. Brooks mirosea ca ploaia şi ca toată copilăria ei; Ander mirosea ca oceanul pe care ea nu-l văzuse niciodată. Amândoi erau prea aproape. Avea nevoie de aer.

Îşi ridică privirea spre băiatul palid şi ciudat. Privirile li se întâlniră. Ea îşi scutură puţin capul spre Ander, întrebând de ce.

Auzi sunetul degetelor slăbindu-şi strânsoarea pe tricoul ui Brooks. Ander se retrase rigid câţiva paşi până la marginea verandei. Fata respiră pentru prima dată într-o perioadă care i se păru a fi o veşnicie.

— Îmi pare rău, spuse Ander. Nu am venit aici ca să mă bat. Voiam doar să-ţi returnez lucrurile şi să-ţi spun cum să mă găseşti.

Eureka îl privi cum se întoarse şi intră din nou în ploaia măruntă şi gri. Când portiera camionetei lui se trânti, ea închise ochii şi se imagină în interiorul acesteia. Aproape că putea să simtă pielea caldă şi moale sub ea şi să-l audă la radio pe Bunk Johnson, legenda locală, cântând la trompetă. Îşi imagină priveliştea prin parbriz în timp ce Ander conducea pe sub coroana stejarilor din Lafayette, spre oriunde ar fi fost casa lui. Voia să ştie cum arăta, ce culoare aveau aşternuturile de pe patul lui, dacă mama lui gătea cina. Chiar şi după felul în care se purtase cu prietenul ei, Eureka tânjea să se afle în acea camionetă.

— A plecat psihopatul, mormăi Brooks.

Ea privi stopurile maşinii lui Ander dispărând în lumea de dincolo de strada ei.

Brooks îi masă umerii.

— Când putem să ne mai întâlnim cu el?

Eureka cântări în mâini portofelul prea plin. Şi-l imagină pe Ander uitându-se înăuntru, privindu-i permisul de la bibliotecă, fotografia groaznică de pe legitimaţia de elev, bonurile de la benzinăria de unde cumpărase munţi de Mentos, cotoarele biletelor de la jenantele filme pentru fete la care Cat o târâse să le vadă la cinematograful de un dolar biletul, o mulţime de mărunţiş, câţiva dolari, dacă era norocoasă, cele patru poze alb-negru în care apăreau ea şi mama ei, făcute la un bâlci din New Orleans, cu un an înainte de moartea Dianei.

— Eureka? întrebă Brooks.

— Ce vrei?

El clipi, surprins de tonul sever al vocii ei.

— Te simţi bine?

Fata se îndreptă spre marginea verandei şi se aplecă peste balustrada din lemn alb. Mirosi tufa înaltă de rozmarin şi îşi trecu o palmă peste crengi, împrăştiind picăturile de ploaie. Brooks închise plasa de ţânţari de la uşă în urma lui. Se îndreptă spre ea şi amândoi priviră drumul ud.

Ploaia se opri. Seara se lăsa peste Lafayette. O semilună aurie îşi căuta locul pe cer.

Cartierul Eurekăi era dispus de-a lungul unei singure străzi – Shady Circle – care forma o buclă alungită din care porneau câteva drumuri înfundate. Toţi se cunoşteau între ei, toţi făceau din mână, dar nu se băgau în treburile altora la fel de mult precum cei din cartierul lui Brooks, din New Iberia. Casa ei era în partea de vest a străzii, care cobora pe o pantă îngustă spre golf. Curtea din faţă era îndreptată spre o altă curte, de cealaltă parte a străzii şi, prin fereastra bucătăriei vecinilor, Eureka o vedea pe doamna Leblanc, care era dată cu ruj, purta un şorţ înflorat şi amesteca într-o cratiţă pe aragaz.

Doamna Leblanc preda catehismul la Sf. Edmond. Avea o fiică mai mare cu câţiva ani decât gemenii, pe care o îmbrăca în costume şic, asortate cu ale ei. Mama şi fiica nu semănau deloc cu ea şi Diana – poate cu excepţia faptului că se adorau în mod evident – şi totuşi, de la accident,

Eureka era fascinată de relaţia mamă-fiică a vecinilor. Se uita pe fereastra dormitorului ei, privindu-le cum plecau la biserică. Părul lor blond strălucea la fel.

— Este ceva în neregulă?

Brooks îi înghionti genunchiul cu al lui.

Eureka se întoarse ca să-l privească în ochi.

— De ce ai fost atât de ostil cu el?

— Eu? Băiatul îşi puse o mână pe piept. Vorbeşti serios? El… Eu…

— Stăteai deasupra mea ca un frate mai mare posesiv. Puteai să te prezinţi.

— Suntem în aceeaşi dimensiune? Tipul m-a apucat ca şi când ar fi vrut să mă lipească de perete. Fără niciun motiv! Scutură din cap. Ce se întâmplă cu tine? Îţi place de el sau ce?

— Nu.

Ştia că roşea.

— Bun, deoarece s-ar putea să-şi petreacă întâlnirea de sfârşit de an în arest.

— Bine, am înţeles.

Eureka îl împinse uşor.

Brooks se prefăcu a cădea pe spate, ca şi când l-ar fi împins puternic.

— Apropo de infractori violenţi…

Apoi veni spre ea, apucând-o de talie şi ridicând-o în aer. O aruncă pe umăr aşa cum o făcea din clasa a cincea, fiind mai înalt cu cincisprezece centimetri decât restul clasei. O învârti pe verandă până ce strigă la el să se oprească.

— Haide. Ea era cu capul în jos şi dădea din picioare. Nu a fost atât de rău.

Brooks o lăsă jos şi se îndepărtă. Zâmbetul îi dispăru.

— Tu chiar îl vrei pe nebunul ăla.

— Nu. Îşi băgă portofelul în buzunarul puloverului. Murea de nerăbdare să se uite la numărul de telefon. Ai dreptate. Nu ştiu ce problemă avea.

Brooks se rezemă de balustradă, lovind cu călcâiul unui picior peste degetele celuilalt. Îşi îndepărtă părul ud de pe ochi. Rana lui strălucea în nuanţe de portocaliu, galben şi

roşu, ca un foc. Nu vorbiră până când Eureka auzi muzică în surdină. Era acea voce răguşită a Mayei Cayce cântând *Sunt atât de singur,* încât aş putea să plâng, a lui Hank Williams?

Brooks îşi scoase din buzunar telefonul care suna. Eureka zări ochii arzători în fotografia de pe ecran. El respinse apelul şi îşi ridică privirea spre ea.

— Nu te uita aşa la mine. Suntem doar prieteni.

— Toţi prietenii tăi îşi înregistrează propriul sunet de apel?

Îşi dori să-şi fi putut ascunde sarcasmul din voce, dar nu reuşi.

— Crezi că mint? Că mă întâlnesc în secret cu ea?

— Am ochi, Brooks. Dacă aş fi fost băiat şi mie mi-ar fi plăcut de ea. Nu trebuie să te prefaci că nu vezi că este foarte atractivă.

— Vrei să-mi spui ceva puţin mai direct?

Da, dar ea nu ştia asta.

— Am teme de făcut, spuse mai rece decât şi-ar fi dorit.

— Da. Şi eu. Împinse cu putere uşa de la intrare ca să o deschidă, îşi luă haina de ploaie şi încălţările. Se opri la marginea verandei ca şi când ar fi vrut să mai spună ceva, dar apoi văzură maşina roşie a Rhodei venind cu viteză.

— Cred că voi fugi, spuse el.

— Ne mai vedem, îi făcu un semn cu mâna Eureka.

În timp ce Brooks sări de pe verandă, îi strigă peste umăr:

— Dacă foloseşte la ceva, mi-ar plăcea un sunet de apel cu tine cântând.

— Îmi urăsc vocea, strigă ea.

El scutură din cap.

— Vocea ta este încântător de falsă. Nu aş putea să urăsc niciodată ceva la tine.

Când Rhoda viră spre alee, purtând ochelari de soare mari chiar dacă luna era pe cer, Brooks rânji şi făcu exagerat din mână, apoi alergă spre maşina lui – Cadillacul verde cu auriu al bunicii sale, de la începutul anilor ’90, pe care toată lumea îl numea Ducesa.

Eureka începu să urce treptele, sperând să ajungă la etaj şi în spatele uşii închise a camerei ei, înainte ca Rhoda să fi ieşit din maşină. Dar soţia tatălui era mult prea rapidă. Abia închisese plasa de ţânţari a uşii, când vocea ei explodă în noapte:

— Eureka? Am nevoie de ajutor.

Fata se întoarse încet, sărind pe cărămizile rotunde care mărgineau grădina, apoi se opri la câţiva metri de maşina Rhodei. Auzi din nou tonul de apel al Mayei Cayce. În mod sigur, nu era îngrijorată de faptul că părea foarte nerăbdătoare.

Îl văzu pe Brooks închizând portiera Ducesei. Nu mai putea auzi melodia, nu văzu dacă răspunsese la telefon.

Încă îi urmărea cu privirea stopurile maşinii, când un teanc de haine de la curăţătorie ambalate în plastic ateriză în mâinile ei. Miroseau a chimicale şi a bomboane mentolate, din cele pe care le aveau la recepţia bufetului chinezesc. Rhoda luă sacoşele cu alimente şi aruncă geanta grea de laptop pe umărul ei.

— Încercai să te ascunzi de mine? spuse mama ei vitregă ridicând din sprânceană.

— Dacă preferi să nu-mi fac temele, pot să stau aici toată noaptea.

— Mmm-hmm.

Astăzi, Rhoda era îmbrăcată în costumul de culoarea somonului de Atlantic şi purta pantofi cu toc, negri, care păreau incomozi şi demodaţi. Părul ei negru era pieptănat răsucit, o coafură care îi amintea întotdeauna fetei de o tortură indiană. Era cu adevărat drăguţă şi, câteodată Eureka vedea asta – când Rhoda dormea sau când era în transă supraveghindu-şi copiii, în rarele momente în care faţa ei era relaxată. Dar, în majoritatea timpului, mama ei vitregă părea că întârzia undeva. Era dată cu un ruj portocaliu, care se ştersese în timpul cursului de economie pe care îl preda la universitate. Urme slabe de portocaliu coborau pe cutele buzelor ei.

— Te-am sunat de cinci ori, spuse ea, închizând portiera cu şoldul. Nu ai răspuns la telefon.

— Am avut o cursă.

Rhoda încuie maşina, apăsând butonul telecomenzii.

— Se pare că pierdeai vremea cu Brooks. Ştii că nu este weekend. Ce s-a întâmplat cu terapeutul? Sper că nu m-ai făcut de râs.

Eureka privi urmele de ruj de pe buzele ei imaginându-şi că erau mici pâraie otrăvitoare, care izvorau din tărâmul care fusese contaminat cu ceva malefic.

Putea să-i explice Rhodei totul, să-i amintească de vremea din acea după-amiază, să-i spună că Brooks trecuse doar pentru câteva minute, să ridice în slăvi clişeele doctorului Landry – dar ştia şi că, în curând, era necesar să discute despre accidentul de maşină, şi trebuia să-şi păstreze energia pentru asta.

Când tocurile femeii răsunară zgomotos pe aleea care ducea spre verandă, Eureka o urmă, mormăind:

— Bine, mulţumesc, şi cum a fost ziua *ta?*

În capătul scărilor, Rhoda se opri. Fata îi urmări ceafa întorcându-se spre dreapta ca să examineze aleea pe care tocmai parcase. Apoi, se întoarse şi se uită urât.

— Ea… unde este Jeepul meu?

Eureka arătă spre urechea cu care nu auzea, trăgând de timp.

— Îmi pare rău. Ce ai spus?

Nu putea să mai spună din nou povestea, nu chiar acum, nu Rhodei, nu după o zi ca asta. Era la fel de goală şi de extenuată ca şi când i s-ar fi golit din nou stomacul. Renunţă.

— Jeepul, Eureka.

Mama ei vitregă lovi veranda cu vârful pantofului.

Fata se uită preocupată în iarbă, la un semn făcut cu degetul ei mare.

— Întreabă-l pe tata. Este înăuntru.

Chiar şi spatele Rhodei se strâmbă când se întoarse spre uşă şi o deschise.

— Trenton?

Singură în sfârşii în noaptea umedă, Eureka băgă mâna în buzunarul puloverului şi scoase portofelul pe care i-l

returnase Ander. Se uită înăuntru şi printre cele şapte bancnote de un dolar, văzu un mic pătrat de hârtie, smuls dintr-un carneţel. El mâzgălise atent cu cerneală neagră: *Ander.* Un număr de telefon fix. Şi cuvintele „Îmi pare rău“.

8

MOŞTENIREA

Eureka îşi roase unghia degetului mare, uitându-se la genunchii care se balansau pe sub masa lăcuită din stejar, în lumina fluorescentă din sala de consiliu. Se temuse de această după-amiază de joi de când tatăl fusese chemat în biroul lui J. Paul Fontenot, avocat din sud-estul oraşului Lafayette.

Diana nu menţionase niciodată nimic despre vreun testament. Eureka nu şi-ar fi imaginat că mama ei şi avocaţii respirau acelaşi aer. Dar iată-i în biroul avocatului acesteia, adunaţi să asiste la citirea testamentului, amestecaţi printre celelalte rude ale mamei – unchiul Eurekăi, Beau şi mătuşa ei, Maureen. Nu-i văzuse de la înmormântare.

Înmormântarea fusese atipică. Familia intitulase evenimentul serviciu memorial deoarece încă nu-i găsiseră corpul, dar toată lumea din New Iberia numise ora de la Sf. Petru o înmormântare, din respect sau din ignoranţă. Limita era neclară.

Atunci, fata avea tăieturi pe faţă, încheieturile mâinilor în ghips, iar timpanul îi ţiuia din cauza accidentului. Nu auzise niciun cuvânt spus de preot şi nici nu se mişcase din strana ei până când toată lumea trecuse pe lângă fotografia mărită a Dianei, sprijinită de un sicriu închis. Urmau să îngroape un sicriu gol în parcela pe care Sugar o plătise cu mult timp în urmă. Ce risipă!

Singură în biserica de nuanţa smaraldului, Eureka se strecurase spre fotografie, studiind ridurile de expresie din jurul ochilor verzi ai Dianei, când se aplecase peste un balcon în Grecia. Eureka făcuse fotografia vara trecută.

Mama ei râdea de capra care le lingea hainele, care stăteau atârnate să se usuce în curtea de dedesubt.

„Nu crede că sunt gata“, spusese Diana.

Degetele micşorate de ghips ale Eurekăi apucaseră brusc marginile ramei. Îşi dorise să poală plânge, dar nu simţea nimic pentru mama ei prin suprafaţa plată şi lucioasă a fotografiei. Sufletul ei plecase. Corpul ei era încă în ocean, umflat, albastru, mâncat de peşti, bântuind-o pe fiica ei în fiecare seară.

Eureka rămase acolo, singură, cu obrazul fierbinte lipit pe sticlă, până când tatăl ei intră, îi smulse rama din mâini şi o conduse către maşină.

— Ţi-e foame? o întrebase el, deoarece cu mâncarea tata făcea lucrurile să fie în regulă.

Întrebarea îi făcuse greaţă fetei.

Nu avusese loc nicio reuniune, aşa cum se întâmplase după înmormântarea lui Sugar, singura persoană apropiată de fată. Aceasta murise cu cinci ani în urmă şi avusese parte de o înmormântare adecvată, în stilul New Orleans jazz: cu muzică sumbră în prima linie, în drum spre cimitir, apoi cu muzică veselă în a doua linie, cântată în drum spre celebrarea vieţii ei din Sazerac. Eureka îşi aminti de felul în care Diana întreţinuse atmosfera la înmormântarea ei, orchestrând toast după toast. Îşi aminti că se gândise că nu s-ar fi putut imagina ocupându-se de înmormântarea mamei ei cu atâta eleganţă, indiferent cât de bătrână ar fi fost sau cât de liniştite ar fi fost circumstanţele.

După cum se dovedi, aceste lucruri nu contau. Nimeni nu dorea să participe la o comemorare după înmormântarea Dianei. Eureka își petrecuse restul zilei singură în camera ei, holbându-se la tavan, întrebându-se când avea să găsească energia de a se mişca din nou, gândindu-se pentru prima dată la sinucidere. Se simţea doborâtă de greutăţi, ca şi când nu ar fi avut destul aer.

Trei luni mai târziu, iat-o, la citirea testamentului Dianei, fără energie. Sala de consiliu era mare şi luminată de soare. Prin ferestrele cu sticlă groasă se vedeau blocuri cu

apartamente insipide. Eureka, tatăl ei, Maureen şi Beau stăteau în jurul colţului unei mese imense. Douăzeci de scaune pe rotiţe erau goale de cealaltă parte a camerei. Trebuiau să-l mai aştepte doar pe avocat care, potrivit secretarei lui, „vorbea la telefon“ în momentul sosirii lor. Ea servi familia cu o cafea slabă, în ceşti din plastic.

— O, dragă, rădăcinile tale! se strâmbă mătuşa Maureen din cealaltă parte a mesei.

Suflă în ceaşca ei de cafea, bând o gură.

Pentru un moment, Eureka crezu că aceasta se referise la rădăcinile familiei, singurele de care îi păsa fetei în acea zi. Presupuse că era o legătură între cele două tipuri de rădăcini; cele distruse de moartea Dianei o făcuseră să nu se mai îngrijească de cele ale părului, care crescuseră prea mult.

Maureen era cea mai în vârstă dintre copiii familiei De Ligne, cu opt ani mai mare decât Diana. Surorile aveau aceeaşi piele umedă şi acelaşi păr roşu sârmos; aceleaşi gropiţe în obraji şi aceiaşi ochi verzi în spatele ochelarilor. Diana moştenise mai multă eleganţă; Maureen moştenise sânii mari ai lui Sugar şi purta bluze periculos de decoltate, ca să etaleze bijuteriile familiei. Studiindu-şi mătuşa din cealaltă parte a mesei, Eureka îşi dădu seama că singura diferenţă dintre cele două surori era că mama ei fusese frumoasă. Puteai să o priveşti pe Maureen şi să vezi versiunea negativă a Dianei. Ea era o crudă parodie.

Părul fetei era ud de la duşul pe care îl făcuse după cursa din acea după-amiază. Joia, echipa alerga zece kilometri prin pădurea de la Evangeline, însă ea alerga singură prin campusul împădurit al universităţii.

— Abia pot să mă uit la tine.

Maureen îşi clănţăni dinţii, privind freza udă a Eurekăi făcută spre dreapta, din cauza căreia chipul îi era mai puţin vizibil.

— Pot spune acelaşi lucru despre tine, mormăi Eureka.

— Puiule, aşa ceva nu e *normal.* Maureen scutură din cap. Te rog. Vino la American Hairlines. Îţi fac o coafură foarte bună. Gratis. Doar suntem rude, nu-i aşa?

Eureka se uită la tatăl ei pentru ajutor. El îşi bău cafeaua şi privea fix în ceaşcă, de parcă ar fi putut ghici viitorul. După expresia lui, nu părea că zaţul prevedea ceva bun. Nu auzise niciun cuvânt pe care îl spusese aceasta, iar fata îl invidia.

— Taci, Mo, îi spuse unchiul Beau surorii lui mai mari. Există lucruri mai importante decât părul. Suntem aici pentru Diana.

Eureka nu se putu abţine să nu-şi imagineze părul mamei ei ondulându-se uşor sub apă, ca al unei sirene, ca al Ofeliei. Închise ochii. Îşi dori să-şi oprească imaginaţia, dar nu reuşi.

Beau era copilul mijlociu al familiei. Fusese arătos în tinereţe – păr negru şi zâmbet larg, leit tatăl său, care, atunci când se căsătorise cu Sugar, căpătase porecla „Tată de Zahăr“.

Tatăl de Zahăr murise înainte ca Eureka să fi fost suficient de mare încât să-şi amintească de el, dar îi plăcea să-i privească fotografiile alb-negru de pe şemineul lui Sugar, imaginându-şi cum ar fi sunat vocea lui, ce poveşti i-ar fi spus dacă ar mai fi fost în viaţă.

Beau părea epuizat şi slab. Părul i se rărea la spate. Ca şi Diana, nu avea o slujbă stabilă. Călătorea mult, făcând autostopul în majoritatea cazurilor şi, cumva, le întâlnise odată pe Eureka şi pe Diana pe un şantier arheologic din Egipt. Moştenise mica fermă a părinţilor de lângă New Iberia, în apropierea casei lui Brooks. Acolo stătea mama ei ori de câte ori era în oraş între două săpături arheologice, aşadar şi Eureka obişnuia să îşi petreacă mult timp acolo.

— Cum te descurci la şcoală, Reka? întrebă el.

— Bine.

Era destul de sigură că nu promovase testul la matematică din dimineaţa aceasta, dar se descurcase bine la cel de ştiinţe.

— Mai alergi?

— Sunt căpitan anul acesta, minţi ea când tatăl îşi ridică privirea.

Acum nu era momentul să divulge faptul că părăsise echipa.

— Bravo ţie. Şi mama ta aleargă foarte repede.

Beau tăcu şi îşi mută privirea, ca şi când ar fi încercat să se hotărască dacă să îşi ceară scuze pentru că folosise timpul prezent în descrierea surorii lui.

Uşa se deschise, iar avocatul, domnul Fontenot intră strecurându-se pe lângă un dulap ca să stea în faţa lor, în capul mesei. Era un bărbat cu umerii aplecaţi, într-un costum măsliniu. Eurekăi i se păru imposibil ca mama ei să-l fi întâlnit pe acest bărbat, cu atât mai puţin să-l fi angajat. Îl alesese la întâmplare din cartea de telefon? El nu se uită în ochii nimănui, ci ridică un dosar de pe masă şi îl răsfoi.

— Nu am cunoscut-o bine pe Diana. Vorbea calm, lent şi puţin şuierat. M-a contactat cu două săptămâni înainte de deces ca să depună această copie a testamentului ei.

Cu două săptămâni înainte de deces? Eureka îşi dădu seama că ar fi fost ziua de dinainte de a pleca amândouă spre Florida. Mama ei îşi redacta testamentul în timp ce ea credea că îşi făcea bagajele?

— Nu sunt multe lucruri aici, spuse Fontenot. A existat o casetă de valori la banca de economii şi împrumuturi din New Iberia. Îşi ridică privirea arcuindu-şi sprâncenele groase şi se uită împrejurul mesei. Nu ştiu dacă vă aşteptaţi la mai mult.

Bâiguieli şi uşoare scuturări din cap. Nimeni nu se aşteptase nici măcar la o căsuţă de valori.

— Să trecem mai departe, spuse Fontenot. Domnului Walter Beau De Ligne…

— Prezent.

Unchiul Beau îşi ridică mâna ca un şcolar care fusese reţinut timp de patruzeci de ani.

Fontenot îl privi pe acesta, apoi bifă o căsuţă în formularul din mâna lui.

— Sora ta Diana ţi-a lăsat contul ei din bancă. El notă rapid ceva. Minus banii folosiţi pentru cheltuielile de înmormântare, e vorba de şase mii patru sute treisprezece

dolari. Şi scrisoarea aceasta. Scoase un mic plic alb cu numele lui Beau mâzgălit cu scrisul Dianei.

Eureka aproape suspină la vederea scrisului de mână rotunjit al mamei sale. Tânji să se întindă şi să-i smulgă lui Beau plicul din mână, să ţină ceva atins de mama ei atât de recent. Unchiul ei păru uimit. Băgă plicul în buzunarul interior al hainei lui gri şi privi în poală.

— Unei doamne Maureen Toney, născute De Ligne…

— Eu sunt, chiar aici. Mătuşa Maureen se îndreptă pe scaun. Maureen De Ligne. Fostul meu soţ, el… Ea înghiţi, îşi aranjă sutienul. Nu contează.

— Într-adevăr. Accentul nazal sudist al lui Fontenot lungise la nesfârşit cuvântul. Diana şi-a dorit ca tu să ai bijuteriile mamei tale…

— Majoritatea pentru costum. Buzele lui Maureen zvâcniră când se întinse să ia săculeţul din velur cu bijuterii de la avocat. Apoi păru să-şi dea seama cât de absurdă fusese. Mângâie săculeţul ca şi când ar fi fost un mic animal de companie. Desigur, are valoare sentimentală.

— Diana îţi lasă, de asemenea, maşina ei; totuşi, din nefericire vehiculul este – aruncă o scurtă privire spre Eureka, apoi păru să-şi fi dorit să nu o fi făcut – irecuperabil.

— Am scăpat de o problemă, spuse Maureen printre dinţi. Oricum am rate.

— În plus, mai e şi această scrisoare scrisă de ea, zise Fontenot.

Eureka privi cum avocatul scoase un plic identic cu acela pe care i-l dăduse unchiului Beau. Ea îl băgă în poşeta ei ca o peşteră fără fund, unde punea lucruri pe care era nerăbdătoare să le piardă.

Fata îl ura pe avocat. Ura această întâlnire. O ura pe mătuşa ei idioată şi plângăreaţă. Apucă materialul aspru al scaunului urât de sub ea. Muşchii omoplaţilor se contractară într-un nod, în mijlocul spatelui ei.

— Acum, domnişoara Eureka Boudreaux.

— Da!

Ea sări, întinzându-şi corpul astfel încât urechea ei bună să fie mai aproape de Fontenot, care îi aruncă un zâmbet compătimitor.

— Tatăl tău este aici, în calitate de tutore.

— Sunt, spuse tata răguşit.

Şi, brusc, fata fu bucuroasă că Rhoda era încă la lucru, că gemenii erau supravegheaţi de vecina Leblanc. Pentru o jumătate de oră, tatăl ei nu trebuia să se prefacă a nu o jeli pe Diana. Faţa îi era palidă, iar degetele împreunate în poală. Eureka fusese atât de preocupată de ea însăşi, încât nu se gândise la cum suportase el moartea Dianei. Ea îşi strecură mâna peste mâinile tatălui şi i le strânse.

Fontenot îşi drese vocea:

— Mama ta îţi lasă prin testament următoarele trei lucruri.

Eureka se aplecă în faţă, pe scaunul ei. Îşi dorea aceste trei lucruri: ochii mamei ei, inima ei şi mâinile-i care să o îmbrăţişeze acum. Inima îi bătea mai repede, iar stomacul i se agita.

— Această punguţă conţine un medalion.

Fontenot scoase o punguţă albastră din piele pentru bijuterii din servietă şi o împinse cu grijă pe masă, până în faţa fetei.

Degetele ei desfăcură şnurul din mătase care ţinuse punga închisă. Băgă mâna înăuntru. Ştia cum arăta colierul chiar înainte de a-l scoate. Mama ei purtase tot timpul medalionul cu o piatră netedă de lapislazuli, cu pete aurii. Pandantivul era un triunghi mare, cu fiecare latură lungă de aproximativ cinci centimetri. Montura din cupru care ţinea piatra era oxidată. Medalionul era atât de vechi şi de murdar încât încheietoarea nu se deschidea, dar faţa strălucitoare albastră era destul de frumoasă încât să nu o deranjeze pe fată. Spatele din cupru era marcat cu şase inele suprapuse, unele incrustate, altele gravate, despre care Eureka crezuse întotdeauna că arătau ca o hartă a unei galaxii îndepărtate.

Deodată, îşi aminti că mama ei nu îl purtase în Florida, iar fata nu întrebase de ce. Ce o determinase pe Diana să

depună medalionul într-o căsuţă de valori, înainte de călătorie? Eureka nu avea să afle niciodată. Strânse medalionul în mână. Apoi îşi trecu lanţul lung din cupru peste cap. Îşi ţinu medalionul lipit de inimă.

— De asemenea, a mai specificat că trebuie să primeşti această carte.

O carte groasă cu coperte tari se afla pe masă, în faţa ei. Era învelită în ceea ce părea o pungă de plastic, dar era mai groasă decât orice pungă cu fermoar pe care o văzuse vreodată. Scoase cartea din învelişul protector. Nu o mai văzuse vreodată.

Era foarte veche, legată în piele verde crăpată, cu încreţituri pe cotor. În mijlocul copertei se înălţa un cerc, dar era atât de uzat încât Eureka nu-şi dădea seama dacă făcea parte din copertă sau dacă era o urmă lăsată de vreun pahar.

Cartea nu avea un titlu, aşa că, până ce o deschise, Eureka presupuse că era un jurnal. Paginile erau scrise într-o limbă pe care nu o recunoştea. Erau subţiri şi îngălbenite, nu din hârtie, ci dintr-un fel de pergament. Literele mici şi dense îi erau atât de necunoscute, încât ochii îi obosiră privindu-le. Arătau ca o încrucişare între nişte hieroglife şi un desen făcut de gemeni.

— Îmi aduc aminte de această carte. Tatăl se aplecă în faţă. Mamei tale îi plăcea, iar eu nu am ştiut niciodată de ce. Obişnuia să o ţină pe noptieră, chiar dacă nu putea să o citească.

— De unde este?

Eureka atinse paginile cu margini aspre. Spre sfârşit, un fascicul era lipit ca şi când ar fi fost sudat. Îi aminti ce se întâmplase cu manualul ei de biologie, când vărsase o sticlă de Coca-Cola peste acesta. Eureka nu riscă să rupă paginile încercând să le desfacă.

— A luat-o de la o întâlnire a colecţionarilor din Paris, spuse tata. Nu ştia nimic altceva despre ea. Odată, de ziua ei, i-am dat cincizeci de dolari unui coleg de-al ei, arheolog, să o dateze cu carbon. Chestia asta nici măcar nu apărea pe scala lor.

— Probabil e un fals, spuse Maureen. Marcie Dodson – fata de la salon – a fost la New York vara trecută. A cumpărat o geantă Goyard din Times Square şi nici măcar nu era *veritabilă.*

— Încă un lucru pentru Eureka, spuse Fontenot. Ceva ce mama ta numeşte „piatra tunetului“. Îi împinse o cutie din lemn, de mărimea unei cutiuţe muzicale. Arăta ca şi când ar fi fost cândva decorată cu un desen albastru complicat, dar vopseaua era decolorată şi scorojită. Deasupra cutiei se afla un plic de culoare crem, pe care mama ei scrisese *Eureka.*

— Ai şi o scrisoare.

Fata sări după scrisoare. Dar, înainte să o citească, se mai uită o dată la cutie. Deschizând capacul, găsi o grămadă de tifon la fel de alb ca un os albit, înfăşurat în jurul unui obiect de mărimea unei mingi de baseball. Îl ridică. Era greu.

O piatră a tunetului? Nu ştia ce era. Mama ei nu zisese niciodată nimic despre asta. Poate că avea să găsească explicaţia în scrisoare. Când Eureka scoase scrisoarea din plic, recunoscu hârtia specială de scris a mamei ei.

Literele de un purpuriu-închis de la început erau *Fluctuat nec mergitur.*

Scria în latină. Eureka le memorase de pe tricoul de la Sorbona cu care dormea în majoritatea nopţilor. Diana îi adusese tricoul de la Paris, pe care era înscris mottoul oraşului, care era şi al mamei ei. „Aruncată de valuri, ea nu se scufundă.“ Cruda ironie o întrista.

Maureen, care proba obiectele moştenite, îşi smulse unul din cerceii lui Sugar de pe lobul urechii. Apoi avocatul spuse ceva; vocea calmă a lui Beau se înălţă contradictorie, iar tatăl împinse scaunul înapoi – dar niciunul dintre aceste lucruri nu conta. Eureka nu mai era lângă aceştia în sala de consiliu.

Era cu Diana, în lumea scrisorii scrise de mână:

Draga mea Eureka,

Zâmbeşte!

Dacă vei citi aceste rânduri, îmi imaginez că îţi este greu să o faci. Dar sper că le vei citi, dacă nu astăzi, atunci curând. Ai un zâmbet frumos, efervescent şi natural.

Cât îţi scriu aceste cuvinte, dormi lângă mine în vechiul dormitor din casa lui Sugar – pardon, a lui Beau. Astăzi am mers la Cypremort Point, iar tu ai înotat ca o focă în costumul tău de baie cu buline. Soarele era strălucitor şi aveam aceleaşi urme de bronz pe umeri în seara aia, în care am mâncat fructe de mare fierte pe chei. Te-am lăsat să mănânci încă un ştiulete de porumb, aşa cum o fac întotdeauna.

Arăţi atât de liniştită şi de tânără când dormi, Eureka! Îmi este greu să cred că ai şaptesprezece ani.

Creşti. Promit că nu voi încerca să te opresc.

Nu ştiu când vei citi scrisoarea. Cei mai mulţi dintre noi ştim cum ne va găsi moartea. Dar, dacă această scrisoare va ajunge la tine mai devreme decât mai târziu, te rog… nu lăsa moartea mea să-ți influenţeze cursul vieţii.

Am încercat să te cresc, astfel încât să nu mai fie multe lucruri de explicat într-o scrisoare ca aceasta. Am sentimentul că ne cunoaştem mai bine decât oricare alţi oameni. Desigur, vor mai exista lucruri pe care va trebui să le descoperi singură. Înţelepciunea ţine făclia experienţei, dar trebuie să iei făclia şi să mergi singură.

Nu plânge. Poartă eu tine ceea ce iubeşti la mine; lasă durerea în urmă.

Păstrează piatra tunetului. Este enigmatică, dar în acelaşi timp şi puternică.

Poartă medalionul meu când ţi-e dor să mă ai aproape; poate te va călăuzi.

Şi bucură-te de carte. Ştiu că o vei face.

Cu dragoste profundă şi admiraţie,
Mama

9

BĂIATUL DE NICĂIERI

Eureka strânse scrisoarea. Respinse sentimentele pe care cuvintele mamei ei aproape că o făcură să le simtă.

În josul paginii, semnătura Dianei era mâzgălită.

La marginea scrisorii mamei ei se găseau trei cercuri minuscule, în relief. Eureka îşi trecu degetul peste ele, ca şi când ar fi fost un limbaj pe care trebuia să-l atingă ca să-l înţeleagă.

Nu putea să îşi explice cum de ştia: erau lacrimile Dianei.

Dar mama ei nu plângea. Dacă o făcuse, Eureka nu o văzuse niciodată. Ce altceva nu mai ştia despre ea?

Îşi amintea atât de clar cea mai recentă călătorie a lor spre Cypremort Point: început de mai, bărci cu fundul plat înghesuindu-se pe apă, soarele arzând pe cer. Dormise atât de profund după aceea, încât nu-şi auzise mama plângând? De ce plânsese aceasta? De ce scrisese această scrisoare? Ştia că avea să moară?

Bineînţeles că nu. Scrisoarea aşa spunea.

Fata îşi dori să ţipe. Dar impulsul trecu, ca un chip înfricoşător într-o casă bântuită de la un bâlci.

— Eureka.

Tatăl stătea în faţa ei. Erau în parcarea din faţa biroului lui Fontenot. Cerul de deasupra lor era de un albastru-deschis, dungat cu nori albi. Aerul era atât de umed încât îşi simţi tricoul ud.

Eureka se uită la scrisoare cât de mult putu, fără să-şi ridice privirea în timp ce îl urmă pe tatăl ei părăsind sala de consiliu, intrând în lift, trecând prin hol şi ieşind în parcare.

— Ce e?

Apucă strâns scrisoarea, temându-se că ar fi putut să i-o ia cineva.

— Doamna LeBlanc mai supraveghează copiii încă o jumătate de oră. Se uită la ceas. Putem să luăm o banană îngheţată. A trecut ceva vreme.

Eureka fu surprinsă să afle că voia o banană îngheţată de la JO'S SNOWS, aflat la colţul de lângă biserica lor, Sf. John. Fusese tradiţia lor înainte de Rhoda şi gemeni, de liceu, de accident şi de întâlnirile cu avocaţii în legătură cu obiectele tulburătoare ale mamei decedate, lăsate ca moştenire.

O banană îngheţată însemna două linguri şi separeul din colţ. Însemna că Eureka stătea pe marginea scaunului ei, râzând la aceleaşi poveşti pe care le auzise de la tatăl său de o sută de ori despre cum crescuse în New Iberia, despre faptul că era singurul băiat care participase la concursul de plăcinte cu nuci pecan sau despre cum o invitase prima dată pe Diana la cină, el fiind atât de emoţionat încât mâncarea lui flambată cauzase un incendiu în bucătărie. Pentru o clipă, Eureka îşi lăsă mintea să călătorească spre acel separeu de la JO'S SNOWS. Se văzu mâncând îngheţată rece cu banană – o fetiţă care încă credea că tatăl ei este un erou.

Dar acum nu mai ştia cum să îl abordeze. De ce să-i fi spus cât de infirmă se simţea? Dacă el ar fi scăpat un singur cuvânt greşit faţă de Rhoda, Eureka s-ar fi întors la supravegherea sinucigaşilor, fără să i se mai permită măcar să închidă uşa. În plus, avea destule pe cap.

— Nu pot, spuse ea. Plec cu o altă maşină.

Tata se uită în jurul parcării mai mult goale, ca şi când fata ar fi glumit.

Nu glumea. Cat trebuia să o ia la ora patru, ca să înveţe. Citirea testamentului se terminase mai devreme. Acum, probabil că tatăl avea să aştepte în mod jenant împreună cu ea, până ce apărea prietena ei.

Cât timp fata scruta parcarea căutând-o pe Cat, privirea îi căzu pe o camionetă albă. Era parcată cu faţa spre

clădire, sub un copac cu frunze aurii. Cineva stătea pe locul şoferului, privind drept înainte. Ceva argintiu străluci prin parbriz.

Eureka miji ochii, amintindu-și de pătratul strălucitor – acel odorizant neobişnuit cu aromă de *citronella* – care atârna la oglinda retrovizoare a lui Ander. Nu era nevoie să vadă de aproape ca să ştie că era camioneta lui. El observă că fusese văzut. Nu îşi întoarse privirea.

Căldura îi străbătu trupul. Tricoul îi păru apăsător, iar palmele îi transpiraseră. Ce făcea aici?

Honda gri aproape că o călcase pe Eureka. Cat apăsă pedala de frână cu un scârţâit puternic şi coborî geamul.

— Ce faceţi, domnule B.? strigă ea din spatele ochelarilor de soare în formă de inimă. Eşti pregătită, Reka?

— Ce faci, Cat? Tatăl mângâie capota maşinii fetei, căreia îi spuneau Mildew. Mă bucur să văd că încă merge.

— Mă tem că nu se va strica niciodată, murmură Cat. Nepoţii mei vor conduce această rablă la înmormântarea mea.

— Vom învăţa la NEPTUNE'S, îi spuse Eureka tatălui ei, îndreptându-se spre portiera din dreapta.

Tatăl dădu din cap. Părea pierdut de partea cealaltă a maşinii şi asta o întristă pe fată.

— Pe altă dată, spuse el. Hei, Reka?

— Da?

— Ai tot ce îţi trebuie?

Ea dădu din cap, lovind uşor rucsacul în care avea cartea veche şi cutia ciudată albastră. Îşi atinse inima, unde era medalionul. Ridică scrisoarea pătată cu lacrimi a Dianei, făcându-i din mână.

— Voi ajunge acasă la timp pentru cină.

Înainte de a se urca în maşina lui Cat, Eureka aruncă o privire peste umăr, spre locul de sub copac. Ander plecase. Nu îşi dădea seama ce era mai ciudat: că fusese acolo sau că şi-ar fi dorit să nu fi plecat.

— Deci, cum a fost? Cat dădu mai încet melodia care răsuna din radioul maşinii. Era singura adolescentă care

era atentă la conversaţie şi nu la muzică, pe care o cunoştea Eureka. Cum putea să flirteze cu băieţii de colegiu – era apărarea lui Cat – dacă nu ştia ce se întâmpla în lume? Eşti moştenitoarea unei averi sau măcar a unui refugiu, unde aş putea veni în sudul Franţei?

— Nu chiar.

Prietena ei deschise rucsacul ca să-i arate lui Cat ce moştenise de la Diana.

— Medalionul mamei tale. Cat atinse lanţul din jurul gâtului fetei. Era obişnuită să-l vadă în jurul gâtului Dianei. Frumos.

— Mai am şi alte lucruri, spuse Eureka. Această carte veche şi această piatră în cutie.

— Piatră în ce?

— Mi-a scris şi o scrisoare.

Cat opri maşina în mijlocul parcării. Se lăsă pe spate în scaunul ei, rezemându-şi genunchii de volan şi îşi întoarse bărbia spre Eureka.

— Vrei să-mi spui despre ce este vorba?

Aşa că Eureka citi încă o dată scrisoarea, de această dată cu voce tare, încercând să-şi păstreze vocea calmă şi echilibrată, încercând să privească spre petele lăsate de lacrimi la sfârşit.

— Uimitor, spuse Cat când ea termină. Îşi şterse repede ochii, apoi îi arătă spatele paginii. Este ceva scris pe partea cealaltă.

Eureka întoarse pagina. Nu observase până atunci ce scria la post-scriptum.

P.S. În legătura cu piatra tunetului… sub stratul de tifon se află un artefact lucrat în piatră, în formă de triunghi. Unele culturi o numesc săgeata spiriduşilor; se crede că alungă furtunile. Pietrele tunetului se găsesc printre ruinele celor mai multe civilizaţii antice, peste tot în lume. Îţi aminteşti vârfurile săgeţilor pe care le-am dezgropat în India? Gândeşte-te la acestea ca la nişte rude îndepărtate. Originea acestei pietre a tunetului deosebite este necunoscută, ceea ce o face cu atât mai preţioasă celor

care își permit să-şi imagineze posibilităţile. Eu am făcut-o. Tu o vei face?

P.P.S. Nu desface tifonul până când nu va fi nevoie. Vei ști când va sosi momentul.

P.P.P.S. Să nu uiţi niciodată că te iubesc.

— Ei bine, asta explică piatra, spuse Cat într-un fel care însemna că era complet confuză. Care este povestea cărţii?

Ele studiară paginile fragile, pline cu rânduri scrise de mână într-o limbă indescifrabilă.

— Ce e asta? Marţiană din Evul Mediu? Cat miji ochii și întoarse cartea pe dos. Este ca şi când mătuşa mea analfabetă Dessie ar fi scris, în sfârșit, acel roman de dragoste despre care tot pomeneşte.

O bătaie în geamul Eurekăi le făcu pe fete să tresară.

Unchiul Beau stătea afară cu o mână băgată în buzunarul de la blugi. Se gândise că plecase deja; nu-i plăcea să zăbovească în Lafayette. Aruncă o privire împrejur după mătuşa Maureen. Beau era singur. Coborî geamul.

Unchiul ei se aplecă înăuntru, cu coatele sprijinite de rama geamului. Arătă spre carte.

— Mama ta, vorbea şi mai lent decât în mod normal, ştia ce scria în cartea aceea. Putea să o citească.

— Poftim?

Eureka luă cartea de la Cat şi răsfoi paginile.

— Nu mă întreba cum, spuse Beau. Am văzul-o o dată răsfoind-o. Luând notițe.

— Ştii de unde a învăţat…

— Nu ştiu nimic în afară de asta. Dar ce spunea tatăl tău despre faptul că nimeni nu poate să o citească – am vrut să te lămuresc. Este posibil.

Eureka se aplecă în faţă ca să sărute obrazul ridat al unchiului ei.

— Mulţumesc, unchiule Beau.

El dădu din cap.

— Trebuie să plec acasă, să dau drumul la câini. Puteţi să treceţi oricând pe la fermă, bine?

Îndreptându-se către vechea lui camionetă, le salută scurt pe fete.

Eureka se întoarse spre Cat, ţinând cartea la piept.

— Deci, întrebarea este…

— Cum o traducem? Cat bătu cu unghiile argintii pe bord. M-am întâlnit săptămâna trecută cu un clasicist-veterinar care e înscris la două facultăţi la Universitatea din Louisiana. Este în anul doi, dar s-ar putea să ştie.

— Unde l-ai întâlnit pe acest Romeo? întrebă prietena ei.

Nu se putu abţine să nu se gândească la Ander, deşi nu făcuse niciun gest romantic în prezenţa Eurekăi.

— Am o metodă. Cat zâmbi. Caut în lista de studenţi a tatălui meu pe internet, îi aleg pe cei atractivi, iar apoi mă poziţionez strategic pe holul studenţilor, după terminarea cursului. Ochii ei negri se îndreptară spre Eureka şi în ei se citi o rară conştiinţă de sine. Să nu spui nimănui nimic din astea. Rodney crede că întâlnirea noastră a fost pur întâmplătoare. Rânji. Are codițe până aici. Vrei să vezi o poză?

Cât timp Cat îşi scoase telefonul şi căută printre fotografii, Eureka privi spre locul în care fusese camioneta lui Ander. Îşi imagină că era încă acolo şi că acesta i-o adusese înapoi pe Magda, doar că acum Jeepul era pictat cu şerpi, flăcări şi smaralde asimetrice.

— Drăguţ, nu? Vrei să-l sun? Vorbeşte vreo cincizeci şi şapte de limbi. Dacă unchiul tău spune adevărul, chiar ar trebui s-o traducem.

— Poale. Eureka era distrasă. Aruncă piatra tunetului, cartea şi scrisoarea mamei în rucsac. Nu cred că astăzi sunt în stare de aşa ceva.

— Desigur. Cat dădu din cap. Cum vrei.

— Da, mormăi fata, jucându-se cu centura de siguranţă, negândindu-se la lacrimile mamei sale. Te superi dacă nu vorbim acum despre asta?

— Bineînţeles că nu. Cat băgă în viteză şi se îndreptă spre ieşirea din parcare. Să îndrăznesc să-ţi sugerez să învăţăm cu adevărat? Examenul la Moby-Dick şi scăderea ulterioară a mediilor ar putea să te facă să nu te mai

gândeşti la alte lucruri.

Eureka se uită pe geam şi privi frunzele aurii purtate de vânt peste locul gol în care fusese Ander.

— Ce-ai spune dacă *nu* am învăţa…

— Nu mai spune. Sunt fata ta. Ce ai de gând, soră?

— Ei bine… Avea vreun rost să mintă? Pe Cat, probabil că nu. Ridică sfios din umeri. Să trecem pe lângă cei de la Manor, care se antrenează pentru maraton?

— Zău, domnişoară Boudreaux. Ochii lui Cat îşi căpătară strălucirea captivantă, rezervată de obicei tipilor mai mari. De ce ți-a luat atât timp să spui asta?

Liceul Manor era de câteva ori mai mare decât liceul Evangeline şi de câteva ori mai puţin finanţat. A doua şcoală catolică din Lafayette fusese dintotdeauna principalul rival al liceului lor. Efectivul de elevi era mult mai divers, mai religios şi mai competitiv. Eurekăi, copiii de la Manor îi păreau reci şi agresivi. Câştigaseră campionatul local la majoritatea sporturilor în aproape toţi anii, deşi, anul trecut, cei de la Evangeline participaseră la campionatul de maraton pe state. Cat era hotărâtă să păstreze titlul şi anul acesta.

Aşadar, când Cat trase în parcarea sportivilor de la Manor Panthers, care avea deschidere spre lac, era ca şi cum ar fi depăşit linia inamică.

În clipa în care Eureka deschise portiera, Cat se încruntă văzându-i fusta uniformei albastre, lungi până la genunchi.

— Nu putem ieşi îmbrăcate aşa.

— Cui îi pasă? Eureka coborî din maşină. Îţi faci griji că vor crede că elevii de la Evangeline sunt aici ca să-i saboteze?

— Nu, dar s-ar putea să fie pe acolo câţiva tipi frumoşi care se antrenează, iar eu arăt ca o doamnă în fusta asta. Deschise portbagajul, şifonierul ei mobil. Era plin ochi cu imprimeuri colorate, cu multe haine din lycra şi cu mai mulţi pantofi decât la magazin. Mă acoperi?

Eureka o protejă pe Cat şi rămase cu faţa spre pistă. Scrută terenul, să-l zărească pe Ander. Dar lumina soarelui

îi venea în ochi şi, de acolo, toţi băieţii care participau la maraton păreau la fel de înalţi şi de subţiri.

— Aşadar. Te-ai decis să te îndrăgosteşti.

Cat scotoci prin portbagaj, bodogănind despre o curea pe care o lăsase acasă.

— Nu ştiu dacă este atât de serios, spuse Eureka. *Era?* A venit pe la mine acum câteva seri…

— Nu mi-ai spus asta.

Eureka auzi un fermoar şi zări corpul lui Cat strălucind în ceva.

— Nu a fost nimic, serios. Brooks era acolo. Făcu o pauză, gândindu-se la momentul în care fusese prinsă între cei doi băieţi pe cale să se bată. Situaţia a fost tensionată.

— Ander s-a purtat ciudat cu Brooks sau a fost invers? Cat se parfumă pe gât. Mirosea a miere şi iasomie. Cat era un microclimat.

— Ce vrei să spui? întrebă Eureka.

— Doar că – prietena ei ţopăi într-un picior, fixând cureluşa unui pantof cu toc – ştii, Brooks poate fi cam posesiv când vine vorba despre tine.

— Serios? Aşa crezi – Eureka tăcu, ridicându-se rapid pe vârfuri, în timp ce un băiat înalt şi blond luă curba pistei din faţa lor. Cred că acela este Ander – nu.

Se lăsă în jos, dezamăgită.

Cat fluieră uimită.

— Uau! Nu crezi că pasiunea ta este „atât de serioasă”? Glumeşti? Tocmai ai fost dezamăgită că acel tip nu era el. Nu te-am văzut niciodată aşa.

Eureka dădu ochii peste cap. Se rezemă de maşină şi se uită la ceas.

— Te-ai îmbrăcat? Este aproape cinci; probabil că mai e puţin până termină antrenamentul.

Nu aveau mult timp la dispoziţie.

— Nu zici nimic despre cum arăt?

Când Eureka se întoarse, Cat purta o rochie mulată cu imprimeu leopard, pantofi negri cu toc şi mica beretă linx pe care o cumpăraseră împreună vara trecută din New Orleans. Făcu o piruetă, arătând ca un poster dintr-o

revistă de împăiat animale.

— Eu numesc asta Triplu-Cat. Mimă că avea gheare. *Mrrrr.*

— Ai grijă. Prietena ei îi făcu semn din cap spre copiii de pe teren. Aceste carnivore ar putea să te mănânce.

Traversară parcarea, dincolo de şirul de autobuze galbene care aşteptau să-i ducă acasă pe copii, dincolo de grupul de răcitoare de apă portocalii şi băieţii cu picioare subţiri din primul an, care făceau abdomene pe băncile din tribuna neacoperită. Cat auzi fluierături în urma ei.

— Hei, prietene, îi spuse ea puştiului negru care o măsura din priviri în timp ce alerga pe lângă ea.

Eureka nu era obişnuită să o vadă în preajma puştilor de culoare. Se întrebă dacă aceştia o vedeau pe cea mai bună prietenă a ei pe jumătate albă, aşa cum copiii albi de la Evangeline o vedeau pe Cat pe jumătate neagră.

— A zâmbit! spuse prietena ei. Să-l ajung din urmă? Nu cred că pot să alerg în rochia asta.

— Cat, am venit aici să-l căutăm pe Ander, îţi aminteşti?

— Corect. Ander. Super înalt. Slab – nu prea slab. Bucle minunate blonde. Ander.

Se opriră la marginea pistei. Chiar dacă Eureka alergase deja zece kilometri în acea după-amiază, când vârful pantofului atinse zgura, simţi impulsul de a fugi.

Priviră echipa. Băieţi şi fete se clătinau pe pistă, alergând cu viteze diferite. Toţi purtau acelaşi tricou alb cu guler de un galben-închis şi pantaloni scurţi galbeni.

— Acela nu este el, spuse Cat, urmărind cu degetul arătător alergătorii. Nici acela nu este el – drăguţ, dar nu este el. Iar tipul acela *cu siguranţa* nu este el. Se încruntă. Este ciudat. Pot să-mi imaginez aura pe care o emite, dar este greu să-mi amintesc clar chipul lui. Poate pentru că nu l-am văzut de aproape?

— Arată neobişnuit, spuse Eureka. Nu în sensul rău. Extraordinar.

„Ochii lui sunt ca oceanul, voia să spună. Buzele lui sunt de culoarea coralului. Pielea lui deţine puterea care face acul busolei să sară.“

Nu îl vedea nicăieri.

— Uite-l pe Jack! Cat arătă spre un tip înalt cu părul negru şi musculos, care se oprise să-şi facă încălzirea pe marginea pistei. El este căpitanul. Îţi aminteşti când am cântat *Şapte Minute în Rai* cu el iarna trecută? Vrei să-l întreb?

Eureka dădu din cap, urmând-o pe prietena ei spre băiat.

— Hei, Jack. Cat se strecură pe banca de deasupra celei pe care băiatul îşi întindea piciorul. Căutăm un tip pe nume Ander. Reka, care e numele lui de familie?

Eureka ridică din umeri.

Jack făcu acelaşi gest.

— În echipa asta nu e niciun Ander.

Cat îşi întinse şi îşi încrucişă picioarele, la nivelul gleznelor.

— Uite, acum două zile am participat împotriva voastră la cursa care a fost anulată din cauza ploii. E înalt, are părul blond – Reka, nu vrei să mă ajuţi?

„Ochi albaştri ca apa oceanului, aproape izbucni ea. Mâini care ar putea prinde o stea căzătoare.“

— Un pic palid? reuşi să spună.

— Cam nu în echipă.

Jack îşi legă şireturile încălţărilor de alergat şi se îndreptă, dându-le de înţeles că nu mai avea ce discuta cu ele.

— Cam eşti un căpitan de rahat, dacă nu îţi cunoşti coechipierii, îi strigă Cat când el se îndepărtă.

— Te rog, zise Eureka cu o seriozitate care îl făcu pe Jack să se oprească şi să se întoarcă. Chiar trebuie să îl găsim.

Băiatul oftă. Se îndreptă către fete şi apucă un rucsac de sub tribune. Scoase un iPad şi îi atinse ecranul de câteva ori. Când i-l dădu Eurekăi, ecranul afişă o fotografie a membrilor echipei de maraton, în tribune.

— Săptămâna trecută s-au făcut pozele pentru albumul anual. Aceştia sunt toţi coechipierii mei. Îl vezi aici pe Xander al tău?

Eureka privi atent imaginea, căutându-l pe băiatul pe care tocmai îl văzuse în parcare, pe cel care îi lovise maşina, pe cel pe care nu reuşea să-l uite. Din cei treizeci de băieţi plini de speranţă care îi zâmbeau, niciunul nu era Ander.

10

APĂ ŞI PUTERE

Eureka îşi stoarse în palmă câţiva stropi de loţiune pentru plajă cu extract de cocos şi întinse un al doilea strat pe umerii albi ai lui William. Era o sâmbătă dimineaţă însorită, aşa că Brooks îi adusese pe Eureka şi pe gemeni cu maşina în tabăra familiei sale, în Cypremort Point, de la marginea golfului Vermilion.

Toţi cei care locuiau în preajma râului Bayou Teche îşi doreau un loc în Point. Dacă familia ta nu avea o tabără de-a lungul culoarului de trei kilometri al peninsulei de lângă port, îţi făceai un prieten a cărui familie avea. Taberele erau case de weekend, mai mult o scuză de a deţine o barcă, şi variau de la rulote ceva mai răsărite, parcate pe un lot plin cu iarbă şi până la vile de milioane de dolari, înălţate pe piloni din cedru, cu cale de lansare privată pentru bărci. Uraganele erau comemorate prin semne cu vopsea neagră pe uşile de la intrare în tabere, marcând fiecare punct până la care se înălţase apa – *Katrina ’05, Rita ’05, Ike ’08.*

Tabăra familiei Brooks era o casă din lemn cu patru dormitoare, cu un acoperiş din tablă ondulată de aluminiu pe ale cărei pervazuri se înşirau petunii plantate în cutii Folgers vechi. În spate, avea un doc din lemn de cedru care părea nesfârşit în soarele după-amiezii. Eureka petrecuse multe ore fericite acolo, mâncând nuci pecan cu familia lui Brooks, pescuind cu o undiţă din trestie-de-zahăr, al cărei fir era verde din cauza algelor.

În acea zi plănuiră să pescuiască pentru masa de prânz şi apoi să cumpere nişte stridii de la BAY VIEW, singurul restaurant din oraş. Însă gemenii se plictisiră de pescuit de

îndată ce viermii dispărură sub apa tulbure, aşa că îşi lăsară de o parte undiţele şi conduseră până la plaja îngustă, cu vedere spre golf. Când soarele străluci pe suprafaţa apei şi când ierburile înalte se unduiră în vânt, iar pescăruşii croncăniră scufundându-se în căutarea hranei, fata nu îşi putu imagina motivul pentru care unii oameni spuneau că plaja artificială era urâtă. Lovi un ţânţar pe picior şi privi încremenirea întunecată a golfului de la marginea orizontului.

Era prima dată când, de la moartea Dianei, se afla lângă o întindere mare de apă. Dar, Eureka îşi reaminti, aceasta era copilăria ei; nu avea de ce să fie neliniştită.

Concentrat şi cu buzele strânse, William înălţa un castel de nisip, în vreme ce Claire îi demola, aripă cu aripă, construcţia în progres. Eureka se aplecă deasupra lor ţinând sticluţa cu loţiune pentru plajă Hawaiian Tropic, privindu-le umerii ca să vadă dacă se înroşiseră câtuşi de puţin.

— Claire, tu eşti următoarea.

Întinse cu degetele loţiunea de-a lungul marginilor colacilor portocalii de salvare ai lui William.

— Îhî.

Claire se ridică în picioare, cu genunchii murdari de la nisipul umed. Văzu loţiunea de plajă şi începu să fugă, dar se împiedică de piscina castelului de nisip.

— Uraganul Claire loveşte din nou.

Brooks porni în urmărirea ei.

În clipa în care se întoarse cu aceasta pe braţe, Eureka se îndreptă spre ea cu loţiunea de protecţie solară. Fetiţa se zvârcoli, ţipând când Brooks o gâdilă.

— Aşa. Eureka deschise sticluţa. Eşti protejată pentru încă o oră.

Copiii fugiră, abandonând castelul de nisip în căutarea unor scoici inexistente, la marginea apei. Cei doi adolescenţi se aşezară din nou pe pătură, împingându-şi degetele în nisipul rece. Brooks era una dintre puţinele persoane care îşi amintea să stea mereu în dreapta ei, pentru ca ea să-l poată auzi când îi vorbea.

Pentru o zi de sâmbătă, plaja nu era aglomerată. O familie cu patru copii se afla în partea stângă, toţi încercând să stea la umbra prelatei albastre susţinute de două prăjini. Câţiva pescari hoinăreau pe mal, firele undiţelor lor tăind nisipul înainte ca apa să le cureţe. Mai departe, în jos, un grup de copii de gimnaziu, pe care Eureka îi recunoscu de la biserică, aruncau unii în alţii cu alge. Ea privi apa lovindu-se de gleznele gemenilor, amintindu-şi că, la o distanţă de aproape şase kilometri şi jumătate, insula Marsh ţinea în frâu valurile mai mari din golf.

Din coşul de picnic, Brooks îi dădu o cutie rece de Coca-Cola. Pentru un băiat, se pricepea ciudat de bine să pregătească un coş de picnic. Avea mereu o mulţime de gustări sănătoase şi mai puţin sănătoase: chipsuri şi mere, sandviciuri cu carne de curcan şi băuturi reci. Eureka salivă la vederea unei caserole în care se aflau resturile unui *étouffée*[5] cu orez şi creveţi picanţi, pregătit de mama lui, Aileen. Sorbi nişte suc, se sprijini pe coate lăsându-se pe spate, ţinând cutia rece între genunchii goi. În depărtare, un vapor cu pânze naviga spre est, velele acestuia pierzându-se în norii joşi de deasupra apei.

— Ar trebui să navigăm împreună cât de curând, spuse băiatul, înainte ca vremea să se schimbe.

Brooks era un marinar priceput – spre deosebire de Eureka, care nu îşi amintea niciodată cum să dea la manivelă. Aceasta era prima vară în care i se dăduse voie să-şi aducă singur prietenii pe barcă. Mai navigase alături de el o dată în luna mai şi plănuise să continue să o facă în fiecare weekend, dar apoi avu loc accidentul. Încerca să se reobişnuiască să se afle în preajma apei. Avea coşmaruri în care se scufunda în mijlocul celui mai întunecat şi mai sălbatic ocean, la mii de kilometri de ţărm.

— Poate weekendul următor? întrebă băiatul.

Nu putea evita oceanul pentru totdeauna. Era o parte din ea, ca şi alergatul.

[5] Fel de mâncare specific atât bucătăriei cajune, cât şi creole, în care, de obicei, crustaceele sunt aşezate pe un pat de orez.

— Data viitoare putem să lăsăm gemenii acasă, zise ea.

Se simţea prost că îi adusese şi pe ei. Brooks se întrecuse deja pe sine conducând treizeci şi doi de kilometri spre nord, să o ia pe Eureka din Lafayette, deoarece maşina ei era încă în service. Odată ajuns la casa ei, ghici cine îl rugase şi-l implorase în toate felurile? Brooks nu putea să îi refuze. Tatăl ei îi spusese că era în regulă şi că Rhoda participa la o întâlnire. Aşa că Eureka îşi petrecuse următoarea jumătate de oră mutând scaunele de copii din Continentalul tatălui pe bancheta din spate a sedanului lui Brooks, luptându-se cu o mulţime de catarame şi curele enervante. Apoi mai erau şi sacoşele pentru plajă, colacii de salvare care trebuiau umflaţi şi echipamentul de scufundări, pe care William insistase să îl aducă din cele mai ascunse colţuri ale podului. Eureka îşi imagină că nu existau astfel de obstacole când Brooks îşi petrecea timpul cu Maya Cayce. Ori de câte ori el o însoţea pe aceasta, îşi imagina Turnul Eiffel şi mese la lumina lumânărilor, cu farfurii din care se revărsau homari fierţi, în câmpuri de trandafiri roşii fără spini.

— De ce ar trebui să rămână acasă? râse Brooks, privind-o pe Claire punându-i o mustaţă din alge lui William. Le-ar face plăcere să vină. Am veste de salvare pentru copii.

— Pentru că… Sunt obositori.

Brooks scoase caserola cu *étouffée* din coş. Luă din mâncare cu furculiţa şi-i dădu vasul fetei.

— Dacă nu i-ai lua cu tine, vina te-ar chinui şi mai mult.

Eureka se întinse pe nisip şi-şi acoperi faţa cu pălăria de paie. El avea enervant de multă dreptate. Dacă s-ar fi lăsat vreodată copleşită de vina pe care o simţea, probabil că ar fi rămas imobilizată la pat. Se simţea vinovată din cauză că se îndepărtase de tatăl ei, din cauza valului nesfârşit de panică pe care îl dezlănţuise în casă înghiţind acele pastile, din cauza Jeepului distrus pentru care Rhoda insistase să plătească reparaţiile, ca să o facă să simtă că îi datora ceva.

Se gândi la Ander şi se simţi şi mai vinovată pentru că

fusese suficient de naivă încât să creadă că urma să se ocupe de maşina ei. În după-amiaza zilei de ieri, Eureka îşi făcuse curaj să formeze numărul pe care el i-l strecurase în portofel. O femeie cu voce groasă, al cărei nume era Destiny, îi spusese că linia telefonică fusese instalată doar cu o zi în urmă.

De ce să fi condus până la ea acasă, doar ca să-i dea un număr de telefon fals? De ce să o fi minţit spunându-i că făcea parte din echipa de atletism a liceului Manor? Cum de o găsise în cabinetul avocatului – şi de ce plecase atât de brusc?

De ce posibilitatea de a nu-l mai vedea niciodată o făcea să intre în panică?

O persoană întreagă la minte şi-ar fi dat seama că Ander era un ticălos. Aceasta era concluzia lui Cat. Din cauza tuturor prostiilor pe care aceasta le suportase din partea diverşilor băieţi şi bărbaţi, nu tolera un mincinos.

Bine, minţise. Dar Eureka voia să ştie *de ce.*

Brooks ridică un colţ al pălăriei de paie, ca să-i privească faţa. Se rostogolise pe burtă, lângă ea. Avea nisip pe obrazul bronzat. Pe pielea lui, simţea mirosul soarelui.

— Ce e în mintea persoanei mele preferate? întrebă el.

Se gândea la cât de prinsă se simţise când Ander îl apucase pe Brooks de guler. Se gândea la cum se grăbise acesta să râdă de el după aceea.

— Nu vrei să ştii.

— De aceea am întrebat, spuse el. Pentru că nu vreau să ştiu.

Nu voia să îi povestească despre Ander – şi nu doar din cauza ostilităţii dintre ei. Secretul Eurekăi avea de-a face cu ea, cu intensitatea pe care băiatul o făcuse să o simtă. Brooks era unul dintre cei mai buni prieteni ai ei, dar nu-i cunoştea această latură. *Ea* nu-şi cunoştea această latură, care nu avea să dispară.

— Eureka. Brooks îi atinse uşor cu degetul buza de jos. Ce s-a întâmplat?

Îşi atinse pieptul, în mijloc, acolo unde se afla

medalionul din lapislazuli al maniei ei. În două zile, se obişnuise cu greutatea acestuia în jurul gâtului. Brooks se întinse şi-i întâlni degetele pe suprafaţa medalionului. Îl ridică şi mişcă încheietoarea.

— Nu se deschide.

I-l luă din mână, ca să nu i-l strice.

— Îmi pare rău.

Tresări, apoi se întinse pe spate. Eureka îi privi muşchii abdominali.

— Nu, mie îmi pare rău. Îşi linse buzele. Aveau gust sărat. E o problemă delicată.

— Încă nu mi-ai spus cum au decurs lucrurile cu avocatul, zise Brooks.

Dar nu o privea. Se uita la cer, unde un nor gri acoperea soarele.

— Vrei să ştii dacă sunt miliardară? întrebă fala. Moştenirea ei o uluise şi o întristase în aceeaşi măsură, dar îi era mai uşor să vorbească despre asta, decât despre Ander. Să fiu sinceră, nu ştiu ce mi-a lăsat Diana.

Brooks rupse nişte fire de iarbă care ieşeau din nisip.

— Ce vrei să spui? Pare a fi un medalion defect.

— Mi-a mai lăsat şi o carte într-o limbă pe care nimeni nu poate să o citească. Şi ceva care se numeşte piatra tunetului, învelită într-un fel de tifon arheologic, pe care nu am voie să îl desfac. Mi-a scris o scrisoare în care menţionează că toate aceste lucruri *sunt importante.* Dar eu nu sunt un arheolog; sunt doar fiica ei. Nu ştiu ce să fac cu ele şi asta mă face să mă simt prost.

Brooks se răsuci pe pătură, încât genunchii îi atinseră talia Eurekăi.

— Vorbim despre Diana. Te-a iubit. Dacă aceste obiecte lăsate moştenire au un scop, în mod sigur nu sunt menite să te facă să te simţi prost.

William şi Claire vizitaseră prelata din josul ţărmului şi găsiseră câţiva copii cu care să se joace în apă. Eureka era recunoscătoare să fie singură cu Brooks preţ de câteva minute. Nu-şi dăduse seama cât de mult o împovărase moştenirea ei şi cât de uşurată ar fi fost dacă ar fi povestit

cuiva despre această povară. Privi golful şi-şi imaginã obiectele zburând departe precum pelicanii, nemaiavând nevoie de ea.

— Îmi doresc să-mi fi spus despre aceste lucruri cât a fost în viaţă, zise ea. Nu credeam că aveam secrete.

— Mama ta a fost unul dintre cei mai deştepţi oameni care au trăit vreodată. Dacă ţi-a lăsat o minge din tifon, poate că merită să afli despre ce este vorba. Gândeşte-te la asta ca la o aventură. Ea aşa ar fi procedat. Aruncă ambalajul sucului în coşul de gunoi şi-şi dădu jos pălăria din paie. Mă duc să fac o baie.

— Brooks? Se ridică şi-i întinse mâna. Când el se întoarse să o privească, părul îi atârna peste ochi. Ea i-l dădu într-o parte. Rana de pe frunte i se vindeca; avea doar o urmă subţire şi rotundă, deasupra ochilor. Mulţumesc.

El zâmbi, se ridică în picioare şi îşi aranjă costumul de baie albastru, care arăta bine pe pielea lui bronzată.

— Cu plăcere, Sepio.

Când băiatul se îndreptă spre apă, Eureka privi către gemeni şi noii lor prieteni.

— Îţi voi face cu mâna de lângă balize, îi strigă Brooks, aşa cum îi striga întotdeauna.

Exista o legendă despre un băiat care locuia lângă braţul mort al unui râu, care se înecase în golful Vermilion, într-o după-amiază de vară târzie, chiar înainte de apusul soarelui. Se luase la întrecere cu fraţii săi, bălăcindu-se în apele de mică adâncime din partea îndepărtată a golfului şi apoi – poate din cauza unei provocări – înotase dincolo de balize, unde marea îl înghiţise. Drept urmare, în vremea copilăriei, Eureka nu îndrăznise niciodată să înoate dincolo de balizele vopsite în alb şi roşu. Acum ştia că era doar o poveste spusă de părinţi, ca să-i sperie pe copii şi să-i împiedice să înoate în larg.

Valurile din golful Vermilion abia se puteau numi valuri. Insula Marsh se lupta cu cele adevărate, ca un erou care îşi păzea metropola.

— Ne este foame! strigă Claire, scuturând nisipul din

codiţa ei scurtă şi blondă.

— Felicitări, spuse Eureka. Premiul tău este un picnic.

Deschise capacul coşului şi întinse mâncarea pentru copii, care veniseră în fugă, ca să vadă ce era acolo.

Ea puse paie în cutiile cu suc, deschise câteva pungi cu chipsuri şi scoase toate roşiile din sandviciul de curcan al lui William. Nu se gândise la Ander de cinci minute bune.

— Cum este mâncarea?

Ea muşcă dintr-un chips.

Gemenii dădură din cap, cu gurile pline.

— Unde este Brooks? întrebă Claire între muşcăturile pe care le luase din sandviciul fratelui ei, chiar dacă avea şi ea unul.

— Înoată.

Eureka scrută apa. Ochii i se înceţoşară din cauza soarelui. Ar fi zis că îi făcuse din mână; ar fi trebuit să fie la balize până acum. Balizele erau la doar o sută de metri de mal.

Nu înotau mulţi oameni, doar băieţii de gimnaziu care râdeau de inutilitatea plăcilor de surf din dreapta ei. Văzuse buclele negre ale lui Brooks ieşind deasupra apei şi mişcarea lungă a braţului său bronzat la aproape jumătatea drumului până la balize – dar asta fusese cu ceva timp în urmă. Îşi puse o mână la frunte ca să blocheze strălucirea soarelui. Privi linia care separa apa de cer. Unde era?

Eureka se ridică în picioare ca să vadă mai bine orizontul. Nu era niciun salvamar pe plajă, nimeni nu supraveghea înotătorii de la distanţă. Îşi imagină că putea vedea la infinit – dincolo de Vermilion, la sud de Weeks Bay, spre insula Marsh şi dincolo de golf, spre Veracruz, Mexic, spre calotele de gheaţă din apropierea Polului Sud. Cu cât mai departe vedea, cu atât mai întunecată devenea lumea. Toate bărcile erau zdrenţuite şi abandonate. Rechini, şerpi şi aligatori înotau prin valuri. Iar Brooks era acolo, înotând liber, foarte departe.

Nu avea niciun motiv să se panicheze. Era un înotător bun. Şi cu toate acestea, ea se panică. Înghiţi cu greu, în

timp ce pieptul i se strânse.

— Eureka. William îşi puse mâinile în ale ei. E ceva în neregulă?

— Nimic. Vocea îi tremura. Trebuia să se calmeze. Emoţiile îi distorsionau percepţia. Apa părea mai agitată ca înainte. Un vânt puternic bătu spre ea, aducând un miros înţepător de humus şi zărgani eşuaţi. Rafala de vânt îi lipi caftanul negru de corp şi împrăştie chipsurile gemenilor pe nisip. Cerul bubui. Un nor verzui apăru de nicăieri şi răsună din spatele bananierilor groşi dinspre curba vestică a golfului. Senzaţia puternică de greaţă că se apropia ceva *rău* i se răspândea prin stomac.

Apoi, văzu un mic val înspumat.

Valul atinse uşor suprafaţa apei, mărindu-se la opt sute de metri dincolo de balize. Se rostogoli spre ei în spirale texturate. Palmele fetei începură să transpire. Nu putea să se mişte. Valul se apropie de mal ca şi când ar fi fost atras de o forţă magnetică puternică. Era urât şi neregulat, înalt, iar apoi şi mai înalt. Se mări la şase metri, egalând înălţimea pilonilor din cedru, care susţineau un rând de case din sudul golfului. Ca o sfoară descolăcită, biciui spre peninsula cu tabere, apoi păru să-şi schimbe direcţia. La înălţimea maximă a valului, învelişul de spumă se înclină spre centrul plajei – spre Eureka şi gemeni.

Zidul de apă avansa, cu miriade de nuanţe de albastru-închis. Strălucea cu diamante tăiate din lumina soarelui. Mici insule de rămăşiţe plutitoare se agitau pe suprafaţa acestuia. Vârtejuri mari se rotiră, ca şi când valul ar fi încercat să se devoreze. Duhnea a peşte putred şi – ea inhală – a lumânări de *citronella?*

Nu, *nu* mirosea a lumânări de *citronella.* Eureka mai mirosi încă o dată. Dar se gândea la parfum cu un motiv, ca şi când l-ar fi evocat din amintirea altul val, iar ea nu ştia ce însemna asta.

Înfruntând valul, Eureka văzu că semăna cu acela care rupsese podul Seven Mile din Florida şi distrusese întreaga ei lume. Nu îşi amintise cum arăta până acum. Din adâncurile acestui val vuind, fata crezu că auzi ultimul

cuvânt al mamei ei: „Nu!“

Îşi acoperi urechile, dar era propria ei voce cea care striga. Când îşi dădu seama de asta, hotărârea o cuprinse, îşi simţi picioarele zbârnâind, ceea ce însemna că alerga.

Deja îşi pierduse mama. Nu avea să îşi piardă şi cel mai bun prieten.

— Brooks! Alergă în apă – Brooks! – împroşcând-o până la genunchi.

Apoi se opri.

Pământul se cutremură din cauza forţei apei care se retrăgea din golf. Oceanul se lovi de gambele ei. Îşi adună puterile pentru curentul submarin. Când valul se retrase spre golf, îi luă nisipul de sub picioare, lăsând în urmă noroi, sedimente pietroase şi rămăşiţe de nerecunoscut.

În jurul ei, brazde de alge cu noroi zăceau abandonate de valuri. Peştii plescăiau pe pământul expus. Crabii se încăierau inutil să ajungă din urmă valul. În câteva secunde, marea se retrăsese tocmai până la balize. Brooks nu se zărea nicăieri.

Golful era golit, iar apa din acesta, adunată în valul despre care ştia că urma să se întoarcă. Băieţii îşi lăsaseră plăcile de surf şi alergau spre ţărm. Undiţele erau abandonate. Părinţii îşi luaseră copiii, ceea ce îi aminti Eurekăi să facă acelaşi lucru. Alergă spre gemeni şi-i luă pe amândoi la subraţ. Fugi din calea apei, prin iarba plină cu furnici, pe lângă micul pavilion, până ce ajunse pe pavajul fierbinte din parcare. Ţinu copiii strâns. Se opriră, formând un şir împreună cu ceilalţi care mergeau la plajă. Priviră golful.

Claire scânci în jurul taliei Eurekăi, care o strânse şi mai tare când valul atinse apogeul în depărtare. Creasta era spumoasă, de un galben bolnăvicios.

Valul se ondulă, făcând spume. Chiar înainte să se spargă, mugetul acestuia acoperi şuieratul înspăimântător al crestei. Păsările nu mai cântară. Nu se mai auzi niciun sunet. Oamenii şi natura priviră cum valul se aruncă înainte şi se izbi de fundul noroios al golfului, împrăştiind nisipul. Eureka se rugă să nu se întâmple ceva şi mai rău.

Apa se repezea înainte, inundând plaja. Ca nişte suliţe, umbrelele scoase din nisip erau luate de val. Prosoapele se învârteau violent, sfâşiindu-se în rocile din arsenic. Eureka urmări cum coşul lor de picnic plutea pe suprafaţa valului, ajungând în iarbă. Oamenii ţipau, alergând spre parcare. Fata se pregăti să fugă în clipa în care văzu apa trecând dincolo de marginea parcării. În momentul în care îi ajunse la tălpi, stropindu-i picioarele, îşi dădu seama că nu avea cum să scape…

Apoi, brusc, valul se retrase din parcare şi de pe gazon, măturând în drum spre golf tot ce se afla pe mal.

Îi lăsă pe copii pe asfaltul ud. Plaja era distrusă. Scaunele de pe gazon pluteau spre mare. Umbrelele, întoarse pe dos, erau luate de apă. Peste tot erau numai haine şi mizerie. Şi, în mijlocul gunoiului şi al peştilor morţi, acoperiţi de nisip…

— Brooks!

Fugi spre prietenul ei, care zăcea cu faţa în jos, în nisip. Din dorinţa de a ajunge la el se împiedică şi căzu peste corpul ud al acestuia. Îl întoarse pe o parte.

Era atât de rece! Avea buzele albastre. O furtună de emoţii îi crescu în piept şi aproape că începu să plângă în hohote…

Dar, în acel moment, el se rostogoli pe spate. Cu ochii închişi, zâmbi.

— Trebuie resuscitat? întrebă un bărbat, făcându-şi loc cu coatele prin mulţimea de oameni adunaţi în jurul lor, pe plajă.

Brooks tuşi, făcându-i semn din mână bărbatului că nu avea nevoie de ajutor. Privi mulţimea. Se uită la fiecare persoană în parte, ca şi când nu ar mai fi văzut niciodată pe cineva ca el sau ca ea. Apoi, privirea lui se fixă asupra fetei. Ea îl îmbrăţişă, îngropându-şi faţa în umărul lui.

— Am fost atât de speriată!

El o mângâie uşor pe spate. După o clipă, se desprinse din îmbrăţişarea ei, ca să se ridice. Se ridică şi Eureka, neştiind ce să facă în continuare, extrem de uşurată că el părea să fie în regulă.

— Eşti bine, spuse ea.

— Glumeşti? O mângâie pe obraz şi-i aruncă un zâmbet necuviincios de fermecător. Poate că, înconjurat de atât de mulţi oameni, nu se simţea în largul lui. Ai văzut cum am suflat pe rahatul ăla?

Pe piept şi în partea dreaptă a trunchiului era murdar de sânge.

— Eşti rănit! Se plimbă în jurul său şi văzu că, pe ambele părţi ale toracelui, avea patru tăieturi paralele. Sângele, diluat de apa mării, se prelingea.

Când îl atinse, Brooks se îndepărtă. Îşi scutură apa din ureche şi încercă să îşi privească spatele însângerat.

— M-am zgâriat de o piatră. Nu te îngrijora.

Râse, dar nu era râsul lui. Îşi dădu părul ud de pe faţă şi Eureka observă că rana de pe frunte era de un roşu aprins. Probabil că valul o agravase.

Privitorii păreau siguri că Brooks avea să fie bine. Cercul din jurul lor se risipi când oamenii plecară să îşi caute lucrurile pe plajă. În şoaptă, de-a lungul malului, toţi vorbeau uluiţi despre val.

Brooks bătu palma cu gemenii, care păreau a fi în stare de şoc.

— Ar fi trebuit să fiţi acolo, cu mine. Valul a fost extraordinar.

Eureka îl împinse.

— Eşti nebun? Nu a fost ceva *extraordinar.* Ai vrut să te sinucizi? Credeam că te duci doar până în dreptul balizelor.

Brooks îşi ridică mâinile.

— Asta am şi făcut. Am vrut să îţi fac semn cu mâna – ha! –, dar păreai preocupată.

Oare nu-l văzuse în timp ce se gândea la Ander?

— Ai rămas o veşnicie sub apă.

Claire nu ştia dacă ar fi trebuit să se teamă sau să fie impresionată.

— O veşnicie! Cine crezi că sunt? Omul apelor?

Se repezi spre ei în mod exagerat, apucând şiraguri lungi de alge şi aruncându-le peste ei. Îi fugări pe gemeni

de-a lungul malului.

— Omul apelor! ţipară ei, fugind şi râzând.

— Nimeni nu scapă de Omul apelor! Vă voi duce în lumea mea subacvatică! Ne vom lupta cu tritonii cu degetele noastre lipite şi vom mânca sushi de pe farfurii de coral care, în ocean, este singurul fel de mâncare.

Când Brooks îi aruncă pe gemeni, pe rând, în aer, Eureka privi soarele alunecându-i pe piele. Se uită la sângele care i se prelingea de-a lungul muşchilor spatelui. Îl urmări întorcându-se, făcându-i semn cu ochiul şi-i citi pe buze „Calmează-te. Nu am nimic!“

Îşi îndreptă din nou privirea către golf. Cu ochii mintii, revăzu traseul valului. Pământul nisipos de sub tălpile ei se risipi sub un alt mic val, iar ea tremură, în ciuda faptului că era cald.

Totul părea fragil, ca şi când tot ce iubea ar fi putut să dispară, luat de ape.

11

EPAVA

— Nu am vrut să te sperii.

Brooks stătea lângă patul ei, cu picioarele goale sprijinite de tocul ferestrei. Erau în sfârşit singuri, după ce îşi reveniseră parţial din cauza sperieturii din acea după-amiază.

Gemenii erau în pat, după ce Rhoda îi supraveghease atent câteva ore. Devenise isterică din momentul în care auzise de aventura lor, învinuindu-i pe cei doi adolescenţi de pericolul la care aproape că-i fuseseră supuşi copiii. Tatăl încerca să aplaneze situaţia cu cana lui cu lapte cu cacao fierbinte şi scorţişoară. Dar, în loc să-i apropie, fiecare îşi luă cana şi merse în câte un colţ al casei.

Eureka îşi bău laptele cu cacao în vechiul balansoar de lângă fereastră. Îi privi reflexia lui Brooks în vechiul ei *armoire à glace*, un şifonier din lemn cu o singură uşă şi oglindă, care îi aparţinuse mamei lui Sugar. Buzele lui se mişcară, dar ea îşi sprijinea capul pe mâna dreaptă, blocând urechea cu care auzea bine. Îşi înălţă capul şi auzi versurile melodiei *Sara,* cântată de Fleetwood Mac, pe care Brooks o asculta pe iPod.

…în marea de iubire, unde toată lumea ar vrea să se înece.

Dar acum a dispărut; ei spun că nu mai contează…

— Ai spus ceva? îl întrebă ea.

— Păreai supărată, spuse Brooks, puţin mai tare. Uşa dormitorului Eurekăi era deschisă – regula tatei pentru momentele în care avea musafiri –, iar băiatul ştia la fel de bine ca ea cât de tare puteau să vorbească astfel încât să nu se audă la parter. Ca şi cum ai fi crezut că valul s-a

produs din vina mea.

Se înclină între stâlpii baldachinului vechiului pat al bunicilor ei. Ochii lui erau de acelaşi castaniu ca al păturii întinse peste cuvertura albă. Părea că era pregătit pentru orice – pentru o petrecere cu funii de catifea, pentru un drum prin toată ţara cu maşina, pentru o baie în întunericul rece de la marginea universului.

Eureka era epuizată, ca şi când ea ar fi fost cea devorată şi scuipată de un val.

— Desigur că nu a fost vina ta. Se uită în cana ei. Nu era sigură dacă se supărase pe Brooks.

Dacă fusese, nu ştia de ce. În mod neobişnuit, o distanţă îi separa pe cei doi.

— Atunci, ce este? întrebă el.

Ea ridică din umeri. Îi era dor de mama ei.

— Diana. Brooks îi rosti numele ca şi când ar fi făcut legătura între cele două evenimente pentru prima dată. Până şi cei mai buni băieţi puteau să fie proşti. Desigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Eureka, eşti atât de curajoasă! Cum rezişti?

— Nu rezist, pur şi simplu.

— Vino aici.

Când îşi ridică privirea, el mângâia patul. Brooks încerca să înţeleagă, dar, de fapt, nu putea. O întrista să-l vadă dându-şi silinţa. Ea clătină din cap.

Ploaia bătea în geamuri, prelingându-se în forma unor dungi de zebră. Meteorologul preferat al Rhodei, Cokie Faucheux, prezisese că urma să fie însorit tot weekendul, ceea ce era singurul lucru care părea în regulă – Eurekăi îi plăcea să o contrazică pe Rhoda.

Din colţul ochiului, îl văzu pe Brooks ridicându-se de pe pat şi venind spre ea. Îşi întinse braţele, ca pentru o îmbrăţişare.

— Ştiu că îţi este greu să vorbeşti deschis. Ai crezut că valul de astăzi mă va…

— Nu o spune.

— Eureka, încă sunt aici. Nu plec nicăieri.

Brooks îi luă mâinile şi o trase către el. Îl lăsă să o

îmbrăţişeze. Pielea îi era caldă, iar trupul, încordat şi puternic. Ea îşi lăsă capul pe clavicula lui şi închise ochii. Nimeni nu o mai îmbrăţişase de foarte multă vreme. Era minunat, dar ceva nu-i dădea pace. Trebuia să-l întrebe.

În clipa în care se îndepărtă, Brooks îi reţinu mâna un moment, înainte de a-i da drumul.

— Felul în care te-ai purtat atunci când te-ai ridicat, după ce a trecut valul… spuse ea. Ai râs. M-a surprins.

Brooks se scărpină în barbă.

— Imaginează-ţi cum este să îţi revii, să-ţi scuipi plămânii tuşind şi să vezi douăzeci de străini care te privesc de sus, dintre care unul este un tip care vrea să-ţi facă respiraţie gură la gură. Ce puteam să fac, în afară de a mă preface?

— Eram îngrijoraţi din cauza ta.

— *Eu* ştiam că nu aveam nimic, spuse Brooks, dar cred că am fost singurul care şi-a dat seama. Am văzut cât de speriată erai. Nu am vrut să crezi că eram…

— Cum?

— Slab.

Eureka scutură din cap.

— Imposibil. Tu eşti Butoiul cu pulbere.

El zâmbi şi-i ciufuli părul, gest care se transformă într-o scurtă partidă de wrestling. Ea se aplecă sub braţul lui, ca să scape, şi îl apucă de tricou când el se întoarse ca să o ia pe sus. Curând, îl imobiliză, cu spatele la măsuţa de toaletă, dar, atunci, cu o mişcare bruscă, el o aruncă înapoi pe pat. Se prăbuşi pe pernă, râzând, aşa cum făcea de fiecare dată când se lupta cu el. Însă el nu râdea. Era roşu la faţă şi stătea ţeapăn la picioarele palului, privind-o de sus.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nimic. Brooks se uită în altă parte, iar focul din ochii lui păru să se stingă. Ce-ai spune să-mi arăţi ce ţi-a dat Diana? Cartea, acea… piatra-minune?

— Piatra tunetului.

Eureka se dădu jos din pat şi se aşeză la biroul ei, pe care îl avea de când era copil. Sertarele acestuia erau atât

de pline cu suvenire, încât nu mai avea loc pentru caietele de teme, pentru cărţile sau dosarele pentru înscrierea la facultate, aşa că adunase totul în grămezi, pe care îi promisese Rhodei că avea să le organizeze. Dar ceea ce o enerva pe aceasta îi făcea plăcere fetei, aşadar, grămezile atinseseră înălţimi periculoase.

Din sertarul de sus, scoase cartea lăsată de Diana şi apoi cutiuţa albastră, pe care le puse pe cuvertură. Cu moştenirea între ei, cei doi tineri se aşezară faţă în faţă, cu picioarele încrucişate.

Prima dată, Brooks se întinse după piatra tunetului, deschizând încheietoarea uzată a cutiei şi luând piatra învelită în tifon. O examină din toate unghiurile.

Eureka îi privi degetele plimbându-se pe materialul alb.

— Nu îl desface.

— Desigur că nu. Nu încă.

Îl privi cu ochii mijiţi, apucă piatra, surprinsă din nou de greutatea acesteia. Şi ea voia să ştie cum arăta – şi, în mod evident, şi Brooks voia acelaşi lucru.

— Cum adică „nu încă“?

Brooks clipi.

— Mă refer la scrisoarea mamei tale. Nu a spus că vei şti când va fi timpul potrivit să o deschizi?

— A… Da. Probabil că îi spusese asta. Îşi sprijini coatele pe genunchi, cu bărbia în palme. Cine ştie când se va întâmpla? Între timp, aş putea să mă joc cu ea.

Brooks o ţintui cu privirea, apoi îşi înclină capul şi înghiţi aşa cum făcea când se ruşina.

— Dacă mama ta ţi-a lăsat-o înseamnă că este preţioasă.

— Glumeam.

Puse piatra tunetului la loc, în cutiuţă.

El luă cartea care părea veche cu un respect la care Eureka nu se aşteptase. Dădu paginile mai delicat decât ca, ceea ce o făcu să se întrebe dacă îşi merita moştenirea.

— Nu pot să citesc, şopti el.

— Ştiu, zise ea. Pare să fie din viitorul îndepărtat…

— Dintr-un trecut neîndeplinit în totalitate.

Brooks vorbea de parcă ar fi citat din cărţile de

literatură ştiinţifico-fantastică, pe care obişnuia să le citească tată! ei.

Băiatul continuă să dea paginile, întâi mai încet, apoi mai rapid, oprindu-se în dreptul unui capitol pe care Eureka nu-l descoperise. La jumătatea cărţii, textul ciudat şi compact era întrerupt de un grup de ilustraţii complicate.

— Acelea sunt xilogravuri? Eureka recunoscu metoda de la cursul de xilogravură la care participase, cândva, împreună cu Diana – cu toate că aceste ilustraţii erau mult mai complicate decât tot ce reuşise ea să graveze în bucata încăpăţânată de fag.

Ea şi Brooks studiară imaginea a doi oameni care se luptau. Erau îmbrăcaţi cu haine scumpe, tivite cu blană. Peste piepturi le atârnau coliere cu bijuterii mari. Un bărbat purta o coroană grea. În spatele mulţimii de privitori, se zăreau un oraş şi turlele înalte ale unor clădiri neobişnuite, care încadrau cerul.

Pe pagina alăturată, era imaginea unei femei îmbrăcate cu o haină la fel de scumpă. Stătea în mâini şi în genunchi pe marginea unui râu presărat cu narcise înalte şi înflorite. Umbrele haşurate ale norilor îi mărgineau părul lung, în vreme ce ea îşi studia reflexia în apă. Îşi ţinea capul plecat, aşa că Eureka nu putea să-i vadă chipul, dar postura ei îi era cunoscută. Ştia că ea plângea.

— Totul e aici, şopti Brooks.

— Înţelegi ceva din toate acestea?

Întoarse pagina din pergament, căutând mai multe ilustraţii, dar, în schimb, găsi marginile scurte şi zimţate ale unor pagini smulse. Apoi textul de neînţeles apăru din nou. Atinse marginile aspre de lângă cotor.

— Uite, lipsesc câteva pagini.

Brooks privi cartea de aproape, încercând să vadă unde ar fi trebuit să se afle paginile lipsă. Eureka observă că mai era o ilustraţie, pe spatele paginii cu femeia în genunchi. Era mult mai simplă decât celelalte: trei cercuri concentrice, în mijlocul paginii. Păreau a fi un simbol.

Din instinct, se întinse către fruntea lui Brooks, dându-i

la o parte părul negru. Rana lui era circulară, ceea ce nu era un lucru neobişnuit. Dar valul din acea după-amiază iritase crusta atât de mult, încât Eureka văzu… cercuri în interiorul acesteia. Semănau ciudat de mult cu ilustraţia din cartea ei.

— Ce faci?

Îi dădu mâna la o parte şi îşi aranjă părul pe frunte.

— Nimic.

El închise cartea şi apăsă coperta cu o mână.

— Mă îndoiesc că vei reuşi să găseşti pe cineva care să îţi traducă scrierea asta. Dacă încerci, vei avea parte doar de o călătorie dureroasă. Chiar crezi că vei găsi pe cineva în Podunk, Louisiana, care să poată să traducă o carte atât de dificilă?

Râsul lui păru răutăcios.

— Credeam că îţi place Podunk, Louisiana. Eureka miji ochii. Brooks era singurul care apăra oraşul natal, când ea îl vorbea de rău. Unchiul Beau a spus că Diana putea să citească textul, ceea ce înseamnă că trebuie să existe cineva care să-l poată traduce. Trebuie doar să aflu cine.

— Lasă-mă să încerc. În seara asta, voi lua cartea cu mine şi te voi scuti de un chin. Nu eşti pregătită să te confrunţi cu moartea Dianei, iar eu mă bucur să te ajut.

— Nu. Nu scap din ochi cartea aceasta.

Se întinse să o ia din mâna lui Brooks, care o ţinea strâns. A trebuit să o tragă.

Cotorul scârţâi din cauza încercării de a smulge cartea.

— Uau!

Brooks îi dădu drumul şi o privi în aşa fel încât îi dădu de înţeles că era melodramatică.

Ea se uită în altă parte.

— Încă nu am hotărât ce voi face cu cartea.

— Bine.

Tonul lui se îmblânzi. Îi atinse degetele, acolo unde închidea cartea.

— Dar, dacă reuşeşti să găseşti pe cineva care să ţi-o traducă, spuse el, să mă iei cu tine, da? S-ar putea să fie ceva greu de digerat. Vei vrea să ai alături o persoană de

încredere.

Pe noptieră, telefonul fetei bâzâi. Nu recunoscu numărul. Ridicând din umeri, îi arătă lui Brooks ecranul telefonului.

El tresări.

— S-ar putea să fie Maya.

— De ce m-ar suna Maya Cayce? De unde a făcut rost de numărul meu?

Apoi îşi aminti: telefonul stricat al lui Brooks. Îl găsiseră în două bucăţi pe plajă, după ce valul îl zdrobise cu greutatea unui pian. Eureka fusese destul de neatentă încât să-şi lase telefonul acasă în acea dimineaţă, aşa că al ei era intact.

Probabil Maya Cayce sunase acasă la Brooks, iar Aileen, care trebuie să fi uitat cât de răutăcioase puteau să fie fetele de liceu, îi dăduse numărul Eurekăi.

— Ei, bine? Eureka îi întinse telefonul lui Brooks. Vorbeşte cu ea.

— Nu vreau să vorbesc cu ea. Vreau să fiu cu tine. Adică… Brooks îşi frecă maxilarul. Mă refer la faptul că ne petrecem timpul împreună şi că nu vreau să fiu distras când, în sfârşit, discutăm despre…

Se opri, apoi murmură ceva ceea ce Eurekăi i se păru a fi un blestem spus printre dinţi.

Se întoarse cu urechea nevătămată spre băiat, dar acesta tăcea. Când o privi, era din nou îmbujorat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

El scutură din cap. Se aplecă mai aproape de ea. Arcurile de sub ei scârţâiră. Eureka scăpă telefonul şi cartea, pentru că ochii lui arătau altfel – mai blânzi, de un căprui nesfârşit – şi îşi dădu seama ce urma să se întâmple.

Brooks avea să o sărute.

Nu se mişcă. Nu ştia cum să reacţioneze. Cât timp se apropie de buzele ei, nu încetară să se privească. El îşi lăsă greutatea pe picioarele Eurekăi. Ea scăpă un oftat uşor. Avea buzele moi, dar mâinile ferme o făceau să se lupte într-un alt fel. Se rostogoliră unul peste celălalt, în vreme ce gura lui se apropie de a ei. Îşi strecură degetele

pe sub cămaşa lui, atingându-i pielea netedă ca o piatră. Limba lui urmări conturul limbii ei. Era mătăsoasă. Ea îşi arcui spatele, dorindu-şi să se apropie şi mai mult.

— Este… spuse el.

Eureka încuviinţă, dând din cap.

— Atât de bine.

Inspirară, apoi se sărutară din nou.

Istoricul săruturilor fetei consta în cele primite în urma învârtirii sticlelor, a provocărilor, a bâjbâielilor şi a stângăciilor în afara dansurilor organizate de şcoală. Nu se comparau nici pe departe cu acesta.

Acesta era Brooks? Parcă se săruta cu cineva cu care avusese cândva o aventură intensă, o aventură pe care ea nu şi-ar fi permis niciodată să şi-o dorească. Mâinile lui îi explorară pielea, ca şi când ar fi fost o zeiţă voluptuoasă, nu fata pe care o ştia dintotdeauna. Când devenise Brooks atât de musculos, atât de sexy? Fusese aşa ani de zile, şi ea nu observase? Sau, un sărut în toată regula putea să metabolizeze un corp, făcându-l să crească într-o clipă, maturizându-i pe amândoi, atât de brusc?

Se retrase ca să-l privească. Îi studie chipul, pistruii şi vârtejurile din părul lui castaniu şi văzu că era o cu totul altă persoană. Faptul că ştia că nu avea cum să mai nege ce se întâmplase, mai ales un asemenea sărut, o speria şi o încânta.

— De ce ți-a luat atât de mult timp? şopti ea răguşit.

— Ce anume?

— Să mă săruţi.

— Eu… ei bine…

Brooks se încruntă şi se retrase.

— Aşteaptă. Ea încercă să-l tragă înapoi. Îi mângâie ceafa care, brusc, deveni rigidă. Nu am vrut să-ți stric cheful.

— Am avut motivele mele pentru care am aşteptat atât de mult până să te sărut.

— Cum ar fi?

Voia să pară veselă, dar deja se întreba: „Din cauza Dianei?“ Era Eureka atât de afectată, încât îl speriase pe

Brooks?

Acel moment de ezitare fu de ajuns pentru ca ea să se convingă că Brooks o vedea la fel cum o vedeau şi restul colegilor de şcoală – ca pe o ciudată, o ghinionistă, ultima fată după care ar fi umblat un băiat normal. Aşa că izbucni:

— Presupun că ai fost ocupat cu Maya Cayce.

O încruntare îi întunecă chipul lui Brooks. Dădu să se ridice la picioarele patului, cu braţele încrucişate pe piept. Era la fel de distant ca amintirea acelui sărut.

— E atât de tipic, vorbi el spre tavan.

— Ce anume?

— N-ar putea să aibă legătură cu tine. Trebuie să fie din vina altcuiva.

Însă Eureka ştia că totul era din cauza ei. Faptul că ştia acest lucru era atât de dureros, încât încercase să-l substituie cu altceva. *„Transfer”,* asta i-ar fi zis oricare dintre ultimii cinci psihiatri la care fusese, „un obicei periculos“.

— Ai dreptate… spuse ea.

— Nu mă lua peste picior! Brooks nu semăna cu cel mai bun prieten al ei *sau* cu băiatul pe care îl sărutase. Semăna cu cineva care ura tot ce avea legătură cu ea. Nu vreau să mă împace o persoană care crede că este mai bună decât oricine altcineva.

— Poftim?

— Ai dreptate. Restul lumii se înşală. Nu-i aşa?

— Nu.

— Respingi totul imediat…

— Ba nu! Eureka ţipă, dându-şi seama că îl contrazicea. Vorbi mai încet şi închise uşa de la dormitor, nepăsându-i de urmări, în caz că tatăl ei ar fi trecut pe acolo. Nu putea să-l lase pe Brooks să creadă aceste minciuni. Nu le resping.

— Eşti sigură de asta? întrebă el cu răceală. Respingi până şi lucrurile pe care ţi le-a lăsat mama ta în testamentul ei.

— Nu-i adevărat.

Fata se gândea obsesiv la moştenirea ei, zi şi noapte,

însă Brooks nici măcar nu o asculta. El se plimba prin cameră, mânia făcându-l să pară posedat.

— Pe Cat o ţii prin preajmă pentru că nu-şi dă seama când o ignori. Nu suporţi pe nimeni din familia ta. Îşi flutură mâna spre camera de la parter, unde Rhoda şi tatăl ei se uitau la ştiri, dar care, cu siguranţă, erau acum atenţi la cearta de la etaj. Eşti convinsă că fiecare terapeut la care te duci este un idiot. I-ai respins pe toţi de la Evangeline, pentru că nimeni nu ar putea să înţeleagă vreodată prin ce ai trecut. Se opri din a se mai plimba şi o privi în ochi. Şi, apoi, mai sunt eu.

Pe Eureka o duru pieptul de parcă ar fi lovit-o în inimă.

— Ce-i cu tine?

— Te foloseşti de mine.

— Nu.

— Nu sunt prietenul tău. Sunt o placă de rezonanţă pentru anxietatea şi depresia ta.

— Tu… tu eşti cel mai bun prieten al meu, se bâlbâi ea. Tu eşti motivul pentru care încă sunt aici…

— Aici? spuse el cu amărăciune. Ultimul loc de pe pământ în care vrei să fii? Eu sunt doar începutul viitorului tău, al vieţii tale *reale.* Mama ta le-a învăţat să îţi urmezi visurile şi doar de asta ţi-a păsat întotdeauna. Nu ai idee cât de mult ţin ceilalţi oameni la tine, pentru că eşti prea preocupată de propria persoană. Cine ştie? Poate că nici măcar nu ai tendinţe sinucigaşe? Poate că ai luat acele pastile doar ca să atragi atenţia.

Eureka respiră de parcă ar fi fost aruncată dintr-un avion.

— Am avut încredere în tine. Am crezul că eşti singurul care nu mă judecă.

— Sigur. Brooks scutură din cap, dezgustat. Spui că toţi cei pe care îi cunoşti sunt ipocriţi, dar te-ai gândit vreodată cât de urât te porţi cu Maya?

— Desigur, să nu uităm de Maya.

— Măcar ei îi pasă de ceilalţi.

Eurekăi îi tremură buza. Afară, se auzi un tunet. Chiar săruta atât de prost?

— Ei bine, dacă ai hotărât deja, strigă ea, sun-o! Fii cu ea! Ce mai aștepți? Ia telefonul meu şi stabileşte o întâlnire.

Îi aruncă telefonul. Acesta se izbi de pieptul de care nu-i venea să creadă că tocmai îşi sprijinise capul.

Brooks se uită la telefon ca şi când s-ar fi gândit la propunerea ei.

— Poate o voi suna, rosti el rar, şoptit. Poate că nu am atât de multă nevoie de tine pe cât credeam că am.

— Ce vrei să spui? Îţi baţi joc de mine sau ce înseamnă asta?

— Adevărul doare, nu-i aşa?

Trecând pe lângă ea, o bătu pe umăr. Deschise uşa, apoi se uită din nou la pat, la carte şi la piatra tunetului din cutiuţă.

— Ar trebui să pleci, spuse ea.

— Mai spune asta şi altora, şi vei rămâne de una singură, zise Brooks.

Eureka îl ascultă coborând zgomotos scările şi ştiu cum avea să arate înșfăcându-și cheile şi pantofii de pe banca de la intrare. Când uşa se trânti, şi-l imagină îndreptându-se prin ploaie către maşina lui. Ştia cum i s-ar fi turtit părul, cum ar fi mirosit interiorul maşinii sale.

El ar fi putut să şi-o imagineze? Ar fi vrut măcar s-o vadă lipită de geam, privind furtuna, înecată de emoţie şi abţinându-se să nu plângă?

12

NEPTUNE’S

Eureka luă piatra tunetului şi o aruncă în perete, dorind să distrugă tot ce se întâmplase de când ea şi Brooks se opriseră din sărutat. Piatra lăsă o adâncitură în peretele pe care ea îl vopsise cu buline albastre, într-o perioadă mai bună a vieţii. Ateriză cu un zgomot surd lângă dulap.

Îngenunche ca să evalueze pagubele, băgând mâna sub covorul moale persan, cumpărat de la târgul de vechituri. Nu era o urmă atât de mare precum cea de acum doi ani, când lovise cu pumnul peretele de lângă sobă, din cauză că se certa cu tatăl ei pentru că voia să lipsească o săptămână de la şcoală ca să meargă în Peru cu Diana. Nu era la fel de şocantă ca gantera pe care tatăl ei o sfărâmase când ea avea şaisprezece ani – ţipând la Eureka după ce aceasta abandonase slujba de vară pe care i-o găsise el la spălătoria Ruthie’s. Dar adâncitura era suficient de mare încât să o scoată din minţi pe Rhoda, care părea să creadă că pereţii din gips-carton nu puteau fi reparaţi.

— Eureka? strigă Rhoda din cameră. Ce ai făcut?

— Doar un exerciţiu învăţat de la doctorul Landry! strigă ea, făcând o faţă pe care şi-ar fi dorit ca aceasta să o poată vedea.

Era furioasă. Dacă ar fi fost un val, ar fi sfărâmat continentele ca pe o pâine veche.

Voia să distrugă ceva la fel cum o făcuse Brooks. Luă cartea de care era el fusese atât de interesat, apucă paginile răsfirate şi se gândi să o rupă în două.

„Găseşte ieşirea din vizuina vulpii, fato.” Auzi din nou vocea Dianei.

Vizuinile vulpilor erau mici, înguste şi camuflate. Nu

ştiai că te afli într-una până când nu puteai respira şi trebuia să te eliberezi. Egalau claustrofobia care, pentru ea, fusese întotdeauna un duşman. Dar vulpile trăiau în vizuini; îşi creşteau puii acolo. Soldaţii trăgeau din acestea, protejaţi de inamici. Poale că Eureka nu voia să găsească o ieşire din vizuina asta. Poate că era o vulpe-soldat. Poale că vizuina furiei era locul în care ea se simţea cel mai bine.

Trase aer în piept şi îşi relaxă mâinile încleştate pe carte. O lăsă cu grijă din mână ca şi când ar fi fost unul dintre proiectele de artă ale gemenilor. Merse spre fereastră, scoase capul afară şi privi spre stele. Acestea o linişteau, iar distanţa la care se aflau îi oferea o perspectivă, atunci când nu mai vedea dincolo de durerea ei. Dar, în seara aceasta, stelele nu se zăreau pe cer. Erau ascunse în spatele unei mantii dense de nori gri.

Fulgerul despică întunericul. Tunetul răsună din nou. Ploaia căzu mai abundent, lovind copacii de afară. O maşină de pe stradă trecu printr-o baltă de mărimea unui lac. Eureka se gândi la Brooks, care conducea spre casă, spre New Iberia. Drumurile erau întunecate şi alunecoase, iar el plecase atât de grăbit…

Nu. Era supărată pe Brooks. Se înfioră şi apoi închise fereastra, rezemându-şi capul de geamul rece.

Dar dacă tot ce spusese el era adevărat?

Nu credea că era mai bună decât ceilalţi – dar cumva părea aşa? Cu o mulţime de comentarii tăioase, Brooks plantase în mintea fetei ideea că toată lumea era împotriva ei. Iar în seara aceasta nici măcar stelele nu se vedeau, ceea ce făcea totul să fie şi mai întunecos.

Luă telefonul, blocă numărul Mayei Cayce apăsând furioasă trei butoane şi îi scrise un mesaj lui Cat.

Hei.

Vremea e de rahat, prietena ei răspunse instantaneu.

Da. Eureka tastă mai lent. *Dar eu?*

Nu. Din cât am auzit. De ce? Rhoda se poartă ca de obicei?

Eureka şi-o putea imagina pe Cat pufnind în râs în

dormitorul ei luminat de lumânări, cu picioarele sprijinite pe birou, în timp ce-şi urmărea viitori iubiţi pe internet. Viteza cu care îi răspunsese aceasta o alină. Ridică din nou cartea, o deschise în poală şi îşi trecu un deget pe lângă cercurile ultimei ilustraţii, cea despre care credea că o văzuse oglindită în rana lui Brooks.

Brooks s-a schimbat, răspunse ea. *Ne-am certat.*

O clipă mai târziu, sună telefonul.

— Voi vă certaţi ca doi oameni căsătoriţi de ceva vreme, spuse Cat imediat ce Eureka răspunse.

Ea privi adâncitura din peretele ei cu buline. Își imagină o vânătaie de aceeaşi mărime în pieptul lui Brooks, unde îl lovise cu telefonul.

— De data asta a fost rău, Cat. Mi-a spus că mă cred mai bună decât toţi ceilalţi.

Cat oftă.

— Asta doar pentru că vrea să facă sex cu tine.

— Tu crezi că totul este despre sex. Eureka nu voia să recunoască faptul că se sărutaseră. Nu voia să se gândească la asta, după cele spuse de Brooks. Orice ar fi însemnat acel sărut, era atât de departe în trecut, încât era o limbă moartă pe care nimeni nu mai ştia să o vorbească, mai inaccesibilă decât cartea Dianei. A fost mai mult decât atât.

— Uite, spuse Cat, mestecând ceva crocant, probabil Cheetos. Îl cunoaştem pe Brooks. Îşi va cere scuze. Îi dau timp până luni, la prima oră. Între timp, am veşti bune.

— Spune-mi, zise Eureka, deşi ar fi preferat să îşi tragă aşternuturile peste cap până ce ar fi venit sfârşitul lumii sau până ar fi intrat la facultate.

— Rodney vrea să te cunoască.

— Cine este Rodney? icni ea.

— Clasicistul cu care flirtez, îţi aminteşti? Vrea să-ţi vadă cartea. Am sugerat să mergem la NEPTUNE'S. Ştiu că te-ai săturat de local, dar unde altundeva să ne ducem?

Eureka se gândi la faptul că Brooks voia să meargă cu ea, în momentul în care avea să găsească o persoană care să traducă acea carte. Asta se întâmpla înainte să fi

explodat ca un dig la inundaţie.

— Te rog, nu te mai învinovăţi gândindu-te la Brooks! Cat putea fi surprinzător de telepatică. Îmbracă-te cu ceva drăguţ. Rodney s-ar putea să aducă un prieten. Ne vedem acolo, în jumătate de oră.

NEPTUNE'S era o cafenea situată la etajul al doilea al unui mall, deasupra spălătoriei RUTHIE'S şi a unui magazin cu jocuri video, care se îndrepta încet spre faliment. Eureka îşi puse tenişii şi haina de ploaie. Alergă cei doi kilometri şi jumătate prin ploaie, ca să nu fie nevoită să împrumute maşina tatei sau a Rhodei.

Urcând scara din lemn, intrând pe uşa cu geam colorat, ştiai că aveai să găseşti cel puţin douăzeci de elevi de la Evangeline întinşi peste laptopuri şi cărţi de mărimea unui opritor de uşă. Decorul de culoarea merelor confiate era uzat, ca patul vechi al unui burlac. O aromă de hazna plutea ca un nor peste masa înclinată de biliard şi aparatul de pinball defect *Creatura din Laguna Neagră.* La NEPTUNE'S se servea o mâncare pe care nu o mai mânca nimeni a doua oară, bere puştilor de colegiu, iar cafeaua din belşug, apa minerală şi atmosfera erau îndeajuns încât să îi facă pe copiii de liceu să-şi petreacă noaptea acolo.

Eureka era cândva o clientă fidelă. Anul trecut câştigase chiar campionatul de biliard – norocul începătorului. Dar, de la accident, nu mai venise. Faptul că un loc ridicol precum NEPTUNE'S continua să existe, iar Diana dispăruse nu avea nicio logică.

Nu observă că era complet udă până când nu intră şi toate privirile se îndreptară spre ea. Îşi stoarse părul prins în coadă. Reperă cosițele lui Cat şi se îndreptă spre masa din colţ, la care stăteau mereu. De la automatul muzical răzbătea o melodie a lui Donovan, în timp ce la televizor se difuza o cursă Nascar. NEPTUNE'S era la fel, dar Eureka se schimbase atât de mult, încât ar fi putut la fel de bine să fie un MCDONALD'S – sau GALLATOIRE'S din New Orleans.

Trecu pe lângă o masă la care stăteau nişte majorele care semănau foarte mult unele cu celelalte, îi făcu din

mână prietenului ei Luke de la cursul de ştiinţe care părea să creadă că NEPTUNE'S era un loc bun pentru o întâlnire şi schiţă un zâmbet spre masa fetelor din clasa a noua din echipa de maraton, suficient de curajoase să se afle acolo. Auzi pe cineva mormăind: „Nu credeam că are voie să părăsească spitalul", dar Eureka se afla aici cu un scop, nu ca să-i pese de ce credea vreun puşti despre ea.

Cat purta un pulover mov scurt, blugi rupţi şi un machiaj mai puţin strident decât de obicei, menit să-i impresioneze pe băieţii de facultate. Cea mai recentă victimă stătea lângă ea, pe banca din vinii roşu rupt. Părul lung şi blond era împletit în cozi, iar profilul se zări ascuţit când luă o înghiţitură din berea Jax. Mirosea a sirop de arţar – contrafăcut, genul zaharisit pe care tatăl ei nu-l folosea. Mâna lui era pe genunchiul lui Cat.

— Hei. Eureka se aşează pe banca opusă. Rodney?

Era doar cu câţiva ani mai mare, dar arăta atât de *matur* cu inelul în nas şi puloverul decolorat cu însemnele universităţii, încât o făcu pe Eureka să se simtă ca un mic copil. Avea gene blonde, obraji supţi şi nări ca nişte boabe de fasole roşie, de diferite mărimi.

El zâmbi.

— Arată-mi cartea aia excentrică.

Eureka scoase cartea din rucsac. Şterse masa cu un şerveţel înainte de a o împinge spre băiat, a cărui gură se strâmbă într-o încruntare academică.

Cat îşi sprijini bărbia pe umărul lui Rodney, în timp ce el răsfoi cartea.

— Ne-am uitat o veşnicie încercând să o înţelegem. Poate este din spaţiul extraterestru.

— Este mai probabil să fie de pe pământ, spuse acesta.

Eureka îl privi cum se uită la Cat şi chicoti, observă felul în care părea să se bucure de orice remarcă amuzantă a ei. Nu credea că Rodney era deosebit de atractiv, aşadar gelozia care i se furişa în piept o luă prin surprindere.

Flirtul lui cu prietena ei făcea ca întâmplarea dintre ea şi Brooks să pară o neînţelegere demnă de Turnul Babel. Îşi ridică privirea spre maşinile care înconjurau pista, la

televizor, şi îşi imagină că pilota una care, în loc să fie acoperită cu reclame, era acoperită cu limbajul enigmatic al cărţii pe care Rodney se prefăcea că o citea de cealaltă parte a mesei.

Nu ar fi trebuit să-l sărute pe Brooks. Fusese o mare greşeală. Se cunoşteau prea bine ca să încerce să se cunoască şi mai bine. Şi se mai despărţiseră o dată. Dacă Eureka urma să aibă vreodată o relaţie romantică – ceea ce, de la accident, nu i-ar fi dorit nici celui mai mare duşman – ar fi trebuit ca acel băiat să nu ştie nimic despre ea, să se implice în relaţie fără să-i cunoască defectele şi complexitatea. Nu ar fi trebuit să fie cu un critic gata să se retragă de la primul sărut, care să-i spună tot ce era în neregulă cu ea. Ştia mai bine decât oricine altcineva că lista era nesfârşită.

Îi era dor de Brooks.

Dar Cat avea dreptate. Fusese un nesimţit. Ar trebui să-şi ceară scuze. Eureka îşi verifică discret telefonul. Nu îi trimisese niciun mesaj.

— Ce crezi? întrebă Cat. Ar trebui să o facem?

Urechea stângă a Eurekăi țiui. Ce îi scăpase?

— Îmi pare rău, eu…

Se întoarse cu urechea bună spre conversaţie.

— Ştiu ce crezi, spuse Rodney. Crezi că te trimit la vreun nebun din gruparea New Age. Dar eu ştiu latina clasică şi vulgară, trei dialecte de greacă veche şi puţină aramaică. Iar această scriere, lovi uşor o pagină scrisă în întregime, nu seamănă cu nimic cunoscut.

— Nu-i aşa că este un geniu? chiţăi Cat.

Eureka se grăbi să recupereze.

— Deci crezi că ar trebui să ne ducem cu cartea la…

— Ea este puţin excentrică, o expertă autodidactă în limbi moarte, spuse Rodney. Îşi câştigă existenţa ghicind viitorul. Roag-o să se uite la text. Şi nu o lăsa să te păcălească. Te va respecta mai mult. Oricât ţi-ar cere, oferă-i jumătate şi stabileşte preţul cu un sfert mai redus faţă de cel iniţial.

— Îmi aduc calculatorul, spuse Eureka.

Rodney întinse mâna peste Cat, scoase un şerveţel din suportul pentru şerveţele şi mâzgăli: *Madame Yuki Blavatsky, Green Circle, 321.*

— Mulţumesc. Ne vom duce la ea. Eureka băgă înapoi cartea în rucsac şi închise fermoarul. Îi făcu semn lui Cat, care se deprinse de Rodney şi întrebă: „Acum?“

Eureka se ridică din separeu.

— Hai să încheiem o afacere.

13

MADAME BLAVATSKY

Magazinul lui madame Blavatsky se afla în partea veche a oraşului, nu departe de ST. JOHN'S. Eureka trecuse pe lângă mâna verde-neon din vitrină de zece mii de ori. Cat parcă maşina în parcarea plină de gropi, iar ele rămaseră în ploaie în faţa uşii din sticlă fără însemne, bătând în ea cu ciocanul vechi din alamă în formă de cap de leu.

După câteva minute uşa se deschise, făcând câţiva clopoţei din interior să sune. O femeie robustă cu părul despletit şi creţ apăru în prag, cu mâinile în şolduri. În spatele ei se vedea o strălucire roşie, care îi umbrea faţa.

— Aţi venit să vă ghicesc?

Avea o voce dură şi aspră. Eureka dădu din cap, trăgând-o pe Cat în foaierul întunecat. Arăta precum camera de aşteptare a unui cabinet stomatologic, după terminarea programului. O veioză cu un singur bec roşu lumina două scaune pliante şi un raft pentru reviste, aproape gol.

— Ghicesc în palmă, în cărţi şi în frunze de ceai, spuse madame Blavatsky, dar trebuie să plătiţi separat pentru ceai. Părea să aibă şaptezeci şi cinci de ani, era dată cu un ruj roşu, avea braţe musculoase şi o constelaţie de aluniţe pe bărbie.

— Mulţumim, dar avem o rugăminte mai specială, zise Eureka.

Doamna Blavatsky se uită la cartea grea, pe care Eureka o ţinea sub braţ.

— Rugăminţile nu sunt speciale. Cadourile sunt speciale. O vacanţă – ar fi ceva special. Femeia oftă. Intraţi în atelierul meu.

Conducându-le pe fete printr-o a doua uşă şi în camera principală, rochia neagră şi voluminoasă a lui Blavatsky împrăştie duhoarea a o mie de ţigări.

Atelierul cu tavan jos şi tapet negru, cu modele în relief, tot de culoare neagră, era aerisit. În colţ se afla un umidificator, o oală fierbinte, de epocă, în partea de sus a unei biblioteci periculos de pline cu cărţi şi o sulă de portrete vechi, înfăţişând figuri încruntate, atârnau în ramele înclinate de pe perete. Pe biroul imens erau o avalanşă de cărţi şi hârtii, un computer vechi, o vază cu frezii mov ofilite şi două ţestoase care fie dormeau, fie erau moarte. Colivii elegante din aur, în care erau atât de multe păsări, încât Eureka se opri din a le mai număra, atârnau în fiecare colţ al camerei. Erau păsări mici, de mărimea unei palme deschise, cu trupuri delicate, verzulii şi ciocuri roşii. Ciripeau răsunător, melodios, neîncetat.

— Porumbei etiopieni, le spuse doamna Blavatsky. Excepţional de inteligenţi. Printre zăbrelele unei colivii, îşi strecură un deget acoperit cu unt de arahide şi chicoti ca un copil când păsările începură să ciugulească, pişcând-o de piele. O pasăre se odihni pe degetul ei arătător mai mult decât celelalte. Ea se apropie, ţuguindu-şi buzele şi scoţând nişte zgomote, ca şi când ar fi sărutat-o. Era mai mare decât restul păsărilor, cu o coroană de un roşu aprins şi un diamant de pene galbene pe piept. Şi, cel mai strălucitor, dragul, dragul meu Polaris.

Într-un sfârşit, madame Blavatsky luă loc şi le făcu semn fetelor să i se alăture. Se aşezară în linişte pe o canapea joasă din catifea neagră, rearanjând pernele desperecheate şi colorate pentru a-şi face loc. Eureka se uită la Cat.

— Da? Da? întrebă doamna Blavatsky, întinzându-se după o ţigară lungă, rulată manual. Pot să presupun ce vreţi, dar trebuie să-mi spuneţi, copii. Cuvintele au o mare putere. Universul curge prin ele. Folosiţi-le acum, vă rog! Universul aşteaptă.

Uitându-se spre prietena ei, Cat ridică o sprânceană şi îşi înclină capul în direcţia femeii.

— Am face bine să nu enervăm universul.

— Mama mi-a lăsat această carte în testamentul ei, spuse Eureka. A murit.

Madame Blavatsky îşi flutură mâna osoasă.

— Mă îndoiesc. Nu există nici viaţă, nici moarte. Doar întrupare şi dispersare. Dar acesta e subiectul unei alte conversaţii. Ce *vrei*, copilo?

— Vreau să îi traduc cartea.

Eureka apăsă cu palma cercul în relief de pe coperta verde a cărţii.

— Ei bine, dă-o încoace. Oi fi clarvăzătoare, dar nu pot să citesc o carte închisă, de la doi metri distanţă.

Când Eureka îi întinse cartea, doamna Blavatsky i-o luă ca şi când ar fi recuperat o poşetă furată. O frunzări, oprindu-se în dreptul anumitor pagini murmurând ca pentru sine, băgându-şi nasul în paginile cu ilustraţiile gravurilor în lemn, nedându-le de înţeles dacă reuşea sau nu să priceapă ceva. Nu îşi ridică privirea până ce nu ajunse la paginile lipite, de lângă ultima copertă.

Apoi îşi stinse ţigara şi înghiţi un Tic-Tac de portocale.

— Când s-a întâmplat? Ridică paginile lipite. Nu ai încercat să le usuci după ce ai vărsat – ce e asta? Mirosi cartea. Miroase ca Moarte după-amiază[6]. Ştii, eşti prea tânără să bei pelin.

Eureka nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea aceasta.

— Păcat. Aş putea să remediez situaţia, dar voi avea nevoie de un cuptor de lemn şi de nişte produse chimice scumpe.

— Aşa am primit-o, spuse Eureka.

Blavatsky îşi puse o pereche de ochelari cu şiret şi-i lăsă să alunece până pe vârful nasului. Cercetă cu atenţie cotorul cărţii şi copertele.

— De cât timp o avea mama ta?

— Nu ştiu. Tata mi-a spus că a găsit-o la un târg de vechituri, din Franţa.

— Ce de minciuni!

[6] Cocktail din absint şi şampanie, inventat de Ernest Hemingway (n.tr.)

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Cat.

Blavatsky privi pe deasupra ramelor ochelarilor.

— Acesta este un volum de familie. Volumele de familie rămân urmaşilor, cu excepţia unor circumstanţe extrem de neobişnuite. Chiar şi în asemenea împrejurări, este aproape imposibil ca o astfel de carte să cadă în mâinile cuiva care ar vinde-o la un târg de vechituri. Mângâie coperta. Un asemenea obiect nu este de vânzare.

Madame Blavatsky închise ochii şi-şi înclină capul spre colivia din stânga umărului ei, ca şi când ar fi ascultat cântecul porumbeilor. Când deschise ochii, o privi direct pe Eureka.

— Spui că mama ta a murit. Dar cum rămâne cu dragostea disperată pe care i-o porţi? Există vreo cale mai rapidă spre nemurire?

Eureka simţi o arsură în gât.

— Dacă această carte ar fi aparţinut familiei mele, aş fi ştiut. Bunicii mei nu aveau secrete. Fratele şi sora mamei au fost lângă mine când am moştenit-o. Se gândi la povestea unchiului Beau, în care îi spunea cum o citea Diana. Nu ştiau mai nimic despre carte.

— Poate că nu provine din partea părinţilor mamei tale, spuse madame Blavatsky. Poate că a găsit-o prin intermediul vreunui văr de departe, al unei mătuşi preferate. Pe mama ta o chema, cumva, Diana?

— De unde ştii?

Blavatsky închise ochii şi-şi înclină capul spre dreapta, către o altă colivie. Înăuntru, şase porumbei ţopăiau spre marginea coliviei de lângă ea. Ciripeau nişte note înalte, complicate. Ea chicoti.

— Da, da, murmură ea, dar nu fetelor.

Apoi tuşi şi privi cartea, arătând spre colţul din jos al ultimei pagini.

Eureka se uită la simbolurile scrise cu diverse culori şterse.

— Aceasta este o listă cu proprietarii anteriori ai cărţii. După cum vezi, au fost mulţi. Aici scrie că ultimul este *Diana.* Madame Blavatsky miji ochii la simbolurile de

dinaintea numelui mamei Eurekăi. Mama ta a moştenii această carte de la cineva pe nume Niobe, iar aceasta a primit-o de la o persoană al cărei nume era Byblis. Le cunoşti pe aceste femei?

În vreme ce Eureka scutură din cap, Cat îşi îndreptă postura.

— Poţi să o citeşti?

Blavatsky o ignoră pe aceasta.

— Având în vedere că acum volumul îţi aparţine, pot să-ţi scriu numele la sfârşitul listei. Fără costuri suplimentare.

— Da, spuse încet Eureka. Mă numesc…

— Eureka.

Madame Blavatsky zâmbi, luând un stilou cu peniţă şi înşirând câteva simboluri ciudate pe pagină.

Eureka îşi privi numele scris în limba misterioasă.

— De unde aţi…

— Seamănă cu scrierea veche magdalenă, spuse Blavatsky, deşi există diferenţe. Vocalele sunt absente. Ortografia e destul de absurdă!

— Magdalenă?

Cat se uită la Eureka, care nu auzise niciodată de aşa ceva.

— *Foarte* veche, zise Blavatsky. A fost găsită în peşterile din sudul Franţei. Nu e o scriere soră cu magdalena, dar, poate, o verişoară de-a doua. Limbile au arbori genealogici complicaţi, ştii tu – căsătorii mixte, copii vitregi, chiar bastarzi. În istoria limbilor, există nenumărate scandaluri, crime, incesturi.

— Ascult, spuse Cat.

— Un astfel de text se găseşte foarte rar. Madame Blavatsky îşi scărpină o sprânceană, părând obosită. Nu va fi uşor de tradus.

Eureka simţi o căldură gâdilându-i ceafa. Nu ştia dacă era bucuroasă sau dacă îi era teamă, doar că această femeie era cheia de care avea nevoie pentru a înţelege.

— Ar putea fi periculos, continuă Blavatsky. Cunoaşterea înseamnă putere; puterea corupe. Corupţia aduce ruşine şi

dezastru. Poate că ignoranța nu e o fericire, dar e de preferat unei vieți trăite în ruşine. Eşti de acord?

— Nu sunt sigură. Eureka simţi că Dianei i-ar fi plăcut madame Blavatsky. Ar fi avut încredere în această traducătoare. Cred că aş prefera să aflu adevărul, indiferent de consecinţe.

— Îl vei afla.

Femeia îi zâmbi misterios.

În scaunul ei, Cat se aplecă în faţă şi apucă marginea biroului femeii.

— Vrem să ne oferiţi cel mai bun preţ. Fără şiretlicuri.

— Observ că ţi-ai adus şi directorul de afaceri. Blavatsky chicoti, apoi inhală şi se gândi la cererea lui Cat. Un text de o asemenea magnitudine şi complexitate… Va fi foarte obositor, pentru o bătrână.

Cat ridică mâna. Eureka speră că nu avea să-i spună doamnei Blavatsky să o lase baltă.

— Doamnă, treceţi la subiect.

— Zece dolari pagina.

— Vă oferim cinci, spuse Eureka.

— Opt. Blavatsky îşi puse o altă ţigară între buzele de un roşu aprins, savurând în mod clar acest ritual.

— Şapte şi jumătate – Cat îşi pocni degetele – şi puneţi la socoteală şi substanţele chimice de care aveţi nevoie să refaceţi paginile lipite.

— Nu veţi găsi pe altcineva care să poată face asta, în locul meu. Aş putea să cer şi o sută de dolari pentru o pagină! Blavatsky îşi tamponă ochii cu o batistă uzată şi o măsură din priviri pe Eureka. Dar pari atât de abătută, chiar dacă ai mai mult ajutor decât ştii. Să fii sigură de asta. Făcu o pauză. Şapte dolari şi jumătate e un preţ corect. Ne-am înţeles.

— Ce se întâmplă acum? întrebă fata.

Urechea îi ţiuia. Când şi-o atinse, pentru o clipă, i se păru că auzi clar ciripiturile păsărilor cu urechea stângă. Scutură din cap şi observă privirea doamnei Blavatsky.

Femeia dădu din cap, spre păsări.

— Îmi spun că te urmăreşte de foarte mult timp.

— Cine?

Cat se uită prin cameră.

— Ea ştie.

Madame Blavatsky îi zâmbi Eurekăi.

— Ander? şopti Eureka.

— Şşş, ganguri femeia. Cântecul porumbeilor mei e curajos şi de bun augur, Eureka! Nu te lăsa tulburată de lucruri pe care nu le înţelegi încă. Brusc, se roti în scaunul ei, ca să ajungă în faţa computerului. Îţi voi trimite paginile traduse pe rând, prin e-mail, împreună cu un link către contul meu Square, pentru plată.

— Mulţumesc.

Eureka îşi mâzgăli adresa de e-mail şi-i dădu hârtia lui Cat, să o adauge şi pe a ei.

— E ciudat, nu-i aşa? Cat îi înmână lui madame Blavatsky hârtia cu adresele. Să trimiţi prin e-mail o traducere a unui text atât de vechi?

Madame Blavatsky îşi dădu peste cap ochii umezi.

— Ceea ce consideri a fi avansat i-ar face de râs pe oricare dintre maeştrii din vechime. Capacităţile lor le-au depăşit cu mult pe ale noastre. Faţă de realizările lor, noi suntem în urmă cu o mie de ani. Blavatsky deschise un sertar şi scoase un săculeţ cu morcovi, rupse unul în două şi-l împărţi celor două ţestoase de pe birou, care se trezeau din somn. Poftim, Gilda, cântă ea. Poftim, Brunhilda. Dragele mele. Se aplecă spre fete. Această carte va spune povestea unor inovaţii mult mai interesante decât spaţiul cibernetic. Îşi puse din nou ochelarii şi le arătă uşa. Ei bine, noapte bună. Să nu lăsaţi ţestoasele să vă muşte la ieşire.

În vreme ce prietena ei aduna lucrurile, Eureka se ridică tremurând de pe canapea. Se opri, privind la cartea de pe birou. Se gândi la ce ar fi făcut mama ei. Diana îşi trăise viaţa având încredere în instinctele ei. Dacă fata voia să afle ce însemna moştenirea ei, trebuia să aibă încredere în doamna Blavatsky. Trebuia să-i lase cartea. Nu îi era uşor.

— Eureka? Madame Blavatsky ridică un deget în aer. Ştii ce i-au spus lui Creon, nu?

Fata clătină din cap.

— Lui Creon?

— *Suferinţa este profesorul înţelepciunii.* Gândeşte-te la asta. Îşi ţinu respiraţia. O, Doamne, pe ce drum te afli!

— Mă aflu pe un drum? întrebă Eureka.

— Aşteptăm cu nerăbdare traducerea dumneavoastră, spuse Cat cu o voce mai fermă.

— S-ar putea să încep să traduc imediat; s-ar putea să nu. Dar nu mă grăbiţi. Lucrez aici – arătă spre biroul ei – locuiesc la etaj – indică tavanul cu degetul mare. Traducerea are nevoie de timp şi de vibraţii pozitive. Privi pe fereastră. Ar fi un mesaj bun de postat pe Twitter. Ar trebui să-l postez.

— Femeie, spuse Eureka înainte de a ieşi pe uşa atelierului. Cartea mea are vreun titlu?

Madame Blavatsky părea îngândurată. Fără să se uite la ea, îi spuse foarte încet:

— Se numeşte *Cartea iubirii.*

De la: savvyblavy@gmail.com
Pentru: reka96runs@gmail.com
Ce: catatoniaestes@gmail.com
Data: Duminică, 6 octombrie, 2013, 1.31 a.m.
Subiect: prima parte

Dragă Eureka,

După multe ore de atenţie concentrată, am tradus următoarele. Am încercat să nu intervin asupra textului, ci doar să clarific conţinutul, pentru a-ţi fi mai uşor să-l citeşti. Sper să fii mulţumită.

Pe insula dispărută în care m-am născut, am fost numită Selene. Aceasta este cartea mea de dragoste. Ea spune povestea unei pasiuni catastrofale. Poate te întrebi dacă este adevărată, dar toate lucrurile adevărate stau sub semnul întrebării. Cei care îşi permit să-şi imagineze – să creadă – pot să-şi găsească izbăvirea în povestea mea.

Trebuie să o luăm de la început, dintr-un loc care a încetat de mult să mai existe. În care vom sfârşi… ei bine, cine cunoaşte sfârşitul înainte de a scrie ultimul cuvânt? Ultimul cuvânt ar putea să schimbe totul.

La început, insula se afla dincolo de Coloanele lui Hercule, singură în Atlantic. Am fost crescută în munţi, unde sălăşluia magia. În fiecare zi, priveam un palat frumos, care stătea ca un diamant în valea scăldată de soare, din depărtare. Legendele spuneau povestea unui oraş cu o arhitectură uimitoare, cu cascade înconjurate de unicorni – şi a două prinţese gemene, care creşteau între pereţii palatului de fildeş.

Prinţul cel mai în vârstă şi care avea să fie rege se numea Atlas. Se ştia că era galant, că îi plăcea laptele de hibiscus şi că nu refuza niciodată o luptă. Prinţul mai tânăr era o enigmă, scump la vedere şi despre care nu se auzeau multe lucruri. Se numea Leander şi, de la o vârstă fragedă, îşi găsise pasiunea în a călători pe mare, spre multele colonii ale regelui, din întreaga lume.

Am ascultat multe fete de la munte povestindu-şi visele intense, în care prinţul Atlas le lua pe un cal de argint şi le făcea reginele lui. Dar, pe vremea când eram copil, prinţul dormea în umbrele conştiinţei mele. Dacă aş fi ştiut ce ştiu acum, poate că imaginaţia mea m-ar fi lăsat să-l iubesc, înainte ca lumile noastre să se ciocnească. Aşa mi-ar fi fost mai uşor.

Ca tânără, nu am tânjit după nimic de dincolo de imaginile insulei noastre împădurite. Rudele mele cate erau vrăjitoare, oameni care puteau să comunice prin telepatie, copii schimbaţi de spiriduşi şi alchimişti, mă interesau cel mai mult.

Zburdam prin atelierele lor de lucru, învăţând de la toţi, mai puţin de la vrăjitoarele bârfitoare – ale căror puteri rareori depăşeau geloziile meschine umane, despre care nu oboseau niciodată să spună că erau, într-adevăr, cele care făceau lumea să se învârtă.

Mintea mi-a fost împuiată cu poveştile strămoşilor mei iraţionali. Preferata mea era cea despre unchiul care putea

să îşi proiecteze mintea peste ocean şi să locuiască în corpurile bărbaţilor şi ale femeilor minoice. Escapadele lui păreau extraordinare. În zilele acelea, îmi plăcea scandalul.

Aveam şaisprezece ani când zvonurile de la palat au ajuns în munţi. Păsările cântau că regele se îmbolnăvise de o boală ciudată. Cântau despre recompensa bogată promisă de prinţul Atlas oricui i-ar fi vindecat tatăl.

Nu visasem niciodată să trec pragul palatului, dar, cândva, îi vindecasem tatei febra cu o plantă locală, puternică. Aşa că, într-o noapte în care luna era în scădere, am coborât aproape patruzeci şi doi de kilometri până la palat, cu o cataplasmă din pelin într-un săculeţ atârnat la centura mea.

Cei care pretindeau a fi vindecători formau un şir lung de câţiva kilometri în afara castelului. Mi-am ocupat locul, la coadă. Magicienii au intrat rând pe rând; au ieşit unul câte unul. Indignaţi sau ruşinaţi. Când mai erau doar zece oameni înaintea mea, uşile palatului s-au închis. Fumul negru care ieşea din coşuri dădea de ştire că regele murise.

În drumul trist spre casă, am auzit vaietele răsunând din oraş. Pe la jumătatea drumului, am dat peste un băiat cam de-o vârstă cu mine, singur într-o vale împădurită, îngenuncheat deasupra unui râu înspumat. Era în genunchi printre nişte narcise albe, atât de afundat în gânduri, încât părea să fie într-un alt tărâm. Când am văzut că plângea, l-am atins pe umăr.

— Sunteţi rănit, domnule?

Când s-a întors spre mine, durerea din ochii lui era copleşitoare. Am înţeles-o aşa cum înţelegeam limba păsărilor: pierduse ceea ce îi era mai drag. I-am întins cataplasma.

— Aş fi vrut să-ţi pot salva tatăl.

El s-a prăbuşit peste mine, plângând.

— Încă mai poţi să mă salvezi pe mine.

Eureka, urmează să-ţi mai trimit şi alte pagini. Aşteaptă.

Te sărut.

Doamna B., Gilda şi Brunhilda

14

UMBRA

Ziua de marţi însemna o altă şedinţă cu doctorul Landry. Biroul terapeutului din New Iberia nu era deloc primul loc în care Eureka voia să ajungă cu Jeepul ei proaspăt reparat, însă Rhoda încheiase discuţia rece purtată la micul dejun cu replica ei preferată, care îi dădea fiori: „Câtă vreme trăieşti în casa mea, te supui regulilor mele“.

Îi dăduse fetei o listă cu trei dintre numerele de telefon ale asistenţilor ei de la universitate, în caz că ar fi avut probleme cât timp ea lua parte la o şedinţă. Nu aveau de gând să mai rişte, îi spusese Rhoda dându-i înapoi cheile maşinii. Probabil că soţia tatălui ei putea să rostească ameninţător şi „Te iubesc“ – nu că îi transmisese vreodată asta în mod special.

Faptul că se afla din nou la volan o agita. Devenise o şoferiţă foarte precaută – număra spaţiul dintre maşini trei secunde, semnaliza cu un kilometru înainte să schimbe direcţia de mers. Din cauza încordării muşchilor, până să ajungă la cabinetul doctorului Landry, se alesese cu o durere de umeri. Rămase în maşină, sub fag, respirând şi încercând să se elibereze de tensiune.

La 03.03, se prăbuşi pe canapeaua terapeutului. Era la fel de încruntată ca în fiecare săptămână.

Psihologul purta o altă pereche de pantofi fără șireturi. Își scoase încălţările portocalii şi greoaie cu talpă joasă, care nu fuseseră niciodată la modă.

— Pune-mă la curent. Doctorul Landry îşi împinse sub scaun picioarele goale. Ce s-a întâmplat de când am vorbit ultima dată?

Uniforma o făcu pe Eureka să vrea să se scarpine. Îşi

dori să fi mers la toaletă înainte să înceapă şedinţa. Cel puţin nu se mai punea problema să se grăbească spre şcoală, pentru întâlnirea echipei de atletism, care avea loc astăzi. Până acum, chiar şi antrenoarea ar fi renunţat la ea. Putea să conducă încet spre casă, pe diverse drumuri murdare, pe cărări pe unde nu umblau băieţi-fantomă.

Nu ar fi avut cum să-l vadă, aşadar nu ar fi reuşit în niciun fel să o facă să îi dea lacrimile. Sau să-i şteargă colţul ochiului cu degetul. Sau să-i simtă mirosul de ocean nedescoperit, în care şi-ar fi dorit să înoate. Sau să fie singurul care nu ştia niciun lucru catastrofal despre ea.

Obrajii îi erau fierbinţi. Landry îşi înclină capul, ca şi când ar fi notat fiecare nuanţă de stacojiu care apărea pe faţa ei. Eureka avea să păstreze apariţia lui Ander şi dispariţia lui pentru sine. Se întinse după una dintre bomboanele tari de pe măsuţa de cafea şi o desfăcu zgomotos.

— Nu era o întrebare capcană, spuse Landry.

Totul era o capcană. Eureka se gândi să-şi deschidă cartea de analiză matematică, să se lupte cu vreo teoremă pentru restul orei. Poate că era necesar *să fie* acolo, dar nu trebuia să coopereze. Dar o astfel de informaţie ar fi ajuns la urechile Rhodei, a cărei mândrie ar fi îndemnat-o să facă vreo nebunie, cum ar fi să-i ia maşina înapoi, să o pedepsească sau să o ameninţe cu alte lucruri întunecate, care nu ar fi părut absurde în casa ei, unde Eureka nu avea niciun aliat. În orice caz, nu unul puternic.

— Ei bine. Supse bomboana. Am primit moştenirea de la mama.

În cadrul unei şedinţe de terapie, acesta nu era un simplu subiect de conversaţie. Avea de toate: semnificaţii simbolice profunde, istoricul familiei şi noutatea bârfelor cărora terapeuţii nu puteau să le reziste.

— Presupun că tatăl tău va gestiona banii până când vei deveni majoră?

— Nu e nimic de genul acesta, oftă Eureka obosită, dar nu surprinsă din cauza ipotezei. Mă îndoiesc de faptul că moştenirea mea ar valora ceva. Mama nu avea lucruri de

valoare, ci doar obiecte care îi plăceau.

Trase lănţişorul din jurul gâtului pentru a scoate de sub bluza albă medalionul cu lapislazuli.

— E frumos. Doctorul Landry se aplecă în faţă, abia simulând aprecierea medalionului vechi. Are o fotografie înăuntru?

„Da, e o fotografie care valorează un milion de ore plătite“, se gândi Eureka, imaginându-şi o clepsidră în care, în locul nisipului care curgea, se aflau o mulţime de variante în miniatură ale doctorului Landry.

— Nu se deschide, spuse Eureka. Dar îl purta tot timpul. I s-au părut interesante şi alte câteva obiecte arheologice. O piatră căreia îi spunea piatra tunetului.

Doctorul Landry dădu din cap cu indiferenţă.

— Probabil că te simţi iubită, ştiind că mama ta a vrut să ai aceste lucruri.

— Probabil. Dar, în acelaşi timp, ridică semne de întrebare. Mi-a lăsat o carte scrisă într-o limbă veche. Măcar am găsit pe cineva care poate să mi-o traducă.

Eureka citise de câteva ori e-mailul trimis de madame Blavatsky. Povestea era interesantă – atât ea, cât şi Cat erau de acord cu asta –, dar pe ea o frustra. Părea prea fantastică. Nu înţelegea ce legătură avea cu Diana.

Landry se încruntă, clătinându-şi capul.

— Ce s-a întâmplat?

Eureka îşi auzi vocea ridicată. Ceea ce însemna că era în defensivă. Greşise menţionând acest lucru. Îşi dorise să fie în siguranţă, pe un teritoriu neutru.

— Nu vei şti niciodată care au fost intenţiile mamei tale. Aceasta este realitatea morţii.

„Nu există moarte… auzi Eureka vocea lui madame Blavatsky acoperind-o pe cea a terapeutei. Doar întrupare şi dispersare.“

— Această dorinţă de a traduce o carte veche mi se pare zadarnică, spuse Laundry. Poate fi dureros să speri acum la o nouă legătură cu mama ta.

„Suferinţa este profesorul înţelepciunii.“

Eureka începuse deja călătoria. Avea să facă o legătură

între carte şi Diana, doar că încă nu ştia unde anume. Simţind nevoia să-şi ţină mâinile ocupate, luă un pumn de bomboane dezgustătoare. Terapeuta ei vorbea precum Brooks, care nu-şi ceruse scuze. În ultimele două zile, se evitaseră pe holurile şcolii.

— Lasă morţii să se odihnească, spuse Landry. Concentrează-te asupra celor vii.

Eureka privi pe fereastră un cer a cărui culoare era tipică zilelor de după un uragan: albastru neutru.

— Mulţumesc pentru vorbele de duh.

Îl auzi pe Brooks bâzâindu-i ceva în ureche cum că Eureka era convinsă că toţi terapeuţii ei erau nişte proşti. Aceasta chiar era! Se gândise să îi ceară scuze, doar ca să înlăture tensiunea. Dar, de fiecare dată când îl vedea, era înconjurat de o mulţime de băieţi, fotbalişti alături de care nu-l mai văzuse petrecându-și timpul în această săptămână, băieţi a căror duritate preţioasă obişnuia să constituie subiectul celor mai bune glume ale lui Brooks. O vedea şi apoi gesticula obscen, făcându-i pe băieţii din jurul lui să se umfle de râs.

O umfla şi pe Eureka, doar că într-un mod diferit.

— Înainte să te grăbeşti să plăteşti o traducere costisitoare, spuse Landry, măcar, gândeşte-te la argumente pro şi contra.

Nu avea la ce să se gândească. Îşi dorea ca volumul *Cartea iubirii* să fie tradus în continuare. Chiar dacă urma să se dovedească a fi o simplă poveste de dragoste, poate avea să o ajute să o înţeleagă mai bine pe Diana. De mult, Eureka o întrebase ce simţise când îl întâlnise pe tatăl ei, cum ştiuse că voia să fie cu el.

„M-am simţit salvată“, îi zisese aceasta. Vorbele ei îi amintiră Eurekăi de ceea ce îi spusese Selenei prinţul din poveste: „Încă mai poţi să mă salvezi pe mine“.

— Ai auzit vreodată de ideea de umbră, a lui Carl Jung? încercă Landry.

Eureka scutură din cap, în semn că nu.

— Ceva îmi spune că sunt pe cale să aflu.

— Ideea este că toţi avem o umbră care cuprinde

aspectele negate ale sinelui. Eu cred că detaşarea ta extremă, indisponibilitatea ta emoţională, felul în care te aperi, despre care trebuie să spun că este foarte vizibil în cazul tău, îşi are rădăcinile într-un loc important.

— Unde altundeva şi-ar avea rădăcinile?

Landry o ignoră.

— Poate că ai avut o copilărie în care ţi s-a spus să îţi reprimi emoţiile. O persoană care îşi reprimă emoţiile suficient de mult timp s-ar putea să afle că acele aspecte negate ale sinelui încep să apară în altă parte. Emoţiile înăbuşite pot, foarte bine, să îţi distrugă viaţa.

— Orice e posibil, spuse fata. Cu toate acestea, le sugerez emoţiilor mele înăbuşite să îşi aştepte rândul.

— Este o situaţie foarte des întâlnită, zise Landry. Deseori căutăm compania altor persoane care afişează aspecte pe care le-am reprimat în adâncurile umbrei noastre. Gândeşte-te la relaţia dintre părinţii tăi – ei bine, la relaţia dintre tatăl tău şi mama ta vitregă.

— Aş prefera să nu mă gândesc.

— Dacă nu confrunţi această detaşare, te va conduce spre narcisism şi izolare.

— E o ameninţare? întrebă Eureka.

Landry ridică din umeri.

— Nu ar fi prima dată când aş vedea aşa ceva. E un fel de tulburare a personalităţii.

În mod inevitabil, aici se ajungea în cazul terapiei: la reducerea indivizilor la anumite tipologii. Eureka îşi dori să iasă din acea cameră. Se uită la ceas. Trecuseră doar douăzeci de minute.

— Îţi simţi mândria insultată când auzi că nu eşti unică? o întrebă Landry. Pentru că acest fapt e un simptom al narcisismului.

Singura persoană care o înţelegea pe Eureka zăcea pe fundul mării.

— Atunci, spune-mi la ce te gândeşti, zise Landry.

— La Sf. Lucia.

— Vrei să pleci?

— Îţi propun un târg. Eu nu mai calc niciodată pe aici,

Rhoda plăteşte şedinţele şi nimeni nu trebuie să afle.

Vocea lui Landry se înăspri:

— Dacă nu înveţi să interacţionezi cu lumea, la patruzeci de ani te vei trezi necăsătorită, fără copii şi fără o carieră.

Eureka se ridică, dorindu-şi ca în scaunul din faţa ei, în locul doctorului Landry, să fi stat o persoană precum madame Blavatsky. Remarcile interesante ale traducătoarei fuseseră mai profunde decât orice alte bazaconii spuse vreodată de vreun terapeut autorizat.

— Părinţii tăi au plătit pentru încă o jumătate de oră. Eureka, nu pleca!

— Soţia tatălui meu a plătit pentru încă o jumătate de oră, o corectă ea. Mama mea e cină pentru peşti.

Trecând pe lângă Landry, se înecă în propriile-i cuvinte oribile.

— Faci o greşeală.

— Dacă asta crezi tu, Eureka deschise uşa, eu sunt convinsă că iau decizia potrivită.

15

NOTA ALBASTRĂ

— Crezi că sunt prea grasă? o întrebă Cat, când stăteau miercuri la rând pentru masa de prânz.

Prietena ei încă nu vorbise cu Brooks.

Era ziua cotletului de porc prăjit, punctul gastronomic culminant al săptămânii lui Cat. Dar pe tava ei se afla doar o grămăjoară de salată iceberg tocată, o lingură de mazăre lipicioasă şi o dâră sănătoasă de sos picant.

— Altă mâncare bună de dat la gunoi. Eureka arătă spre mâncarea lui Cat. La propriu.

La casă, plăti cu cardul pentru laptele ei cu ciocolată şi pentru cotletul de porc. Conversaţiile despre dietă o plictiseau. I-ar fi plăcut să arate la fel de bine precum Cat într-un costum de baie.

— *Eu* ştiu că nu sunt grasă, spuse aceasta când se plimbară prin labirintul ameţitor de mese. Şi, se pare că şi *tu* ştii. Dar oare *Rodney* ştie?

— Ar face bine să ştie. Eureka evită privirile fetelor din clasa a zecea din echipa de atletism, cărora Cat le suflă, cu superioritate, un sărut. A spus ceva în legătură cu asta? Şi, dacă a spus, îţi pasă?

Eureka îşi dori să nu fi rostit asemenea cuvinte. Nu voia să fie geloasă pe Cat. Voia să fie cea mai bună prietenă, pe care o încântau discuţiile despre diete, întâlnirile şi bârfele despre ceilalţi copii din clasă. În schimb, era amară şi plictisită. Şi rănită din cauză că Rhoda o sfâşiase, practic, în seara de dinaintea plecării ei timpurii din biroul doctorului Landry. Aceasta se înfuriase atât de mult, încât nu reuşise să se gândească la o pedeapsă suficient de cruntă, ceea ce acum o pândea şi o ţinea în suspans pe

fată.

— Nu, nu e vorba despre aşa ceva.

Cat se uită la masa atleţilor din ultimul an, care era separată de restul cantinei prin chioşcul de lângă fereastră. Pe banca neagră din metal erau două locuri libere lângă Theresa Leigh şi Mary Monteau. Ele îi făcură lui Cat un semn cu mâna şi încercară să îi zâmbească Eurekăi.

De când revenise la şcoală în acest an, ea luase masa de prânz împreună cu Cat afară, sub nucul pecan uriaş din curte. Abia ieşită din spital, Eureka nu suporta zgomotele atâtor elevi care mâncau, glumeau, se certau sau vindeau orice porcărie pentru nu ştiu ce excursie la vreo biserică pentru care încercau să strângă bani. Cat nu spusese niciodată că-i lipsea acţiunea din cantină, dar astăzi, când Eureka se îndreptă spre uşa din spate, făcu un semn cu ochiul. Era o vreme răcoroasă ca de furtună, iar Cat purta fusta în carouri a uniformei liceului Evangeline fără dresuri.

— Te-ar deranja dacă nu am ieşi astăzi? Dând din cap, ea îi arătă cele două locuri libere de la masa celor din echipa de atletism. M-aş simţi de minune acolo.

— Nu e nicio problemă.

Deşi părea ca o condamnare la moarte în timp ce Eureka se aşeză pe banca din partea opusă lui Cat, le salută pe Theresa şi Mary şi încercă să pretindă că nu toată masa se holba la ea.

— Rodney nu a spus nimic deschis despre greutatea mea. Cat răsuci o bucată de salată în bolul cu sos iute. Dar el este slab ca o şină şi mă enervează să mă gândesc la faptul că aş putea să cântăresc mai mult decât prietenul meu. Ştii cum este. Este greu să nu anticipezi criticile ulterioare ale unei persoane pe care o placi cu adevărat. În cele din urmă, ceva îl va deranja la mine, întrebarea este…

— Cât de lungă va fi lista?

Eureka se uită fix la tava ei. Îşi încrucişă şi îşi îndreptă picioarele, gândindu-se la Brooks.

— Hai să ne gândim, de exemplu, la tipul tău misterios,

spuse Cat.

Prietena ei îşi scoase elasticul din păr, apoi îşi ridică din nou părul într-un coc identic cu acela pe care tocmai îl avusese. Ştia că era îmbujorată.

— Ander.

— Roşeşti.

— Ba nu. Eureka scutură violent sosul Tabasco pe mâncarea de care nu mai avea poftă. Pur şi simplu simţea nevoia să înece ceva. Nu îl voi mai vedea niciodată.

— Se va întoarce. Aşa fac băieţii. Cat mestecă încet o îmbucătură de salată, apoi se întinse să fure o bucată din friptura de porc a prietenei ei. Dietele ei erau experimentale, iar aceasta, din fericire, se terminase. Bine, atunci, de exemplu Brooks. Când ieşeai cu el…

Îi făcu semn lui Cat să se oprească.

— Există un motiv pentru care nu am mai mers la terapeut. Nu sunt pregătită să discut despre idila mea din clasa a cincea cu Brooks.

— Voi doi încă nu v-aţi sărutat şi împăcat?

Eureka aproape că se înecă cu laptele ei cu ciocolată. Nu-i spusese lui Cat despre sărutul care păru să fi terminat relaţia ei cu cel mai vechi prieten. Acum, cei doi abia dacă se mai priveau.

— Încă ne certăm, dacă la asta te referi.

Ea şi Brooks fuseseră prezenţi la o oră întreagă de latină, lovindu-şi scaunele în laboratorul înghesuit de limbi străine, fără să se privească în ochi. Acest lucru cerea concentrare – de obicei. Brooks mima cel puţin trei glume pe seama părului cărunt de pe pieptul domnului Piscidia.

— Care e problema lui? întrebă Cat. De obicei îşi revenea mai repede. Au trecut trei zile.

— Aproape patru, spuse automat Eureka. Avu sentimentul că fetele aflate la masa lor îşi întoarseră capetele ca să asculte conversaţia. Vorbi mai încet. Poale că nu are o problemă. Poate eu sunt de vină. Îşi rezemă capul pe îndoitura cotului de pe masă şi învârti cu furculița orezul murdar. Egoistă, arogantă, critică, manipulatoare, nepăsătoare…

— Eureka.

Se îndreptă când îşi auzi numele rostit grav, ca şi când ar fi fost mânuită ca o marionetă. Brooks stătea în capul mesei, privind-o. Părul îi cădea pe frunte, ascunzându-i ochii. Cămaşa îi era prea strâmtă la umeri, ceea ce era deranjant de atractiv. Intrase mai devreme la pubertate, fiind mai înalt decât restul băieţilor de vârsta lui, dar nu mai crescuse din clasa a noua. Mai avea un puseu de creştere?

Arăta diferit, şi nu doar mai înalt şi mai musculos. Nu păru să se sfiască să se apropie de masă, deşi cele douăsprezece fete se opriseră din conversaţie ca să îl privească.

Nu avea acum pauza de masă. Trebuia să asiste la a patra oră, dar ea nu vedea nicio invitaţie albastră în mâna lui. Ce căuta atunci aici?

— Îmi pare rău, spuse el. Am fost într-un avocado.

Cat îşi lovi fruntea.

— Ce naiba, Brooks, *asta* este scuza ta?

Eureka simţi cum colţurile gurii formară un zâmbet. Odată, cu un an înainte, când Eureka şi Brooks se uitau la televizor după ore, îl auziseră pe tatăl ei spunând la telefon că îi părea rău că fusese „incommunicado“. Gemenii înţeleseseră greşit, iar Claire alergase spre Eureka, întrebându-se de ce tata fusese într-un avocado. „Acesta trebuie să fie infernul“, spusese Brooks, iar o legendă se născuse.

Acum depindea de Eureka dacă hotăra să tacă sau să completeze gluma. Toate fetele de la masă o priveau. Ea ştia că două dintre ele fuseseră îndrăgostite de Brooks. Avea să fie jenant, dar puterea unui trecut comun o convinse pe Eureka.

Ea respiră adânc.

— Ultimele câteva zile au fost un infern.

Cat mormăi:

— Vouă vă trebuie o planetă proprie.

Brooks rânji şi îngenunche, sprijinindu-şi bărbia de marginea mesei.

— Prânzul durează doar treizeci şi cinci de minute, Brooks, spuse Cat. Nu ai suficient timp la dispoziţie ca să-ţi ceri scuze pentru toate prostiile pe care le-ai spus. Mă întreb dacă rasa umană va rezista destul de mult încât să-ţi ceri scuze pentru toate prostiile…

— Cat, spuse prietena ei. Am înţeles.

— Vrei să mergem undeva să vorbim? o întrebă băiatul.

Ea dădu din cap. Ridicându-se de pe scaun, îşi luă rucsacul şi împinse tava spre Cat.

— Termină tu friptura mea de porc, copil oropsit!

După care îl urmă pe Brooks prin labirintul de mese, întrebându-se dacă el spusese cuiva despre cearta lor, despre sărutul lor. Imediat ce holul fu suficient de lat încât să meargă unul lângă celălalt, băiatul veni lângă ea. Îşi puse mâna pe spatele ei. Eureka nu ştia sigur ce voia de la el, dar atingerea mâinii lui era plăcută. Nu ştia în ce pauză lua masa Maya Cayce. Dar îşi dori să fi fost acum, ca să îi poată vedea plecând din cantină împreună.

Împinseră uşile duble portocalii şi străbătură holul pustiu. Paşii lor răsunau la unison pe podeaua acoperită cu linoleum. Mergeau în acelaşi ritm de când erau copii.

Aproape de capătul holului, el se opri şi se întoarse cu faţa spre ea. Probabil că nu intenţionase să se oprească în faţa vitrinei cu trofee, dar Eureka nu putu să se abţină să nu-şi privească reflexia. Apoi, prin sticlă, văzu trofeul mare pentru maraton, pe care echipa ei îl câştigase cu un an înainte, iar lângă acesta pe cel mai mic, obţinut pentru locului al doilea, în urmă cu doi ani, când pierduseră primul loc în faţa celor de la liceul Manor. Eureka nu voia să se gândească la echipa pe care o părăsise sau la rivalii lor, sau la băiatul care minţise în legătură cu faptul că era unul dintre ei.

— Să mergem înăuntru. Îi făcu semn din cap lui Brooks să o urmeze. Pentru mai multă intimitate.

Curtea pavată separa sălile de curs de centrul administrativ cu pereţi de sticlă. Era înconjurată de clădiri pe trei laturi, toate construite în jurul unui nuc pecan imens, acoperit de muşchi. Cojile putrede ale nucilor

acopereau iarba, emanând un miros fecund care îi amintea fetei de căţăratul pe crengile nucului de la ferma bunicilor ei împreună cu Brooks, când erau copii. Lujeri de zambile se strecurau de-a lungul sălii de concerte din spatele lor. Păsări colibri zburau de la o floare la alta, gustând nectarul.

Bătea un vânt rece. Aerul era mai aspru decât dimineaţă, când plecase la şcoală. Eureka îşi strânse pe umeri puloverul verde. Ea şi Brooks se rezemară de coaja aspră a copacului şi priviră parcarea ca şi când ar fi fost o vastă întindere frumoasă.

Băiatul nu spuse nimic. O privi atent în lumina slabă a soarelui de sub cupola de muşchi. Privirea lui era la fel de intensă ca aceea pe care Ander i-o aruncase din camioneta lui şi când venise acasă la ea, şi chiar când îl zărise stând în faţa biroului domnului Fontenot. Aceea fusese ultima dată în care îl văzuse – iar acum prietenul ei părea să îl imite pe băiatul pe care el îl ura.

— Am fost un nesimţit data trecută, spuse acesta.

— Da, ai fost.

Replica îl făcu să râdă.

— A fost o nesimţire să-mi spui acele lucruri, chiar dacă aveai dreptate.

Se întoarse spre el, apăsând trunchiul copacului cu umerii. Îi fixă cu privirea buza inferioară. Nu-i venea să creadă că îl sărutase. Nu doar o dată, ci de mai multe ori. Acest gând o făcea să vibreze.

Voia să-l sărute acum, dar din această cauză intraseră în bucluc şi înainte. Aşadar, îşi privi picioarele, uitându-se la cojile de nuci împrăştiate pe smocurile de iarbă.

— Nu a fost frumos ce ţi-am spus ultima dată, zise Brooks. Avea legătură cu mine, nu cu tine. Mânia mea a fost un pretext.

Eureka ştia că trebuia să-şi dea ochii peste cap atunci când băieţii spuneau că era vina lor, şi nu a ta. Dar mai ştia şi că afirmaţia era adevărată, chiar dacă băieţii nu ştiau asta. Aşadar, îl lăsă pe Brooks să continue:

— De mult timp am sentimente pentru tine.

Nu ezită când o spuse: nu zise „Ăăă“ sau „mmm“ sau „ca să zic aşa“. Odată ce rosti cuvintele, nu păru ca şi când ar fi vrut să le retragă. Se uită în ochii ei, aşteptând un răspuns.

O briză mătură curtea, iar Eureka crezu că ar fi putut să cadă. Se gândi la Himalaya, despre care Diana îi spusese că era atât de bătut de vânturi, încât nu-i venea să creadă că vârful încă mai exista. Eureka îşi dori să fi fost atât de puternică.

Era surprinsă de uşurinţa cu care Brooks rostise cuvintele. De obicei erau sinceri unul cu celălalt, dar nu vorbiseră despre aceste lucruri. Atracţie. Sentimente. Unul pentru celălalt. Cum de era atât de calm când rostea cele mai puternice cuvinte pe care le-ar fi putut spune cineva?!

Îşi imagină cât de emoţionată ar fi rostind aceste cuvinte. Doar că, atunci când îşi imagină spunându-le, ceva amuzant se întâmplă: băiatul care stătea în faţa ei nu era Brooks. Era Ander. El era cel cu care se gândise să se culce în pat seara, cel ai cărui ochi turcoaz îi ofereau sentimentul că se rostogolea prin cea mai calmă şi uluitoare cascadă.

Ea şi Brooks nu erau aşa. Stricaseră ziua precedentă încercând să pretindă că erau. Poate că el credea că, după ce o sărutase, trebuia să îi spună că o plăcea, că ar fi fost supărată dacă ar fi pretins că nu însemnase nimic.

Eureka îşi imagină vârful Himalaya, spunându-şi că nu va cădea.

— Nu trebuie să spui asta ca să te împaci cu mine. Putem să fim doar prieteni.

— Nu mă crezi. El oftă şi privi în jos, mormăind ceva ce fata nu înţelese. Ai dreptate. Poate e mai bine să aştept. Deja am aşteptat atât de mult; ce mai înseamnă o altă veşnicie?

— Ce ai aşteptat? Ea scutură din cap. Brooks, acel sărut…

— Era o notă albastră, spuse el, iar ea ştiu aproape exact la ce se referea.

Tehnic vorbind, un anumit sunet putea fi complet greşit,

fals. Dar, când găseai nota albastră – Eureka ştia asta din clipurile de muzică blues de pe Youtube, pe care le privea încercând să înveţe singură să cânte la chitară – totul părea în ordine, într-un mod surprinzător.

— Tu chiar încerci să scapi cu acea metaforă nepotrivită, din jazz?

Fata îl tachină, deoarece – sincer? – sărutul în sine nu fusese atât de rău. Ar fi putut spune că fusese chiar „miraculos“. Oamenii care se sărutaseră erau nepotriviţi unul pentru celălalt. Era limita pe care o depăşiseră.

— M-am obişnuit ca tu să nu simţi pentru mine ceea ce simt eu pentru tine, spuse Brooks. Sâmbătă, nu am crezut că tu ai putea…

„Încetează“, îşi dori Eureka să spună. Dacă ar fi vorbit în continuare, ar fi început să-l creadă, ar fi decis că trebuiau să se sărute din nou, poate mai des, cu siguranţă în curând. Nu părea a-şi găsi cuvintele.

— Apoi, ai glumit întrebându-mă de ce mi-a luat atât timp când eu am aşteptat o veşnicie să te sărut. M-am enervat.

— Am stricat momentul.

— Nu ar fi trebuit să izbucnesc aşa, spuse Brooks. Notele unui saxofon din sala de muzică plutiră în curte. Te-am rănit?

— Îmi voi reveni. Ne vom reveni amândoi, nu-i aşa?

— Sper că nu te-am făcut să plângi.

Eureka se uită chiorâş la el. Adevărul era că aproape plânsese privindu-l plecând, imaginându-şi-l îndreptându-se direct spre casa Mayei Cayce, pentru a fi consolat.

— Ai făcut-o? întrebă el din nou. Ai plâns?

— Nu te flata singur.

Încercă să o spună cu uşurinţă.

— Mi-am făcut griji că am mers prea departe. Tăcu o clipă. Fără lacrimi. Mă bucur.

Ea ridică din umeri.

— Eureka. Brooks o îmbrăţişă pe neaşteptate. În comparaţie cu vântul, corpul lui era cald, dar ea nu putea să respire. Ar fi fost în regulă dacă ai fi cedat. Ştii asta, nu?

— Da.

— Toţi membrii familiei mele plâng la reclame patriotice. Tu nu ai plâns nici măcar când a murit mama ta.

Îl împinse de lângă ea.

— Ce legătură are asta cu noi?

— Vulnerabilitatea nu este cel mai rău lucru din lume. Ai un sprijin. Poţi să ai încredere în mine. Sunt aici dacă ai nevoie de un umăr pe care să te sprijini, de cineva care să-ţi dea un şerveţel.

— Nu sunt din piatră. Deveni din nou defensivă. Plâng.

— Nu-i adevărat.

— Am plâns săptămâna trecută.

Brooks păru şocat.

— De ce?

— *Vrei* să plâng?

Răceala se citea în ochii băiatului.

— S-a întâmplat atunci când ţi-a fost lovită maşina? Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ai plânge pentru mine.

Privirea lui o ţintui, făcând-o să se simtă claustrofobă. Impulsul de a-l săruta dispăruse. Se uită la ceas.

— Mai este puţin şi se sună.

— Nu pentru încă zece minute. El făcu o pauză. Suntem… prieteni?

Ea râse.

— Bineînţeles că suntem prieteni.

— Vreau să spun, suntem *doar* prieteni?

Eureka îşi masă cu palma urechea afectată. Îi era greu să-l privească.

— Nu ştiu. Uite, ora următoare prezint *Sonetul şaizeci şi patru.* Ar trebui să mă uit peste notiţe. „Timpul va veni şi îmi va lua dragostea”, spuse ea cu un accent britanic, intenţionând să-l facă să râdă. Nu reuşi. Suntem din nou în regulă, spuse ea. Asta e tot ce contează.

— Da, spuse el rigid.

Nu ştia ce voia el să-i spună. Nu puteau să treacă pur şi simplu să se sărute, să se certe şi apoi să se sărute din nou. Se pricepeau de minune să fie prieteni. Eureka nu îşi dorea ca lucrurile să se schimbe.

— Deci, ne vedem mai târziu?

Cu fața la el, se îndreptă spre uşă.

— Eureka, aşteaptă…

Brooks îi strigă numele chiar când uşile se deschiseră şi cineva o lovi în spate.

— Nu ştii să mergi? întrebă Maya Cayce. Ţipă ascuţit când îl văzu pe Brooks. Era singura persoană pe care o cunoştea Eureka şi care nu putea fi intimidată. De asemenea, era singura persoană căreia pantalonii uniformei liceului Evangeline i se potriveau ca o mănuşă.

— Aici erai, iubitule, îi gânguri ea lui Brooks, dar se uită la Eureka, râzând din priviri.

Aceasta încercă să o ignore.

— Brooks, mai voiai să spui şi altceva?

Ştia deja răspunsul.

O prinse pe Maya care se năpusti asupra lui, îmbrăţişându-l indecent. Pe deasupra părului ei negru, ochii lui abia se vedeau. „Nu contează.“

16

REBELUL

Ca orice alt elev al liceului Evangeline, Eureka fusese în multe excursii la Muzeul de Ştiinţă Lafayette de pe strada Jefferson, din centru. Când era copil, o fascina. Nu ştia niciun alt loc în care putea să vadă roci din Louisiana preistorică. Cu toate că le văzuse de o sută de ori, joi dimineaţa se urcă în autobuzul şcolii, alăturându-se colegilor de la cursul de ştiinţe, pentru vizita cu numărul o sută unu.

— Se presupune că e o expoziţie grozavă, îi spuse prietenul ei Luke când coborâră din autobuz şi se adunară pe alee, înainte de a intra în muzeu. Îi arătă bannerul publicitar pe care scria MESAJE DIN ADÂNCURI cu litere albe şi ondulate, care făceau cuvintele să pară că s-ar fi aflat sub apă. E din Turcia.

— Precis custozii vor găsi o cale să ne strice distracţia, spuse Eureka pe neaşteptate.

Discuţia purtată cu Brooks în ziua precedentă o frustrase atât de mult, încât nu reuşi să nu-şi verse necazul pe toate persoanele de gen masculin.

Luke avea părul roşcat şi o piele deschisă la culoare, strălucitoare. Când erau mai mici, jucau fotbal împreună. Era un băiat cu adevărat de treabă, care şi-ar fi petrecut viaţa în Lafayette, fericit ca un peşte în apă. O privi pe Eureka preţ de o clipă amintindu-şi, probabil, că fusese în Turcia cu mama ei şi că, acum, aceasta era moartă. Dar nu spuse nimic.

Fata se întoarse în direcţia opusă, holbându-se la nasturele opalescent de la bluza uniformei ca şi când ar fi fost un artefact dintr-o altă lume. Ştia că „Mesaje din

adâncuri“ trebuia să fie o expoziţie grozavă. Tatăl ei îi dusese pe gemeni să o vadă în urmă cu două săptămâni, la deschidere. Încă mai încercau să o convingă să se joace de-a „naufragiul“ cu ei, folosind pernele şi cozile de mătură în sufragerie.

Eureka nu putea să-i învinovăţească pe Claire şi pe William pentru insensibilitatea lor. De fapt, o aprecia. Se şoptea cu atât de multă prudenţă în jurul ei, încât nişte „palme“ precum un joc numit „naufragiul“ sau chiar tirada lui Brooks de acum două seri erau revigorante. Erau nişte frânghii aruncate unei fete care se îneca, spre deosebire de oftatul mamei ei vitrege, atunci când căuta pe Google „tulburare de stres posttraumatic în cazul adolescenţilor“.

Învăluită de umiditate, ea aşteptă în afara muzeului celălalt autobuz al şcolii, pentru ca ghidul să poală începe turul. Colegii adunaţi în jurul ei o sufocau. Simţi mirosul de căpşune al şamponului lui Jenn Indest, auzi respiraţia greoaie a lui Richard Carp, care avea febră şi îşi dori să fi avut optsprezece ani şi să fi fost o chelneriţă, într-un alt oraş.

Nu ar fi recunoscut niciodată, dar, uneori, Eureka credea că, într-o altă parte a lumii, i se datora dreptul la o nouă viaţă. Catastrofele erau precum zilele în care erai bolnav şi pe care ar fi trebuit să ţi le poţi petrece oricum ai fi dorit.

Voia să ridice mâna, să anunţe că îi era foarte, foarte rău şi să dispară pentru totdeauna.

Vocea Mayei Cayce îi răsună în minte: „Aici erai, iubitule“.

Voia să ţipe. Voia să fugă, să treacă precum un buldozer printre colegii ei care se aflau între ea şi pădurile parcului orăşenesc din New Iberia.

Cel de-al doilea autobuz ajunse în parcare. Băieţii de la liceul Ascension, care purtau sacouri bleumarin cu nasturi aurii, coborâră scările şi se opriră în faţa elevilor de la Evangeline. Nu se amestecau. Ascension era o şcoală bogată şi una dintre cele mai pretenţioase şcoli din zonă. În fiecare an, în ziar apărea un articol despre elevii

liceului, care reuşiseră să intre la Vanderbilt sau Emory, sau la oricare altă universitate cu prestigiu. Aveau reputaţia de a fi tocilari şi rezervaţi. Eureka nu se gândise niciodată prea mult la reputaţia liceului Evangeline – tot ce avea legătură cu şcoala ei i se părea atât de obişnuit! Dar, când elevii de la Ascension o priviră pe ea şi pe colegii ei, se văzu redusă la unul dintre stereotipurile în care băieţii credeau că se încadrau elevii de Ia Evangeline.

Ea îi recunoscu de la biserică pe unul sau doi dintre ei. Câţiva colegi din clasa ei le făcură cu mâna câtorva dintre elevii de la Ascension. Dacă ar fi fost aici Cat, ar fi şoptit printre dinţi comentarii răutăcioase la adresa lor – despre cât de „bine dotaţi“ erau cei de la acest liceu.

— Bine aţi venit, învăţăceilor, strigă ghidul tânăr al muzeului. Avea un păr şaten-deschis, tuns bob, şi purta pantaloni ciudaţi de culoare maro, cu unul din craci suflecat până la gleznă. Accentul ei sudist îi conferea vocii claritatea unui clarinet. Sunt Margaret, ghidul vostru. Astăzi veţi avea parte de o aventură extraordinară.

O urmară pe aceasta înăuntru, mâinile fiindu-le ştampilate cu înscrisul LSU Tigers, care arăta că li se plătiseră biletele, şi se adunară în hol. O bandă adezivă trasa rânduri pe covor, pentru ca ei să stea de-a lungul acestora. Eureka rămase în urmă cât de mult putu.

Proiecte din hârtie se pierdeau de-a lungul pereţilor din ciment. Curba vizibilă a planetariului îi aminti fetei de spectacolul formaţiei Pink Floyd cu lasere pe care îl văzuse cu Brooks şi Cat în ultima zi a primului an de liceu. Adusese o pungă de floricele cu ciocolată neagră făcute de tatăl ei. Cat luase o sticlă de vin prost din rezerva părinţilor ei. Iar Brooks adusese măşti vopsite, să le poarte. Se amuzaseră pe parcursul întregului spectacol, mai tare decât puştii de facultate drogaţi din spatele lor. Era o amintire atât de plăcută, încât o făcea pe Eureka să-şi dorească moartea.

— Puţină istorie. Ghidul se întoarse în direcţia opusă planetariului şi le tăcu semn elevilor să o urmeze. Merseră prin coridorul slab luminat care mirosea a lipici şi a

mâncare, apoi se opriră în dreptul uşilor închise din lemn. Artefactele pe care le veţi vedea sunt din Bodrum, Turcia. Ştie cineva unde se află?

Bodrum era un oraş-port în colţul sud-vestic al ţării. Eureka nu fusese niciodată acolo; fusese una dintre opririle Dianei, după ce se despărțiseră pe aeroportul din Istanbul, iar Eureka zburase spre casă pentru începerea şcolii. Cărţile poştale pe care i le trimisese mama ei din acele călătorii aveau o valoare sentimentală, care o făceau pe fată să se simtă mai aproape de ea. Despărţite, nu erau la fel de fericite ca atunci când erau împreună.

Cum nimeni nu ridică mâna. Ghidul scoase o hartă laminată din geantă şi o ridică deasupra capului. Oraşul Bodrum era marcat cu o stea mare roşie.

— În urmă cu treizeci de ani, spuse Margaret, scafandrii au descoperit nava scufundată *Uluburun,* la o distanţă de zece kilometri de coasta oraşului Bodrum. Se crede că rămăşiţele pe care le veţi vedea astăzi sunt vechi de *patru mii* de ani.

Margaret se uită ia elevi, sperând că această informaţie impresiona pe cineva.

Deschise uşile din lemn. Eureka ştia că sala de expoziţii nu era mai mare decât o sală de clasă şi că aveau să se înghesuie. Când intrară în liniştea expoziţiei albastre, Bele Pogue veni în spatele ei.

— Dumnezeu abia a făcut pământul acum şase mii de ani, mormăi fata. Ea era preşedinta unui club creştin de patinatori pe role, Holy Rollers. Eureka şi-L imagină pe Dumnezeu mergând cu rolele prin uitare, trecând pe lângă vase naufragiate în drumul lui spre Grădina Edenului.

Pereţii sălii de expoziţie fuseseră decoraţi cu o plasă albastră, care imita oceanul. Cineva lipise stele de mare din plastic, ca să formeze o margine lângă podea. De la un casetofon se auzeau sunetele oceanului: apă bolborosind, croncănitul ocazional al pescăruşilor.

În centrul sălii, un spot strălucea din tavan, iluminând piesa centrală a expoziţiei: un vas reconstruit. Semăna cu nişte plute cu care navigau oamenii în jurul Cypremort

Point. Era construit din scânduri de cedru, cele curbate de la fundul calei formând o chilă în formă de aripioară. În apropierea cârmei, protuberanța joasă a galerei era acoperită de un plafon plat cu şindrilă. Cabluri metalice ţineau nava la treizeci de centimetri de podea, astfel încât puntea plutea puţin deasupra capului fetei.

Când elevii se despărţiră la stânga sau la dreapta, ca să meargă în jurul navei, ea alese să meargă la stânga, trecând pe lângă nişte vase înalte din teracotă şi trei ancore uriaşe din piatră, cuprinse de rugină.

Margaret flutură harta laminată, făcând semn elevilor din cealaltă parte a vasului, unde găsiseră o secţiune a cârmei. Interiorul era deschis, ca o casă pentru păpuşi. Cei de la muzeu o mobilaseră ca să sugereze modul în care ar fi putut să arate vasul, înainte de a se scufunda. Erau trei niveluri. Nivelul cel mai de jos era depozitul – bare de cupru, lăzi cu sticle albastre, mai multe vase din teracotă cu gâtul înalt, amplasate vertical în paturi de paie. În mijloc era un rând de saltele din paie, alături de lăzi pentru cereale, mâncare din plastic şi vase de băut cu mâner dublu. Nivelul superior reprezenta o punte deschisă, mărginită de o balustradă din cedru.

Dintr-un oarecare motiv, muzeul îmbrăcase momâi în togi şi le puseseră la cârmă, cu un telescop cu aspect antic. Acestea priveau afară, ca şi când vizitatorii muzeului ar fi fost nişte balene printre valuri. Când câţiva dintre colegii ei chicotiră văzând momâile care navigau, ghidul agită harta laminată ca să le atragă atenţia.

— Peste optsprezece mii de artefacte au fost recuperate din naufragiu, iar oamenii moderni nu le-au identificat pe toate. De exemplu, acesta. Margaret ridică o fotocopie color a unui cap de berbec sculptat, care părea să fi fost rupt din dreptul gâtului. Vă văd întrebându-vă: unde este restul acestui mic corp? Făcu o pauză ca să îi privească pe elevi. De fapt, gâtul este golit intenţionat. Poate să ghicească vreunul dintre voi în ce scop era folosit?

— Ca mănuşă de box, se auzi vocea unui băiat din spate, stârnind noi chicoteli.

— E o speculaţie destul de pugilistică. Margaret flutură ilustraţia. De fapt, acesta este un pocal de vin ceremonial. Acum, nu-i aşa că asta vă face să vă întrebaţi…

— Nu prea, strigă aceeaşi voce din spate.

Eureka privi spre profesoara ei, doamna Kash, care se întoarse brusc spre acea voce, apoi pufni cu indignare uşurată după ce se asigură că nu era a unuia dintre elevii săi.

— Imaginaţi-vă o generaţie viitoare care examinează câteva artefacte pe care le-am putea lăsa în urmă, continuă Margaret. Ce ar crede oamenii despre noi? Ce impresie le-ar crea cele mai inteligente inovaţii ale noastre – iPadurile, panourile solare, cărţile de credit – generaţiilor din viitor?

— Panourile solare sunt din epoca de piatră, în comparaţie cu ce s-a făcut în trecut.

Aceeaşi voce din spate răsună iar.

Madame Blavatsky spusese ceva similar, dar într-un mod mai plăcut. Eureka dădu ochii peste cap şi se foi pe loc fără să se întoarcă. Elevul cu bursă pentru ştiinţe de la Ascension, care stătea în spate, încerca, în mod clar, să impresioneze o fată.

Margaret îşi drese vocea şi pretinse că întrebarea ei retorică nu fusese întreruptă.

— Cum li s-ar părea societatea noastră urmaşilor noştri? Le vom părea avansaţi… sau provinciali? Unii dintre voi ar putea să se uite la aceste artefacte şi să le considere vechi şi depăşite. Chiar plicticoase, aş putea spune.

Copiii dădură din cap. Alte chicoteli. Eurekăi îi plăceau vechile ancore şi vasele din teracotă, dar momâile ar fi trebuit distruse.

Ghidul îşi puse neîndemânatic o pereche de mănuşi albe, asemănătoare celor pe care le purta Diana când atingea artefacte. Apoi, băgă mâna într-o cutie aflată la picioarele ei şi scoase o sculptură din fildeş. Era o raţă în mărime naturală, cu foarte multe detalii. Înclină statueta spre audienţă şi îşi folosi degetele ca să-i desfacă aripile, dezvăluind un vas gol, în interior.

— Ta-da – cutia de cosmetice din epoca bronzului! Observaţi măiestria. Poate cineva să nege fineţea acestui obiect? Asta se întâmpla acum mii de ani!

— Şi acele cătuşe din epoca bronzului, de acolo? se auzi aceeaşi voce batjocoritoare din spatele sălii. Elevii se înghiontiră să-l privească pe cel care întrerupea prezentarea în mod repetat. Eureka nu îşi risipi energia. Se pare că meşterii tăi aveau sclavi, continuă el.

Ghidul se ridică pe vârfuri şi miji ochii spre colţul întunecat al camerei.

— Acesta este un tur cu ghid, tinere. Totul trebuie făcut într-o anumită ordine. Mai e cineva, acolo în spate, care să vrea să pună o întrebare pertinentă?

— Şi tiranii moderni sunt meşteri buni, continuă băiatul, amuzându-se.

Vocea lui începu să sune cunoscut. Eureka se întoarse. Zări vârful unui cap blond îndreptat în faţă, în timp ce restul lumii privea înapoi. Se strecură pe lângă grup, ca să vadă mai bine.

— Este suficient, protestă doamna Kash, privindu-i cu dispreţ pe cei de la liceul Ascension, ca şi când faptul că niciunul dintre ei nu îl făcuse să tacă pe acel elev ar fi uimit-o.

— Da, domnule, tăceţi sau plecaţi, izbucni Margaret.

Apoi Eureka îl văzu. Băiatul înalt şi palid din colţ, de la marginea razei reflectorului, cu vârfurile buclelor lui blonde iluminate. Tonul şi rânjetul lui erau obişnuite, dar în ochii lui licărea ceva mai întunecat.

Ander purta aceeaşi cămaşă albă călcată şi blugi negri. Toată lumea îl privea. El privea spre Eureka.

— Liniştea este cea care cauzează majoritatea problemelor omenirii, spuse el.

— Este timpul să pleci, spuse Margaret.

— Am terminat.

Ander vorbi atât de încet, încât fata abia îl auzi.

— Bun. Acum, dacă nu te superi, vă voi explica scopul acestei călătorii timpurii pe mare, spuse Margaret. Egiptenii antici au stabilit rute comerciale, poate prima…

Eureka nu auzi restul. Îşi auzea inima, care bătea cu putere. Aşteptă ca restul elevilor să renunţe la speranţa unei alte izbucniri, să-şi întoarcă din nou capetele spre ghid; apoi ocoli grupul, îndreptându-se către Ander.

Tăcea şi îi era greu să şi-l imagineze rostind comentariile neplăcute care o atrăseseră aici. El îi schiţă un zâmbet, ultimul lucru la care se aştepta ea. Stând din nou lângă el, Eureka simţea că era lângă ocean – independent de linia de stele de mare, de pescăruşi şi de CD-ul cu *Briza Oceanului* plescăind din difuzoare. Oceanul era în Ander, în aura lui. Înainte, nu s-ar fi gândit să folosească un cuvânt ca „aură“. El făcea impulsurile necaracteristice să pară la fel de naturale pentru ea ca respiratul.

Veni în stânga lui şi-i şopti cu jumătate de gură, amândoi cu faţa spre ghid:

— Tu nu mergi la Ascension.

— Ghidul crede că frecventez Condescendenţa.

Îi sesiză ironia din voce.

— Nu faci parte nici din echipa liceului Manor.

— Nu-ţi scapă nimic.

Eureka voi să ridice tonul. Calmul lui o enerva. De unde stăteau, la câţiva paşi în spatele grupului şi puţin spre marginea reflectorului, lumina era slabă, dar oricine se întorcea putea să îi vadă. Profesorii şi copiii ar fi auzit dacă nu ar fi continuat să vorbească pe un ton şoptit, monoton şi scăzut.

Era ciudat că nu mulţi oameni se holbau la Ander. Era atât de diferit! Ieşea în evidenţă. Dar ei abia dacă îl observau. Părea că toată lumea presupunea că băiatul frecventa altă şcoală decât a lor, deci comportamentul lui nu prezenta interes. Întreruperea lui era un artefact uitat, pe care Margaret se bucura să îl lase nerecuperat.

— Ştiu că nu mergi la Evangeline, spuse Eureka printre dinţi.

— Nici pentru educaţie, nici pentru distracţie.

— Aşadar, ce cauţi aici?

Ander se întoarse cu faţa la ea.

— Te caut pe tine.

Eureka clipi.

— Ai un mod foarte neobişnuit de-a o arăta.

Băiatul îşi scărpină fruntea.

— Mă las dus de val. Părea că regreta, dar ea nu era sigură de asta. Putem să mergem undeva să vorbim?

— Nu chiar.

Gesticulă spre grup. Ea şi Ander stăteau la un metru şi jumătate în spatele celorlalţi elevi. Nu puteau să plece.

Ce voia de la ea? Prima dată accidentul de maşină, apoi apăruse la ea acasă, apoi o urmărise la biroul avocatului, iar acum asta? De fiecare dată când îl întâlnise, îi invadase intimitatea, depăşise o limită.

— Te rog, spuse el. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Da, ei bine, trebuia să vorbesc şi eu cu tine atunci când tata a primit factura pentru reparaţia maşinii mele. Îţi aminteşti de asta? Doar că, atunci când am sunat la numărul pe care mi l-ai dat cavalereşte, mi-a răspuns cineva care nu a auzit niciodată de tine…

— Lasă-mă să-ţi explic. Vei vrea să ştii lucrurile pe care trebuie să ţi le spun.

Ea îşi trase gulerul, care era prea strâns în jurul gâtului. Margaret vorbea despre zestrea unei prinţese înecate. Masa de elevi începu să se deplaseze spre nişte cutii din sticlă, aflate în partea dreaptă a sălii.

Ander se întinse spre mâna ei. Atingerea lui fermă şi pielea moale o făcură să tremure.

— Vorbesc serios. Viaţa ta este…

Ea îşi smuci mâna.

— Dacă spun un cuvânt oricărui profesor de aici, vei fi încătuşat ca un hărţuitor.

— Cu acele cătuşe din bronz? glumi el.

Îl privi tăios. Ander oftă.

Grupul se îndreptă spre o vitrină. Eureka nu simţi nevoia să i se alăture. Îşi dorea şi îi era teamă să stea cu Ander. El îi cuprinse umerii cu ambele mâini.

— Ai face o mare greşeală dacă ai scăpa de mine. Îi arătă un semn de ieşire de deasupra capului său, acoperit

pe jumătate cu plasă albastră, care lăsa la vedere doar literele „RE”. Îi întinse mâna. Să mergem.

17

ATINGÂND SUPRAFAŢA

Pe uşa de sub semnul de ieşire, pe un hol scurt şi întunecat, băiatul o conduse pe Eureka spre o altă uşă. Nu îşi vorbeau. Mergeau aproape unul de celălalt. Era mai uşor decât se aşteptase să îl țină de mână pe Ander – se potrivea într-a ei. Unele mâini se potrivesc, pur şi simplu, cu altele. Asta o făcu să se gândească la mama ei.

Când el întinse mâna spre mânerul celei de-a doua uşi, fata îl opri.

Îi arătă banda roşie de pe uşă.

— Vei declanşa alarma.

— Cum crezi că am intrat? Ander dădu drumul uşii. Nu sună nicio alarmă. Nu ne va prinde nimeni.

— Eşti destul de încrezător.

El îşi încleştă maxilarul.

— Nu mă cunoşti prea bine.

Uşa se deschise spre o peluză pe care Eureka nu o mai văzuse niciodată. Erau în faţa unui lac circular. Dincolo de acesta se afla planetariul, cu un inel de ferestre din sticlă colorată puţin mai jos de cupolă. Aerul era cenuşiu, static şi puţin rece. Mirosea a foc de lemne. Eureka se opri imediat după ieşire, la marginea unei borduri de ciment. Îşi plimbă vârful pantofului prin iarbă.

— Voiai să-mi vorbeşti? spuse ea.

Ander privi spre lacul acoperit cu muşchi, încadrat de stejari. Crengile se curbau în jos, spre pământ, ca degetele noduroase ale unor vrăjitoare. Muşchii portocalii atârnau ca păianjenii care se legănau pe pânzele verzi. Ca majoritatea apelor stătătoare din această parte a Louisianei, lacul abia se zărea din cauza vegetaţiei care

plutea pe mlaştină, a muşchilor, a frunzelor de nufăr şi a florilor mov care îi acopereau suprafaţa. Ştia exact cum ar fi mirosit fundul lacului – pătrunzător, fetid.

Ander se îndreptă spre apă. Nu îi făcu semn să-l urmeze, dar ea veni după el. Când ajunsese la marginea lacului, se opri.

— Ce caută astea aici?

Se ghemui în faţa unui mănunchi de narcise albe de la marginea apei. Florile o făcură pe Eureka să se gândească la narcisele de un galben-deschis care creşteau sub cutia poştală a vechii ei case din New Iberia în fiecare an, în preajma zilei ei de naştere.

— Narcisele sunt comune aici, spuse ea, deşi era târziu pentru florile ca nişte trompete să fie atât de proaspete şi de robuste.

— Nu şi acestea, spuse Ander. Sunt din specia *Narcissus.*

El îşi trecu un deget de-a lungul unei tulpini subţiri.

O smulse din pământ şi se ridică în picioare astfel încât fata să vadă floarea. Ea observă trompeta alb-gălbuie din mijloc. Diferenţa dintre petalele din afară, de culoare crem era atât de vagă, că trebuia să te uiţi atent ca să o vezi. În interiorul trompetei, stamina cu vârf negru tremură în briza neaşteptată. Ander întinse floarea, ca şi când i-ar fi dăruit-o. Îşi ridică mâna ca să o primească, amintindu-și de o altă narcisă galbenă – o altă *narcissus* – pe care o văzuse recent: în imaginea gravată a femeii care plângea, din cartea Dianei. Se gândi la un rând dintr-un pasaj tradus de madame Blavatsky, în care Selene îl găsi pe prinţ în genunchi lângă râu, printre narcise.

În loc să-i ofere floarea, Ander zdrobi petalele în pumnul strâns şi tremurând. Smulse tulpina şi o aruncă la pământ.

— Ea a făcut asta.

Eureka făcu un pas înapoi.

— Cine?

O privi ca şi când ar fi uitat că ea era acolo. Îşi relaxă maxilarul şi îşi ridică şi coborî umerii cu o melancolie resemnată.

— Nimeni. Hai să ne aşezăm.

Ea îi arătă o bancă din apropiere, între doi stejari, unde probabil personalul muzeului venea să ia masa de prânz, în zilele în care nu era prea multă umiditate. Pelicani maro hoinăreau pe poteca șerpuită ce ducea spre lac, apa plină de muşchi alunecând de pe penele lor. Gâturile lungi se curbau precum mânerele unor umbrele. Când tinerii se apropiară, se împrăștiară.

Despre cine vorbea Ander? Ce era în neregulă cu florile care mărgineau lacul?

În clipa în care Ander trecu pe lângă bancă, Eureka îl întrebă:

— Nu voiai să ne aşezăm?

— Există un loc mai bun.

Îi arătă un copac pe care ea nu-l observase până atunci. Crengile stejarilor din Louisiana erau extrem de contorsionate. Copacul din fața bisericii St. John era cel mai fotografiat copac din sud. Acest stejar din grădina pustie a muzeului era excepţional. Era un nod masiv cu crengi atât de răsucite, încât arătau precum cel mai complex loc de joacă pentru copii din lume.

Ander se strecură printr-o pătură de crengi late şi curbate, încălecând una, aplecându-se pe sub alta, până când aproape că dispăru. Eureka îşi dădu seama că sub cupola de ramuri încâlcite se afla o a doua bancă, secretă. Îl zări parţial pe băiat ajungând în dreptul acesteia cu agilitate, aşezându-se şi rezemându-şi coatele de spătar.

Eureka încercă să urmeze acelaşi traseu. Începu bine, dar, după câţiva paşi, se opri. Era mai greu decât părea. Părul i se încâlci în ciotul unei crengi. Ramuri ascuţite îi împunseră braţele. Înaintă, dând la o parte muşchiul care îi venea în faţă. Mai avea de parcurs mai puţin de treizeci de centimetri înainte de a intra în poiană, când ajunse într-o fundătură. Nu ştia cum să meargă înainte sau să se întoarcă.

Fruntea începu să-i transpire. „Găseşte ieşirea din vizuină, fato.“ De ce se afla în această vizuină?

— Aici. Ander se întinse printre crengile încâlcite. Pe

aici.

Îl luă de mână pentru a doua oară în cinci minute.

Strânsoarea lui fermă şi caldă încă se potrivea cu a ei.

— Păşeşte aici. Îi arătă un petic de pământ acoperit cu frunze descompuse, dintre două crengi curbate. Pantoful ei se scufundă în solul umed şi moale. Apoi strecoară-ți corpul pe aici.

— Merită?

— Da.

Enervată, Eureka îşi înclină gâtul într-o parte. Îşi roti umerii, apoi şoldurile, mai făcu încă doi paşi cu atenţie, se aplecă pe sub o creangă joasă – şi fu liberă.

Se îndreptă ca să stea în scorbura stejarului. Întunecată şi ascunsă, era de mărimea unui mic chioşc. Era surprinzător de frumoasă. Două libelule apărură lângă Eureka şi Ander. Aripile lor albastre erau neclare; apoi insectele se opriră, irizate, pe o creangă.

— Vezi? băiatul se aşează din nou.

Ea fixă cu privirea crengile care formau un labirint dens în jurul lor. Abia vedea lacul aflat de partea cealaltă. De dedesubt, copacul era magic, din altă lume. Se întrebă dacă mai ştia cineva de acest loc sau dacă banca trecuse neobservată câteva generaţii, de când o acoperise copacul.

Înainte de a se aşeza, ea căută cea mai rapidă ieşire. Nu putea fi cea prin care intrase.

Ander îi arătă un spaţiu între crengi.

— Aceea ar fi cea mai bună ieşire.

— De unde ai ştiut că eu…

— Pari neliniştită. Suferi de claustrofobie? Mie îmi place să fiu acoperit, ascuns. Înghiţi, iar tonul vocii coborî: Invizibil.

— Îmi plac spaţiile deschise.

Abia îl cunoştea pe Ander şi nimeni nu ştia unde era.

Aşadar, de ce venise aici? Oricine ar fi spus că era o prostie. Cat i-ar fi dat un pumn în faţă pentru asta. Mental, Eureka refăcu traseul urmat. Nu ştia de ce îl luase de mână.

Îi plăcea să-l privească. Îi plăceau atingerea mâinii lui şi

sunetul vocii sale. Îi plăcea felul în care mergea, precaut şi încrezător. Nu era genul de fată care făcea lucruri doar pentru că un băiat chipeş îi spunea să le facă. Dar ea era aici.

Locul indicat de Ander părea să fie cel mai mare spaţiu dintre crengi. Se imaginã sărind prin acesta, alergând spre pădurea de dincolo de lac, până la insula Avery.

Ander se roti pe bancă. Genunchiul lui îi atinse coapsa. Îl retrase rapid.

— Îmi pare rău.

Eureka îşi coborî privirea spre coapsa ei, apoi spre genunchiul lui.

— Doamne Dumnezeule, glumi ca.

— Nu, îmi pare rău că m-am furişat lângă tine.

Ea nu se aştepta la asta. Surprizele o bulversau. De obicei, starea de confuzie o făcea să fie rea.

— Vrei să adaugi parcarea de la biroului avocatului? Şi furişatul foarte subtil de la stop?

— Şi pentru acelea. Ai dreptate. Să completăm lista. Numărul fals. Faptul că nu fac parte din echipa de alergări.

— De unde ai făcut rost de uniforma aia ridicolă? Cred că a fost cea mai drăguţă încercare a ta.

Voia să nu mai fie sarcastică. Ander părea sincer. Însă faptul că se afla acolo o neliniştea şi o făcea să se manifeste urât.

— De la un târg de vechituri. Ander se aplecă şi îşi trecu degetele prin iarbă. Chiar am o explicaţie pentru toate lucrurile. Ridică o piatră plată şi rotundă şi o curăţă. Trebuie să-ţi spun ceva, dar mă tot tem.

Îi privi mâinile lustruind piatra. De ce s-ar fi temut să-i spună? Oare… Ander o *plăcea?* Putea să vadă, dincolo de sarcasmul ei, mozaicul care era fata rănită pe dinăuntru? Se gândise la ea aşa cum se gândise şi Eureka la el?

— Eureka, eşti în pericol.

Felul în care o spuse, îngrămădirea ezitantă de cuvinte, o făcu pe fată să înţepenească. Spaima şi îngrijorarea i se citeau în ochi. Credea în ceea ce tocmai îi spusese.

Ea îşi trase genunchii spre piept.

— Ce vrei să spui?

Cu o singură mişcare fluentă, aruncă piatra. Cu o viteză impresionantă, aceasta trecu prin golurile dintre crengi. Eureka urmări piatra săltând pe lac. Se feri de frunzele de nufăr, de ferigi şi de petele de muşchi verde. Cumva, pe unde atingea suprafaţa, apa era limpede. Era uimitor. Piatra sări traversând o sută de metri peste lac şi ateriză pe malul noroios de pe partea opusă.

— Cum ai tăcut asta?

— Este vorba despre prietenul tău, Brooks.

— Nu poate să facă o piatră să sară nici dacă i-ar salva viaţa.

Ştia că nu la asta se referea Ander.

El se aplecă mai aproape. Respiraţia lui îi gâdilă gâtul.

— Este periculos.

— Ce se întâmplă cu băieţii? Ea înţelegea de ce Brooks fusese precaut în privinţa lui. Era cel mai bun prieten al ei, avea grijă de ea, iar Ander era străinul ciudat care apăruse brusc la uşa ei. Dar Ander nu avea niciun motiv să fie prudent în ceea ce-l privea pe acesta. Toată lumea îl plăcea pe Brooks. E prietenul meu de când mă ştiu. Cred că ştiu cum să mă port cu el.

— Nu mai poţi.

— Ne-am certat alaltăieri. Ne-am împăcat. Făcu o pauză. Nu că asta ar fi treaba ta.

— Ştiu că tu crezi că este prietenul tău…

— Cred pentru că este *adevărat.*

Vocea ei sună diferit sub cupola de crengi. Păru de-o seamă cu gemenii.

Ander se aplecă după altă piatră. Ridică una bună, o şterse şi i-o dădu.

— Vrei să încerci?

Ea luă piatra din mâna lui. Ştia cum să o arunce. Tatăl ei o învăţase. El era bun la asta, mult mai bun decât ea. Aruncatul pietrelor era un mod de a-ţi petrece timpul în Sud, un mod de a marca absenţa timpului. Ca să fii bun la aşa ceva, trebuia să te antrenezi, dar mai trebuia şi să îţi

dezvolţi abilitatea de a găsi pietrele bune de pe ţărm. Trebuia să fii puternic să o faci bine, dar şi graţios şi să ai o atingere uşoară. Nu văzuse niciodată o aruncătură atât de norocoasă precum cea a lui Ander. Acest lucru o deranja. Aruncă piatra spre apă, fără să se deranjeze să ţintească.

Piatra nu trecu de cea mai apropiată creangă a stejarului. Ricoşă în ea şi se rostogoli pe o parte într-un arc, oprindu-se aproape de vârful piciorului fetei. Ander se ridică şi luă piatra. Degetele lui îi atinseră pantoful.

Din nou, făcu piatra să danseze pe lac, să prindă viteză, să parcurgă distanţe absurde între fiecare săritură. Ateriză lângă prima piatră, pe cealaltă parte a lacului.

Un gând îi trecu prin minte Eurekăi.

— Te-a angajat Maya Cayce ca să-mi spui să renunţ la Brooks?

— Cine este Maya Cayce? întrebă Ander. Numele îmi sună cunoscut.

— Poate ţi-o voi prezenta. Aţi putea să discutaţi despre tehnici de hărţuire…

— Nu te hărţuiesc, o întrerupse el, dar tonul lui era neconvingător. Te observ. E o diferenţă.

— Ai auzii ce-ai zis?

— Ai nevoie de ajutor, Eureka!

Obrajii ei roşiră. În ciuda celor sugerate de mulţimea de foşti terapeuţi, ea nu avusese nevoie de ajutor din partea nimănui de la divorţul părinţilor, petrecut cu mulţi ani în urmă.

— Cine te crezi?

— Brooks s-a schimbat, spuse Ander. Nu mai este prietenul tău.

— Şi când s-a petrecut această metamorfoză, mă rog?

Ochii lui Ander erau plini de emoţie. Părea să ezite a vorbi:

— Sâmbăta trecută, când ai mers la plajă.

Eureka deschise gura, dar rămăsese fără cuvinte. Acest tip o spionase chiar mai mult decât ştia. Pielea de pe mâini i se făcu de găină. Privi un aligator ridicându-şi din apă

capul plat şi verde. Evident că era obişnuită cu aligatorii, dar nu se ştia niciodată când cel mai leneş, aparent, putea să atace.

— De ce crezi că v-aţi certat în acea seară? De ce crezi că a izbucnit după ce v-aţi sărutat? Brooks pe care îl cunoşti, prietenul tău cel mai bun ar fi făcut aşa ceva?

Ander vorbi rapid, ca şi când ar fi ştiut că, dacă s-ar fi oprit, ea l-ar fi făcut să tacă.

— Suficient, ciudatule.

Fata se ridică în picioare. Cumva, trebuia să plece de acolo.

— Atunci, de ce nu şi-a cerut scuze zile în şir după ce v-aţi certat? De ce i-a luat atât de mult timp? Aşa se poartă un prieten?

La marginea bolţii de crengi, Eureka îşi strânse pumnii. Ideea de a-şi imagina ce ar fi trebuit să facă Ander ca să ştie aceste lucruri o făcea să-i fie rău. Avea să-şi pună gratii în ferestre, să obţină un ordin de restricţie. Îşi dori să-l fi putut împinge prin aceste crengi, în fălcile aligatorului.

Şi totuşi.

De ce îi *luase* atât timp lui Brooks să-şi ceară scuze? De ce continua să se poarte ciudat după ce se împăcaseră?

Se întoarse, dorindu-şi încă să-l arunce pe băiat ca hrană la aligatori. Dar văzându-l acum, mintea îi contrazicea trupul. Nu putea să nege. Voia să fugă de el – şi spre el. Voia să-l arunce la pământ – şi să sară pe el. Voia să sune la poliţie – şi Ander să ştie mai multe lucruri despre ea. Voia să nu-l mai vadă vreodată. Dacă nu avea să îl mai vadă vreodată, nu ar mai fi putut să o rănească, iar dorinţa ei ar fi dispărut.

— Eureka, spuse încet Ander. Ezitând, întoarse urechea neafectată spre el. Brooks te va răni. Iar el nu este singurul.

— O, da? Cine mai este implicat în asta? Mama lui, Aileen?

Aceasta era cea mai drăguţă femeie din New Iberia – şi singura femeie pe care o cunoştea Eureka, a cărei

drăgălăşenie nu era falsă. Purta tocuri ca să spele vasele, dar nu îşi vopsea părul care îi albise de timpuriu din cauză că, de una singură, creştea doi băieţi.

— Nu, Aileen nu este implicată, spuse Ander, ca şi când ar fi fost incapabil să recunoască sarcasmul. Dar îşi face griji pentru Brooks. Aseară i-a căutat prin cameră, să vadă dacă avea droguri.

Eureka dădu ochii peste cap.

— Brooks nu se droghează, iar el şi mama lui au o relaţie minunată. De ce inventezi aşa ceva?

— De fapt, ei doi s-au certat aseară şi au ţipat unul la celălalt. Toţi vecinii au auzit; ai putea să încerci să întrebi pe unul din ei dacă nu ai încredere în mine. Sau întreabă-te: din ce motiv a stat mama lui trează toată noaptea, făcând prăjituri?

Fata înghiţi. Aileen chiar cocea când era supărată. Eureka mâncase dovada de o sută de ori când fratele mai mare al lui Brooks devenise adolescent. Probabil că instinctul provenea din acelaşi loc, la fel ca nevoia tatălui ei de a-şi potoli tristeţea gătind.

Şi, chiar în dimineaţa asta, înainte de prima pauză, Brooks împărţise o caserolă cu prăjituri cu unt de arahide pe hol, râzând când oamenii îl numiseră „băiatul mamei“.

— Nu ştii ce spui. Voia să spună „Cum de ştii aceste lucruri?“ De ce faci asta?

— Pentru că pot să-l opresc pe Brooks. Dacă mă laşi, pot să te ajut.

Eureka scutură din cap. Suficient. Se crispă de durere când plonjă printre crengi şi îşi făcu loc printre acestea, rupând ramurile şi trăgând de muşchi. Ander nu încercă să o oprească. Din colţul ochiului, îl văzu pregătindu-se să arunce o altă piatră.

— Erai mult mai drăguţ înainte să începi să-mi vorbeşti, îi strigă ea, când erai doar un tip care mi-a lovit maşina.

— Crezi că sunt drăguţ?

— Nu mai cred!

Prinsă printre crengi, lovea cu ură tot ce îi stătea în cale. Se împiedică, îşi răni genunchiul, continuă să

meargă.

— Ai nevoie de ajutor?

— Lasă-mă în pace! Chiar acum şi de acum înainte!

În cele din urmă, trecu în forţă prin ultimul rând de crengi şi se poticni, oprindu-se. Aerul rece îi lovi obrajii.

O piatră bâzâi prin spaţiul dintre crengi, creat de corpul ei. Sări pe suprafaţa apei de trei ori ca vântul unduind mătasea; apoi ricoşă în sus, în aer. Se înălţă şi se tot înălţă… şi izbi o fereastră a planetariului, unde lăsă o urmă – o gaură zimţată. Eureka îşi imaginä toate stelele artificiale dinăuntru ieşind rotindu-se în adevăratul cer gri. În liniştea care urmă, Ander spuse:

— Dacă te las în pace, vei muri.

18

ÎNTUNERIC DIFUZ

— Mă simt ca un agent din brigada antidrog, îi spuse Eureka lui Cat în acea seară, în sala de aşteptare a secţiei de poliţie din Lafayette.

— Este o măsură de precauţie. Prietena ei îi întinse o cutie mică de Pringles din automat, dar fetei nu îi era foame. Îl vom descrie pe Ander, să vedem dacă ştiu ceva despre el. Nu ai vrea să ştii dacă există deja un dosar cu numele lui? Scutură cutia ca să scoată mai multe chipsuri şi mestecă gânditoare. Te-a ameninţat cu moartea.

— Nu m-a ameninţat cu moartea.

— „Dacă te las în pace, vei muri“? Acum nu e aici, iar tu eşti în viaţă, nu?

Fetele se uitară pe fereastra din direcţia opusă ca şi când li s-ar fi părut, simultan, că Ander ar fi putut să le urmărească.

Era joi, ora cinei. În mai puţin de cinci minute după ce-l părăsise pe Ander sub stejar, Eureka îi povesti lui Cat la telefon, cu sufletul la gură, detaliile întâlnirii lor. Acum, regretă că o făcuse.

În secţia de poliţie era frig şi mirosea a cafea stătută şi a polistiren. În afară de negresa corpolentă care le privea indiferentă din spatele unei mese pe care erau împrăştiate reviste *Entertainment Weekly,* vechi de trei săptămâni, fetele erau singurele persoane civile de acolo. Dincolo de micul hol pătrat, din spaţiile de lucru se auzea zgomotul tastaturilor de calculator. Tavanul înclinat era pătat din cauza apei; în petele sub formă de nori, Eureka vedea dinozauri şi atleţi olimpici.

Cerul era de un albastru marin, împestriţat cu nori gri.

Dacă mai stătea mult în oraş, Rhoda avea să o frigă pe grătar, împreună cu bucăţile de friptură pe care le pregătea în singura seară din săptămână când tatăl ei lucra în tura de noapte la PREJEAN'S. Eureka ura aceste cine, când mama ei vitregă era atentă la toate subiectele despre care ea nu voia să vorbească – adică despre mai nimic.

Cat îşi linse degetele şi aruncă la gunoi cutia de Pringles.

— Ideea este că ai o pasiune pentru un psihopat.

— De aceea m-ai adus la poliţie?

Cat ridică un deget, ca un avocat.

— Să se ia în considerare faptul că pârâta nu contestă afirmaţia anterioară.

— Dacă a fi ciudat este o crimă, atunci, cât suntem aici, am face bine să ne predăm amândouă.

Nu ştia de ce îi lua apărarea lui Ander. Minţise în legătură cu Brooks, recunoscuse că o spiona, o ameninţase vag că era în pericol. Avea destule motive cât să depună o plângere, dar i se părea greşit. Nu ceea ce spusese băiatul o speria. Periculos era felul în care o făcea să se simtă… fără control asupra emoţiilor ei.

— Te rog, nu da înapoi acum, îi spuse Cat. I-am zis noului meu prieten Bill că vom da o declaraţie. Ne-am întâlnit seara trecută, la cursul de olărit. Şi aşa crede că sunt prea impulsivă – nu vreau să greşesc şi să-i demonstrez că are dreptate. După aceea, nu mă va mai invita niciodată la vreo întâlnire.

— Ar fi trebuit să ştiu că era un motiv ca să faceţi sex. Ce s-a întâmplat cu Rodney?

Cat ridică din umeri.

— Eh.

— Cat…

— Uite ce e, descrie-l în linii mari. Iar ei îl vor căuta. Dacă nu obţin niciun rezultat, o ştergem.

— Nu sunt sigură că poliția din Lafayette are cea mai fiabilă bază de date când vine vorba despre infractori.

— Să nu spui asta de faţă cu Bill. Prietena ei deveni

serioasă. E nou în breaslă şi foarte idealist. Vrea să transforme lumea într-un loc mai bun.

— Flirtând cu o fată de şaptesprezece ani?

— Suntem *prieteni.* Cat rânji. În plus, ştii că luna viitoare este ziua mea. Ah, uite-l – e acolo.

Se ridică de pe scaun şi începu să-i facă semn cu mâna, flirtând cu neruşinare.

Bill era un tânăr de culoare, înalt şi deşirat, ras pe cap, cu un cioc subţire şi o faţă de copil. Era drăguţ, minus pistolul atârnat la talie. Îi făcu semn din ochi lui Cat şi le indică felelor să meargă spre biroul lui, aflat într-un colţ din faţa camerei. Nu avea încă propriul spaţiu de lucru. Eureka oftă şi o urmă pe Cat.

— Aşadar, domnişoarelor, ce se întâmplă? Luă loc pe un scaun rotativ, de un verde-închis. Pe birou se afla un recipient Cup Noodles gol; în coşul de gunoi din spatele lui mai erau încă trei. Vă deranjează cineva?

— Nu chiar.

Eureka se lăsă de pe un picior pe celălalt, evitând să se aşeze pe unul din cele două scaune pliante. Nu-i plăcea să se afle acolo. Mirosul de cafea râncedă o îngreţoşa. Uniformele poliţiştilor care veniseră după moartea Dianei miroseau aşa. Voia să plece.

Pe ecusonul lui Bill scria MONTROSE. Eureka cunoştea multe persoane care se numeau Montrose din New Iberia, dar Bill vorbea cu un accent mai mult de Baton Rouge decât de golf. Mai ştia şi faptul că, în mintea ei, Cat îşi exersa semnătura *Catherine L. Montrose,* aşa cum făcea cu numele tuturor băieţilor. Eureka nici măcar nu ştia numele de familie al lui Ander.

Cat trase unul din scaune mai aproape de biroul lui Bill şi luă loc, sprijinindu-şi un cot lângă ascuţitoarea lui electrică, strecurând şi scoţând seducător din aceasta un creion. Bill îşi drese glasul.

— E modestă, spuse Cat peste zgomotul maşinăriei. E urmărită de un tip.

Bill îi aruncă Eurekăi o privire de poliţist.

— Cat spune că un prieten de-al tău a recunoscut că te

urmăreşte.

Eureka se uită la Cat. Nu voia să facă asta. Prietena ei dădea din cap, încurajând-o. Dacă avea dreptate? Dacă ea l-ar fi descris şi ceva oribil ar fi apărut pe ecran? Dar, dacă nu ar fi apărut nimic, s-ar fi simţit mai bine?

— Numele lui este Ander.

Dintr-un sertar, Bill scoase lin carneţel cu spirală. Îl privi scriind numele cu cerneală albastră. Numele de familie?

— Nu-l ştiu.

— E un băiat de la şcoală?

Eureka roşi, fără să vrea.

Clopoţelul agăţat de uşa secţiei de poliţie zornăi. Două persoane mai în vârstă intrară în hol. Luară loc pe scaunele din care fetele tocmai se ridicaseră. Bărbatul purta o pereche de pantaloni gri şi un pulover de aceeaşi culoare; femeia era îmbrăcată cu o rochie lungă gri şi purta un lanţ impozant, din argint. Semănau unul cu celălalt, amândoi erau subţiri şi palizi; ar fi putut să fie fraţi, probabil gemeni. La unison, îşi împreunară mâinile în poală şi priviră drept înainte. Eureka simţi că puteau să o audă, ceea ce o făcu să fie mai conştientă de sine.

— Nu-i ştim numele de familie. Cat se apropie şi mai mult de Bill, întinzându-și braţele goale peste birou. Dar are părul blond şi puţin ondulat. Cu mâna dreaptă, îi arătă cam cum avea tânărul părul. Nu-i aşa, Reka?

Bill rosti „puţin ondulat“ şi notă acest lucru, ceea ce o ruşină şi mai mult pe fată. Până acum, nu-şi dăduse niciodată seama de faptul că pierdea timpul.

— Conduce o camionetă veche, albă, adăugă Cat.

Jumătate din oamenii din zonă conduceau camionete vechi şi albe.

— Ford sau Chevy? întrebă Bill.

Eureka îşi aminti primul lucru pe care i-l spusese Ander şi pe care i-l împărtăşise lui Cat.

— O Chevy, zise Cat. Şi de oglinda retrovizoare atârnă un odorizant de maşină. Argintiu. Nu-i aşa, Reka?

Eureka se uită la persoanele care aşteptau în hol.

Negresa avea ochii închişi, stătea cu picioarele umflate pe măsuţa de cafea şi ţinea în mână o cutie cu suc. Femeia în gri privi în direcţia fetei. Avea ochii de un albastru-deschis, culoare extrem de rară pe care puteai să o vezi de la distanţă. Îi amintiră de ochii lui Ander.

— O Chevy albă e un început. Bill îi zâmbi drăgăstos lui Cat. Vă mai amintiţi şi alte detalii?

— Se pricepe de minune să arunce pietre, spuse aceasta. Probabil că locuieşte pe lângă râu, unde poate să exerseze tot timpul?

Bill râse în barbă.

— Încep să fiu gelos pe acest tip. Aproape sper să nu-l găsesc niciodată.

„Asta înseamnă că suntem trei“, gândi Eureka.

În momentul în care Cat spuse: „Are ochi albaştri şi pielea deschisă la culoare“, Eureka se enervă.

— Am terminat, îi zise ea lui Cat. Să mergem.

Bill îşi închise notepadul.

— Mă îndoiesc că există destule informaţii aici ca să le caut. Data viitoare când îl vezi pe puştiul acesta, sună-mă. Fă-i o poză cu telefonul. Întrebă-l numele de familie.

— Te-am făcut să-ţi pierzi timpul?

Cat se bosumflă.

— Niciodată. Sunt aici ca să îmi fac datoria şi să protejez, spuse Bill, ca şi când tocmai ar fi prins o întreagă grupare talibană.

— Noi mergem să luăm banane îngheţate. Cat se ridică, întinzându-se astfel încât cămaşa i se ridică peste fustă, lăsând să se vadă o porţiune de piele netedă şi neagră. Vrei să vii?

— Mulţumesc, dar sunt de serviciu. Şi voi mai fi o vreme.

Bill zâmbi, iar Eureka înţelese că mesajul îi era adresat prietenei ei.

Ele îi făcură din mână şi se îndreptară spre uşă, spre maşina Eurekăi, grăbindu-se spre casă, unde o aştepta ceva cunoscut sub numele de Rhoda. Eureka rezistă instinctului de a sări înapoi. *Relaxează-te.* Tocmai se îndepărtau de biroul lui Bill.

— Pot să vă ajut? îl auzi Eureka pe acesta în urma ei.

Ea aruncă o privire la cei doi, dar le văzu doar cefele cărunte.

Cat se întinse după mâna Eurekăi.

— Bill… spuse ea melancolic în timp ce apăsă bara de metal a uşii de la intrare.

Aerul era rece şi mirosea a tomberoane aprinse. Eureka îşi dori să fi fost în patul ei, cu uşa închisă.

— Bill este drăguţ, spuse Cat, în timp ce traversară parcarea. Nu-i aşa că e drăguţ?

Eureka o descuie pe Magda.

— Este drăguţ.

Destul de drăguţ încât să le facă pe plac – şi de ce le-ar fi luat în serios? Nu ar fi trebuit să meargă la poliţie. Ander nu era un caz simplu de hărţuire. Nu ştia ce era.

El stătea pe partea cealaltă a străzii, urmărind-o.

Eureka îngheţă pe scaunul şoferului şi îl privi prin geam. Era rezemat de trunchiul unui liliac persan, cu braţele încrucişate. Cat nu-l observă. Îşi aranja bretonul în oglinda parasolarului.

De la o distanţă de nouă metri, băiatul părea furios. Postura lui era rigidă. Privirea îi era la fel de rece ca atunci când îl apucase pe Brooks de guler. Să se întoarcă şi să alerge înapoi în secţia de poliţie, ca să-i spună lui Bill? Nu, Ander ar fi plecat înainte ca ea să intre pe uşă. În plus, îi era prea frică să se mişte. El ştia că fusese la poliţie. Ce avea să facă în legătură cu asta?

O fixă cu privirea pentru o clipă, apoi îşi lăsă braţele pe lângă corp. Se repezi prin tufişurile de la marginea parcării de la ROI DE DONUTS, de pe partea cealaltă a străzii.

— Vrei să porneşti maşina cândva, anul acesta? întrebă Cat, ţuguindu-şi buzele date cu ruj.

În clipa în care Eureka privi spre ea, Ander dispăru. Când se uită din nou în parcare, aceasta era goală, cu excepţia celor doi poliţişti care ieşeau din magazinul cu gogoşi la pachet. Eureka expiră; o porni pe Magda; dădu drumul la încălzire ca să scoată aerul rece şi umed, care se

formase în maşină ca un nor. Nu mai voia banană îngheţată.

— Trebuie să ajung acasă, îi spuse ea lui Cat. În seara aceasta, e rândul Rhodei să gătească.

— Aşadar, trebuie să suferiţi cu toţii. Cat înţelegea sau aşa credea. Eureka nu dorea să discute despre faptul că Ander ştia că tocmai încercase să-l denunţe.

În oglinda parasolarului, Cat exersa ocheadele pe care tocmai i le aruncase lui Bill.

— Nu fi descurajată, spuse ea când Eureka scoase maşina din parcare şi se îndreptă înapoi spre Evangeline, unde urma să o lase pe Cat, la maşina ei. Sper doar că îţi voi fi alături când îl vei vedea data viitoare. Voi stoarce adevărul din el. Îl voi stoarce pe tot.

— Ander se pricepe să schimbe subiectul când este vorba despre el, spuse Eureka, gândindu-se că se pricepea şi mai bine să dispară.

— Ce adolescent nu vrea să vorbească despre el? Nu-i va face faţă lui Cat. Aceasta dădu radioul mai tare, apoi se răzgândi şi îl închise. Nu pot să cred că ţi-a spus că eşti în pericol. Este ca şi când s-ar fi gândit: „Hmm, ar trebui să încerc fraza consacrată *Raiul ştie că a pierdut un înger?”* şi ar fi decis să aleagă varianta „O voi speria de moarte“

Trecură pe lângă câteva străzi cu duplexuri dărăpănate; pe lângă geamul unde se comandau cocktailuri din maşină, unde o fată îşi împingea pieptul mare prin fereastră şi înmâna pahare imense din plastic băieţilor cu maşini tunate. Acela era flirt. Ce făcuse Ander în dimineaţa asta şi chiar acum, de pe partea cealaltă a străzii, era altceva.

— Nu se dă la mine, Cat.

— O, haide, bolborosi Cat. Cam de la doisprezece ani ai afişat, mai mereu, aerul ăsta de fată tristă şi sexy, pe care băieţii îl găsesc irezistibil. Eşti genul de nebună cu care orice băiat ar vrea să-şi distrugă viaţa.

Acum ieşiseră din oraş şi intrară pe un drum bătut de vânt, care ducea spre Evangeline. Eureka coborî geamurile. Îi plăcea felul în care mirosea drumul în seara aceasta, ca ploaia care cădea peste florile de iasomie ce se

deschideau noaptea. În întuneric, lăcustele cântau melodii vechi. Îi plăcea amestecul de aer rece care îi atingea braţele şi căldura care îi inunda picioarele.

— Apropo de asta, spuse Cat. Brooks m-a întrebat astăzi despre „starea ta de spirit“.

— Brooks îmi este ca un frate, spuse Eureka. Întotdeauna a fost protector. Poate puţin mai mult de când Diana şi… toate celelalte.

Cat îşi întinse picioarele pe bord.

— Da, m-a întrebat de mama ta, doar că – făcu o pauză – a fost ciudat.

Trecură pe lângă drumuri de pământ şi linii vechi de tren, pe lângă cabane din lemn acoperite cu noroi şi muşchi. Egrete albe se mişcau printre copacii negri.

— Poftim? spuse Eureka.

— S-a referit la situaţie ca la – îmi amintesc deoarece a zis-o de două ori – „uciderea Dianei“.

— Eşti sigură?

Cei doi prieteni vorbiseră de un milion de ori despre ce se întâmplase, iar el nu folosise niciodată acea formulare.

— I-am adus aminte de valul distructiv, spuse Cat, iar Eureka înghiţi gustul amar pe care îl simţea de fiecare dată când auzea acele cuvinte. Apoi a spus: „Ei bine, ce a fost a fost: a fost *omorâtă* de un val distructiv“. Cat ridică din umeri când Eureka intră în parcarea şcolii şi opri lângă maşina ei. M-a speriat. Ca atunci când s-a costumat ca Freddy Krueger trei ani la rând, de Halloween.

Ieşi apoi din maşină, se uită înapoi spre Eureka, aşteptându-se să o vadă râzând. Dar lucrurile care erau cândva amuzante se întunecaseră, iar lucrurile triste păreau acum absurde, aşadar prietena ei nu prea mai ştia cum să reacţioneze.

Pe drumul principal, în drum spre casă, nişte faruri se văzură în oglinda retrovizoare a maşinii Eurekăi. Auzi claxonul slab al lui Cat când viră pe banda din stânga, ca să o depăşească. Ea nu ar fi criticat niciodată precauţia cu care conducea Eureka zilele acestea – dar nici nu ar fi rămas în urma ei. Ea acceleră, iar stopurile ei dispărură

după prima curbă.

Pentru o clipă, Eureka uită unde era. Se gândi la Ander aruncând pietre şi îşi dori ca Diana să fi fost încă în viaţă, ca să-i fi putut povesti despre el.

Dar nu mai era. Brooks o zisese direct: fusese omorâtă de un val.

Zări curba lipsită de vizibilitate din faţă. Trecuse cu maşina pe aici de o mie de ori. Cu gândurile-i rătăcind, mări viteza şi luă curba cu viteză. Pentru o clipă, cauciucurile trecură peste canelurile separatorului din centru, înainte de a redresa maşina. Clipi rapid, ca şi când s-ar fi trezit speriată din somn. Drumul era întunecat; periferia Louisianei nu era luminată. Dar ce era…?

Privi mijit înainte. Ceva bloca drumul. Era Cat care avea chef de glume? Nu, farurile maşinii ei luminau un automobil Suzuki gri, parcat lateral, pe mijlocul carosabilului.

Eureka călcă frâna. Gestul nu avea să fie suficient. Roti volanul spre dreapta, iar pneurile scârțâiră. Se opri dincolo de un şanţ puţin adânc. Magda intră un metru şi jumătate în trestia-de-zahăr.

Fata oftă. Mirosul cauciucului încins şi al gazului de eşapament o făcură să îşi dorească să vomite. Mai era ceva în aer – mirosul de *citronella.* Ciudat de familiar. Eureka încercă să respire. Aproape că lovise acea maşină. Aproape că fusese implicată în al treilea accident, din ultimele șase luni. Călcase brusc frâna şi probabil că îşi distrusese direcția. Dar ea era bine. Cealaltă maşină era în regulă. Nu lovise pe nimeni. Mai putea încă să ajungă la timp acasă, pentru cină.

Patru oameni apărură în umbrele din capătul îndepărtat al drumului. Trecură pe lângă Suzuki. Se îndreptau spre Magda. Încet, Eureka recunoscu persoanele cărunte de la secţia de poliţie. Erau însoţite de alte două, îmbrăcate tot în gri, ca şi când primii doi s-ar fi multiplicat. Îi vedea atât de clar în întuneric – croiala rochiei femeii din secţie; linia părului bărbatului care era nou în grup; ochii de o culoare foarte deschisă ai femeii pe care fata nu o mai văzuse.

Sau o mai văzuse? Arătau oarecum familiar, ca o familie pe care o întâlneai pentru prima dată la o reuniune. Ceva nu era în regulă cu ei, ceva palpabil în aerul din jurul lor.

Apoi îşi dădu seama: nu erau doar palizi. Străluceau. Lumina din ochi le contura trupurile. Îşi ţineau braţele încrucişate ca zalele unui lanţ. Când se apropiară, întreaga lume păru să se închidă în jurul fetei. Stelele de pe cer, crengile copacilor, propria trahee. Nu-şi amintea să fi lăsat maşina într-un loc anume, dar era acolo. Nu-şi amintea cum să o bage din nou în viteză. Mâna îi tremura pe schimbătorul de viteze. Singurul lucru pe care putu să îl facă fu să ridice geamurile.

Apoi, în întunericul din spatele ei, o camionetă se auzi huruind în dreptul curbei. Farurile erau stinse, dar când şoferul călcă acceleraţia, luminile se aprinseră. Era un Chevy alb, care venea direct spre ei şi care, în ultimul moment, vira ca să o evite pe Magda…

Şi intră în Suzuki.

Maşina gri se îndoi în jurul barei de protecţie a camionetei, apoi alunecă în spate, ca şi când s-ar fi aflat pe gheaţă. Se rostogoli o dată, apropiindu-se de Magda, de Eureka şi de cei patru oameni strălucitori.

Fata se feri spre consola centrală. Tremura.

Auzi zgomotul surd al maşinii care ateriză cu roţile în sus şi al parbrizului zdrobit. Auzi scârţâitul pneurilor camionetei, iar apoi se făcu linişte. Motorul camionetei se opri. O portieră se trânti. Nişte paşi călcară pietrişul de pe marginea drumului. Cineva bătu în geamul Eurekăi.

Era Ander.

Mâna îi tremură când lăsă geamul în jos.

Băiatul îşi folosi degetele ca să-l forţeze să coboare mai repede.

— Pleacă!

— Ce cauţi aici? Tocmai ai lovit maşina acelor oameni!

— Trebuie să ieşi de aici. Nu te-am minţit mai devreme.

El aruncă o privire peste umăr, spre drumul întunecat.

Oamenii în gri se certau lângă maşină. Îl priviră pe Ander cu ochi strălucitori.

— Nu te amesteca! strigă femeia de la secţie.

— Nu o amestecaţi *pe ea!* strigă Ander cu răceală. Iar când femeia chicoti, băiatul îşi băgă mâna în buzunarul de la blugi. Eureka văzu o scânteiere argintie în dreptul şoldului lui. La început, crezu că era un pistol, dar apoi Ander scoase o cutie argintie cam de mărimea unei cutii de bijuterii. O îndreptă spre oamenii în gri. Rămâneţi pe loc.

— Ce are în mână? întrebă cel mai bătrân dintre cei doi bărbaţi, apropiindu-se de maşină.

În spatele lui, celălalt spuse:

— Cu siguranţă nu este…

— O veţi lăsa în pace, îi avertiză Ander.

Eureka auzi cum acesta începu să respire precipitat, tensiunea forţându-i vocea. Cât timp bâjbâi încuietoarea de pe cutie, un suspin veni dinspre cei patru aflaţi pe drum. Fata îşi dădu scama că ei ştiau exact ce era în cutie – şi că asta îi îngrozea.

— Copile, îl avertiză cu răutate unul din bărbaţi. Nu abuza de ce nu înţelegi.

— Poate că înţeleg.

Încet, Ander deschise capacul. O strălucire verde de acid emană din cutie, luminându-i faţa şi spaţiul întunecat din jurul său. Eureka încercă să îşi dea seama ce era în cutie, dar lumina verde dinăuntru era aproape orbitoare. Un miros înţepător, greu de identificat, îi irită nările, descurajând-o să privească mai atent.

Cei patru oameni care înaintaseră făcură acum rapid câţiva paşi înapoi. Îngrijoraţi, priveau spre cutie şi lumina verde strălucitoare.

— Nu o poţi avea dacă murim, strigă vocea unei femei. Ştii asta.

— Cine sunt aceşti oameni? îl întrebă Eureka pe Ander. Ce este în cutia aia?

Cu mâna rămasă liberă, o apucă de braţ pe Eureka.

— Te implor. Pleacă de aici! Trebuie să supravieţuieşti. Îşi strecură mâna în maşină, unde mâna ei era ţeapănă şi rece pe schimbătorul de viteze. Îi apăsă degetele ei şi băgă în marșarier. Calcă acceleraţia.

Ea încuviinţă dând din cap îngrozită, apoi apăsă puternic pedala şi se întoarse pe unde venise. Intră în întuneric şi nu îndrăzni să privească înapoi lumina verde care pulsa în oglinda ei retrovizoare.

De la: sawyblavy@gmail.com
Pentru: reka96runs@gmail.com
Ce: catatoniaestes@gmail.com
Dala: Vineri, 11 octombrie 2013, 12.40 a.m.
Subiect: a doua parte

Dragă Eureka,

Voilà! Acum fac progrese şi ar trebui să mai am câteva pagini până mâine. Încep să mă întreb dacă este un adevărat roman de dragoste. Ce crezi?

Prinţul u devenit rege. Cu lacrimi în ochi, a împins rugul funerar în mare. Apoi, lacrimile i s-au uscat şi m-a implorat să rămân.

Făcând o plecăciune, am scuturat din cap.

— Trebuie să mă întorc în munţii mei, să-mi reiau locul în familia mea. Acolo este locul meu.

— Nu, mi-a zis simplu Atlas. Acum, locul tău este aici. Vei rămâne.

Pe cât de jenată am fost, nu am putut să refuz cererea regelui meu. Cât timp fumul focurilor de sacrificiu funerar s-a risipit, vestea s-a răspândit prin regat: tânărul rege Atlas urma să se însoare.

Aşa a şi fost: Am aflat că voi fi regină în urma unui zvon. M-am gândit la faptul că vrăjitoarele bârfitoare ar fi putut să spună adevărul.

Dacă dragostea adevărată ar fi făcut parte din poveste, aş fi renunţat la viaţa mea în munţi cu bucurie. Sau, dacă aş fi visat vreodată la putere, probabil că aş fi putut trece cu vederea absenţa iubirii. La palat am avut camere imense, unde mi s-a îndeplinit orice dorinţă. Regele Atlas era frumos, distant, dar nu hain. Dar când a devenit rege,

mi-a vorbit din ce în ce mai puţin, iar posibilitatea de a-l iubi vreodată a început să pâlpâie ca un miraj.

Data nunţii era stabilită. Atlas încă nu mă ceruse de soţie. Am rămas închisă în camera mea. O închisoare splendidă ale cărei gratii din fier erau învelite cu catifea. Într-o seară, singură în garderoba mea, m-am îmbrăcat cu rochia de mireasă şi mi-am pus coroana lucioasă din alamă, pe care trebuia să o port când urma să fiu prezentată regatului. Ochii îmi erau plini de lacrimi.

— Lacrimile ţi se potrivesc şi mai puţin decât coroana aceea ordinară, a spus o voce din spatele meu.

M-am întors ca să văd o siluetă stând în umbră.

— Am crezut că nimeni nu are voie să intre.

— Te vei obişnui să te înşeli, a zis silueta întunecată. Îl iubeşti?

— Cine eşti? am întrebat eu. Păşeşte în lumină, ca să te pot vedea.

Silueta s-a ridicat de pe scaun. Lumina lumânărilor îi mângâia trăsăturile. Mi-a părut cunoscut, ca şi când ar fi fost o frântură dintr-un vis.

— Îl iubeşti? a repetat el.

Era ca şi când cineva mi-ar fi furat aerul din plămâni. Ochii străinului mă hipnotizau. Erau de culoarea golfului în care înotam dimineaţa, când eram mică. Nu mă puteam abţine să nu vreau să mă scufund în ei.

— Să îl iubesc? am şoptit eu.

— Da. Să îl iubeşti. Acel sentiment care face viaţa să merite trăită. Care vine să ne ducă unde avem nevoie să mergem.

Am scuturat din cap, deşi ştiam că, pentru rege, era o trădare pedepsită cu moartea. Am început să regret totul. Băiatul din faţa mea a zâmbit.

— Atunci, există speranţă.

Imediat ce am trecut de limita albastra a ochilor lui, nu am mai vrut să mă mai întorc. Dar, curând, mi-am dat seama că intram într-un ţinut periculos.

— Tu eşti prinţul Leander, am şoptit eu, amintindu-mi de trăsăturile lui delicate.

El a dat rigid din cap.

— M-am întors după o călătorie de cinci ani în numele Coroanei – deşi propriul frate a fost în stare să-i facă pe cei din regat sa creadă că m-am pierdut pe mare. Mi-a zâmbit într-un fel necunoscut mie. Atunci tu, Selene, a trebuit să mergi şi să mă descoperi.

— Bine ai venit acasă!

A ieşit din umbră, m-a tras spre el şi m-a sărutat cu pasiune. Până în acel moment, nu am ştiut ce era fericirea. L-aş fi sărutat veşnic, dar mi-am amintit ceva. M-am retras, aducându-mi aminte de cuvintele vechi ale vrăjitoarelor bârfitoare.

— Credeam că o iubeai…

— Nu am iubit niciodată până te-am găsit pe tine.

Mi-a vorbit sincer, din sufletul despre care ştiam ca nu mă voi putea îndoi niciodată. Din acel moment şi pentru totdeauna, nimic în afară de noi nu avea să conteze.

Un singur lucru stătea între noi şi un univers de iubire…

Pupici,

Madame B., Gilda şi Brunhilda

19

NORI DE FURTUNĂ

Vineri dimineaţa, înainte să se sune de intrare, Brooks aştepta lângă dulapul Eurekăi.

— Nu ai fost la Clubul Latin.

Avea mâinile în buzunare şi părea că aştepta de ceva timp. Bloca dulapul de lângă cel al fetei, care îi aparţinea lui Sarah Picou, o fată atât de timidă încât nu i-ar fi spus să se mişte nici dacă ar fi însemnat să meargă la ore fără cărţi.

Rhoda insistase asupra ideii că urma să plouă şi, chiar dacă până la şcoală fusese senin, Eureka se îmbrăcase cu impermeabilul gri. Îi plăcea să se ascundă sub glugă. Abia dacă dormise şi nu voia să vină la şcoală. Nu voia să vorbească cu nimeni.

— Eureka, Brooks o privi răsucind cifrul de la încuietoare, am fost îngrijorat.

— Sunt bine, spuse ea. Şi am întârziat.

Puloverul verde al băiatului era impecabil de curat. Purta mocasini noi şi strălucitori. Holul era ticsit de copii care ţipau, iar pe Eureka începu să o doară capul.

Mai erau cinci minute până să sune de intrare, iar ora ei de limba engleză se ţinea la etajul al doilea, în celălalt capăt al clădirii. Deschise dulapul şi aruncă înăuntru nişte coperţi. Brooks o privea de sus, întocmai ca monitorul unei săli dintr-un film pentru adolescenţi, din anii ’80.

— Claire s-a simţit rău aseară, spuse ea, şi William a vomitat dimineaţă. Rhoda era plecată, aşadar, a trebuit să…

Flutură din mână, ca şi când ar fi trebuit să-i înţeleagă responsabilităţile, fără să i le spună.

Gemenii nu erau bolnavi. Eureka era cea care avusese o crampă în tot corpul, aşa cum i se întâmpla înainte de cursele de maraton, când era în clasa a noua. Nu se putea opri din a retrăi întâlnirea cu Ander şi camioneta lui, cu acele patru persoane din iad, care străluceau în întuneric – şi misterioasa lumină verde pe care băiatul o îndreptase asupra lor ca pe o armă. Cu o seară înainte, pusese mâna pe telefon de trei ori ca să o sune pe Cat. Voise să-i spună povestea, să se descarce.

Dar nu o putea spune nimănui. După ce conduse spre casă, petrecu zece minute scoţând trestia-de-zahăr din radiatorul Magdei. Apoi fugi în camera ei, strigându-i Rhodei că avea prea multe teme de făcut ca să mai mănânce. „Înecat în mlaştină“ era expresia amuzantă pe care o rosteau ea şi Brooks, dar nimic nu mai părea amuzant. Privi pe fereastră, imaginându-şi că fiecare far era un psihopat palid, care o căuta.

Când auzi paşii Rhodei pe scări, Eureka luă cartea de ştiinţe şi o deschise chiar la timp, înainte ca aceasta să intre cu o farfurie cu friptură şi piure de cartofi.

— Ai face bine să nu te ţii de prostii aici, spuse ea. Te am încă în vizor, după acea ispravă cu doctorul Landry.

Eureka îi arătă cartea.

— Se numeşte temă. Se spune că provoacă dependenţă, dar cred că mă descurc, dacă o încerc doar la petreceri.

Nu reuşi să mănânce. La miezul nopţii, îl surprinse pe Squat cu mâncarea pe care ar fi cerut-o un câine condamnat la moarte. La ora două, îl auzi pe tatăl ei venind acasă. Ajunse până la uşa ei înainte să se abţină să-i sară în braţe. Nu putea face nimic în legătură cu problemele ei, iar el nu mai avea nevoie de încă o povară care să-l tragă în jos. Atunci verifică poşta electronică şi găsi a doua traducere a lui madame Blavatsky.

De această dată, când Eureka citi din *Cartea iubirii*, uită să se întrebe cum povestea ar fi fost valabilă în cazul Dianei. Găsi prea multe asemănări ciudate între situaţia neplăcută a Selenei şi a ei. Ştia cum era când un băiat intra din senin în viaţa ta, cum era să te lase dată peste

cap şi dorindu-ţi mai mult. Cei doi băieţi aveau până şi nume asemănătoare. Dar, spre deosebire de băiatul din poveste, cel din mintea Eurekăi nici nu o impresionase şi nici nu o sărutase. El îi lovise maşina, o urmărise şi îi spusese că era în pericol.

Când razele soarelui pătrunseră prin fereastră în acea dimineaţă, fata îşi dădu seama că singura persoană de la care ar fi putut obţine un răspuns pentru toate întrebările ei era Ander. Şi a-l întâlni nu depindea de ea.

Brooks se sprijini nonşalant de dulapul ei.

— Te-a speriat?

— Ce anume?

— Faptul că le-a fost rău gemenilor.

Eureka îl fixă cu privirea. El nu reuşi să se uite în ochii ei mai mult de o clipă. Se împăcaseră – dar chiar o făcuseră? Era ca şi când ar fi alunecat într-un război etern, unul din care te puteai retrage, dar pe care nu îl puteai opri niciodată cu adevărat, un război în care îţi dădeai toată silinţa să nu vezi albul ochilor inamicului. Era ca şi când s-ar fi înstrăinat.

Eureka se ascunse în spatele uşii dulapului, despărţindu-se de Brooks. De ce dulapurile erau întotdeauna vopsite cu gri? Nu era destul că şcoala arăta ca o închisoare fără gratii?

Brooks împinse uşa dulapului peste cel al lui Sarah Picou. Între ei nu mai exista nicio barieră.

— Ştiu că l-ai văzut pe Ander.

— Şi acum eşti supărat că îl văd?

— Nu este amuzant.

Eureka fu uimită că el nu chicoti. Nu mai puteau nici măcar să glumească acum?

— Ştii, dacă mai lipseşti de la încă două întâlniri ale Clubului Latin, spuse Brooks, nu-ţi vor scrie numele în anuar, pe pagina clubului, iar apoi nu vei mai putea să menţionezi activitatea în formularul de înscriere la facultate.

Eureka scutură din cap, ca şi când nu l-ar fi auzit bine.

— Mmm… ce?

— Îmi pare rău. El oftă, iar chipul i se relaxă şi, pentru o clipă, nimic nu era ciudat. Cui îi pasă de Clubul Latin, nu-i aşa? Apoi o strălucire apăru în ochii lui, o nouă îngâmfare. Îşi deschise rucsacul şi scoase o pungă cu fursecuri. Mama are un chef nebun să coacă în ultima vreme. Vrei unul?

Deschise punga şi o întinse spre ea. Mirosul fulgilor de ovăz şi al untului îi întoarse stomacul pe dos. Se întrebă ce o făcuse pe Aileen să coacă noaptea trecută.

— Nu mi-e foame.

Privi apoi spre ceas. Mai erau patru minute până să se sune. Când întinse mâna în dulap după cartea de engleză, un fluturaş portocaliu căzu din el. Cineva trebuie să-l fi strecurat printre lamele.

VINO.
A CINCEA ÎNTÂLNIRE ANUALĂ A
LABIRINTULUI ULUITOR AL LUI TREJEAN
VINERI, 11 OCTOMBRIE, LA ORA 7 P.M.
COSTUMEAZĂ-TE CA SĂ SPERII CIORILE.

Brad Trejean fusese cel mai popular elev din ultimul an de la Evangeline, cu un an înainte. Era zgomotos şi dezlănţuit, roşcat, cochet. Majoritatea fetelor, inclusiv Eureka, fuseseră îndrăgostite de el la un moment dat. Era ca o slujbă la care lucrau în ture, deşi ea îşi dăduse demisia când Brad, pe care nu-l interesa decât fotbalul, îi vorbise pentru prima dată.

În fiecare octombrie, părinţii lui mergeau în California, iar el organiza cea mai mare petrecere a anului. Prietenii lui construiau un labirint din baloturi de paie şi aviziere vopsite cu pulverizatorul şi îl instalau în curtea din spatele casei familiei Trejean, cu vedere spre golf. Oamenii se adunau şi, în timpul petrecerii, se scăldau în pielea goală. Brad prepara băutura lui preferată, Trejean Colada, care era oribilă şi destul de tare încât să garanteze o petrecere pe cinste. Târziu în noapte, elevii de clasa a douăsprezecea jucau *Niciodată*, ale cărui detalii exagerate le aflau, uşor-uşor, şi ceilalţi din şcoală.

Eureka îşi dădu seama că sora mai mică a lui Brad, Laura, păstra tradiţia. Era în clasa a zecea, mai puţin celebră decât fusese fratele ei. Dar era drăguţă şi nu era etichetată ca fiind uşuratică, aşa cum se întâmpla în cazul celor mai multe fete de clasa a zecea. Făcea parte din echipa de volei, aşadar, ea şi Eureka se vedeau la vestiar, după cursuri.

În ultimii patru ani, Eureka auzise de această petrecere de pe Facebook, cu o lună înainte. Ea şi Cat îşi cumpărau costumele cu un weekend înainte de petrecere. Nu mai intrase pe Facebook de o veşnicie, iar acum că se gândi la asta, îşi aminti de un mesaj primit de la prietena ei, în care îi propunea să meargă la cumpărături duminica trecută după slujba de la biserică. Disputa cu Brooks o preocupase prea mult ca să se gândească la modă.

Ridică fluturaşul şi încercă să zâmbească. Anul trecut, ea şi Brooks avuseră parte de una dintre cele mai amuzante seri la acea petrecere. El adusese cearşafuri negre de acasă şi se făcuseră invizibili ca să bântuie prin ceea ce era cunoscut ca fiind Labirintul. Îi speriaseră pe nişte elevi din ultimul an, pe care îi găsiseră în poziţii compromiţătoare.

„Eu sunt fantoma văzului tatălui tău, murmurase Brooks apăsat unei fete cu bluza pe jumătate descheiată. Mâine pleci la mănăstire.” „Nu e amuzant!” îi strigase însoţitorul ei, dar păruse speriat. Era un miracol că nimeni nu-şi dădea seama cine bântuia prin Labirint.

— *Spiritus interruptus* se va întoarce din nou anul acesta? agită Eureka fluturaşul.

El i-l luă din mână, dar nu îl privi. Era ca şi când ar fi fost pălmuit.

— Eşti prea nepăsătoare, spuse el. Acel psihopat vrea să te rănească.

Eureka oftă, apoi inspiră un miros de patchouli, ceea ce însemna doar un singur lucru:

Maya Cayce se apropia. Părul ei era împletit într-o coadă lungă şi complicată care cădea într-o parte, iar ochii ei erau conturaţi cu un fard strident. Îşi pusese un cercel în

nas de ultima dată în care se întâlnise cu Eureka. Un cercel mic şi negru.

— Ea e psihopata despre care vorbeai? îl întrebă ea pe Brooks. De ce nu mă protejezi? Du-te şi bate-o.

Maya se opri în dreptul uşii de la baie. Îşi dădu coada în cealaltă parte şi îi privi peste umăr. Făcea baia să pară cel mai atractiv loc din lume.

— Ai primit mesajul meu, B?

— Da, dădu el din cap, dar nu păru interesat.

Privirea lui se tot îndrepta spre Eureka. Voia să o facă geloasă pe aceasta? Nu funcţiona. Nu prea.

Maya clipi des, iar când deschise ochii, o privi pe Eureka. Pentru o clipă, se uită fix la ea, pufni, apoi intră în baie. Fata o privi dispărând când auzi un foşnet.

Brooks rupsese fluturaşul.

— Nu mergi la petrecerea asta.

— Nu fi atât de dramatic.

Eureka trânti uşa dulapului şi plecă – direct spre Cat, care apăruse de după colţ, cu părul dezordonat şi machiajul întins, ca şi când tocmai ar fi fost întreruptă în Labirint. Dar, cunoscând-o pe aceasta, probabil că petrecuse o oră finisându-şi aspectul în dimineaţa aceasta.

Brooks o apucă pe Eureka de încheietura mâinii. Ea se întoarse ca să îl privească urât, şi nu ca atunci când se luptau pe când erau copii. Ochii ei exprimau mânie. Niciunul din ei nu vorbi.

Încet, el îi dădu drumul, dar în timp ce ea se îndepărtă, îi strigă:

— Eureka, ai încredere în mine. Nu te duce la petrecere.

Pe partea cealaltă a holului, Cat îi întinse braţul prietenei ei, iar ea i-l apucă.

— Despre ce vorbeşte? Sper că era un subiect jalnic, deoarece clopoţelul sună în două minute, iar eu aş prefera să bârfesc despre ultimul e-mail trimis de madame Blavatsky. *E cald.*

Îşi făcu vânt şi o trase pe Eureka în baie.

— Cat, aşteaptă. Fata se uită prin baie. Nu trebuia să îngenuncheze şi să caute ca să ştie că Maya Cayce era într-

unul dintre separeuri. Parfumul de patchouli era înţepător.

Cat îşi puse poşeta pe chiuvetă şi scoase un ruj.

— Sper că următorul e-mail conţine o scenă de sex adevărată. Urăsc cărţile care sunt doar un preludiu. Adică îmi place preludiul, dar, la un moment dat, este ca şi cum ai spune hai să ne *jucam.* Se uită spre Eureka în oglindă. Ce? Plăteşti mult pentru asta. Madame B. trebuie să îşi ţină promisiunea.

Eureka nu avea de gând să vorbească despre *Cartea iubirii* în faţa Mayei Cayce.

— Nu am… nu prea am putut să o citesc.

Cat miji ochii.

— Pierzi, fato.

Într-o toaletă, se auzi apa trasă. Încuietoarea unei uşi ţăcăni. Maya Cayce ieşi dintr-un separeu, făcându-şi loc printre cele două prietene, ca să stea în faţa oglinzii şi să-şi atingă părul lung şi negru ca abanosul.

— Maya, vrei să împrumuţi un luciu de buze de ticăloasă de la mine? spuse Cat, scotocind prin poşetă. O, am uitat. Tu le-ai cumpărat pe toate.

Maya continuă să-şi netezească părul.

— Nu uita să te speli pe mâini, spuse Cat.

Maya deschise robinetul şi se întinse spre ea, să ia nişte săpun. Cât îşi săpuni mâinile, o privi pe Eureka în oglindă.

— *Eu* merg la petrecere cu el, nu tu.

Eureka aproape că se înecă. De asta îi spusese Brooks să nu meargă?

— Oricum am alte planuri.

Trăia într-o contuzie în care toate o dureau tot timpul, în care fiecare durere o agrava pe cealaltă.

Maya închise robinetul, îşi scutură mâinile ude spre ea şi părăsi baia aşa cum un dictator părăseşte un podium.

— Ce-a fost asta? râse Cat după ce aceasta plecă. Mergem la acea petrecere. Deja am anunţat pe Foursquare.

— I-ai spus lui Brooks că l-am văzut pe Ander ieri?

Cat clipi.

— Nu. Abia dacă am vorbit cu el.

Eureka o fixă cu privirea pe prietena ei, care îi aruncă o privire nevinovată şi ridică din umeri. Cat se bâlbâia când minţea; Eureka ştia asta de ani de zile în care fuseseră prinse de părinţii lor. Dar de unde altundeva ar fi aflat Brooks că îl văzuse pe Ander?

— Şi mai important, spuse Cat, nu o voi lăsa pe Maya Cayce să te convingă să nu mai vii la petrecerea anului. Am nevoie de o parteneră. E clar? Clopoţelul sună, iar ea se îndreptă spre uşă strigând peste umăr: Nu ai niciun cuvânt de spus. Ne vom costuma astfel încât să atragem ciorile.

— Trebuie să *speriem* ciorile, Cat.

Prietena ei rânji.

— Aşadar, ştii să citeşti.

20

NICIODATĂ

Familia Trejean locuia pe o plantaţie restaurată, în districtul bogat din sudul oraşului. Câmpuri de bumbac flancau mica vecinătate de importanţă istorică. Locuinţele aveau coloane, două etaje, straturi frumoase de azalee roşii şi erau umbrite de stejari antebelici. Curbura golfului din jurul curţii din spate a casei familiei Trejean era ca un cot care oferea o privelişte dublă spre apă.

Toţi elevii din clasa a douăsprezecea şi cei cu relaţii din clasele mai mici fuseseră invitaţi la Labirintul Uluitor. Era o tradiţie să mergi cu barca şi să acostezi în partea dinspre golf a petrecerii. Cu un an înainte, Eureka şi Cat călătoriseră cu barca cu motor şubredă a cărei cârmă scârţâia, la care fratele mai mare al lui Brooks, Seth, renunţase când plecase la universitate. Călătoria de o jumătate de oră în frig din New Iberia spre golf fusese aproape la fel de amuzantă precum petrecerea.

În seara aceasta, deoarece Brooks nu era disponibil, Cat căutase alte variante de transport. Îmbrăcându-se, Eureka nu se putu abţine să nu şi-o imagineze pe Maya Cayce stând lângă el pe barcă, băgând mufa iPodului în difuzoarele portabile şi mângâindu-i bicepşii. Îşi imagină părul ei revărsându-i-se pe spate precum tentaculele unei caracatiţe negre, în timp ce barca plutea pe apă.

În cele din urmă, Julien Marsh, al cărui prieten Tim avea o barcă de agrement de culoare verde-mentă din anii ’60, cu locuri libere, se dovedi a fi soluţia găsită de Cat. La ora opt, când camioneta lui Julien parcă în fata casei Eurekăi, tatăl ei stătea la fereastră, bând cafeaua rece rămasă în cana maro pe care, înainte ca maşina de spălat vase să

şteargă vopseaua, scria „Te iubesc, mamă“.

Eureka trase fermoarul impermeabilului ca să acopere decolteul adânc cu paiete al unei rochii pentru care Cat petrecuse doar cinci minute pe Facetime să o convingă de faptul că nu era vulgară. Împrumutase rochia din satin din dulapul prietenei ei în acea după-amiază, chiar dacă nuanţa de maro o dezavantaja teribil. Cat purta o rochie similară, portocalie. Voiau să arate ca frunzele toamna. Ea spunea că îi plăceau culorile vii şi senzuale; Eureka nu îi împărtăşea plăcerea ciudată de a se costuma în ceva lipsit de viaţă.

Tatăl ei ridică una dintre jaluzele ca să se uite la Fordul lui Julien.

— A cui e camioneta?

— O cunoşti pe Cat, ştii ce-i place.

El oftă extenuat, tocmai ieşit din tura de la restaurant. Mirosea a languste. În timp ce fata se strecură pe uşă, îi spuse:

— Ştii că meriţi mai mult decât un băiat ca acela, nu-i aşa?

— Camioneta nu are nicio legătură cu mine. Mă duce la o petrecere, atâta tot.

— Dar dacă un băiat va avea o legătură cu tine, spuse tatăl ei, îl vei aduce acasă? Îl voi cunoaşte? Îşi coborî privirea, aşa cum făceau gemenii când erau pe cale să plângă, ca un nor mare venind spre golf. Nu-şi dăduse niciodată seama că moşteniseră acel eveniment meteorologic de la el. Mama ta şi-ar fi dorit doar ce e mai bun pentru tine.

— Ştiu, tată. Răceala cu care Eureka îşi luă poşeta o făcu să zărească mânia profundă şi confuzia înrădăcinate în ea. Trebuie să plec.

— Să te întorci până la miezul nopţii, îi spuse el în timp ce ieşea pe uşă.

Şalupa era aproape plină când Eureka, Cat şi Julien sosiră la cheiul familiei lui Tim. Acesta era blond şi slab, avea un cercel în sprânceană, mâini mari şi un zâmbet la fel de constant precum Flacăra Eternă. Eureka nu fusese

la nicio oră cu el, dar erau prieteni vechi, de când ea începuse să meargă la petreceri. Costumul lui era un tricou cu însemnele echipei de fotbal a universităţii. Îi întinse o mână, ca să o ajute să urce în şalupă.

— Mă bucur că ai ieşit, Boudreaux. V-am păstrat trei locuri.

Se aşezară lângă nişte majorete, nişte puşti de la teatru şi lângă un băiat din echipa de maraton, pe nume Martin. Restul luaseră şalupa la sfârşitul săptămânii trecute, îşi dădu seama ea din glumele spuse. Aceasta era prima ieşire a anului în care mai erau şi alţii pe lângă ea, în afară de Cat sau Brooks.

Găsi colţul din spate al unei bănci, unde nu avea să devină claustrofobă. Îşi aminti ce-i spusese Ander sub copac, despre faptul că-i plăcea să fie protejat. Ei nu-i plăcea. Întreaga lume era un spaţiu prea strâmt pentru Eureka.

Întinse mâna ca să atingă apa, bucurându-se de fragilitatea eternă a acesteia. Şansele ca barca să întâlnească un val mai mare erau slabe. Cu toate acestea, mâna îi tremură pe suprafaţa ei, care era mai rece decât îşi amintea.

Cat stătea lângă ea, în poala lui Julien. Desenând câteva frunze pe faţa Eurekăi cu un creion de ochi auriu, inventă un cântec despre Labirintul Uluitor, pe melodia „Dragostea e nasoală”, dansând la pieptul lui Julien.

— Labirintul Uluitor, da, da!

Şase doze îşi făcură apariţia cât timp Tim umplu rezervorul. Capacele pocniră prin barcă precum artificiile. Aerul mirosea a benzină, a cărăbuşi de baltă morţi şi a ciuperci care creşteau lângă ţărm. O nutrie cu blana lucioasă lăsă o mică urmă când trecu înotând pe lângă ei.

În clipa în care şalupa părăsi încet cheiul, o briză usturătoare o lovi peste faţă, iar ea îşi strânse braţele la piept. Copiii din jurul ei se îngrămădiră şi râseră, dar nu pentru că se întâmplase ceva amuzant, ci pentru că erau împreună şi nerăbdători să înceapă seara.

Până să ajungă la petrecere, fie erau beţi, fie se

prefăceau că erau. Eureka acceptă să fie ajutată de Tim să coboare din şalupă. Mâna lui uscată şi mare în jurul mâinii ei o înfioră, deoarece nu semăna câtuşi de puţin cu a lui Ander. Greaţa i se răspândi prin stomac când îşi aminti de trestia-de-zahăr, de pielea la fel de albă precum spuma mării şi de îngrozitoarea lumină verde din ochii panicaţi ai băiatului de noaptea trecută.

— Vino, mica mea frunză fragilă. Cat o luă de braţ pe prietena ei. Să participăm la această sărbătoare şi să-i facem pe toţi bărbaţii bucuroşi să sufere.

Ajunseră la petrecere. Laura Trejean îmbunătăţise tradiţia fratelui său. Torţe tiki aprinse luminau aleea cu pietriş de la chei spre poarta din fier, care ducea către curtea din spate. Felinare din metal sclipeau în imense sălcii plângătoare. Pe balcon, deasupra piscinei luminate de lună, trupa preferată a tuturor, Faith Healers, îşi acorda instrumentele. Gaşca Laurei socializa pe peluză, împărţind aperitive.

— Este uimitor ce poate face mâna unei femei, îi spuse Eureka lui Cat, care înșfăcă o mică stridie prăjită de pe o tavă care trecu pe lângă ea.

— Asta a spus el, mormăi aceasta cu gura plină de pâine şi salată.

Nu trebuia să le spui de două ori copiilor de la şcoala catolică să se costumeze pentru o petrecere. Toţi purtau costume. În mod clar, Labirintul Uluitor nu era o petrecere de Halloween; era o sărbătorire a recoltei. Printre nenumăratele costume cu însemnele universităţii, Eureka reperă mai multe încercări îndrăzneţe. Câţiva erau deghizaţi în sperietori de ciori, iar alţii, mai puţini la număr, în felinare din dovleci ameţiţi. Un băiat din clasa a noua avea o trestie-de-zahăr lipită cu bandă adezivă pe tricou, în onoarea recoltei ce urma să fie culeasă mai târziu, în acea lună.

Cat şi Eureka trecură pe lângă un trib de boboci costumaţi în pelerini adunaţi în jurul focului din mijlocul peluzei, pe ale căror feţe jucau flăcări galbene şi portocalii. Când trecură pe lângă Labirint şi auziră râsete puternice

înăuntru, Eureka încercă să nu se gândească la Brooks.

Cat o trase pe scări spre curtea interioară, pe lângă un cazan mare şi negru cu languste, înconjurat de copii care le rupeau cozile şi sugeau grăsimea din capete. Mâncatul langustelor era unul dintre primele ritualuri de iniţiere a copiilor din Sud; aşadar, barbaria acestui gest părea naturală peste tot, chiar dacă purtai costum, chiar dacă erai beat în faţa celei pe care o iubeai.

Când se aşezară la coada pentru punch, Eureka auzi o voce puternică de bărbat strigând de la distanţă:

— Luaţi băutura şi apoi împrăștiați-vă ca frunzele.

— Cred că noi suntem cele mai atractive frunze de aici, spuse Cat când trupa începu să cânte de la terasa de deasupra. O împinse pe Eureka printre colegii mai mici, spre capătul din față al rândului de la băuturi. Acum ne putem relaxa şi bucura.

Ideea unei Cat relaxate o făcu pe Eureka să rânjească. Se uită la petrecere. Trupa Faith Healers cânta *Patru pereți* şi cânta bine, însufleţind petrecerea. Aşteptase acest moment, de a experimenta bucuria fără valul imediat de vină. Ştia că Diana nu şi-ar fi dorit ca ea să dea cu mopul prin cameră. Mama ei ar fi vrut ca ea să fie la Labirintul Uluitor, într-o rochie scurtă şi maro, bând punch cu prietena ei cea mai hună şi distrându-se. Diana şi l-ar fi imaginat şi pe Brooks acolo. Să-i piardă prietenia ar fi însemnat să sufere în urma unui alt deces, iar ea nu voia să se gândească la asta acum.

Cat strecură în mâna fetei un pahar cu punch. Nu era otrava mortală purpurie a cocktailului Trejean din anii trecuţi. Avea o apetisantă nuanţă de roşu. De fapt, mirosea a fructe. Eureka era pe cale să ia o înghiţitură când auzi o voce cunoscută în spatele ei spunând:

— E de rău augur să bei fără să închini paharul.

Fără să se întoarcă, Eureka luă o gură de punch.

— Hei, Brooks.

El păşi în faţa ei. Nu îi înţelegea costumul – o cămaşă cu mâneci lungi de culoare gri, cu o nuanţă argintie, asortată cu ceva ce părea a fi o pereche de pantaloni de pijama.

Avea părul zburlit din cauza călătoriei cu barca, în care îşi imagină că fusese însoţit de Maya. Ochii lui inexpresivi nu îşi arătau obişnuita răutate. Era singur.

Cat arătă spre costumaţia lui şi strigă:

— Omul de tinichea?

Brooks îi răspunse cu răceală:

— Este replica exactă a unei vechi ţinute pentru procesul de recoltare. Exactă şi practică.

— Unde? spuse Cat. Pe Marte?

Brooks studie decolteul rochiei prietenei lui.

— Credeam că ne înţelegeam mai bine decât atât. Te-am rugat să nu vii.

Eureka se înclină spre Cat.

— Poţi să ne scuzi un minut?

— Să vă distraţi de minune.

Cat se retrase, găsindu-l pe Julien la marginea balconului. Îi luă coiful de viking cu coarne pe care îl purta şi şi-l puse pe cap. O secundă mai târziu, râdeau ţinându-se braţ.

Eureka compară costumul ciudat al lui Brooks cu cel complicat din muşchi spaniol, de anul trecut. Îl ajutase să capseze o sută de petice pe o vestă pe care o tăiase dintr-o pungă de hârtie.

— Te-am rugat să nu vii pentru siguranţa ta, spuse el.

— Mă descurc să-mi fac propriile reguli.

Îşi ridică mâinile ca şi când ar fi vrut să o apuce de umeri, dar apucă aerul.

— Crezi că eşti singura afectată de moartea Dianei? Crezi că poţi să înghiţi un flacon cu medicamente, fără să-i afectezi pe cei care te iubesc? De aceea am grijă de tine, pentru că tu ai renunţat să o faci.

Eureka înghiţi, rămânând fără cuvinte un moment prea lung.

— Aici erai. Vocea profundă a Mayei Cayce îi făcu fetei pielea de găină. Era încălţată cu o pereche de role negre, purta o rochie neagră minusculă, care dezvăluia nouă dintre cele zece tatuaje ale ei şi cercei cu pene de corb, lungi până la umeri. Se deplasă spre Brooks de dincolo de

verandă. Te-am pierdut.

— Pentru siguranţa mea? mormăi Eureka rapid. Credeai că aş muri din cauza şocului de a te vedea aici cu ea?

Maya intră în Brooks, luându-i braţul ca să şi-l pună în jurul gâtului. Cu rolele, era cu cincisprezece centimetri mai înaltă ca el. Arăta uimitor. Mâna lui se balansă unde o puse Maya în apropierea pieptului ei. O înnebunea pe Eureka mai mult decât voia să recunoască. El *o* sărutase cu mai puţin de o săptămână în urmă.

Dacă în locul ei s-ar fi aflat Cat, ar fi concurat cu senzualitatea opresivă a Mayei. Şi-ar fi contorsionat corpul într-o postură care ar fi făcut bărbaţii să o ia razna. Şi-ar fi împletit corpul cu cel al lui Brooks înainte ca Maya să-şi fluture genele false. Eureka nu ştia cum să joace astfel de jocuri, mai ales cu prietenul ei cel mai bun. Nu avea la îndemână decât onestitatea.

— Brooks. Se uită direct la el. Pot să îţi vorbesc în privat?

Nici cronometrul oficial al Jocurilor Olimpice nu ar fi putut măsura viteza cu care băiatul îşi luă mâna de pe Maya. O clipă mai târziu, cei doi coborau pe treptele curţii interioare, spre adăpostul unui liliac persan, ca şi când aveau o relaţie de prietenie. O lăsară pe Maya să facă piruete pe verandă.

Eureka se rezemă de copac. Nu prea ştia de unde să înceapă. Aerul era dulce şi pământul moale, datorită frunzelor putrede. Zgomotul petrecerii era distant, o coloană sonoră elegantă pentru o discuţie privată. Lampioanele din metal de pe crengi aruncau sclipiri pe chipul lui Brooks. El se relaxase.

— Îmi pare rău că am fost atât de nebun, spuse el. Vântul suflă câteva drupe galbene de pe ramurile copacului. Fructele atinseră în cădere umerii goi ai fetei. Mi-am făcut griji pentru tine de când l-ai întâlnit pe tipul acela.

— Să nu vorbim despre el, spuse ea, deoarece un şuvoi jenant de emoţii ar fi putut erupe dacă ar fi vorbit despre Ander.

Brooks păru să interpreteze diferit refuzul ei, care părea să-l facă fericit.

El o atinse pe obraz.

— Nu vreau să ţi se întâmple niciodată lucruri rele.

Eureka îşi înclină obrazul în palma lui.

— Poate că tot ce a fost mai rău s-a terminat.

Zâmbi ca Brooks pe care îl ştia ea. Îşi lăsă mâna pe chipul ei. După o clipă, privi peste umăr spre petrecere. Semnul rănii de săptămâna trecută de pe fruntea lui era acum o cicatrice de un roz-deschis.

— Poate că toate lucrurile bune urmează să se întâmple.

— Ai adus cumva nişte cearşafuri? dădu Eureka din cap spre Labirint.

Răutatea i se întoarse în priviri.

Aceasta îl făcea pe Brooks să fie Brooks.

— Cred că vom fi prea ocupaţi în seara asta pentru o chestie de genul ăsta.

Ea se gândi la buzele lui atingându-le pe ale ei, la felul în care căldura corpului său şi puterea braţelor o copleşiseră când se sărutaseră. Un sărut atât de dulce, care nu ar fi trebuit stricat de o consecinţă atât de amară. Voia Brooks să încerce din nou? Ea voia?

Când se împăcaseră ieri, Eureka nu se simţise în stare să clarifice natura prieteniei lor. Acum, fiecare schimbare putea să producă o confuzie. El flirta? Sau ea interpreta ceva nevinovat?

Roşi. El observă.

— Mă refer la jocul *Niciodată.* Suntem în ultimul an, nu-i aşa?

Eureka nu se gândise să joace acel joc stupid, indiferent de statutul ei de elevă în clasa a douăsprezecea şi de tradiţie. Să bântuie prin Labirint părea mult mai amuzant.

— Secretele mele nu sunt treaba întregii şcoli.

— Împărtăşeşti numai ce vrei, iar eu voi fi chiar acolo, lângă tine. În plus – rânjetul lui viclean îi spuse Eurekăi faptul că punea ceva la cale – ai putea afla ceva interesant.

Regulile jocului *Niciodată* erau simple: se stătea în cerc, iar jocul se mişca în sensul acelor de ceas. Când îţi venea

rândul, începeai cu: „Niciodată nu am…“ şi mărturiseai un lucru pe care nu îl făcuseşi niciodată; cu cât mai lasciv, cu atât mai bine.

NICIODATĂ…

- nu am minţit la spovedanie
- nu m-am sărutat cu sora prietenului meu
- nu am şantajat un profesor
- nu am fumat canabis
- nu mi-am pierdut virginitatea.

În felul în care se juca la Evangeline, cei care făcuseră ceea ce tu nu făcuseşi trebuiau să-şi spună povestea şi să dea mai departe băutura. Cu cât aveai un trecut mai pur, cu atât mai repede te îmbătai. Era o corupere a celor nevinovaţi, o mărturisire inversă. Nimeni nu ştia cine iniţiase tradiţia. Se spunea că elevii din ultimul an de la Evangeline îl jucaseră în ultimii treizeci de ani, deşi niciunul dintre părinţi nu ar fi recunoscut aşa ceva.

La ora zece, Eureka şi Brooks se alăturară rândului de seniori, ţinând în mâini pahare din plastic, umplute cu punch. Urmară calea sacilor de gunoi lipiţi pe covor, ocupând unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi. Era rece şi mare – un pat imens cu panoul frontal sculptat într-un capăt şi draperii grele din velur negru, care căptuşeau peretele cu ferestre în celălalt capăt.

Eureka intră în cercul de pe podea şi se aşează cu picioarele încrucişate lângă Brooks. Urmări cum camera se umplu cu dovleci atractivi, cu sperietori de ciori gotice, cu membrii trupei îmbrăcaţi în ciori, cu puşti veseli costumaţi în fermieri şi cu jumătate din celebrităţile din echipa de fotbal a universităţii. Oamenii se întinseră pe pat şi pe canapeaua de două persoane de lângă masa de toaletă. Cat şi Julien intrară aducând scaune pliante din garaj.

Patruzeci şi doi de elevi din ultimul an, dintr-o clasă de cincizeci şi patru îşi făcuseră apariţia la joc. Eureka îi invidia pe cei care erau bolnavi, pe cei obligaţi să rămână acasă, pe cei care se abţineau de la băutură sau pe cei absenţi din alte motive. Aveau să fie marginalizaţi pentru

tot restul anului. Eureka aflase că a fi marginalizat era ca un soi de libertate.

Camera era ticsită de costume stupide şi piele expusă. Melodia cântată de Faith Healers, cea care îi plăcea cel mai puţin, se auzea pe afară, la nesfârşit. Ea dădu din cap spre draperiile din velur din dreapta ei şi îi murmură lui Brooks:

— Ai sări pe fereastră cu mine? Poate aterizăm în piscină.

El râse în barbă.

— Ai promis.

Julien terminase de numărat persoanele şi era pe cale să închidă uşa când Maya Cayce intră pe role. Un băiat îmbrăcat ca o rangă şi prietenul lui, o încercare nereuşită de a-l imita pe gladiatorul Russell Crowe, se dădură la o parte ca să o lase să treacă. Ea se îndreptă spre cei doi prieteni şi încercă să se bage între ei. Dar Brooks se mută mai aproape de Eureka, lăsând un spaţiu minuscul în cealaltă parte. Fata nu se putu abţine să nu admire felul în care Maya accepta orice i se oferea, aşezându-se lângă Brooks şi scoţându-şi rolele.

Când uşa fu închisă, iar camera vui de râsete nervoase, Julien merse în centrul cercului. Eureka privi spre Cat, care încerca să îşi mascheze mândria că partenerul ei secret din scara aceasta era liderul secret al acestui eveniment foarte secret.

— Cunoaştem toţi regulile, spuse Julien. Toţi avem paharele cu punch. Unii copii strigară de bucurie şi îşi ridicară paharele. Să înceapă jocul *Niciodată* al anului 2013. Şi fie ca legenda să nu se termine niciodată – sau să părăsească această cameră.

Se auziră mai multe urale, închinări de pahare şi râsete mai mult sau mai puţin entuziaste. Când Julien se învârti şi arătă la întâmplare spre o fată din Puerto Rico, pe nume Naomi, ai fi putut auzi un aligator clipind.

— Eu? şoväi aceasta. Eureka şi-ar fi dorit ca el să fi ales pe cineva mai extrovertit pentru începerea jocului. Toată lumea o fixă cu privirea pe Naomi, aşteptând. Bine, spuse

ea. Nu am mai jucat acest joc.

Peste chicotelile jenate, Julien îşi recunoscu greşeala:

— Bine, să încercăm din nou. Justin?

Justin Babineaux, al cărui păr era aranjat ca şi când s-ar fi aflat în cădere liberă, putea fi descris în patru cuvinte: jucător de fotbal bogat. El rânji.

— Nu am avut niciodată o slujbă.

— Nenorocitule. Prietenul cel mai bun al lui Justin, Freddy Abair, râse şi îi înmână paharul acestuia. Aceasta e ultima dată în care mai primeşti burgeri gratis în timpul turei mele de la HARDEE'S.

Ceilalţi elevi ai clasei se strâmbară, dând mai departe paharele în cerc spre Justin, care le bău.

Următoarea fu o majoretă. Apoi, băiatul din orchestră, care cânta la saxofon. Se auziră destăinuiri populare – „Nu am sărutat niciodată trei băieţi într-o singură noapte" – şi unele neinteresante – „Nu am mai stors niciodată un coş". Unele confesiuni fură intenţionat îndreptate spre o singură fată de clasa a douăsprezecea – „Nu m-am sărutat niciodată cu domnul Richman, după a opta oră de ştiinţă, în debara" – şi mărturisiri intenţionat lăudăroase – „Niciodată nu mi s-a refuzat o invitaţie". Eureka bău din punchul ei independent de confidenţele colegilor, ceea ce era dureros de lumesc. Acesta nu era jocul pe care şi-l imaginase în toţi aceşti ani.

Realitatea nu s-ar fi comparat niciodată cu ceea ce ar fi putut fi, dacă oricare dintre colegii ei ar fi îndrăznit să viseze dincolo de lumea lor obişnuită, gândea ea.

Singurul aspect suportabil al jocului era comentariul mormăit al lui Brooks la adresa fiecărui coleg căruia îi venea rândul: „Niciodată nu s-a gândit să poarte pantaloni prin care să nu i se vadă chiloţii… Nu s-a gândit niciodată să nu-i judece pe ceilalţi pentru lucrurile pe care el le face zilnic… Niciodată nu a plecat de acasă fără un machiaj de două kilograme".

Până ce jocul ajunse la Julien şi Cat, majoritatea paharelor celorlalţi fuseseră luate, golite, returnate şi reumplute de câteva ori. Eureka nu se aştepta la multe de

la Julien, era atât de glumeţ şi de arogant! Dar, când îi veni rândul, el îi spuse lui Cat:

— Nu am sărutat niciodată o fată de care îmi plăcea cu adevărat, dar sper ca situaţia să se schimbe în această seară.

Băieţii huiduiră şi fetele exclamară, iar Cat îşi făcu aer, în mod teatral, bucurându-se de moment. Eureka era impresionată. În sfârşit, cineva îşi dădea seama că nu era un joc în care se divulgau secrete ruşinoase. Trebuiau să folosească jocul *Niciodată* ca să se cunoască mai bine.

Cat ridică paharul, respiră şi îl privi pe Julien.

— Niciodată nu am spus unui tip drăguţ că – ezită – am obţinut 2390 de puncte la testul de evaluare finală.

Cei din cameră erau fascinaţi. Nimeni nu putea să o oblige să bea pentru asta. Julien o îmbrăţişă şi o sărută. După aceea jocul se animă.

Curând, veni rândul Mayei Cayce. Ea aşteptă până ce se făcu linişte în cameră, până când toţi ochii fură îndreptaţi spre ea.

— Niciodată nu am – unghiile ei date cu ojă neagră trasară marginile paharului – fost implicată într-un accident de maşină.

Trei băieţi din ultimul an din apropiere ridicară din umeri şi îi înmânară fetei băuturile lor, povestind cum trecuseră pe roşu şi cum ieşiseră de pe carosabil din cauza băuturii. Eureka strânse mai puternic paharul. Înţepeni când Maya o privi.

— Eureka, trebuia să-mi dai băutura ta.

Avea faţa fierbinte. Privi prin cameră, observând privirile tuturor îndreptate spre ea. O aşteptau. Se imagină aruncându-i Mayei Cayce băutura în faţă, punchul roşu curgând ca şiroaiele de sânge pe gâtul ei palid, coborându-i în decolteu.

— Te-am supărat cu ceva, Maya? întrebă ea.

— Întotdeauna, îi răspunse aceasta. Chiar acum, de exemplu, trişezi.

Eureka îi aruncă paharul, sperând ca Maya să se înece.

Brooks îi puse o mână pe genunchi şi îi şopti:

— Nu o lăsa să te supere, Reka. Ignor-o!

Vechiul ei prieten. Atingerea lui era vindecătoare. Încercă să o lase să-şi facă efectul. Era rândul lui.

— Niciodată nu am… Brooks o privi pe Eureka. Miji ochii şi ridică bărbia şi ceva se schimbă. Noul Brooks. Întunecatul, imprevizibilul Brooks. Brusc, Eureka îşi adună toate puterile… Încercat să mă sinucid.

Camera se umplu de suspine, deoarece toată lumea ştia.

— Ticălosule, spuse ea.

— Joacă jocul, Eureka, spuse el.

— Nu.

Brooks îi luă băutura şi bău ce mai rămase, ştergându-se la gură cu mâna, ca un ţăran.

— Este rândul tău.

Ea refuză să cedeze nervos în faţa majorităţii elevilor din clasa a douăsprezecea. Dar în clipa în care inhală, îşi simţi pieptul încărcat cu ceva de care voia să se elibereze, cu un ţipăt sau cu un râs nepotrivit, sau… cu lacrimi.

Asta era.

— Niciodată nu am cedat nervos şi nici nu am plâns cu hohote.

Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic. Colegele ei nu ştiau dacă să o creadă sau nu, dacă să o judece sau să îi considere vorbele o glumă. Nimeni nu se mişcă pentru a-i oferi paharele, deşi, după doisprezece ani de şcoală împreună, îşi dădu seama că îi văzuse pe majoritatea plângând. Presiunea crescu în pieptul ei până când nu mai suportă.

— Să vă ia naiba pe toţi.

Fata se ridică în picioare. Nimeni nu o urmă când părăsi jocul stupid şi fugi spre cea mai apropiată toaletă.

Mai târziu, în drumul spre casă pe barca îngheţată, Cat se aplecă spre ea.

— E adevărat ce ai spus? Nu ai plâns niciodată?

Doar Julien, Tim, Cat şi Eureka, navigau pe râu. După joc, Cat o recuperă din baie, unde se holbase indiferentă într-un vas de toaletă. Cat insistă ca băieţii să o ducă

imediat acasă. Eureka nu îl văzuse pe Brooks când ieşi. Nu voia să-l mai vadă niciodată.

Râul vuia de lăcuste. Mai erau zece minute până la miezul nopţii, care marcau periculos ora-limită de întoarcere acasă şi problemele pe care nu le merita dacă ar fi întârziat un singur minut. Vântul era tăios. Cat îi frecă mâinile prietenei ei.

— Am spus că nu am plâns. Eureka ridică din umeri, gândindu-se că toate hainele din lume nu ar fi contracarat senzaţia de goliciune care pe care o simţea. Ştii că am mai lăcrimat.

— Corect. Bineînţeles. Cat privi valul când trecură pe lângă acesta, ca şi când ar fi încercat să îşi aducă aminte de lacrimile din trecut de pe obrajii prietenei ei.

Eureka alesese cuvintele „plâns cu hohote“ deoarece faptul că vărsase acea unică lacrimă în faţa lui Ander îi păruse o trădare a promisiunii făcute Dianei, cu ani în urmă. Mama ei o pălmuia când plângea incontrolabil. Acesta era lucrul pe care nu îl mai făcuse niciodată, jurământul pe care nu avea să îl încalce vreodată, nici măcar într-o noaptea ca asta.

21

COLACUL DE SALVARE

O clipă, Eureka crezu că zbură. În clipa următoare – o lovitură violentă în apa rece şi albastră. Corpul ei despică suprafaţa. Închise strâns ochii în timp ce marea o înghiţi. Un val anulă un sunet – cineva țipa deasupra apei – când tăcerea oceanului se revărsă. Auzi doar crănţănitul peştilor care mâncau corali, gâlgâitul produs de gâfâitul ei subacvatic şi liniştea care preceda următoarea lovitură imensă a valului.

Corpul îi era prins în ceva ce o strângea. Degetele ei găsiră un cordon de nailon. Era prea şocată ca să se mişte, ca să se elibereze, ca să-şi amintească unde se afla. Lăsă oceanul să o înghită. Se îneca deja? Plămânii ei nu făceau diferenţa între a fi în apă şi a fi în afara ei. Suprafaţa apei dansă deasupra, un vis imposibil, un efort pe care nu vedea cum să-l facă.

Simțea un lucru mai mult decât orice altceva: o pierdere insuportabilă. Dar ce pierduse? La ce tânjea atât de visceral, încât inima ei o trăgea ca o ancoră?

Diana.

Accidentul. Valul. Îşi aminti.

Eureka era din nou acolo – în maşină, în apa de sub podul Seven Mile. I se dăduse o a doua şansă să îşi salveze mama.

Vedea totul atât de clar! Ceasul de pe bord arăta 8.09. Telefonul mobil alunecă pe scaunul inundat din faţă. Alge galben-verzui mărgineau consola centrală. Un peşte-înger intră pe geamul deschis ca şi când ar fi făcut autostopul spre fundul apei. Lângă ea, o cortină plutitoare de păr roşcat mască faţa Dianei.

Eureka Iovi încheietoarea centurii ei de siguranţă. Se sfărâmă în bucăţi în mâinile ei, ca şi când ar fi fost uzată de mult. Se întinse spre mama ei. Imediat ce ajunse la Diana, inima i se umplu de iubire. Dar corpul ei era vlăguit.

— Mamă!

Inima fetei încetă să mai bată o clipă. Dădu la o parte părul de pe chipul Dianei, dorindu-şi să o vadă. Apoi îşi înăbuşi un strigăt. În locul trăsăturilor nobile ale mamei ei era un vid întunecat. Nu putea să-şi dezlipească privirea de la acesta.

Raze strălucitoare care semănau cu lumina soarelui coborâră brusc în jurul ei. Nişte mâini îi prinseră corpul. Nişte degete îi strânseră umerii. Era trasă de lângă Diana împotriva voinţei ei. Se zvârcoli, ţipând. Salvatorul ei nici nu o auzea, nici nu se arăta impresionat.

Ea nu cedă, lovind mâinile care o separau de mama ei. Ar fi preferat să se înece. Voia să rămână în ocean, cu Diana. Din anumite motive, când îşi ridică privirea spre posesorul acelor mâini, se aşteptă să vadă un alt chip golit şi întunecat.

Dar băiatul era scăldat într-o lumină atât de strălucitoare, încât abia îl vedea. Părul blond i se unduia în apă. Întinse o mână spre ceva de deasupra lui – spre o funie lungă şi neagră, care cobora vertical în mare. El o apucă şi trase. În clipa în care Eureka se ridică prin luciul rece al mării, îşi dădu seama că băiatul se ţinea de lanţul gros şi metalic al unei ancore – o ancoră salvatoare, menită să o aducă la suprafaţă.

Lumina scălda oceanul din jurul lui. Privirea lui o întâlni pe a ei. Zâmbea, dar părea că plângea.

Ander deschise gura – şi începu să cânte. Cântecul era ciudat şi din altă lume, într-o limbă pe care Eureka aproape că putea să o înţeleagă. Era viu şi cu tonuri înalte, plin de note enigmatice. Suna atât de cunoscut… asemănător ciripitului unui peruş.

Deschise ochii în singurătatea dormitorului ei. Inspiră şi îşi şterse fruntea plină de transpiraţie. Cântecul din vis îi

răsuna în minte, o muzică de fundal care o urmărea în liniştea nopţii. Îşi masă urechea stângă, dar sunetul nu dispăru, ci se auzi mai tare.

Se întoarse pe partea cealaltă ca să citească ora 5.00 dimineaţă pe ecranul telefonului. Îşi dădu seama că sunetul reprezenta doar ciripitul păsărilor care pătrunseră în visul ei şi o treziseră. Probabil că vinovaţi erau graurii care migrau spre Louisiana în fiecare toamnă în această perioadă. Îşi trase o pernă peste cap ca să nu le mai audă ciripitul, nefiind pregătită să se ridice şi să îşi aducă aminte cât de crunt o trădase Brooks la petrecerea de seara trecută.

Cioc. Cioc. Cioc.

Eureka se ridică în pat. Sunetul venea dinspre fereastra ei.

Cioc. Cioc. Cioc.

Trase pătura şi se aplecă lângă perete. Cea mai slabă urmă de lumină de dinaintea răsăritului pătrundea prin perdelele albe şi străvezii, dar nu vedea nicio umbră care să le întunece, care să indice prezenţa unei persoane afară. Era ameţită din cauza visului, de cât de aproape fusese de Diana şi de Ander. Delira. Nu era nimeni la fereastra ei.

Cioc. Cioc. Cioc.

Cu o singură mişcare, Eureka trase perdelele. O mică pasăre verde aştepta calmă afară, pe tocul alb al ferestrei. Avea un romb de pene aurii pe piept şi o coroană de pene de un roşu-deschis pe cap.

— Polaris, recunoscu ea pasărea lui madame Blavatsky.

Deschise fereastra şi dădu la o parte jaluzelele din lemn.

Renunţase de mult la plasa de ţânţari. Aerul rece ca gheaţa pătrunse în cameră. Întinse mâna.

Polaris sări pe degetul ei arătător şi îşi reluă vibrant cântatul. De această dată, fata era sigură că auzea pasărea cu ambele urechi. Cumva, cântecul trecea prin urechea stângă cu care, luni întregi, nu auzise nimic în afara unui ţiuit înăbuşit. Îşi dădu seama că încerca să-i spună ceva.

Aripile lui verzi fluturară pe cerul liniştit, proiectându-i

corpul la câţiva centimetri de degetul ei. Coborî mai aproape, îi ciripi, apoi se întoarse spre stradă. Dădu din nou din aripi. În sfârşit, se aşeză pe degetul ei ca să ciripească un crescendo final.

— Şşş. Eureka se uită peste umăr la peretele pe care camera ei îl împărţea cu cea a gemenilor. Îl privi pe Polaris repetându-şi rutina: plutind deasupra mâinii ei, întorcându-se spre stradă şi ciripind un alt crescendo, mai încet, aterizând înapoi pe degetul ei.

— Este madame Blavatsky, spuse Eureka. Vrea să te urmez.

Ciripitul lui păru să spună *da.*

Câteva minute mai târziu, Eureka se strecură pe uşa de la intrare îmbrăcată în colanţi, încălţată cu pantofii ei de alergare şi purtând o jachetă impermeabilă de la Armata Salvării peste tricoul de la Sorbona, în care dormise. Mirosi roua de pe petunii şi de pe crengile stejarului. Cerul era de un gri-închis.

Un cor de broaşte orăcăiau sub tufa de rozmarin a tatei. Polaris, care se adăpostise sub una dintre crengi, zbură spre Eureka atunci când închise uşa de plasă în urma ei. I se aşeză pe umăr, ghemuindu-se momentan la gâtul ei. Părea să înţeleagă că era agitată şi jenată din cauza a ceea ce urma să facă.

— Să mergem.

Zborul lui era rapid şi elegant. Corpul fetei se relaxă, încălzindu-se, cât alergă pe stradă ca să ţină pasul. Singura persoană pe lângă care trecuse era un puşti ameţit care împărţea ziare dintr-o maşină roşie şi care nu o observă pe fata care urmărea o pasăre.

Când Polaris ajunse în capătul străzii Shady Circle, o luă pe scurtătură prin spatele peluzei familiei Guillot şi zbură spre o intrare neîngrădită spre golf. Eureka făcu la fel. Mişcându-se împotriva curentului golfului, auzindu-i freamătul ca şi când ar fi curs în dreapta ei, simţindu-l la lumi distanță de rândul adormit de case îngrădite din partea stângă.

Nu alergase niciodată pe această cale îngustă de teren accidentat. În orele întunecate de dinaintea răsăritului, strălucea ciudat, insesizabil. Îi plăcea felul în care se păstra întunericul nemişcat al nopţii, încercând să eclipseze dimineaţa ceţoasă. Îi plăcea cum pasărea strălucea ca o lumânare verde pe cerul înnorat. Chiar dacă misiunea ei avea să se dovedească stupidă, chiar dacă inventase chemările păsării de la fereastra ei, Eureka se convinse că era mai bine să alerge decât să stea în pat, supărată pe Brooks, şi să-şi plângă de milă.

Sări peste ferigi sălbatice, tulpini de camelii şi lăstari de glicină care se strecurau în jos din curţile amenajate ca nişte afluenţi care încercau să ajungă la golf. Pantofii ei loveau pământul ud, iar frigul îi furnica degetele. Îl pierdu din vedere pe Polaris în dreptul unei curbe dificile a golfului şi alergă să îl ajungă din urmă. Plămânii o ardeau, iar ea intră în panică; apoi, la distanţă, printre crengile subţiri ale unei sălcii, îl văzu aşezat pe umărul unei femei în vârstă, care purta o pelerină mare şi peticită.

Madame Blavatsky se sprijinea de trunchiul sălciei, iar părul ei castaniu strălucea în umezeală. Stătea cu faţa spre apă şi fuma o ţigară lungă, rulată manual. Îşi ţuguie buzele roşii spre pasăre.

— Bravo, Polaris!

Ajungând la salcie, Eureka încetini ritmul şi se aplecă sub coroana copacului. Umbra crengilor unduitoare o învălui ca o îmbrăţişare neaşteptată. Nu era pregătită pentru bucuria care îi răsări în inimă în clipa în care văzu silueta lui madame Blavatsky. Simţi o dorinţă ciudată de a se repezi spre femeie ca să o îmbrăţişeze.

Nu halucinase această chemare. Madame Blavatsky dorea să o vadă, iar Eureka îşi dădu seama că şi ea îşi dorea să o vadă pe aceasta.

Se gândi la Diana, la cât de vie îi păruse în vis. Această femeie în vârstă era cheia spre singura uşă pe care Eureka o lăsase spre Diana. Îşi dorea ca Blavatsky să-i împlinească o dorinţă imposibilă – dar ce voia femeia de la ea?

— Situaţia noastră s-a schimbat. Madame Blavatsky

mângâie pământul de lângă ea, unde aşezase o pătură de culoarea unei ghinde. Flori de piciorul cocoşului şi albăstrele creşteau din solul care mărginea pătura. Ia loc, te rog!

Eureka se aşează cu picioarele încrucişate lângă femeie. Nu ştia dacă trebuia să stea cu faţa spre ea sau spre apă. Pentru o clipă, priviră un cocor alb ridicându-se de pe nisip şi zburând deasupra apei.

— Are legătură cu cartea? întrebă Eureka.

— Nu cartea în ansamblul ei, cât cronicile pe care le conţine. A devenit – Blavatsky trase lent din ţigară – prea periculos ca să ţi le trimit pe e-mail. Nimeni nu trebuie să afle despre descoperirea noastră, înţelegi? Niciun infractor cibernetic neglijent, nici prietenii tăi. Nimeni.

Eureka se gândi la Brooks, care nu mai era prietenul ei acum, dar care fusese când îşi exprimase interesul în a o ajuta să traducă volumul.

— Te referi la Brooks?

Madame Blavatsky se uită la Polaris, care se aşează pe mantia peticită care îi acoperea genunchii. El ciripi.

— Fata, cea pe care ai adus-o în biroul meu, spuse madame Blavatsky. Cat.

— Dar Cat niciodată nu ar…

— Ultimul lucru la care ne aşteptăm de la ceilalţi să-l facă este ultimul lucru pe care îl fac înainte să aflăm că nu putem să avem încredere în ei. Dacă vrei să culegi informaţii din aceste pagini, spuse Blavatsky, trebuie să juri că secretele vor rămâne între noi două. Şi păsări, desigur.

Un alt ciripit al lui Polaris o făcu pe Eureka să îşi maseze din nou urechea stângă. Nu ştia ce să înţeleagă din noul ci auz selectiv.

— Jur.

— Bineînţeles. Madame Blavatsky băgă mâna într-un rucsac din piele după un jurnal care părea vechi, cu coperte negre şi pagini grosolane. Când bătrâna dădu paginile, Eureka văzu că erau pline cu diverse caligrafii în multe culori.

— Aceasta este copia cu care lucrez. Când voi termina treaba, îţi voi returna *Cartea iubirii*, împreună cu duplicatele traducerii făcute de mine. Acum – se folosi de un deget ca să ţină deschisă o pagină – eşti pregătită?

— Da.

Blavatsky îşi tamponă ochii cu o batistă cu pătrăţele şi zâmbi încruntată.

— De ce te-aş crede? Tu te crezi? Eşti cu adevărat pregătită pentru ce vei auzi?

Eureka se îndreptă, încercând să pară cât se poate de pregătită. Închise ochii şi se gândi la Diana. Nimeni nu-i putea spune nimic care să schimbe dragostea pe care i-o purtase mamei ei, iar acesta era cel mai important lucru.

— Sunt pregătită.

Blavatsky stinse ţigara în iarbă şi scoase un mic recipient rotund din buzunarul pelerinei. Puse mucul înnegrit înăuntru, lângă multe altele.

— Spune-mi, atunci, unde am rămas.

Eureka îşi reaminti povestea Selenei care îşi găsise dragostea în braţele lui Leander. Îi spuse:

— Un singur lucru stătea între ei.

— Exact, spuse madame Blavatsky. Între ei şi un univers al iubirii.

— Regele, presupuse Eureka. Selene trebuia să se mărite cu Atlas.

— Ai crede că ar fi, într-adevăr, un obstacol. Şi totuşi – Blavatsky îşi băgă nasul în carte – se pare că avem de-a face cu o răsturnare de situaţie. Ea îşi îndreptă umerii, îşi atinse uşor gâtul şi începu să citească povestea Selenei:

Numele ei era Delphine. Ea îl iubea pe Leander cu toată fiinţa.

Am cunoscut-o bine pe Delphine. S-a născut pe vreme de furtună, a fost abandonată de mamă şi ploaia a avut grijă de ea. Când a învăţat să se târască, a coborât din peştera izolată şi a venit să trăiască printre noi, în munţi. Familia mea a primit-o în casa noastră. Când a crescut, a adoptat unele dintre tradiţiile noastre, respingându-le pe altele.

Era şi nu era de-a noastră. Mă înspăimânta.

Cu mulţi ani înainte, am dat întâmplător peste Delphine în braţele unui iubit, în lumina lunii, sprijinită de un copac. Deşi nu i-am văzut niciodată chipul băiatului, vrăjitoarele bârfitoare spuneau că îl subjugase pe misteriosul prinţ mai tânăr.

Leander. Prinţul meu. Inima mea.

„Te-am văzut în lumina lunii, mi s-a confesat el mai târziu. Te-am văzut de mai multe ori. Delphine m-a fermecat, dar jur că nu am iubit-o niciodată. Am fugit din regat ca să mă eliberez de farmecul ei; m-am întors acasă sperând să te găsesc."

Când dragostea noastră a devenit mai profundă, ne-am temut de mânia lui Delphine mai mult decât de orice altceva ar fi putut face regele Atlas. Am văzut-o distrugând viața în pădure, transformând animalele blânde în bestii; nu am vrut să am de-a face cu magia ei.

În ajunul nunţii mele cu regele, Leander m-a scos din castel printr-un şir de tuneluri, prin care alergase când era copil. Grăbindu-ne spre vasul care ne aştepta sub strălucirea lunii de la miezul nopţii, i-am spus: „Delphine nu trebuie să afle niciodată".

Am urcat în barca lui, încântaţi de libertatea promisă de valuri. Nu ştiam încotro ne îndreptam, doar că urma să fim împreună. Când Leander a ridicat ancora, am privit în urmă ca să-mi iau rămas-bun de la munţi. Îmi voi dori întotdeauna să nu o fi făcut.

Pentru că am văzut o privelişte înfricoşătoare: o sută de vrăjitoare bârfitoare – mătușile şi verii mei – se adunaseră pe stânci să mă privească plecând. Luna le lumina feţele ascuţite. Erau destul de bătrâni încât să-şi piardă minţile, dar nu şi puterea.

„Fugiţi, îndrăgostiţi blestemaţi, a strigat una dintre vrăjitoare. Nu puteţi să fugiţi de propriul destin. Osânda vă împodobeşte inimile şi aşa va fi pentru totdeauna."

Îmi amintesc chipul speriat al lui Leander. Nu era obişnuit cu felul în care vorbeau vrăjitoarele, deşi, pentru mine, era la fel de natural ca dragostea pe care i-o purtam.

— Ce întuneric poate să corupă o dragoste la fel de strălucitoare ca aceasta? a întrebat el.

— Teme-te de dezamăgirea ei, i-au şuierat vrăjitoarele.

Leander m-a luat în braţe.

— Nu o voi dezamăgi niciodată.

Râsetele au răsunat de pe coastă.

— Să te temi de dezamăgirea din lacrimile fetei care fac oceanele să nimicească pământul! îi strigă una dintre mătușile mele.

— Să te temi de lacrimile care izolează lumile de spaţiu și timp, a adăugat o alta.

— Să te temi de dimensiunea de apă cunoscută sub numele de „Nenorocire”, în care lumea pierdută va aştepta până la Momentul Ridicării, a strigat o a treia.

— Apoi, să te temi de întoarcerea ei, i-au strigat toate la unison. Şi totul din cauza lacrimilor.

M-am întors spre Leander, descifrându-le blestemul. Delphine.

— Voi merge la ea şi ne vom împăca înainte de a pleca, a rostit Leander. Trebuie să trăim fără să fim persecutaţi.

— Nu, am spus eu. Ea nu trebuie să ştie. Las-o să creadă că ne-am înecat. Trădarea mea o va face să sufere mai mult. L-am sărutat ca şi când nu mi-ar fi fost teamă, deşi știam că vrăjitoarele bârfitoare nu puteau fi oprite din a ne răspândi povestea prin ţinut.

Leander a privit vrăjitoarele înghiontindu-se pe coastă.

— Este singurul mod prin care mă voi simţi liber să te iubesc aşa cum vreau. De îndată ce îmi iau rămas-bun, mă voi întoarce.

Spunându-mi acestea, iubitul meu a plecat, iar eu am rămas singură cu vrăjitoarele. M-au privit de pe ţărm. Acum eram o proscrisă. Încă nu-mi întrezăream apocalipsa, dar ştiam că era chiar dincolo de orizont. Nu le voi uita cuvintele şoptite înainte de a dispărea în noapte…

Madame Blavatsky îşi ridică privirea din jurnal şi își tamponă fruntea palidă cu batista. Degetele îi tremurau când închise cartea.

Eureka rămăsese nemişcată, ţinându-şi respiraţia cât timp aceasta citi. Textul era captivant. Dar, acum că acel capitol era încheiat, iar cartea închisă, era doar o poveste. Cum putea fi atât de periculoasă? Când soarele portocaliu se strecură peste golf, ea studie ritmul neregulat al respiraţiei femeii.

— Crezi că este adevărat? o întrebă Eureka.

— Nimic nu este real. Există doar lucruri pe care le credem sau nu.

— Şi crezi în asta?

— Cred că înţeleg originea acestui text, spuse madame Blavatsky. Această carte a fost scrisă de o vrăjitoare atlantă, o femeie născută pe insula pierdută a Atlantidei, cu mii de ani în urmă.

— Atlantida. Eureka se gândi la cuvânt. Te referi la insula scufundată, cu sirene, comori şi semizei marini?

— Te gândeşti la un desen animat prost, spuse madame Blavatsky. Toate informaţiile pe care le avem cu privire Atlantida provin din *Dialogurile* lui Platon.

— Şi de ce crezi că povestea asta este despre Atlantida, întrebă Eureka.

— Nu este doar *despre,* ci şi *din.* Cred că Selene era locuitoare a insulei. Aminteşte-ţi cum îşi descria la început insula, care era „dincolo de Coloanele lui Hercule, singură în Atlantic“? Exact aşa o descrie Platon.

— Dar este ficţiune, nu-i aşa? Atlantida nu a fost cu adevărat…

— Potrivit scrierilor lui Platon, *Critias* şi *Timaeus,* Atlantida era civilizaţia ideală a lumii antice. Până când…

— O fată a fost dezamăgită, iar plânsul ei a scufundat insula? Eureka ridică o sprânceană. Vezi? Ficţiune.

— Şi se mai spune că nu există idei noi, spuse încet Blavatsky. Este foarte periculos să deţii o astfel de informaţie. Judecata mea îmi spune să nu continui…

— Trebuie să continui! spuse Eureka, speriind un şarpe de apă încolăcit pe o ramură joasă a sălciei. Îl privi şerpuind în apa maronie. Nu credea neapărat că Selene trăise pe Atlantida, dar acum ştia că madame Blavatsky

credea asta. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat.

— De ce? Pentru că îţi place o poveste frumoasă? întrebă femeia. Un simplu permis de bibliotecă ţi-ar satisface curiozitatea şi nu ne-ar supune unui risc atât de mare.

— Nu. Avea şi alte motive, dar Eureka nu ştia cum să îi spună aşa ceva. Această poveste contează. Nu ştiu de ce, dar are o legătură cu mama mea sau…

Ea nu termină propoziţia, temându-se că madame Blavatsky i-ar fi aruncat aceeaşi privire dezaprobatoare ca doctorul Landry, atunci când îi vorbise despre carte.

— Sau are legătură cu tine, spuse Blavatsky.

— Cu mine?

Desigur, la început văzuse o asemănare în rapiditatea cu care Selene se îndrăgostise de un băiat de care nu ar fi trebuit să se îndrăgostească, dar Eureka nici măcar nu-l mai zărise pe Ander din acea noapte, de pe drum. Nu vedea ce legătură avea accidentul ei cu miticul continent dispărut.

Blavatsky nu mai spuse nimic, ca şi când ar fi aşteptat-o pe Eureka să facă legătura. Mai era şi altceva? Ceva cu privire la Delphine, iubita abandonată, la acele lacrimi despre care se spunea că scufundaseră insula? Eureka nu avea nimic în comun cu Delphine. Ea nici măcar nu plângea. După seara trecută, toată clasa ştia asta – un motiv în plus să creadă că era o ciudată. Aşadar, la ce se referea Blavatsky?

— Curiozitatea este un iubit viclean, spuse femeia. Şi pe mine m-a sedus.

Eureka atinse medalionul cu piatră lapislazuli al Dianei.

— Crezi că mama cunoştea povestea?

— Cred că da.

— De ce nu mi-a spus-o? Dacă era atât de importantă, de ce nu mi-a explicat-o?

Madame Blavatsky îl mângâie pe Polaris pe cap.

— Tot ce poţi face este să asimilezi povestea. Şi să nu uiţi de sfatul povestitorului nostru: Ultimul cuvânt ar putea schimba totul.

În buzunarul jachetei, telefonul fetei bâzâi. Îl scoase, sperând că Rhoda nu-i descoperise dormitorul gol şi că nu ajunsese la concluzia că se furişase afară, după ora de stingere.

Era Brooks. Ecranul albastru se lumină cu un text mare, apoi cu altul, şi cu altul, şi cu altul, deoarece acesta îi trimitea o succesiune rapidă de mesaje. După ce primi şase, cel din urmă rămase luminat pe ecranul telefonului:

Nu pot să dorm. Mă mustră conştiinţa. Lasă-mă să mă revanşez – la sfârşitul săptămânii viitoare, noi doi, plimbare cu barca.

— În niciun caz.

Eureka băgă telefonul în buzunar, fără să citească şi restul de mesaje.

Madame Blavatsky aprinse o altă ţigară şi suflă fumul într-o linie lungă şi subţire, deasupra apei.

— Trebuie să accepţi această invitaţie.

— Poftim? Nu mă duc nicăieri cu… Aşteaptă, de unde ai știut?

Polaris zbură de pe genunchiul femeii pe umărul fetei. Îi ciripi încet la ureche, gâdilând-o, iar ea înţelese.

— Păsările îţi spun.

Blavatsky îşi ţuguie buzele într-un sărut spre Polaris.

— Animalele mele de companie sunt fascinate de anumite lucruri.

— Şi cred că ar trebui să merg cu barca împreună cu un băiat care m-a trădat, care m-a făcut de râs, care se poartă din senin ca un duşman, în loc să-mi fie cel mai vechi prieten?

— Noi credem că este destinul tău să mergi, spuse madame Blavatsky. Ce se întâmplă după aceea depinde de tine.

22

IPOTEZA

Luni dimineaţă Eureka îşi îmbrăcă uniforma, îşi făcu bagajele, muşcă dintr-un biscuit şi o porni pe Magda înainte de a ajunge la concluzia că era imposibil să meargă la şcoală.

Era vorba despre ceva mai important decât umilinţa jocului *Niciodată.* Era traducerea *Cărţii iubirii* – despre care jurase să nu discute cu nimeni, nici măcar cu prietena ei, Cat. Era visul cu maşina scufundată, în care rolul Dianei și cel al lui Ander păreau atât de clare. Era Brooks, care o sprijinise cândva – dar, de când se sărutaseră, prietenia lor trainică se zdruncinase. Poate că imaginea celor patru oameni strălucitori care îi înconjuraseră maşina pe un drum întunecat precum anticorpii care luptă cu o boală, o bântuia cel mai mult. Ori de câte ori închidea ochii, vedea lumina verde care strălucea pe chipul lui Ander, sugerându-i ceva puternic şi periculos. Chiar dacă ar fi putut să apeleze la cineva, Eureka nu ar fi ştiut cum să descrie acea scenă cât mai aproape de adevăr.

Aşadar, cum trebuia să stea la ora de latină şi să pretindă că era în regulă? Nu avea nicio ieşire, doar blocaje. Un singur fel de terapie ar fi putut să o liniştească.

Ajunse în dreptul drumului care ducea la Evangeline şi continuă să meargă spre est, spre atracţia verde a păşunii argiloase din vecinătatea podului Breaux. Conduse treizeci de kilometri spre est şi câţiva spre sud. Nu se opri până când nu mai ştiu unde era. Era o zonă rurală şi liniştită, unde nimeni nu ar fi recunoscut-o. Iar asta era singurul lucru de care avea nevoie. Parcă sub un stejar care adăpostea o familie de porumbei. Se schimbă în maşină cu

hainele de alergat, pe care le ţinea întotdeauna pe bancheta din spate.

Nu îşi făcuse încălzirea când se strecură în pădurea liniştită din spatele drumului. Îşi trase fermoarul hanoracului şi începu să alerge uşor. La început, îşi simţi picioarele ca şi când ar fi alergat prin mlaştină. Fără motivaţia echipei, singura competiţie era imaginaţia ei. Aşadar, îşi imagină un avion de marfă cât arca lui Noe aterizând chiar în spatele ei, motoarele lui mari cât casa aspirând copacii şi tractoarele în elicele rotitoare, în timp ce alerga singură, îndepărtându-se de orice bucată de materie din lume care zbârnâia în urma ei.

Nu îi plăcuseră niciodată prognozele meteo, preferând să descopere spontaneitatea atmosferei. Dimineaţa fusese luminoasă, cu un cer parţial noros. Acum, acei nori de la mare altitudine deveneau aurii în lumina din ce în ce mai slabă, iar fuioarele subţiri de ceaţă se strecurau printre stejari, făcând pădurea să scânteieze uşor. Eurekâi îi plăcea ceaţa din pădure, felul în care vântul făcea ferigile de-a lungul crengilor stejarilor să se înalţe spre aceasta. Ferigile adorau umezeala care, dacă s-ar fi transformat în ploaie, le-ar fi colorat frunzele de un roşu-închis în verde.

Diana era singura persoană care ar fi preferat să alerge prin ploaie, şi nu în strălucirea soarelui pe care o cunoscuse Eureka vreodată. Anii în care alergase împreună cu mama ei o învăţaseră să aprecieze felul în care vremea „urâtă“ dădea farmec unei alergări obişnuite: ploaia lovea frunzele, furtuna curăţa copacii de coajă, curcubeie minuscule erau aruncate pe ramuri încovoiate. Dacă asta era vreme rea, Diana şi Eureka căzuseră de acord să nu îşi dorească să afle cum era vremea bună. Aşadar, fata se gândi la ceața care i se rostogolea peste umeri ca la un fel de giulgiu pe care Dianei i-ar fi plăcut să-l poarte, dacă şi-ar fi organizat singură înmormântarea.

După puţin timp Eureka ajunse în dreptul unui indicator alb din lemn, bătut în cuie pe un stejar de alt alergător, ca să-şi marcheze timpul sau progresul. Ea lovi lemnul aşa cum o făcea un alergător când ajungea la jumătatea

traseului. Continuă.

Picioarele ei băteau poteca uzată. Din mâini, dădea mai tare. Când începu să plouă, pădurea se întunecă. Eureka alergă mai departe. Nu se gândea la orele pe care le pierdea, la şoaptele din jurul scaunului ei gol de la ora de matematică sau de engleză. Era în pădure. Nu ar fi preferat să se afle în altă parte.

Mintea ei goală era ca un ocean, peste care părul Dianei plutea cu uşurinţă. Ander trecu pe acolo, întinzându-se spre acel lanţ ciudat care părea să nu aibă început sau sfârşit. Voia să-l întrebe de ce o salvase cu o seară înainte – şi de ce anume o salvase. Îşi dorea să ştie mai multe despre cutia argintie şi despre lumina verde dinăuntru.

Viaţa se complicase atât de mult! Eureka crezuse întotdeauna că îi plăcea să alerge deoarece era o cale de scăpare. Acum îşi dădu seama că, de fiecare dată când intra în pădure, căuta ceva sau pe cineva. Astăzi nu alerga după nimeni şi nimic, deoarece nu mai avea pe nimeni.

O veche melodie blues pe care obişnuia să o difuzeze în cadrul emisiunii ei de radio îi veni în minte: *Copiii fără mamă îndură vremuri grele când mama lor moare.*

Alergase câţiva kilometri când gambele începură să o usture şi ea îşi dădu seama că avea nevoie disperată de apă. Ploua mai tare, aşa că încetini ritmul şi căscă gura spre cer. Lumea de deasupra era plină, de un verde umed.

— Alergi din ce în ce mai rapid.

Vocea se auzea din spatele ei. Eureka se întoarse.

Ander purta blugi gri decoloraţi, o cămaşă Oxford şi o vestă bleumarin, care arăta oarecum spectaculos. El o privi cu o convingere indecentă, rapid dezminţită de trecerea nervoasă a degetelor prin păr.

Avea un talent deosebit de a se camufla în fundal, până în momentul în care dorea să fie văzut. Probabil că trecuse în viteză pe lângă el, chiar dacă se mândrea cu faptul că era atentă când alerga. Inima îi bătea deja mai tare din cauza antrenamentului – acum bătea şi mai tare deoarece era din nou singură, cu Ander. Vântul care foşni frunzele

din copaci, pulverizând picăturile de ploaie pe pământ, făcu simţită prezenţa celui mai subtil iz al oceanului. Parfumul băiatului.

— Sincronizarea ta devine absurdă. Eureka făcu un pas înapoi.

Ori era un psihopat, ori un salvator, iar de la el era imposibil să primească un răspuns direct. Îşi aminti ultimul lucru pe care i-l spusese: „Trebuie să supravieţuieşti“ – ca şi când supravieţuirea ei propriu-zisă ar fi fost în joc.

Privi prin pădure, căutând semne care să indice prezenţa acelor oameni ciudaţi, a luminii verzi sau a oricărui alt pericol – sau că ar exista o persoană care să o ajute, dacă s-ar fi dovedit că Ander reprezenta pericolul. Nu era nimeni.

Întinse mâna spre telefon, imaginându-se sunând la poliţie în caz că s-ar fi întâmplat ceva ciudat. Apoi se gândi la Bill şi la ceilalţi poliţişti pe care îi cunoştea şi îşi dădu seama că era inutil. În plus, Ander nu făcea decât să stea acolo.

Expresia feţei lui o făcu să îşi dorească să fugă de el şi direct spre el, să vadă cât de intenşi puteau fi acei ochi albaştri.

— Nu-l suna pe prietenul tău de la secţia de poliţie, spuse Ander. Mă aflu aici doar ca să-ţi vorbesc. Dar, ca să se ştie, nu am unul.

— Nu ai ce?

— Cazier[7]. Dosar penal.

— Recordurile sunt menite a fi încălcate.

Ander se apropie. Eureka se îndepărtă. Ploaia îi udă hanoracul, făcând-o să-i fie frig.

— Şi, înainte să mă întrebi, nu te spionam când ai mers la poliţie. Dar acei poliţişti pe care i-ai văzut pe hol şi apoi, mai târziu pe drum…

— Cine erau? întrebă Eureka. Şi ce era în cutia argintie?

Ander scoase din buzunar o pălărie de ploaie maro. Şi-o puse pe cap şi o trase pe ochi, Eureka observând că nu

[7] În limba englezii, „record" înseamnă şi „cazier", de unde şi jocul de cuvinte din replica următoare. (n.tr.)

părea ud. Pălăria îl făcea să arate ca un detectiv din filmele vechi.

— Acelea sunt problemele mele, spuse el, nu ale tale.

Nu aşa părea noaptea trecută.

— Ce spui despre asta? Se apropie din nou, până la distanţă de doar câţiva centimetri; ea îi auzi respiraţia. Sunt de partea ta.

— De care parte sunt eu?

Un fulger o făcu pe fată să se retragă un pas, sub bolta de frunze.

Ander se încruntă.

— Eşti atât de agitată!

— Nu sunt.

Printr-un semn, îi arătă coatele, care ieşeau din buzunarele în care îşi băgase mâinile strânse în pumni. Tremura.

— Dacă sunt agitată, apariţiile tale bruşte nu mă ajută.

— Cum pot să te conving că nu vreau să te rănesc, că încerc să te ajut?

— Nu am cerut niciodată ajutor.

— Dacă nu îţi dai seama că sunt unul dintre băieţii buni, nu vei crede niciodată…

— Ce să cred?

Îşi încrucişă strâns braţele, ca să-şi preseze umerii care tremurau. Ceaţa plutea în aerul din jurul lor, făcând totul puţin neclar.

Foarte uşor, Ander îşi puse mana pe antebraţul ei. Atingerea lui era caldă. Pielea, uscată. Gestul îi făcu părul de pe pielea udă să se ridice.

— Restul poveştii.

Cuvântul „poveste“ o făcu pe Eureka să se gândească la *Cartea iubirii.* O poveste antică despre Atlantida nu avea nicio legătură cu ce spunea Ander, dar încă auzea în minte traducerea lui madame Blavatsky: „Ultimul cuvânt ar putea schimba totul“.

— Are un final fericit? întrebă ea.

Ander zâmbi trist.

— Eşti bună la ştiinţe, nu-i aşa?

— Nu. Dacă s-ar fi uitat cineva la notele ei din ultima vreme, ar fi crezut că nu era bună la nimic. Dar, pe de altă parte, îşi aminti chipul Dianei – felul în care Eureka i se alătura oricând într-una dintre locaţiile săpăturilor arheologice, cum mama o lăuda prietenilor ei cu lucruri jenante cum ar fi mintea analitică pe care o avea sau cât de bine ştia să citească. Dacă Diana ar fi fost aici, i-ar fi spus cât de incontestabil de bună era ea la ştiinţe. Cred că mă descurc.

— Dacă ţi-aş da să faci un experiment? spuse Ander.

Eureka se gândi la cursurile pe care le pierduse astăzi, la problemele în care intrase. Nu era sigură că mai avea nevoie de încă o sarcină.

— Dacă ar fi ceva imposibil de dovedit? adăugă el.

— Ce-ar fi dacă mi-ai spune, pur şi simplu, despre ce este vorba?

— Dacă ai *putea* dovedi această ipoteză imposibilă, spuse el, atunci vei avea încredere în mine?

— Despre ce ipoteză e vorba?

— Piatra pe care ţi-a lăsat-o mama ta atunci când a murit…

Ridică brusc privirea, întâlnind-o pe a lui. Pe fundalul pădurii tinere, turcoazul ochilor lui era mărginit cu verde.

— Cum de ai ştiut despre asta?

— Încearcă să o uzi.

— Să o ud?

Ander dădu din cap.

— Ipoteza mea este că nu vei reuşi.

— Orice se poate uda, spuse ea, chiar în clipa în care se întrebă de ce pielea lui era uscată acum câteva clipe, când întinsese mâna spre ea.

— Nu şi piatra aceea, zise băiatul. Dacă se va dovedi că am dreptate, promiţi să ai încredere în mine?

— Nu văd de ce mi-ar lăsa mama o piatră hidrofobă.

— Uite, mai pun ceva la bălaie – dacă mă înşel în ceea ce priveşte piatra, dacă este doar o piatră veche şi obişnuită, voi dispărea şi nu vei mai auzi niciodată de mine.

El îşi înclină capul, urmărindu-i reacţia, fără

amuzamentul la care se aştepta ea.

— Promit.

Eureka nu era pregătită să nu-l mai vadă vreodată, chiar dacă piatra nu s-ar fi udat. Dar privirea lui o presa aşa cum sacii cu nisip presau malurile râului. Continuă să se uite fix la ea.

— Bine. O să încerc.

— Fă-o – Ander făcu o pauză – singură. Nimeni nu trebuie să ştie ce ai. Nici prietenii tăi. Nici familia ta. Mai ales Brooks.

— Ştii, tu şi Brooks ar trebui să vă întâlniţi, spuse Eureka. Se pare că vă potriviţi.

— Nu poţi să ai încredere în el. Sper să vezi asta acum.

Eureka dori să-l împingă pe Ander. Nu avea dreptul să-l pomenească pe Brooks ca şi când ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia. Dar ea se temea că, dacă l-ar fi împins, nu ar fi fost doar atât. Ar fi fost o îmbrăţişare, iar ea s-ar fi pierdut. Nu ar fi ştiut cum să se elibereze.

În noroi, se înalţă pe călcâie. Se gândea doar la fugă. Îşi dori să fi fost acasă, într-un loc sigur, deşi nu ştia cum sau unde să găsească aşa ceva. O ocoliseră luni de zile.

Ploaia se înteţi. Eureka privi înapoi, în direcţia din care venise, în adâncul imensităţii verzi, încercând să o vadă pe Magda la o depărtare de câţiva kilometri. În raza vizuală, rândurile de copaci dispărură ca formă şi culoare.

— Se pare că nu pot să am încredere în nimeni.

Începu să alerge înapoi prin ploaie, dorindu-şi, cu fiecare pas făcut mai departe de Ander, să se întoarcă şi să alerge înapoi spre el. Corpul îi contrazise instinctele până când voi să ţipe. Alergă mai repede.

— Curând, vei vedea cât de mult te înşeli! îi strigă Ander, stând nemişcat, acolo unde îl lăsase.

Crezuse că avea să o urmeze, dar nu fu aşa.

Se opri. Cuvintele lui o lăsaseră fără suflare. Încet, se întoarse. Dar, când privi prin ploaie şi ceaţă şi vânt şi frunze, Ander dispăruse.

23

PIATRA TUNETULUI

— Imediat ce îţi termini temele, spuse Rhoda din partea cealaltă a mesei în acea seară, îi vei cere scuze doctorului Landry printr-un e-mail, pe care mi-l vei trimite şi mie. Şi spune-i că vă veţi vedea săptămâna viitoare.

Eureka scuturǎ violent sosul Tabasco pe *étouffée.* Ordinele mamei vitrege nu meritau nici măcar o privire.

— Eu şi tatăl tău am discutat cu psihologul. Nu credem că vei lua în serios terapia până când nu îţi vei asuma responsabilitatea. De aceea, tu vei plăti şedinţele. Rhoda sorbi din vinul roze. Din buzunarul tău. Şaptezeci şi cinci de dolari pe săptămână.

Eureka îşi încordă maxilarul ca să nu deschidă gura. Aşadar, în cele din urmă, căzuseră de acord în privinţa unei pedepse pentru ieşirea de săptămâna trecută.

— Dar nu am o slujbă, spuse ca.

— Cei de la curăţătorie îţi vor da înapoi vechea slujbă, spuse Rhoda, presupunând că poţi să dovedeşti că ai devenit mai responsabilă de când ai fost concediată.

Eureka nu devenise mai responsabilă. Era depresivă, cu tendinţe suicidale. Se uită la tatăl ei, căutând ajutor.

— Am vorbit cu Ruthie, spuse el, coborându-şi privirea ca şi când ar fi vorbit cu mâncarea, şi nu cu fiica lui. Poţi să te descurci cu două ture pe săptămână, nu-i aşa? Ridică furculiţa. Acum mănâncă, se răceşte mâncarea.

Eureka nu putea să mănânce. Se gândea la multele fraze care se formau în mintea ei: „Voi doi chiar ştiţi cum să faceţi faţă unei tentative de sinucidere. Chiar puteţi să înrăutăţiţi şi mai mult situaţia? Secretara de la Evangeline a sunat ca să vadă de ce nu am venit astăzi la ore, dar am

şters deja mesajul vocal. V-am spus că nu mai fac parte din echipa de maraton şi că nu intenţionez să mă întorc la şcoală? Plec şi nu mă mai întorc.“

Dar urechile Rhodei erau surde în faţa sincerităţii incomode. Şi tatăl ei? Eureka abia îl mai recunoştea. Necontrazicându-şi soţia, părea să-şi fi creat o nouă identitate. Poate pentru că nu reuşise niciodată să facă asta câtă vreme fusese căsătorit cu Diana.

Nimic din ce ar fi putut spune fiica lui nu ar fi schimbat regulile crude din această casă, care i se aplicau doar ei. Deşi privea în jos, mintea-i era în flăcări. Avea lucruri mai bune de făcut decât să se lupte cu monştrii aflaţi de cealaltă parte a mesei.

Fanteziile planurilor se adunau la limitele minţii ei. Poate avea să îşi găsească o slujbă pe o şalupă de pescuit, are să navigheze în apropierea locului în care *Cartea iubirii* spunea că se aflase Atlantida. Madame Blavatsky părea să creadă că insula existase cu adevărat. Poate că bătrâna chiar i s-ar fi alăturat fetei. Ar fi făcut economii, ar fi cumpărat o barcă şi ar fi navigat pe oceanul sălbatic în care se afla tot ce iubise ea. Ar fi putut să descopere Coloanele lui Hercule şi să meargă mai departe. Poate că atunci s-ar fi simţit acasă – nu ca străina care stătea la această masă. Mişcă nişte boabe de mazăre cu furculiţa. Băgă cuţitul în *étouffée,* ca să vadă dacă rămânea înfipt.

— Dacă nu respecţi mâncarea pe care o punem pe masa asta, spuse Rhoda, cred că poți să pleci.

Tatăl adăugă, cu o voce mai blândă:

— Te-ai săturat?

Eureka se strădui din răsputeri să nu dea ochii peste cap. Se ridică, împinse scaunul şi încercă să-şi imagineze cat de diferit ar fi arătat scena acesta dacă la masă s-ar fi aflat doar ea şi tatăl ei, dacă încă l-ar fi respectat, dacă nu s-ar fi căsătorit cu Rhoda.

Imediat ce gândul se născu în mintea fetei, privirea i se opri asupra fraţilor ei şi îşi regretă dorinţa. Gemenii erau încruntaţi şi tăcuţi, ca şi când s-ar fi pregătit ca Eureka să înceapă să urle. Chipurile şi umerii lor mici şi curbaţi o

făcură să vrea să-i ia cu ea, oriunde ar fi fugit. Îi sărută pe creştetul capului înainte de a urca pe scări, spre camera ei.

Închise uşa şi căzu pe pat. Făcuse duş după ce alergase, iar părul ei udase gulerul pijamalei din flanel pe care o purta atunci când ploua. Stătea întinsă şi nemişcată şi încerca să îşi dea seama ce spunea ploaia care cădea pe acoperiş.

„Stai puţin, zicea ploaia. Stai puţin.“

Se întrebă ce făcea Ander şi în ce fel de cameră ar fi stat întins în pat, holbându-se la tavan. Ştia că se gândea la ea cel puţin ocazional; trebuia să ai ceva calităţi de clarvăzător ca să aştepţi pe cineva în pădure şi în toate celelalte locuri în care o aşteptase. Dar *ce* gândea despre ea?

Ce credea ea cu adevărat despre Ander? Se temea şi era în acelaşi timp atrasă de el; o provoca şi o surprindea. Gândul la băiat o scotea din starea de depresie, dar ameninţa să o afunde şi mai mult în aceasta. Avea o energie care o distrăgea de la suferinţa ei.

Se gândi la piatra tunetului şi la ipoteza lui Ander. Era stupidă. Încrederea nu era ceva care lua naştere în urma unui experiment. Se gândi la prietena ei Cat. Îşi câştigaseră încrederea în timp, întărind-o încet, ca pe un muşchi, până când căpătă o putere proprie. Dar, uneori, încrederea lovea intuiţia ca un fulger, repede şi profund, aşa cum se întâmplase între Eureka şi madame Blavatsky. Un lucru era sigur: încrederea era reciprocă şi asta era problema cu ea şi Ander. El deţinea toate cărţile. În această relaţie, părea că singurul rol al fetei era cel de a se îngrijora.

Dar… nu trebuia să aibă încredere în Ander ca să afle mai multe despre piatra tunetului.

Deschise sertarul biroului şi puse cutiuţa albastră în mijlocul palului. O jena să ia în considerare testarea ipotezei lui, chiar şi singură în camera ei cu uşa închisă şi cu obloanele trase.

La parter, farfuriile şi furculiţele zăngăneau în drum

spre chiuvetă. Era rândul ei să spele vasele, dar nu venise nimeni ca să o bată la cap în legătură cu asta. Era ca şi când nici n-ar fi fost acolo.

Paşii care răsunau pe scări o făcură să se întindă după ghiozdan. Trebuia să pară că învăţa, dacă ar fi intrat tatăl ei. Avea teme la matematică, un test la limba latină vineri şi foarte mult de recuperat pentru orele pe care le pierduse astăzi. Umplu patul cu manuale şi mape, acoperind cutia cu piatra tunetului. Îşi puse cartea de matematică pe genunchi, chiar înainte ca el să bală la uşă.

— Da?

Tatăl ei băgă capul pe uşă. Avea un prosop de bucătărie pe umăr, iar mâinile îi erau roşii de la apa fierbinte. Eureka se încruntă la o pagină aleasă la întâmplare din cartea de matematică şi speră ca abstractivitatea acesteia să o distragă de la vina de a-l fi lăsat pe el să-i îndeplinească sarcinile.

Cândva, stătea deasupra patului ei, ajutând-o la teme cu sfaturi inteligente şi surprinzătoare. Acum, nici măcar nu intra în cameră.

Făcu semn cu capul spre carte.

— Principiul incertitudinii? E unul greu. Cu cât ştii mai mult despre felul în care se schimbă o variabilă, cu atât mai puţin ştii despre cealaltă. Şi totul se schimbă, mereu.

Eureka privi spre tavan.

— Nu mai ştiu care e diferenţa dintre variabile şi constante.

— Încercăm să facem doar ce este mai bun pentru tine, Reka.

Ea nu răspunse. Nu avea ce răspuns să-i dea în legătură cu acest subiect, nu avea ce să-i spună.

Când închise uşa, ea citi paragraful introductiv despre principiul incertitudinii. Pe pagina cu titlul capitolului era desenat un triunghi mare, simbolul grecesc pentru schimbare, delta. Avea aceeaşi formă ca piatra tunetului înfăşurată în tifon.

Împinse la o parte cartea şi deschise cutia. Piatra tunetului, încă înfăşurată în ciudatul tifon alb, părea mică

şi nesemnificativă. O ridică, amintindu-şi cât de delicat o atinsese Brooks. Încercă să atingă acelaşi nivel de respect. Se gândi la avertismentul lui Ander de a testa singură piatra şi la faptul că Brooks nu trebuia să afle ce avea. Ce *anume* avea? Nici măcar nu văzuse cum arăta piatra. Se gândi la post-scriptumul Dianei: „Nu desface tifonul până când nu va fi nevoie. Vei şti când va sosi momentul“.

Haosul domnea în viaţa Eurekăi. Era pe cale să fie dată afară din casa în care ura să locuiască. Nu fusese la şcoală. Se îndepărtase de toţi prietenii ei şi urmărea păsările înainte de răsărit, pe malul râului, ca să se întâlnească cu o bătrână clarvăzătoare. Cum ştia că *acum* era momentul *acela* mistic despre care spunea Diana?

Întinzându-se după paharul de pe noptieră, lăsă piatra în tifon. O aşeză pe coperta manualului de latină. Cu mare grijă, turnă un firicel din apa rămasă de seara trecută direct pe piatră. Privi umezeala infiltrându-se în tifon. Era doar o piatră.

Lăsă piatra jos şi îşi întinse picioarele pe pat. Visătoarea din ea era dezamăgită.

Apoi, cu colţul ochiului, văzu o oarecare mişcare. Tifonul pietrei se ridicase într-un colţ, ca şi când apa l-ar fi eliberat. „Vei şti când.“ Auzi vocea Dianei ca şi când ar fi stat întinsă lângă Eureka, iar asta o făcu să se înfioare.

Desfăcu mai mult colţul tifonului. În urma acestui gest, piatra se învârti, lăsând să cadă materialul alb strat după strat. Degetele fetei pipăiră prin materialul desfăcut, în timp ce forma triunghiulară a pietrei se micşora şi devenea tot mai ascuţită în mâinile ei.

În cele din urmă, ultimul strat de material căzu. Ţinea în mâini o piatră cu două laturi egale, cam de mărimea medalionului cu piatră de lapislazuli, dar de câteva ori mai grea. Îi studie suprafaţa – netedă, cu unele colţuri şi imperfecţiuni, ca a oricărei alte pietre. Pe alocuri, se zăreau cristale de un albastru-gri. Ar fi fost o piatră bună de aruncat pentru Ander.

Telefonul ei bâzâi pe noptieră. Se întinse după el, inexplicabil de sigură că era acesta. Dar pe ecranul

telefonului apăru fotografia cochetă a lui Cat, îmbrăcată sumar. Eureka lăsă să intre mesageria vocală. Prietena ei îi trimisese mesaje şi o sunase la intervale de câteva ore, de la prima pauză din acea dimineaţă. Eureka nu ştia ce să-i spună. Se cunoşteau prea bine ca să o mintă sau să nu-i spună nimic din ce se întâmpla.

Când ecranul telefonul se stinse, iar dormitorul fu din nou slab luminat, fata deveni conştientă de lumina slabă şi albastră pe care o emana piatra. Nervuri minuscule albăstrui şi gri străluciră de-a lungul suprafeţei acesteia. Le fixă cu privirea până când începură să semene cu un limbaj abstract. Întoarse piatra şi privi forma cunoscută de pe spate. Nervurile se adunau în cercuri. Urechile îi ţiuiră. Pielea i se tăcu de găină. Imaginea de pe piatra tunetului arăta întocmai ca şi cicatricea de pe fruntea lui Brooks.

Un tunet slab se auzi în cer. Era doar o coincidenţă, dar una care o făcu să tresară. Piatra îi alunecă din mână şi căzu într-un pliu al cuverturii. Întinse din nou mâna spre pahar şi turnă conţinutul pe piatra neacoperită ca şi când ar fi stins un foc, ca şi când ar fi stins prietenia ei cu Brooks.

Apa ricoşa din piatră şi o împroşcă.

Ea scuipă şi îşi şterse fruntea. Îşi coborî privirea spre piatră. Cuvertura patului, notiţele şi manualele ei erau ude. Le şterse cu o pernă şi le dădu la o parte. Ridică piatra. Era uscată precum craniul unui animal de pe peretele unui bar.

„Imposibil“, mormăi ea.

Se dădu jos din pat ţinând piatra în mână şi întredeschise uşa. La televizorul de la parter se difuzau ştirile locale. Lampa de noapte a gemenilor proiecta raze slabe prin uşa întredeschisă a camerei pe care o împărţeau. Merse tiptil spre baie, închise uşa şi o încuie pe dinăuntru. Rămase cu spatele la perete şi se privi în oglindă ţinând piatra.

Pijamaua era stropită cu apă. Se privi în oglindă. Vârfurile părului din jurul feţei erau ude. Ţinu piatra sub robinet şi îl deschise la maxim.

În clipa în care apa lovea piatra, era respinsă instantaneu. Nu, nu era asta – Eureka se uită mai cu atenţie şi văzu că apa nici măcar nu o atingea. Ricoşa în aerul de deasupra şi din jurul ei.

Închise robinetul. Se aşeză pe marginea căzii din cupru, care era ticsită cu jucăriile fraţilor ei. Chiuveta, oglinda, covorul – toate erau complet ude. Piatra tunetului era complet uscată.

— Mamă, murmură ea, în ce m-ai băgat?

Ţinu piatra mai aproape de faţă şi o examină, întorcând-o pe toate părţile. O mică gaură fusese Făcută în partea de sus a celui mai mare unghi al triunghiului, suficient de mare încât un lănţişor să treacă prin aceasta. Piatra tunetului putea fi purtată ca un colier.

Atunci, de ce să o ţină înfăşurată în tifon? Poate că tifonul proteja materialul de etanşare care fusese adăugat ca să respingă apa. Eureka privi pe fereastra băii ploaia care cădea pe crengile întunecate. Îi veni o idee.

Şterse cu un prosop chiuveta şi podeaua, încercând să strângă cât mai multă apă. Băgă piatra tunetului în buzunarul pijamalei şi ieşi pe hol. La capătul scării, privi în jos şi îl văzu pe tatăl ei adormit pe canapea, al cărui trup era luminat de strălucirea televizorului. Un bol de floricele stătea în echilibru pe pieptul lui. Din bucătărie, auzi taste lovite frenetic, ceea ce însemna că nu putea fi decât Rhoda care îşi chinuia laptopul.

Eureka se furişă la parter şi deschise uşa din spate. Singurul care o văzu fu Squat, câinele familiei, care ieşi alergând, deoarece adora să se murdărească atunci când ploua. Fata îl scărpină în cap şi îl lăsă să sară ca să-i lingă faţa, un obicei de care Rhoda încercase să-l dezveţe de ani de zile. Câinele o urmă coborând treptele verandei şi îndreptându-se către poarta dinspre râu.

Un alt tunet o obligă pe fată să-şi amintească de faptul că plouase toată seara, că tocmai o auzise pe Cokie Faucheux spunând ceva la televizor despre o furtună. Ridică zăvorul porţii şi ieşi spre docul unde vecinii lansau în apă piroga de pescuit. Se aşeză pe margine, îşi suflecă

pantalonii de pijama şi îşi băgă picioarele în râu. Era atât de rece încât corpul îi înţepeni. Dar nu îşi scoase din apă picioarele îngheţate, chiar dacă pielea începea să o usture.

Cu mâna stângă, luă piatra din buzunar şi privi picăturile fine ricoşând de pe suprafaţa acesteia. Stropii îi atraseră atenţia dezorientată şi lui Squat, care mirosi piatra şi îşi udă nasul.

Prinse piatra în pumn şi o băgă în râu, aplecându-se şi îndreptându-şi braţul în apă, inhalând brusc din cauza frigului. Apa tremură; apoi nivelul crescu, iar Eureka văzu o bulă mare de aer formându-se în jurul pietrei şi al braţului ei. Bula se termina chiar sub suprafaţa apei, acolo unde îşi ţinea cotul.

Cu mâna dreaptă, Eureka exploră bula de sub apă, aşteptându-se să spargă. Nu se sparse. Era maleabilă şi robustă, ca un balon ce nu putea fi spart. Când îşi scoase mâna dreaptă din apă, simţi o diferenţă. Mâna stângă, care încă era sub apă, învăluită de bula de aer, nu era deloc udă. În sfârşit, scoase piatra din apă şi văzu că şi aceasta rămăsese complet uscată.

— Bine, Ander, spuse ea. Ai câştigat.

24

DISPARIŢIA

Cioc. Cioc. Cioc.

Când Polaris sosi la fereastra ei înainte de răsăritul soarelui, marți dimineaţa, Eureka se ridică din pat la a treia lovitură în geam. Dădu la o parte perdelele şi deschise fereastra ca să întâmpine pasărea verde.

Pasărea însemna madame Blavatsky, iar aceasta însemna răspunsuri. Să aibă traducerea *Cărţii iubirii* devenise cea mai captivantă misiune a fetei de la moartea Dianei. Cumva, în timp ce povestea devenea mai grozavă şi mai fantastică, legătura Eurekăi cu mama ei se întărea. Simţea o curiozitate copilărească de a cunoaşte detaliile profeţiei vrăjitoarelor bârfitoare, ca şi când ar fi fost relevantă pentru propria ei viaţă. Abia aştepta să se întâlnească cu bătrâna, lângă salcie.

Dormise cu piatra tunetului agăţată pe acelaşi lanţ cu medalionul din lapislazuli. Nu suporta să o înfăşoare şi să o pună din nou la loc. Era grea şi caldă în jurul gâtului, deoarece se aflase pe pieptul ei toată noaptea. Hotărî să-i ceară părerea lui madame Blavatsky în legătură cu ea. Însemna să o primească pe bătrână şi mai mult în viaţa ei privată, dar fata avea încredere în instinctele ei. Poate că Blavatsky ştia ceva care ar fi putut să o ajute pe Eureka să înţeleagă mai bine piatra – poate că ar fi putut chiar să-i explice de ce era obiectul interesului lui Ander.

Întinse o mână spre Polaris, dar pasărea zbură pe lângă ea. Intră în cameră, zbură agitată în cerc, aproape de tavan, apoi ieşi rapid pe fereastră în cerul întunecat. Bătu din aripi, trimiţând un curent de aer cu miros de pin spre Eureka, dezvăluindu-şi penele multicolore de sub aripi.

Ciocul i se deschise spre cer într-un ţipăt strident.

— Acum eşti cocoş? spuse ea.

Polaris ţipă din nou. Sunetul era jalnic, complet diferit de notele melancolice pe care îl auzise cântându-le înainte.

— Vin.

Eureka se uită la pijamalele şi la picioarele ei goale. Afară era frig, aerul era umed, iar soarele mai avea până să răsară. Apucă primul lucru pe care îl găsi în dulap: treningul verde decolorat de la Evangeline, pe care îl purta la cursele de maraton din deplasare. Treningul din nailon era cald şi putea să alerge îmbrăcată aşa, iar ea nu avea niciun motiv să fie sentimentală în privinţa echipei pe care trebuise s-o implore ca să o părăsească. Se spălă pe dinţi şi îşi strânse părul. Îl găsi pe Polaris pe o tufă de rozmarin de la marginea verandei din faţă.

Dimineaţa era umedă, plină de cântecul greierilor şi de foşnetul clar al rozmarinului legănat de vânt. De această dată, pasărea nu o mai aşteptă ca să-şi lege şireturile pantofilor. Zbură în aceeaşi direcţie în care o urmase alaltăieri, dar mai repede. Eureka începu să alerge. Ochii ei erau şi obosiţi, şi atenţi. Gambele o usturau din cauza cursei din ziua precedentă.

Ţipătul păsării era persistent şi strident pe strada adormită, la ora cinci dimineaţa. Eureka îşi dori să fi ştiut cum s-o facă să tacă. Astăzi, dispoziţia lui Polaris era alta, dar ca nu vorbea pe limba lui. Tot ce putea să facă era să ţină pasul cu el.

Alerga când trecu pe lângă băiatul cu ziare din camioneta roşie, din capătul străzii Shady Circle. Îi făcu din mână ca şi când ar fi fost prietenoasă, apoi o luă la dreapta ca să meargă pe scurtătură, prin curtea familiei Guillot. Ajunse la râul cu strălucirea-i verde de dimineaţă. Îl pierduse din ochi pe Polaris, dar cunoştea drumul spre salcie.

Ar fi putut să alerge cu ochii închişi şi aproape că se simţea făcând asta. Trecuseră zile de când Eureka nu mai dormise bine. Era aproape vlăguită. Privi reflexia lunii strălucind pe suprafaţa apei şi şi-o imagină dând naştere

unor luni mai mici. Micile semiluni înotau în amonte, sărind ca peştii zburători, încercând să o întreacă pe fată. Dorindu-şi să câştige, mări viteza, până când se împiedică de rădăcinile unei ferigi şi se rostogoli în noroi. Aterizã pe încheietura mâinii afectate. Se crispă de durere când se ridică în picioare şi îşi reluă ritmul.

Pasărea ţipă.

Polaris se năpusti peste umărul ei, pe ultimii douăzeci de metri spre salcie. Pasărea rămase în urmă, scoţând încă ţipetele gâtuite care îi cauzau dureri de urechi Eurekăi. Doar când ajunse la copac îşi dădu seama de motivul acestui zgomot. Se rezemă de trunchiul neted şi alb şi îşi puse mâinile pe genunchi ca să respire. Madame Blavatsky nu era acolo.

Acum, Polaris nu mai ciripea mânios. Zbura în cercuri largi deasupra copacului. Eureka îşi ridică privirea spre pasăre, dezorientată şi extenuată – iar apoi înţelese.

— Nu voiai să vin aici.

Pasărea ţipă.

— Ei bine. De unde ar trebui să aflu unde este?

Polaris ţipă din nou.

Zbură în direcţia din care tocmai venise Eureka, întorcându-se odată, în mod clar, dacă nu absurd, ca să privească. Cu greutate în piept, fără energie, fata îl urmă.

Cerul încă era întunecat când o parcă pe Magda în parcarea plină de gropi din faţa magazinului lui madame Blavatsky. Vântul împrăştia puţinele frunze de stejar de pe pavajul accidentat. Un stâlp de iluminat lumina intersecţia, dar lăsa mallul într-o întunecime ciudată.

Eureka mâzgălise un bilet în care spunea că mergea mai devreme la şcoală pentru laboratorul de ştiinţă şi îl lăsase pe masa din bucătărie. Ştia că probabil arătase ridicol deschizându-i portiera păsării, dar aşa erau majoritatea acţiunilor Eurekăi din ultima vreme. Polaris fu un copilot minunat de îndată ce fata îşi dădu seama că acele două sărituri într-o parte sau în cealaltă a bordului îi indicau direcţia în care trebuia să vireze. Cu sistemul de încălzire

pornit, cu geamurile coborâte şi cu trapa deschisă, acceleră spre magazinul traducătoarei, aflat în cealaltă parte a oraşului Lafayette.

În parcare mai era o singură maşină. Părea că fusese parcată în faţa salonului de bronzat de alături, de câteva decenii, ceea ce o făcu pe Eureka să se întrebe cum o ocolea bătrâna Blavatsky.

Polaris zbură pe fereastra deschisă şi pe scările exterioare înainte ca Eureka să oprească motorul. Când îl ajunse din urmă, mâna ei zăbovi neliniştită deasupra ciocanului vechi, cu cap de leu.

— Mi-a spus să nu o deranjez acasă, îi zise Eureka lui Polaris. Erai acolo, îţi aminteşti?

Ţipătul ascuţit al păsării o făcu să tresară. Nu i se păru în regulă să bată la uşă atât de devreme aşa că, în schimb, Eureka împinse uşor uşa cu şoldul, care se deschise spre holul cu tavan fals al lui madame Blavatsky. Fata şi pasărea intrară. Holul era liniştit şi umed şi mirosea a lapte stricat. Cele două scaune pliante erau încă acolo, aşa cum erau şi lampa roşie, şi raftul gol de reviste. Dar ceva părea diferit. Uşa de la studio era întredeschisă.

Eureka se uită la Polaris. Tăcut, acesta îşi ţinu aripile pe lângă corp când zbură pe uşă. După o clipă, fata îl urmă.

Fiecare centimetru al biroului lui madame Blavatsky fusese scotocit; tot ce se putea sparge fusese spart. Toate cele patru colivii erau distruse cu cleşti pentru sârmă. O colivie atârna de tavan, deformată; celelalte fuseseră aruncate pe podea. Câteva păsări ciripeau agitate pe pervazul unei ferestre deschise. Celelalte probabil că zburaseră – sau, mai rău. Pene verzi zăceau împrăştiate peste tot.

Portretele încruntate zăceau sfărâmate pe covorul persan murdărit cu noroi. Pernele de pe canapea fuseseră tăiate, umplutura ieşind ca puroiul dintr-o rană. Umidificatorul de lângă peretele din spate bolborosea, iar Eureka, care avusese grijă de alergiile gemenilor, ştia că însemna că aproape rămăsese fără apă. Un raft de cărţi era făcut ţăndări pe podea. Una din ţestoase explora

munţii neregulaţi din hârtie.

Eureka merse prin cameră, păşind cu atenție peste cărţi şi rame de fotografii sfărâmate. Observă o mică farfurie pentru unt, plină cu inele cu pietre. Scena nu părea a fi un jaf obişnuit.

Unde era femeia? Şi unde era cartea ei?

Începu să caute printre nişte ziare mototolite de pe birou, dar nu voia să intre în lucrurile personale ale femeii, chiar dacă o făcuse deja cineva. În spatele biroului, observă scrumiera în care traducătoarea îşi stingea ţigările. Patru mucuri de ţigări sărutate de rujul inconfundabil al lui madame Blavatsky. Două erau albe ca hârtia.

Eureka atinse pandantivele din jurul gâtului, abia dându-şi seama că-şi făcea un obicei din a le cere ajutorul, închise ochii şi se aşeză pe scaunul de la birou. Pereţii negri şi tavanul păreau că se strângeau în jurul ei.

Ţigările galbene o făcură să se gândească la fețe palide, destul de calme încât să fumeze înainte… sau după, sau în timpul distrugerii biroului clarvăzătoarei. Ce căutaseră intruşii?

Unde era cartea ei?

Ştia că fusese părtinitoare, dar nu putea să îşi imagineze alţi vinovaţi în afara oamenilor fantomatici de pe drumul întunecat. Ideea că degetele lor palide au ţinut cartea Dianei o făcu pe Eureka să se ridice în picioare.

În spatele biroului, aproape de fereastra deschisă, descoperi un mic alcov pe care nu îl văzuse la prima ei vizită. De tocul uşii atârna o perdea din mărgele purpurii, care zornăiau când treceai prin aceasta. În alcov se găseau o bucătărioară cu o chiuvetă micuţă, o jardinieră prea mare cu mărar, un taburet din lemn cu trei picioare şi, în spatele minifrigiderului, un surprinzător rând de scări.

Apartamentul lui madame Blavatsky era la etajul de deasupra biroului. Eureka urcă trei trepte odată. Polaris ciripi aprobator, ca şi când aceasta ar fi fost direcţia în care îşi dorise ca ea să fi mers în tot acest timp.

Treptele erau întunecate, aşadar, ea îşi folosi telefonul

ca să lumineze calea. Fiecare încuietoare era unică şi veche, şi părea cu totul inexpugnabilă. Gândindu-se că oricine ar fi scotocit studioul de la parter nu ar fi putut intra în apartamentul femeii, Eureka era uşurată.

Polaris ciripi nervos, ca şi când s-ar fi aşteptat ca ea să aibă o cheie. Coborî şi ciuguli covorul zdrenţuit din pragul uşii ca o găină disperată după mâncare. Eureka îndreptă lumina telefonului în jos, ca să vadă ce făcea.

Îşi dori să nu o fi făcut.

O baltă de sânge se prelinsese prin spaţiul dintre uşă şi palier. Umezise majoritatea treptelor de sus, iar acum se răspândea în jos. În tăcerea întunecată a scărilor, Eureka auzi o picătură căzând de pe treapta de sus, pe cea pe care stătea. Se retrase speriată câţiva centimetri.

O cuprinse ameţeala. Se aplecă în faţă, intenţionând să îşi rezeme o mână pe uşă pentru o clipă, ca să-şi păstreze echilibrul – dar căzu pe spate când uşa cedă la cea mai mică apăsare a atingerii ei. Se rostogoli în apartament, ca un copac tăiat. Bufnitura greoaie a uşii fu însoţită de o plesnitură umedă pe covor; Eureka îşi dădu seama că avea legătură cu balta de sânge din spatele uşii. Impactul împroșcă sângele până pe pereţii pătaţi de fum.

Oricine fusese acolo scosese uşa din balamale şi, înainte să plece, o rezemase astfel încât să pară încuiată din afară.

Trebuia să plece. Trebuia să se întoarcă exact acum, să fugă pe scări şi să iasă de aici înainte de a vedea ceva ce nu voia să vadă. Gura i se umplu cu un gust greţos. Trebuia să sune la poliţie. Trebuia să iasă şi să nu se mai întoarcă.

Dar nu putea. Ceva i se întâmplase unei persoane la care ținea. Cu toate că instinctele îi strigau: „Fugi!“, Eureka nu putea să îi întoarcă spatele femeii.

Păşi peste palierul însângerat, pe uşa căzută şi îl urmă pe Polaris în apartament. Mirosea a sânge, a transpiraţie şi ţigări. Zeci de lumânări aproape stinse pâlpâiau pe şemineu. Erau singura lumină din încăpere. În afara singurei ferestre mici, un aparat electric pentru insecte bâzâia cu un ritm constant. În mijlocul camerei, întinsă pe

covorul albastru, în primul loc pe care îl bănuise Eureka şi ultimul spre care şi permise să privească, se afla madame Blavatsky, la fel de moartă ca şi Diana.

Eureka îşi duse mâna la gât ca să-şi înăbuşe un suspin. Peste umărul ei, scara spre ieşire părea interminabilă, ca şi când nu avea să reuşească să coboare fără să leşine. Din instinct, pipăi buzunarul după telefon. Formă numărul poliției, dar nu reuşi să apese butonul de apel. Nu avea voce, nicio cale prin care să comunice unui străin de la celălalt capăt al firului că femeia care îi devenise aproape ca o mamă era moartă.

Telefonul căzu din nou în buzunar. Se apropie de femeie, dar fu atentă să rămână dincolo de balta de sânge.

Smocuri de păr castaniu erau pe podea, înconjurând capul bătrânei ca o coroană. Acolo unde părul fusese smuls de pe scalp, se vedeau porţiuni de piele roz. Avea ochii deschişi. Unul privea în gol, spre tavan. Celălalt fusese complet scos din orbită. Se legăna lângă tâmpla ei, atârnând de o arteră roz. Obrajii îi erau sfârtecaţi ca şi când nişte unghii ascuţite i-ar fi sfâşiat. Mâinile şi picioarele îi erau întinse pe lângă corp, făcând-o să arate ca un fel de înger de zăpadă mutilat. Într-o mână ţinea un rozariu. Mantia ei peticită era îmbibată cu sânge. Fusese bătută, sfâşiată şi înjunghiată în mod repetat în piept cu un obiect care lăsase urme mai mari decât cele ale unui cuţit. Fusese lăsată să sângereze pe podea.

Eureka se rezemă de perete, clătinându-se. Se întrebă care fuseseră ultimele gânduri ale lui madame Blavatsky. Încercă să-şi imagineze rugăciunile pe care le-ar fi spus femeia în drum spre lumea cealaltă, dar, din cauza şocului, nu se putea gândi la nimic. Se lăsă pe genunchi. Diana spunea întotdeauna că, în lume, toate lucrurile aveau o legătură. De ce nu se oprise Eureka să se gândească la ce legătură avea *Cartea iubirii* cu piatra tunetului, despre care Ander ştia atât de multe – sau la oamenii de care o protejase pe drum? Dacă ei erau cei care îi făcuseră asta femeii, era sigură că veniseră în căutarea *Cărţii iubirii*, pentru care omorâseră pe cineva.

Şi, dacă era adevărat, madame Blavatsky murise din vina ei. Se gândi la separeul pentru spovedanie, unde mergea duminica după-amiaza împreună cu tatăl ei. Nu ştia câte rugăciuni „Bucură-te Marie“ sau „Tatăl Nostru“ ar fi trebuit să spună ca acel păcat să-i fie iertat.

Nu ar fi trebuit să insiste să continue să traducă. Madame Blavatsky o avertizase în privinţa riscurilor. Eureka ar fi trebuit să facă legătura între ezitarea bătrânei şi pericolul în care se afla ea, despre care îi spusese Ander. Dar ea nu o făcuse. Poate că nu dorise să o facă. Poate că îşi dorea ceva drăguţ şi magic în viaţa ei. Acum, acel ceva drăguţ şi magic era mort.

Crezu că avea să se sufoce, dar nu o făcu. Crezu că ar putea să ţipe, dar nu ţipă. În schimb, îngenunche mai aproape de pieptul bătrânei şi rezistă impulsului de a o atinge. Luni de zile tânjise după ocazia imposibilă de a o ţine în braţe pe Diana, după moartea ei. Acum, îşi dorea să o atingă pe madame Blavatsky, dar rănile deschise o împiedicau. Nu pentru că Eureka era dezgustată, ci pentru că ştia că nu trebuie să se implice în această crimă. Se retrase ştiind că, indiferent de cât de mult îi păsa, nu mai putea face nimic pentru ea.

Şi-i imagină pe ceilalţi asistând la această scenă: paloarea gri pe care ar fi căpătat-o pielea Rhodei, ca atunci când îi era greaţă, făcându-i rujul portocaliu să pară ridicol; rugăciunile care ar fi izvorât din gura uneia dintre cele mai pioase colege ale Eurekăi, Belle Pogue; înjurăturile neîncrezătoare pe care le-ar fi rostit Cat. Îşi imagină că se putea vedea din afara corpului. Părea la fel de lipsită de viaţă şi de imobilă ca un bolovan care fusese pus în apartament cu mii de ani în urmă. Părea neclintită şi inaccesibilă.

Moartea Dianei pusese capăt misterelor morţii pentru Eureka. Ştia că moartea o aştepta, aşa cum o făcuse şi în cazul lui madame Blavatsky, aşa cum o făcuse pentru toţi pe care-i iubea sau nu. Ştia că oamenii se năşteau ca să moară. Îşi aminti ultimul vers din poezia lui Dylan Thomas, pe care o citise cândva pe un forum de pe internet. Era

singurul lucru care avea sens pentru ea în timpul petrecut în spital: *După prima moarte, nu mai există alta.*

Diana fusese prima moarte din viaţa fetei. Însemna că moartea lui madame Blavatsky *nu mai exista.* Nici măcar moartea fetei nu avea să mai *existe.*

Durerea ei era puternică; părea diferită de cea cu care erau obişnuiţi oamenii.

Îi era teamă, dar nu de corpul care zăcea neînsufleţit din faţa ei – văzuse lucruri mai rele în prea multe coşmaruri. Îi era teamă de ce însemna moartea femeii pentru ceilalţi oameni apropiaţi ei, care erau din ce în ce mai puţini. Nu se putu abţine să nu se simtă prădată, ştiind că nu avea să înţeleagă niciodată restul *Cărţii iubirii.*

Îi luaseră criminalii cartea? Gândul că altcineva se afla în posesia acesteia, că avea mai multe informaţii decât ea, o înfuria. Se ridică şi se îndreptă spre tejgheaua la care femeia lua micul dejun, apoi spre noptieră căutând cartea, fiind cât se poate de atentă să nu altereze ceea ce ştia că urma să fie scena crimei.

Nu găsi nimic, doar suferinţă. Era atât de nefericită încât abia vedea. Polaris ţipă şi ciuguli marginile mantiei lui madame Blavatsky.

„Ultimul cuvânt ar putea să schimbe totul“, se gândi Eureka. Dar *acesta* nu putea fi ultimul cuvânt al lui madame Blavatsky. Merita mai mult decât atât.

Eureka se aşează din nou pe podea. Degetele ei îşi găsiră intuitiv calea spre piept, făcând semnul crucii. Îşi împreună mâinile şi plecă apoi capul într-o rugăciune tăcută adresată Sfântului Francisc, cerând pace din partea bătrânei. Îşi ţinu capul plecat şi ochii închişi până când simţi că rugăciunea ei părăsi camera, în drum spre atmosferă. Spera că ajunse la destinaţie.

Ce avea să se întâmple cu ea? Eureka nu avea cum să ştie cine urma să o găsească pe femeie, dacă avea prieteni sau familie în apropiere. Cât timp se gândi la cele mai simple modalităţi de a o ajuta pe aceasta, îşi imagină conversaţiile îngrozitoare cu şeriful. Pieptul i se strânse. Dacă fata s-ar fi implicat într-o anchetă penală, nu ar fi

adus-o la viaţă pe bătrână. Totuşi, trebuia să găsească o cale prin care să anunţe poliţia.

Privi prin cameră, descurajată, iar apoi îi veni o idee.

Pe palier, trecuse pe lângă alarma de incendiu comercială, instalată probabil înainte ca imobilul să devină rezidenţial. Eureka se ridică şi păşi în jurul bălţii de sânge, alunecând puţin când trecu pe lângă uşă. Îşi recăpătă echilibrul şi îşi trase mâneca treningului peste mână, ca să evite să lase amprente. Întinse mâna spre trapa roşie şi trase maneta metalică în jos.

Alarma se declanşa instantaneu, asurzitor, aproape comic de tare. Eureka îşi băgă capul între umeri şi se îndreptă spre ieşire. Înainte de a pleca, aruncă încă o privire spre femeie. Voia să îi spună că îi părea rău.

Polaris era cocoţat pe umărul sfâşiat al femeii, ciugulind încet din locul în care inima bătuse cândva. În lumina lumânărilor, părea fosforescent. Când o observă pe Eureka privindu-l, îşi înălţă capul. Ochii negri sclipiră demonic. Sâsâi în direcţia ei. Apoi ţipă o dată, atât de ascuţit încât străpunse sunetul alarmei de incendiu.

Eureka sări, apoi se răsuci. Alergă pe restul treptelor, până jos. Nu se opri până când nu trecu prin studioul lui madame Blavatsky, prin holul luminat în roşu şi până când nu ajunse gâfâind în parcare, unde un soare auriu tocmai începea să ardă pe cer.

25

PIERDUT ÎN LARG

Sâmbătă dimineaţa, gemenii intrară alergând în camera Eurekăi.

— Trezeşte-te! sări Claire pe pat. Ne petrecem ziua cu tine!

— Este minunat. Eureka se frecă la ochi şi se uită la ceasul de pe telefon. Browserul era încă deschis la pagina de Google, unde căutase cuvintele „Yuki Blavatsky“ şi pe care o reîncărca încontinuu, sperând să citească o ştire despre crimă.

Nu apăruse nimic. Nu văzuse decât anunţurile din paginile aurii ale afacerii lui Blavatsky, despre care doar părea că nu mai exista. Marţi, după o zi insuportabil de lungă, condusese pe lângă mall, dar la curba din parcarea goală, îşi pierduse curajul şi accelerase până ce palmierul cu neon stins nu se mai zări în oglinda ei retrovizoare.

Bântuită de lipsa evidentă a prezenţei poliţiei, de gândul că madame Blavatsky se descompunea singură în studio, Eureka condusese spre universitate. În mod clar, faptul că declanşase alarma de incendiu nu fusese suficient, aşa că se aşeză la unul dintre calculatoarele libere de la uniunea studenţilor şi completă un formular de sesizare online, fără să-şi spună numele. Era mai sigur să o facă acolo, în mijlocul aglomeratei uniuni a studenţilor, decât să aibă pagina de internet a poliţiei în istoricul browserului laptopului de acasă.

Completă formularul simplu, dând numele şi adresa femeii decedate. Lăsă gol câmpul în care trebuia să ofere informaţii despre suspecţi, deşi Eureka, în mod inexplicabil, era sigură că ar fi putut să-i identifice pe

asasinii lui madame Blavatsky.

Când trecuse din nou miercuri pe lângă salonul lui Blavatsky, banda galbenă a poliţiei bloca uşa de la intrare, iar parcarea era ticsită cu maşini de poliţie. Şocul şi durerea pe care refuzase să le simtă în prezenţa corpului femeii trecuseră peste Eureka precum un val distructiv de vinovăţie paralizantă. De atunci, se scurseseră trei zile, iar ea nu auzise nimic nici la radio sau la ştirile de la televizor, şi nici pe internet sau în ziare. Liniştea o înnebunea.

Îşi reprimase impulsul de a avea încredere în Ander. Deoarece nu putea împărtăşi nimănui ce se întâmplase şi, chiar dacă ar fi putut, nu ar fi ştiut cum să-l găsească. Eureka era pe cont propriu.

— De ce porţi aripi gonflabile?

Strânse muşchii portocalii gonflabili ai lui William când el se mişcă pe sub aşternuturile ei.

— Mama ne-a spus că ne vei duce la piscină!

Aşteaptă. Astăzi era ziua în care Eureka fusese de acord să meargă la plimbare cu barca, împreună cu Brooks.

„Este destinul tău“, îi spusese madame Blavatsky, stârnindu-i curiozitatea fetei. Nu murea de nerăbdare să îşi petreacă timpul cu acesta, dar măcar era pregătită să-l înfrunte. Voia să facă şi cel mai mic gest în onoarea amintirii bătrânei.

— Vom merge la piscină în altă zi. Eureka îl dădu într-o parte pe William, ca să se poală da jos din pat. Am uitat că trebuie să…

— Nu-mi spune că ai uitat că trebuia să-i supraveghezi pe gemeni? Rhoda apăru în pragul uşii, într-o rochie roşie creponată. O agrafă îi ţinea cocul foarte bine strâns. Tatăl tău este la serviciu, iar eu ţin discursul inaugural la dejunul oficial al decanului.

— Mi-am făcut planuri cu Brooks.

— Fă-ţi altele. Rhoda îşi înclină capul şi se încruntă. Ne descurcam atât de bine!

Se referea la faptul că Eureka fusese la şcoală şi că rezistase orelor din iad ale şedinţelor de marţi după-amiaza cu doctorul Landry. Fata căutase ultimele trei

bancnote de douăzeci de dolari pe care le avea, apoi aruncase pe masa de cafea a lui Landry un săculeţ uzat cu mărunţiş în valoare de aproximativ cincisprezece dolari, de care mai avea nevoie ca să plătească şedinţa. Nu ştia cum avea să îşi permită să sufere din nou săptămâna viitoare, dar, luând în considerare lentoarea cu care se scurseseră ultimele zile, ziua de marţi părea oricum o eternitate.

— Bine. Îi voi supraveghea pe gemeni.

Nu trebuia să-i spună Rhodei ce urmau să facă în acest timp. Îi trimise un mesaj lui Brooks, primul act de comunicare pe care îl iniţiase de la jocul *Niciodată*: *Este în regulă dacă îi aduc pe gemeni?*

Bineînţeles! Răspunsul lui sosi imediat. *Şi eu voiam să îţi sugerez asta.*

— Eureka, spuse Rhoda. Şeriful a sunat în dimineaţa asta. Cunoşti o femeie pe nume Blavatsky?

— Poftim? Vocea Eurekăi se stinse: De ce?

Îşi imaginã amprentele ei pe hârtiile de pe biroul lui madame Blavatsky. Pantofii ei cufundându-se, fără să ştie, în sângele femeii, dându-i de gol vizita.

— În mod evident, ea a… dispărut. Rhoda nu se pricepea să mintă. Probabil că poliţiştii îi spuseseră că aceasta era moartă. Mama ei vitregă nu credea că Eureka ar fi suportat să audă vestea unei alte morţi. Nu ştia nici unu la sută din cât putea Eureka să suporte. Din nu ştiu ce motiv, poliţia crede că voi vă cunoşteaţi.

Vocea Rhodei nu suna acuzator, ceea ce însemna că poliţiştii nu o considerau pe Eureka un suspect – nu încă.

— Cat şi cu mine am fost o dată la studioul ei. Fata încercă să nu spună o minciună. Este o ghicitoare.

— Prostia asta este o risipă de bani, ştii doar. Şeriful va suna mai târziu. I-am spus că îi vei răspunde la nişte întrebări. Rhoda se aplecă peste pat şi îi sărută pe gemeni. Aproape am întârziat. Eureka, să nu-ţi asumi niciun risc astăzi.

Fata dădu din cap în timp ce telefonul îi bâzâi în palmă, cu un mesaj de la Cat. *Şeriful a sunat acasă la mine să întrebe despre Blavatsky. CE S-A ÎNTÂMPLAT?*

Nu ştiu, răspunse Eureka, simţindu-se ameţită. *Au sunat şi aici.*

Şi cum rămâne cu cartea ta? îi trimise prietena ei un alt mesaj, dar fata nu avea un răspuns, ci doar o greutate în piept.

Lumina soarelui strălucea pe suprafaţa apei când fata şi gemenii păşiră pe scândurile lungi din cedru de la marginea cheiului lui Brooks, din Cypremort Point. Silueta lui subţire se aplecă în faţă, verificând frânghiile care urmau să ridice velele de îndată ce barca s-ar fi aflat pe apă.

Ariel era numele de botez al bărcii familiei. Era o barcă frumoasă şi veche, lungă de doisprezece metri, cu o carenă adâncă şi o pupă pătrată. Fusese a familiei de zeci de ani. Astăzi, catargul gol stătea ridicat şi rigid, despicând cupola cerului ca un cuţit. Un pelican se aşezase pe funia care lega barca de chei.

Brooks era în picioarele goale, în pantaloni scurţi şi purta un hanorac verde. Pe cap, avea vechea şapcă de baseball a tatălui său. Pentru o clipă, Eureka uită că jelea moartea lui madame Blavatsky. Uită chiar şi că era supărată pe băiat. Cât timp ea şi gemenii se apropiară de barcă, se bucură de mişcările lui simple – de cât de familiarizat era cu fiecare centimetru al bărcii, de puterea pe care o afişa strângând pânzele. Apoi, îi auzi vocea.

Striga în timp ce se îndrepta dinspre cabină spre puntea principală. Se aplecă pe scări, cu capul în dreptul galerei de dedesubt.

— Nu mă cunoşti şi nu mă vei cunoaşte niciodată, aşa că nu mai încerca.

Eureka se opri brusc pe chei. Gemenii erau obişnuiţi să o audă pe fată ţipând acasă, dar nu-l văzuseră pe Brooks aşa niciodată.

El privi în sus şi o văzu. Postura lui se relaxă. Chipul i se lumină.

— Eureka. Rânji. Arăţi minunat.

Ea miji ochii spre galeră, întrebându-se la cine ţipase Brooks.

— Este totul în regulă?

— Mai bine ca niciodată. O dimineaţă frumoasă, Harrington-Boudreaux! Brooks îi salută pe gemeni ridicându-şi şapca. Sunteţi pregătiţi să fiţi secunzii mei?

Cei doi fraţi săriră în braţele lui, uitând cât de înfricoşător fusese în urmă cu câteva momente. Eureka auzi pe cineva urcând din galeră, spre punte. Părul argintiu al mamei lui Brooks se ivi. Eureka era uimită de felul în care îi vorbise acesta lui Aileen. De pe pasarelă, îi întinse o mână ca să o ajute să urce scările abrupte, care se legănau uşor.

Aileen îi zâmbi obosită şi îşi întinse braţele ca să o îmbrăţişeze. Ochii îi erau umezi.

— Am pus mâncarea pentru masa de prânz în bucătărie. Îşi îndreptă gulerul rochiei în dungi. Sunt destule negrese, proaspăt coapte aseară.

Eureka şi-o imagină pe femeia purtând un şorţ prăfuit cu făină la ora trei dimineaţa, cocându-şi anxietatea în aburii cu miros dulce, care purtau secretul schimbării lui Brooks. El nu o extenua doar pe prietena lui. Mama lui părea o versiune ştearsă a ei.

Aileen îşi scoase pantofii cu toc şi îi ţinu în mână. Îşi întoarse ochii de un căprui-închis spre Eureka; aveau aceeaşi culoare ca ai fiului ei. Îi vorbi încet:

— Ai observat ceva ciudat la el în ultima vreme?

Măcar de-ar fi putut să i se destăinuie femeii şi să audă prin ce trecuse şi ea! Dar Brooks veni şi se opri între ele, cuprinzându-le, cu câte un braţ, de talie.

— Doamnele mele favorite, spuse el. Iar apoi, înainte ca Eureka să-i observe reacţia lui Aileen, Brooks le dădu drumul şi se îndreptă spre cârmă. Eşti pregătită să faci asta, Sepie?

„Nu te-am iertat“, voia ea să spună, deşi citise toate cele şaisprezece mesaje jalnice pe care i ie trimisese săptămâna asta şi cele două scrisori pe care i le lăsase în dulap. Era aici din cauza lui madame Blavatsky, pentru că era ceva ce îi spunea că destinul conta. Eureka încerca să înlocuiască ultima imagine a lui Blavatsky, moartă în

studioul ei, cu amintirea femeii calme de sub salcia de lângă râu, cea care păruse convinsă că ea avea un motiv întemeiat să meargă astăzi cu barca, împreună cu Brooks.

„Ce se întâmplă după aceea depinde de tine.“

Dar după aceea Eureka se gândi la Ander, care insista asupra faptului că Brooks era periculos. Cicatricea de pe fruntea lui era pe jumătate ascunsă sub umbra şepcii de baseball. Semăna cu o cicatrice obişnuită, nu cu vreo hieroglifă antică – şi, pentru o clipă, gândul că aceasta ar fi putut fi dovada unui lucru sinistru o făcu pe fată să se simtă nebună. Îşi coborî privirea spre piatra tunetului, întorcând-o. Inelele abia se vedeau în lumina soarelui. Se purtase ca un teoretician conspiraţionist care petrecuse prea multe zile închis, în faţa computerului conectat în internet. Trebuia să se relaxeze şi să stea la soare.

— Mulţumesc pentru prânz, îi spuse ea lui Aileen, care vorbea cu gemenii de pe pasarelă. Se apropie şi vorbi încet, astfel încât să o audă doar aceasta:

— În legătură cu Brooks. Ridică din umeri, încercând să pară indiferentă. Aşa sunt băieţii, ştii. Sunt sigură că William va ajunge să o terorizeze pe Rhoda într-o zi. Îi ciufuli părul fratelui ei. Înseamnă că te iubeşte.

Aileen privi din nou spre apă.

— Copiii cresc atât de repede! Presupun că uneori uită să ne ierte. Ei bine – nu o mai privi pe Eureka şi se strădui să zâmbească – distracţie plăcută, copii! Iar dacă se strică vremea, să vă întoarceţi imediat.

Brooks îşi întinse braţele şi îşi ridică privirea spre cer, care era albastru, imens şi senin, cu excepţia unui mic nor inocent la est, chiar sub soare.

— Ce ar putea să se întâmple?

Briza care foşnea prin părul prins în coadă al Eurekăi deveni înviorătoare când băiatul porni motorul lui *Ariel* şi se îndepărtă de chei. Gemenii, care arătau adorabil în vestele lor de salvare, ţipară. Îşi strânseră pumnii cu emoţie la prima zdruncinătură a bărcii. Valurile era blânde şi constante, iar aerul cât se poale de sărat. Chiparoşii şi taberele de familie mărgineau ţărmul.

Când Eureka se ridică de pe bancă să vadă dacă Brooks avea nevoie de ajutor, el îi făcu semn din mână să se aşeze.

— Totul este sub control. Relaxează-te!

Deşi oricine altcineva ar fi spus că Brooks încerca să se împace şi că golful era calm astăzi – cerul însorit făcea valurile să sclipească, iar cea mai mică pâlpâire a ceţii slabe lenevea în orizontul îndepărtat – Eureka era neliniştită. Pentru ea, Brooks şi marea erau în stare să-i facă aceeaşi surpriză întunecată: din senin, puteau să se transforme în cuţite şi să o înjunghie în inimă.

Credea că, după petrecerea dată de Trejean din acea seară, lucrurile nu aveau cum să se înrăutăţească şi mai mult, dar de atunci, Eureka pierduse şi *Cartea iubirii*, şi singura persoană care ar fi putut să o ajute să o înţeleagă. Mai rău, credea că oamenii care o omorâseră pe madame Blavatsky erau aceiaşi care o vânau şi pe ea. Chiar ar fi avut nevoie de un prieten – şi, cu toate acestea, îi era aproape imposibil să-i zâmbească lui Brooks, din cealaltă parte a punţii.

Puntea din lemn de cedru tratat avea milioane de adâncituri, cauzate de tocurile pantofilor petrecăreţelor. Diana obişnuia să meargă la petrecerile lui Aileen pe această barcă. Oricare dintre aceste urme ar fi putut fi făcute de singura pereche de pantofi cu toc pe care o avea. Eureka îşi imagină cum urmele făcute de mama ei ar fi ajutat-o să o cloneze şi să o aducă înapoi la viaţă; să o readucă pe punte chiar acum, să o vadă dansând fără muzică, la lumina zilei. Îşi imagină că, probabil, suprafaţa inimii sale arăta ca această punte. Iubirea era un ring de dans, unde fiecare persoană pierdută lăsa o urmă.

Gemenii alergau peste tot în picioarele goale, strigând: „La revedere!“ sau „Navigăm!“ fiecărei tabere pe lângă care treceau. Soarele îi încălzea umerii Eurekăi şi îi amintea să-i facă pe gemeni să se simtă bine. Îşi dori ca tatăl ei să fi fost aici, ca să le vadă feţele. Cu telefonul, făcu o fotografie şi i-o trimise. Brooks îi rânji, iar ea îi răspunse dând din cap.

Trecură pe lângă doi bărbaţi cu şepci de baseball din

plasă, care pescuiau dintr-o canoe de aluminiu. Brooks îi salută pe fiecare din ei, spunându-le pe nume. Priviră o barcă de pescuit crabi, care trecea pe lângă ţărm. Apa era de un albastru-închis. Mirosea precum copilăria fetei, pe care şi-o petrecuse, în mare parte, pe această barcă împreună ai unchiul lui Brooks, Jack, la cârmă. Acum, Brooks o conducea cu uşurinţă şi încredere. Fratele lui, Seth, spunea întotdeauna că el era un navigator înnăscut, că nu ar fi fost surprins dacă ar fi devenit amiral în marină sau ghid în Galapagos. Probabil că motivaţia lui Brooks de a naviga, oricare ar fi fost aceasta, avea să fie viitoarea lui meserie.

Nu trecu mult până când *Ariel* lăsă în urmă casele şi rulotele din camping şi se îndreptă, după o curbă, spre golful Vermilion, mai larg şi puţin adânc.

Văzând mica plajă artificială, Eureka se prinse cu mâinile de banca albită pe care stătea. Nu se întorsese din ziua în care Brooks mai că se înecase aici – din ziua în care se sărutaseră. Simţindu-se jenată şi agitată, nu putu să îl privească. Oricum era ocupat cu oprirea motorului şi cu înălţarea pânzei principale din cocpit. După aceea, ridică vela triunghiulară.

Le înmână vela lui William şi lui Claire şi le ceru să tragă de colţuri, făcându-i să creadă că îl ajutau să ridice pânza. Ei ţipară când pânza albă şi ondulată se înălţă pe catarg, ajunse în locul potrivit şi fu bătută de vânt.

Pânza se umflă, apoi se întinse din cauza brizei mai puternice dinspre est. Începură să navigheze la patruzeci şi cinci de grade în direcţia vântului, după care Brooks execută o manevră şi aduse barca într-o zonă confortabilă, destinzându-i corespunzător pânzele. Cu vântul în spate, *Ariel* era maiestuoasă. Prora despica apa, împroşcând uşor spumă pe punte. Păsări-fregată negre zburau în cercuri mari deasupra, ţinând pasul cu pânzele umflate de vânt. Peşti zburători se înălţau peste valuri, ca nişte stele căzătoare. Brooks îi lăsă pe gemeni să stea lângă el la cârmă, în timp ce barca se îndrepta spre vest, dincolo de golf.

Eureka le aduse copiilor cutii cu suc şi două dintre sandviciurile făcute de Aileen, din bucătărie. Gemenii mâncară în linişte, împărţind un şezlong aflat în colțul umbrit al punţii. Eureka stătea lângă Brooks. Cu soarele căzându-i pe umeri, ea se uită mijit înainte, spre o limbă de pământ lungă şi întinsă, plină de stuf verde-deschis, care se vedea la distanţă.

— Încă mai eşti supărată pe mine? întrebă el.

Ea nu voia să vorbească despre asta. Nu voia să vorbească despre niciun subiect care ar fi incomodat-o şi care i-ar fi dezvăluit secretele pe care le deţinea.

— Aceea este insula Marsh? Ştia că aşa era. Insula-barieră împiedica valurile mari să se spargă în golf. Ar trebui să rămânem la nord de insulă. Nu-i aşa?

Brooks atinse uşor timona mare din lemn.

— Nu crezi că *Ariel* poate să se descurce în larg? Părea vesel, dar era încruntat. Sau eu sunt cel care te îngrijorează?

Eureka inhală o rafală de aer sărat, sigură de faptul că, dincolo de insulă, vedea valuri înspumate.

— Marea este agitată. S-ar putea ca gemenii să nu facă faţă.

— Vrem să mergem în larg! strigă Claire printre înghiţiturile de suc de struguri.

— Fac asta tot timpul.

Brooks mişcă timona puţin spre est, ca să poată aluneca în jurul marginii insulei de care se apropiau.

— În mai, nu ne-am aventurat atât de departe.

Atunci navigaseră împreună ultima oară. Îşi amintea deoarece numărase cele patru dăţi în care încercuiseră golful.

— Ba da. Brooks privi spre apa de dincolo de ea. Trebuie să recunoşti că memoria ta nu mai e la fel de bună de când…

— Nu face asta, izbucni Eureka. Privi înapoi spre direcţia din care veniseră. Nori gri se alăturaseră celor roz din apropierea orizontului. Privi soarele strecurându-se în spatele unuia, razele atingând învelişul întunecat al

norului. Voia să se întoarcă. Nu vreau să merg acolo, Brooks! Nu ar trebui să ne certăm.

Barca se balansă, iar ei se călcară pe picioare. Ea închise ochii şi lăsă legănarea să-i încetinească ritmul respiraţiei.

— Să o luăm uşor, spuse el. Asta e o zi importantă.

Ea deschise ochii.

— De ce?

— Deoarece nu vreau să te superi pe mine. Am greşit. Tristeţea ta m-a speriat şi te-am criticat atunci când ar fi trebuit să te susţin. Asta nu schimbă ceea ce simt. Sunt aici pentru tine. Chiar dacă se vor mai întâmpla lucruri rele, chiar dacă vei fi şi mai tristă.

Eureka se smuci din braţele lui.

— Rhoda nu ştie că i-am adus pe gemeni. Dacă se întâmplă ceva…

Auzi vocea ei: „Să nu îţi asumi niciun risc, Eureka“.

Brooks îşi masă maxilarul, evident deranjat. Trase una din manetele velei principale. Trecea dincolo de insula Marsh.

— Nu fi paranoică, spuse el cu asprime. Viaţa e plină de surprize.

— Unele surprize pot fi evitate.

— Eureka, toate mamele mor la un moment dat.

— Asta-mi e de mare ajutor, mulţumesc.

— Uite, poate eşti specială. Poate nimic rău nu se va mai întâmpla vreodată, ție sau celor pe care îi iubeşti, spuse el, ceea ce o făcu pe Eureka să râdă cu amărăciune. Voiam să spun că îmi pare rău. Ţi-am trădat încrederea săptămâna trecută. Sunt aici ca să ţi-o recâştig.

El aştepta să fie iertat, dar ea se întoarse şi privi valurile, care erau de culoarea unor alţi ochi. Se gândi la Ander, care îi ceruse să aibă încredere în el. Încă nu ştia dacă avea. Putea o piatră a tunetului uscată să deschidă o poartă a încrederii la fel de repede cum Brooks închisese una? Chiar mai conta? Nu îl mai văzuse pe Ander şi nici nu mai auzise de el de când cu experimentul din acea noapte ploioasă. Nu ştia nici măcar cum să-l caute.

— Te rog, Eureka, şopti Brooks. Spune-mi că ai încredere în mine.

— Tu eşti cel mai vechi prieten al meu. Vocea ei era aspră. Nu se uita la el. Sunt sigură că vom trece peste asta.

— Bine.

Simţi veselia din vocea lui.

Cerul se umbri. Soarele intrase în spatele unui nor ciudat, în formă de ochi. O rază de lumină trecea prin mijlocul acestuia, iluminând un cerc pe mare, în faţa bărcii. Nori întunecaţi se rostogoleau spre ei ca fumul.

Trecuseră de insula Marsh. Valurile se formau în succesiuni rapide. Unul zgudui barca atât de violent, încât Eureka se împiedică. Gemenii se rostogoliră pe punte, râzând şi deloc speriaţi.

Privind cerul, Brooks o ajută pe fată să se ridice.

— Aveai dreptate. Cred că ar trebui să ne întoarcem.

Nu se aşteptase să-l audă spunând asta, dar fu de acord.

— Treci la cârmă?

El traversă puntea ca să schimbe direcţia velelor, pentru a întoarce barca. Vântul se înteţi, iar temperatura scăzu brusc.

Când Brooks reveni la cârmă, Eureka îi acoperi pe gemeni cu prosoape de plajă.

— Să coborâm în galeră.

— Vrem să stăm aici şi să privim valurile mari, spuse Claire.

— Eureka, trebuie să ţii din nou cârma.

Brooks mânui velele, încercând să îndrepte prora direct spre valuri, aşa cum ar fi fost mai bine, dar acestea loviră tribordul în partea laterală.

Eureka îi făcu pe William şi Claire să stea lângă ea, ca să-i poată lua în braţe. Copiii nu mai râdeau. Valurile deveniseră prea violente.

Un val puternic apăru în faţa bărcii ca şi când s-ar fi ridicat din fundul mării, spre infinit. *Ariel* se înălţă pe val, tot mai sus, până când acesta se sparse şi lovi suprafaţa apei cu o bubuitură care făcu puntea să tremure, trântind-

o pe Eureka de catarg, departe de gemeni.

Lovită la cap, se luptă să se ridice în picioare. Îşi acoperi faţa împotriva torentului de apă albă care invadă puntea. Era la doi metri de copii, dar abia se putea mişca din cauza balansului bărcii. Brusc, barca înfruntă forţa unui alt val, care se ridică peste punte şi o umplu cu apă.

Eureka auzi un strigăt. Înţepeni când îi văzu pe William şi pe Claire măturaţi de un val şi împinşi spre pupa. Fata nu putea să ajungă la ei. Totul se balansa atât de tare!

Direcţia vântului se schimbă. O rafală lovi barca, făcând vela principală să se întoarcă violent. Tangonul alunecă spre tribord cu un scârţâit. Eureka îl privi legănându-se spre locul în care gemenii se luptau să stea pe o bancă din cabină, departe de apa învolburată.

— Atenţie! strigă prea târziu Eureka.

Partea laterală a tangonului îi lovi în piept pe Claire şi pe William. Cu o singură mişcare îngrozitor de simplă, îi aruncă peste bord, de parcă ar fi fost nişte simple pene.

Se aruncă pe balustrada navei şi îi căută pe gemeni printre valuri. Dură doar o secundă, dar păru o eternitate: vestele de salvare portocalii se ridicară la suprafaţa apei, iar braţele mici se agitară în aer.

— William! Claire! strigă ea, dar, înainte de a putea sări, braţul lui Brooks peste pieptul ei o ţinu în loc.

În cealaltă mână, avea unul dintre colacii de salvare, cu funia legată în jurul taliei.

— Rămâi aici! îi strigă el.

Plonjă în apă. Aruncă spre gemeni colacul de salvare, în timp ce mişcările lui puternice îl aduceau mai aproape de ei. Brooks avea să îi salveze. Cu siguranţă.

Un alt val se ridică deasupra capetelor lor – iar Eureka nu îi mai văzu. Strigă. Alergă pe punte. Aşteptă trei, poate patru secunde, sigură că urmau să apară în orice clipă. Marea era neagră şi agitată. Gemenii sau Brooks nu se zăreau nicăieri.

Se luptă să urce pe bancă şi sări în apa învolburată, în cădere spunând cea mai scurtă rugăciune pe care o ştia.

Bucură-te, Marie, plină de har…

În aer, îşi aminti: ar fi trebuit să arunce ancora înainte să părăsească nava.

Când corpul ei atinse apa, Eureka îşi adună puterile să facă faţă unui şoc, dar nu simţi nimic. Deschise ochii. Se ţinea de colier, de medalion şi piatra tunetului.

Piatra tunetului.

Aşa cum făcuse în râul din spatele casei, misterioasa piatră proiectase un fel de balon hidrofob impenetrabil, de această dată, în jurul corpului fetei. Îi încercă marginile. Erau elastice. Putea să se întindă fără să se simtă înghesuită. Era ca un fel de costum de scafandru protector. Era un scut sub formă de bulă.

Eliberată de gravitaţie, pluti în interiorul scutului. Putea să respire. Putea să se mişte ca şi când ar fi înotat. Putea să vadă marea din jurul ei la fel de bine ca şi când ar fi purtat o mască pentru scufundări.

În alte împrejurări, Eureka nu ar fi crezul ce se întâmpla. Dar nu avea timp pentru asta. Credinţa ei avea să fie salvarea gemenilor. Şi, astfel, cedă noii realităţi de vis. În oceanul unduios, îi căută pe fraţii ei şi pe Brooks.

Când văzu lovitura unui picioruş la cincisprezece metri în faţa ei, scânci uşurată. Înotă cu mai multă forţă ca oricând, proiectându-şi în faţă braţele şi picioarele, într-un târâş disperat. În clipa în care se apropie, văzu că era William. Acesta dădea puternic din picioare, şi o ţinea de mână pe Claire.

Eureka se luptă cu modul ciudat de a înota în interiorul scutului. Întinse mâna – era atât de aproape – dar, mâna ei nu avea cum să spargă suprafaţa bulei.

Dădu din mâini spre William fără simţire, dar el nu o vedea. Capetele gemenilor se tot scufundau sub apă. Umbra întunecată din spatele lor ar fi putut fi Brooks, dar silueta nu se vedea clar.

William dădea tot mai slab din picioare. Eureka ţipa inutil, când brusc, mâna lui Claire coborî şi străpunse întâmplător scutul. Nu conta cum de reuşise. Eureka o apucă strâns pe sora ei şi o trase înăuntru. Băgându-şi capul înăuntru, fetiţa udă luă o gură de aer. Se ruga ca

mâna lui William să rămână într-a lui Claire, astfel încât să îl poată trage şi pe el în interior. Strânsoarea lui păru să se relaxeze. Din cauza lipsei de oxigen? De frica scutului?

— William, *ţine-te bine!* strigă Eureka cât de tare putu, fără să ştie dacă o auzea.

Ea auzi doar apa revărsându-se pe suprafaţa scutului.

Micul lui pumn străpunse bariera. Eureka îl trase cu totul dintr-o singură mişcare, aşa cum văzuse cândva că se năştea un viţel. Gemenii se înecară şi tuşiră – şi plutiră împreună cu Eureka în scut.

Îi cuprinse pe amândoi într-o îmbrăţişare. Pieptul îi tremura şi aproape că nu îşi mai putea controla emoţiile. Dar nu putea să cedeze, nu încă.

— Unde este Brooks?

Privi dincolo de scut. Nu îl vedea.

— Unde suntem? întrebă Claire.

— Este înspăimântător, spuse William.

Eureka simţi valurile spărgându-se deasupra lor, dar acum se aflau la patru metri adâncime, unde apa era mult mai calmă. Roti scutul în cerc, în încercarea de a-l vedea pe Brooks şi barca acestuia. Gemenii plângeau îngroziţi.

Nu ştia cât de mult timp avea să reziste scutul. Dacă se spărgea, se scufunda sau dispărea, erau morţi. Brooks ar fi putut să se întoarcă singur la barcă, să navigheze înapoi spre tabără. Trebuia să-l creadă în stare. Altfel, nu ar fi putut să-și permită niciodată să se concentreze asupra siguranţei gemenilor. Şi trebuia să le ofere siguranţă.

Nu vedea deasupra apei ca să stabilească direcţia în care să se îndrepte, aşa că rămase nemişcată şi privi curenţii. Chiar la sud de insula Marsh era un curent puternic de suprafaţă, pe care trebuia să îl evite.

Când curentul o trase într-o direcţie, ştiu că trebuia să înoate împotriva acestuia. Începu să dea din mâini, cu grijă. Avea să înoate până când valurile urmau să ajungă în partea dinspre golf a insulei Marsh. De acolo, spera ca valurile să se mişte odată cu ea, ducând-i pe toţi trei spre mal, acoperiţi cu spumă.

Gemenii nu o mai întrebară nimic. Poate că ştiau că nu

putea să le dea niciun răspuns. După ce îi observară mişcările câteva minute, începură să înoate cu ea. Ajutară scutul să se mişte mai repede.

Înotară prin bezna de sub suprafaţa mării – dincolo de ciudaţii peşti negri umflaţi, de rocile în formă de coaste acoperite cu muşchi şi nămol. Găsiră un ritm – gemenii înotau, apoi se odihneau, în vreme ce Eureka înota constant.

După aproximativ o oră, ea văzu bancul de nisip scufundat al insulei Marsh şi aproape leşină de uşurare, însemna că mergeau în direcţia corectă. Dar încă nu erau acolo. Mai aveau de înotat cinci kilometri. Înotatul în interiorul scutului era mai puţin obositor decât înotatul în apă, dar cinci kilometri erau un drum lung de străbătut împreună cu doi gemeni de patru ani, pe jumătate înecaţi.

După încă o oră de înotat, partea de jos a scutului lovi ceva. Nisip. Fundul oceanului. Apa devenea mai puţin adâncă. Aproape ajunseseră pe ţărm. Eureka înotă înainte, cu forţe noi. În cele din urmă, ajunseră în vârful unei dune de nisip. Apa era destul de puţin adâncă, încât un val se sparse sub partea de sus a scutului.

Când se întâmplă asta, scutul se nărui ca un balon de săpun. Nu lăsă nicio urmă. Eureka şi gemenii tresăriră în prezența gravitaţiei, atingând din nou pământul. În apă până la genunchi, îi ridică poticnindu-se prin stuf şi mâl, spre ţărmul părăsit din Vermilion.

Nori de furtună acopereau cerul. Fulgerele dansau deasupra copacilor. Singurele semne ale civilizaţiei erau un tricou cu însemnele universităţii acoperit de nisip şi o cutie de Coors Light, decolorată şi înfiptă în mâl.

La marginea plajei, îi lăsă jos pe gemeni. Ea căzu pe nisip. William şi Claire se ghemuiră de o parte şi de alta a ei. Tremurau. Îi acoperi cu braţele şi le masă pielea de găină.

— Eureka? îi tremură vocea lui William.

Ea abia reuşi să dea din cap.

— Brooks nu mai este, nu-i aşa?

Când fata nu răspunse, băiatul începu să plângă, urmat

de Claire, iar ea nu ştia ce să le spună ca să-i facă să se simtă mai bine. Trebuia să fie puternică pentru ei, dar nu era. Era distrusă. Se zvârcoli pe nisip, îngreţoşată. Vederea i se înceţoşă şi o senzaţie neobişnuită i se cuibări în inimă. Deschise gura şi se luptă să respire. Pentru o clipă, crezu că ar fi putut să plângă.

În acea clipă, începu să plouă.

26

ADĂPOSTUL

Norii se înmulţiră când ploaia căzu peste golf. Aerul mirosea a sare, a furtună şi a iarbă de mare putredă. Eureka simţi vântul puternic din toată regiunea ca şi când ar fi fost o extensie a emoţiilor ei. Zăcând paralizată de tristeţe şi frig într-o baltă cu mâl rânced din golful Vermilion, îşi imagină bătăile inimii înteţind ploaia, aruncând perdele de apă rece peste tot în Bayou Teche.

Picăturile de ploaie ricoşau din piatra tunetului, şuierând uşor şi lovind-o în piept şi în bărbie. Valul se apropie. Îl lăsă să îi lovească trupul şi conturul feţei. Voia să intre din nou în ocean şi să-şi găsească mama şi cel mai bun prieten. Voia ca oceanul să devină un braţ, un val distrugător perfect care să o poarte pe mare aşa cum Zeus o purta pe Europa.

Tandru, William o scutură pe Eureka, făcând-o să-şi dea seama de faptul că trebuia să se ridice. Trebuia să aibă grijă de el şi Claire, să caute ajutor. Ploaia devenise torenţială, ca şi când un uragan ar fi apărut din senin. Cerul metalic era înfiorător. O făcea pe Eureka să-şi dorească, în mod absurd, ca un preot să apară în ploaie, pe plajă şi să o ierte, pentru orice eventualitate.

Se ridică cu greu în genunchi. Se forță să se ridice în picioare şi să-şi ia fraţii de mână. Picăturile de ploaie erau imense şi atât de aprige în viteza lor, încât îi răneau umerii. Mergând prin mâl şi prin iarbă şi de-a lungul potecilor cu pietre zimţate, încercă să-i acopere pe gemeni. Scrută plaja în căutarea unui adăpost.

La o distanţă de aproximativ un kilometru pe drumul noroios, dădură peste o rulotă vopsită în albastru şi

împodobită cu o instalaţie de lumini de Crăciun. Geamurile crăpate din cauza sării erau lipite cu bandă adezivă. Imediat ce uşa îngustă se deschise, Eureka îi împinse pe gemeni înăuntru.

Ştia că le datora scuze şi explicaţii celor doi oameni de vârstă mijlocie care răspunseseră speriaţi la uşă în papuci de casă asortaţi, dar Eureka nu îşi permitea să piardă timpul. Căzu disperată pe un taburet de lângă uşă, tremurând în hainele ei udate de ploaie.

— P-pot să împrumut telefonul? reuşi ea să se bâlbâie în clipa în care tunetul scuturã rulota.

Telefonul vechi, cu un cordon verde-deschis, era ataşat de perete. Eureka îşi sună tatăl la restaurant. Memorase numărul cu mult înainte de a avea un telefon mobil. Nu ştia ce altceva să facă.

— Trenton Boudreaux, se grăbi ca să-i spună numele amfitrioanei care-i strigă un mesaj de întâmpinare memorat, acoperind zgomotul din fundal. Sunt fiica lui.

Freamătul de la ora prânzului fu redus la tăcere cât timp Eureka fu pusă să aştepte. Aşteptă o veşnicie, ascultând ropotele ploii venind şi plecând, ca pe o recepţie radio într-o excursie. În sfârşit, cineva îi strigă tatălui ei să ridice receptorul din bucătărie.

— Eureka?

Şi-l imagină ţinând receptorul sub bărbie, cu mâinile murdare de sos marinat pentru creveţi.

Vocea lui îmbunătăţi şi înrăutăţi situaţia în acelaşi timp. Brusc, ea nu mai putu să vorbească, să respire. Strânse receptorul. „Tăticule“, voi să spună, dar nu reuşi.

— Ce s-a întâmplat? strigă el. Eşti bine?

— Sunt la Point, spuse ea. Cu gemenii. L-am pierdut pe Brooks. Tată… am nevoie de tine.

— Rămâi unde eşti, strigă el. Vin.

Eureka lăsă telefonul în mâinile bărbatului confuz, care era proprietarul rulotei. Distant, peste bâzâitul ascuţit din urechea ei, îl auzi oferind detalii despre poziţia rulotei, din apropierea malului.

În timp ce ploaia şi vântul fremătau pe acoperiş,

aşteptară în tăcere o vreme care ar fi putut însemna o veşnicie. Eureka îşi imagină aceeaşi ploaie biciuindu-i corpul lui Brooks, acelaşi vânt aruncându-l în ţinutul de dincolo de raza ei de acţiune şi îşi îngropă faţa în mâini.

Străzile se inundaseră până când Lincolnul de un albastru-deschis al tatei parcă în faţa rulotei. Prin mica fereastră a rulotei, ea îl văzu alergând dinspre maşină către treptele din lemn, pe jumătate scufundate în apă. Înainta cu greu prin apa noroioasă care curgea ca un râu sălbatic de-a lungul noilor albii din teren. Reziduurile îl înconjurau. Ea deschise uşa rulotei, cu gemenii lângă ea. Tremură când el o îmbrăţişă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, şopti tatăl ei. Mulţumesc lui Dumnezeu.

În drumul lent spre casă, el o sună pe Rhoda. Fata îi auzi vocea isterică prin receptor strigând: *„Ce căutau în Point?”* Eureka îşi acoperi urechea neafectată şi încercă să le ignore conversaţia. Îşi închise strâns ochii de fiecare dată când Lincolnul pluti pe apa înaltă. Ştia,fără să se uite, că erau singuri pe drum.

Nu se putea opri din tremurat. Îi trecu prin minte că ar fi putut să nu se mai oprească niciodată, că avea să îşi trăiască viaţa într-un spital de boli nervoase la un etaj izolat, într-un legendar loc solitar, acoperit cu pături vechi şi uzate.

Vederea verandei din faţa casei o făcu să tremure şi mai tare. Ori de câte ori Brooks pleca de la ea, mai petreceau douăzeci de minute pe acea verandă înainte de a-şi lua cu adevărat rămas-bun. Astăzi, nu-şi luase rămas-bun. El îi strigase: „Rămâi aici!“ înainte de a plonja din barcă.

Aşa făcuse; era încă aici. Unde era Brooks?

Îşi aminti de ancora pe care ar fi trebuit să o arunce. Trebuia doar să fi apăsat un buton. Era o proastă.

Tatăl ei parcă maşina şi merse cu greu prin apă ca să deschidă portiera din dreapta. Îi ajută pe ea şi pe gemeni să coboare. Temperatura scădea. Aerul mirosea a ars, ca şi când un fulger ar fi lovit ceva în apropiere. Străzile erau râuri cu valuri înspumate. Eureka ieşi din maşină

împletindu-se, alunecând pe pavajul acoperit de treizeci de centimetri de apă.

Tatăl o prinse de umăr când urcară treptele. El o ţinea în braţe pe Claire, care adormise. Eureka îl ţinea pe William.

— Acum suntem acasă, Reka.

Era o slabă consolare. O îngrozea să fie acasă, fără să ştie unde era Brooks. Privi strada, dorindu-şi să fie luată de curent şi să curgă înapoi spre golf, să fie o echipă de căutare formală dintr-o singură fată care plutea.

— Rhoda a vorbit la telefon cu Aileen, spuse tata. Să vedem ce ştiu ele.

Rhoda deschise uşa verandei. Sări după gemeni, ţinându-i atât de strâns încât pumnii i se albiră. Plânse uşor, iar Eurekăi nu îi veni a crede cât de simplu arăta aceasta când plângea – ca un personaj aproape drăguţ dintr-un film, cu care te-ai fi putut compara.

Privi dincolo de ea şi fu uimită să vadă câteva siluete mişcându-se prin hol. Până în acel moment, nu observase maşinile parcate pe stradă, în faţa casei. Nişte mâini fluturară pe treptele verandei, iar apoi Cat îşi aruncă braţele în jurul gâtului Eurekăi. Julien era în spatele lui Cat. Părea că o încuraja, ţinându-şi mâna pe spatele ei. Şi părinţii lui Cat erau acolo, apropiindu-se împreună cu fratele mai mic al fetei, Barney. Bill stătea pe verandă împreună cu doi poliţişti pe care Eureka nu-i recunoscu. Părea să fi uitat avansurile lui Cat; în schimb, o privea pe ea.

Fata se simţea la fel de ţeapănă ca un cadavru în clipa în care Cat o ţinu de coate. Prietena ei părea foarte îngrijorată, măsurându-i din priviri chipul. Toată lumea se uita la ea aşa cum o făcuseră după ce înghiţise pastilele.

Rhoda îşi drese vocea. Luă copiii în braţe.

— Sunt atât de bucuroasă că sunteţi bine, Eureka. *Tu* te simţi bine?

— Nu.

Eureka trebuia să se întindă. Trecu pe lângă Rhoda, simţi braţul lui Cat prins de al ei, simţi prezenţa lui Julien

în partea cealaltă.

Cat o conduse spre mica baie din hol, aprinse lumina şi închise uşa. Fără cuvinte, o ajută să se dezbrace. Fata se aplecă precum o păpuşă de cârpă udă în clipa în care Cat îi trase hanoracul ud peste cap. Îi dădu jos pantalonii scurţi îmbibaţi cu apă, care parcă ar fi fost ataşaţi chirurgical. O ajută să-şi scoată sutienul şi chiloţii, pretinzând că nu se gândeau amândouă că nu se văzuseră una pe cealaltă complet dezbrăcate din gimnaziu. Cat se uită la colierul ei, dar nu spuse nimic despre piatra tunetului. O înfăşură pe Eureka într-un halat alb din pluş, pe care îl luă din cuierul de lângă uşă. Cu degetele ei, îi pieptănă părul şi i-l prinse cu o bandă elastică, pe care o avea la încheietură.

În cele din urmă, deschise uşa şi o conduse pe fată pe canapea. Mama lui Cat o acoperi pe Eureka cu o pătură şi îi masă umerii.

Aceasta îşi cufundă faţa în pernă când vocile pâlpâiră în jurul ei ca lumina lumânărilor.

— Dacă ne poate spune ceva despre momentul în care l-a văzut ultima dată pe Noah Brooks…

Vocea poliţistului păru să nu se mai audă, în clipa în care cineva îl conduse afară din cameră.

Într-un final, ea adormi.

Când se trezi pe canapea, nu ştia cât timp trecuse. Furtuna era încă puternică, iar prin geamurile ude se vedea cerul. Îi era frig, dar transpira. Gemenii erau cu burta pe covor, urmărind un film pe iPad şi mâncând macaroane cu brânză, îmbrăcaţi în pijamale. Ceilalţi probabil că plecaseră acasă.

La televizorul fără sonor, un reporter stătea chircit sub o umbrelă, în mijlocul inundaţiei. Când în faţa camerei apăru un prezentator de ştiri uscat din spatele biroului, spaţiul alb de lângă capul lui se umplu cu un text, al cărui titlu era *Derecho.* Cuvântul era definit într-o căsuţă roşie: *Un front atmosferic aducător de ploaie şi vânt puternic, de obicei întâlnit în zonele de câmpie, în timpul lunilor de vară.*

Prezentatorul de ştiri îşi amestecă hârtiile de pe birou şi scutură din cap neîncrezător în clipa în care transmisia se

întrerupse ca să se difuzeze o reclamă despre un port care adăpostea bărcile pe timpul iernii.

Pe măsuţa de cafea din faţa Eurekăi, o cană cu ceai călduţ stătea lângă trei cărţi de vizită, lăsate de cei de la poliţie. Închise ochii şi îşi trase pătura mai sus, în jurul gâtului. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să vorbească cu ei. Dar dacă Brooks nu avea să apară, ar fi fost imposibil ca ea să mai vorbească vreodată. Doar acest gând îi făcea pieptul să se prăbuşească.

De ce nu coborâse ancora? Auzise regula de la familia lui Brooks toată viaţa ei: ultima persoană care părăsea barca trebuia întotdeauna să arunce ancora. Ea nu o făcuse. Dacă Brooks ar fi încercat să se urce din nou pe barcă, ar fi fost o sarcină grea, ţinând cont de acele valuri şi acel vânt. Brusc, simţi nevoia bolnavă să spună cu voce tare că acesta murise din cauza ei.

Se gândi la Ander ţinând lanţul ancorei sub apă în visul ei şi la faptul că nu ştia ce însemna.

Telefonul sună. Rhoda răspunse din bucătărie. Vorbi încet pentru câteva minute, apoi îi aduse telefonul fără fir Eurekăi, care stătea pe canapea.

— Este Aileen.

Fata scutură din cap. Dar Rhoda îi puse telefonul în mână. Ea îşi înclină capul ca să-l ducă la ureche.

— Eureka? Ce s-a întâmplat? El este… este…?

Mama lui Brooks nu termină propoziţia, iar ea nu putea să spună niciun cuvânt. Deschise gura. Voia să o facă pe Aileen să se simtă mai bine, dar nu reuşi decât să geamă. Oftând, Rhoda luă telefonul şi se îndepărtă.

— Îmi pare rău, Aileen, spuse ea. E în stare de şoc de când a ajuns acasă.

Eureka ţinu strâns în palmă medalioanele. Deschise degetele şi privi piatra şi medalionul. Piatra tunetului nu se udase, exact aşa cum îi promisese Ander. Ce însemna asta?

Ce însemnau toate acestea? Pierduse cartea Dianei şi orice răspuns pe care i l-ar fi putut oferi. Cu moartea lui madame Blavatsky, fata pierduse şi ultima persoană al

cărei sfat i se părea rezonabil şi adevărat. Trebuia să vorbească cu Ander. Trebuia să afle tot ce ştia el.

Nu avea cum să dea de el.

O privire aruncată spre televizor o făcu să bâjbâie după telecomandă. Apăsă butonul de volum chiar la timp ca să vadă panorama camerei care arăta curtea udă din mijlocul liceului ei. Se ridică pe canapea. Gemenii îşi ridicară privirile de la filmul lor. Rhoda îşi băgă capul în cameră.

„Transmitem în direct de la liceul catolic Evangeline din sudul oraşului Lafayette, unde un adolescent localnic dispărut a inspirat o reacţie specială“, spunea prezentatoarea de ştiri.

O prelată din plastic fusese ridicată ca un cort sub imensul nuc pecan unde Eureka şi Cat luau masa, unde se împăcase cu Brooks cu o săptămână înainte. Acum, camera se roti spre un grup de elevi în haine de ploaie care stăteau de veghe în jurul unor baloane şi al unor flori presărate.

Şi, iată-l: un afiş cu fotografia mărită a chipului lui Brooks – fotografia pe care o făcuse Eureka în acea călătorie cu barca din mai, imaginea care îi apărea pe ecranul telefonului ori de câte ori o suna. Acum, o apela din mijlocul unui cerc de lumânări. Era doar vina ei.

Îi văzu pe Theresa Leigh şi pe Mary Monteau din echipa de maraton, pe Luke, colegul ei de la cursul de ştiinţe, pe Laura Trejean, care organizase petrecerea de toamnă. Jumătate de şcoală era acolo. Cum de organizaseră un priveghi atât de repede?

Reportera împinse microfonul în faţa unei fete cu părul lung şi negru, udat de ploaie. Tatuajul unor aripi de înger se vedea chiar deasupra decolteului cămăşii ei.

— A fost dragostea vieţii mele, se smiorcăi Maya Cayce privind direct în cameră.

Ochii ei se umplură cu mici lacrimi, care îi curseră pe obraji. Îşi şterse ochii cu colţul unei batiste cu dantelă neagră.

Eureka îşi ascunse dezgustul în perna canapelei. O privi pe fată jucând teatru. Maya puse o mână pe piept şi spuse

pasional:

— Inima mi-a fost frântă într-un milion de bucăţele. Nu-l voi uita niciodată. Niciodată.

— Taci din gură! strigă Eureka.

Voi să arunce cana cu ceai în televizor, drept în faţa Mayei Cayce. Dar era prea distrusă ca să o mişte măcar.

Apoi tatăl o ridică de pe canapea.

— Hai să te duc în pat.

Voi să se crispeze în strânsoarea lui. Dar îi lipsea energia. Îl lăsă să o ducă la etaj. Auzi din nou ştirile despre starea vremii. Guvernatorul declarase stare de urgenţă în Louisiana. Două diguri mici se rupseseră deja, inundând câmpul. Conform ştirilor, lucruri asemănătoare se întâmplau în Mississippi şi Alabama în timp ce furtuna se răspândea peste golf.

La capătul scărilor, tatăl o duse pe hol spre dormitorul ei, care părea că aparţinea altcuiva – patul alb cu baldachin, biroul făcut pentru un copil, balansoarul în care tatăl ei obişnuia să-i citească poveşti, în vremea în care credea în finaluri fericite.

— Poliţia are o mulţime de întrebări, spuse el în timp ce o aşează pe fată pe pat.

Ea se întoarse pe o parte, cu spatele la el. Nu avea niciun răspuns.

— Poţi să-mi spui ceva care i-ar ajuta în căutările lor?

— Am ieşit cu barca dincolo de insula Marsh. Vremea s-a înrăutăţit şi…

— Brooks a căzut peste bord?

Eureka se ghemui. Nu-i putea spune tatei că Brooks nu căzuse, ci sărise peste bord, că sărise ca să-i salveze pe gemeni.

— Cum ai adus barca la mal de una singură? o întrebă el.

— Am înotat.

— Aţi înotat?

— Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat, minţi ea, întrebându-se dacă tatălui ei i se părea cunoscută această formulare.

Spusese acelaşi lucru după moartea Dianei, doar că atunci nu minţise.

El o mângâie pe ceafă.

— Poţi să dormi?

— Nu.

— Cu ce pot să te ajut?

— Nu ştiu.

El rămase acolo câteva minute, timp în care fulgeră de trei ori şi tună prelung şi asurzitor. Îl auzi scărpinându-şi maxilarul, aşa cum o făcea când se certa cu Rhoda. Auzi sunetul picioarelor pe covor, apoi mâna lui apăsând clanţa.

— Tată?

Ea privi peste umăr.

El rămase în pragul uşii.

— Este un uragan?

— Încă nu l-au numit aşa. Dar pentru mine este destul de clar. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva. Odihneşte-te.

Închise uşa.

Fulgerul spintecă văzduhul şi o rafală de vânt slăbi încuietoarea obloanelor, care se deschiseră scârţâind. Geamul era deja ridicat. Eureka sări să-l închidă.

Dar nu sări destul de repede. O umbră căzu pe corpul ei. Umbra întunecată a unui bărbat se mişcă de-a lungul crengii unui stejar de lângă fereastra ei. O gheată neagră păşi în camera Eurekăi.

27

VIZITATORUL

Fata nu strigă după ajutor.

În clipa în care bărbatul se căţără pe fereastră, ea se simţi pregătită pentru moarte la fel ca atunci când înghiţise pastilele. Îl pierduse pe Brooks. Mama ei nu mai era. Madame Blavatsky fusese omorâtă. Eureka era firul fragil care îi lega pe toţi.

Când gheata neagră pătrunse pe fereastră, ea aşteptă să vadă şi restul persoanei care ar fi putut în sfârşit să o scutească de suferinţa pe care o cauzase celor din jurul ei şi propriei persoane.

Ghetele negre se uneau cu o pereche de blugi negri, care erau uniţi cu o jachetă din piele neagră care, la rândul ei, era unită cu un chip pe care îl recunoscu.

Ploaia stropea prin fereastră, dar Ander era uscat.

Era mai palid ca oricând, ca şi când furtuna i-ar fi spălat pigmentul din piele. Stând lângă fereastră, impozant în faţa ei, părea să strălucească. Ochii lui iscoditori făcură dormitorul să pară mai mic.

Închise fereastra, o încuie şi trase obloanele ca şi când ar fi locuit acolo. Îşi scoase jacheta şi o puse peste balansoarul ei. Pectoralii definiţi se vedeau bine prin tricou. Voia să-l atingă.

— Nu eşti ud, spuse ea.

Ander îşi trecu degetele prin păr.

— Am încercat să te sun.

Tonul lui îi păru ca un braţ întins.

— Mi-am pierdut telefonul.

— Ştiu. Dădu din cap, iar ea înțelese că, într-un fel, el *chiar* ştia ce se întâmplase azi. Făcu un pas mare spre

Eureka, atât de repede încât ea nu văzu ce urma – şi apoi se trezi în braţele lui. Respiraţia i se opri în gât. O îmbrăţişare era ultimul lucru la care se aştepta. Şi, mai surprinzător: se simţea minunat.

Îmbrăţişarea lui avea acea profunzime pe care înainte o simţise doar în atingerea câtorva oameni. Diana, tatăl, Brooks, Cat – Eureka putea să îi numere. Era o profunzime care sugera afecţiune profundă, una care mărginea iubirea. Ea se aşteptă să vrea să se retragă, dar se apropie.

Palmele lui deschise se odihniră pe spatele ei. Umerii lui îi acoperiră pe ai ei ca scut protector, ceea ce o făcu să se gândească la piatra tunetului. El îşi înclină capul, pentru ca ea să şi-l poată sprijini pe al ei de pieptul lui. Prin tricou, ea îi auzi inima bătând. Îi plăcea acel sunet.

Închise ochii şi ştiu că şi Ander avea ochii închişi. În cameră, ochii lor închişi aruncau o tăcere grea. Deodată, Eureka simţi că era în cel mai sigur loc de pe pământ şi ştiu că se înşelase în privinţa lui.

Îşi aminti ce spunea Cat mereu despre faptul că se simţea liniştită în preajma unor băieţi. Eureka nu înţelesese niciodată asta – timpul petrecut cu majoritatea băieţilor fusese ezitant, agitat, jenant – până acum. Îmbrăţişarea lui Ander era atât de liniştitoare, încât lipsa acesteia îi păru de neconceput.

Singurul lucru ciudat erau braţele ei, lipite pe lângă corp de îmbrăţişarea lui. Cu următoarea respiraţie, le ridică şi îl cuprinse pe Ander de talie cu o graţie şi cu o naturaleţe care o surprinse. *Poftim.*

El o strânse mai tare, făcând toate îmbrăţişările pe care le văzuse vreodată Eureka pe holurile de la Evengeline şi toate îmbrăţişările dintre tata şi Rhoda să pară o imitaţie tristă.

— Sunt atât de uşurat că eşti în viaţă, spuse el.

Sinceritatea lui o făcu să tremure. Îşi aminti prima dată când o atinsese, când vârful degetelor lui îi atinseră colţul ochiului umed. Îi spusese să nu mai plângă.

Ander îi ridică bărbia, pentru ca ea să-l privească. El se

uită la ochii ei ca şi când ar fi fost surprins să îi vadă uscaţi. Păru insuportabil de contrariat.

— Ţi-am adus ceva.

Duse mâna în spate şi scoase un obiect învelit în plastic, care fusese ascuns la talia blugilor lui. Eureka îl recunoscu imediat. Degetele ei se fixară pe *Cartea iubirii* care era în punga impermeabilă.

— Cum ai obţinut-o?

— O păsărică mi-a arătat unde să o găsesc, spuse el fără umor.

— Polaris, spuse Eureka. Cum ai…

— Nu-mi e uşor să îţi explic.

— Ştiu.

— Intuiţia traducătoarei tale era impresionantă. S-a gândit să îngroape cartea şi agenda ei sub salcia de lângă râu cu o noapte înainte de a fi… Ander făcu o pauză, coborându-şi privirea. Îmi pare rău.

— Ştii ce s-a întâmplat cu ea? şopti Eureka.

— Suficient încât să fiu răzbunător, mormăi el.

Tonul lui o convinse pe fată că oamenii în gri de pe drum o omorâseră.

— Ia cărţile. În mod clar, a vrut ca ele să se întoarcă la tine.

Eureka puse cele două cărţi pe pat. Degetele ei trecură peste coperta uscată de culoare verde a *Cărţii iubirii*, urmărind cele trei încreţituri de pe cotor. Atinse ciudatul cerc în relief de pe copertă şi îşi dori să fi ştiut cum arătase cartea când era nouă.

Pipăi paginile aspre ale jurnalului negru al lui madame Blavatsky. Nu voia să violeze intimitatea bătrânei decedate. Dar toate notiţele din această carte conţineau tot ce ar fi putut afla Eureka despre moştenirea pe care i-o lăsase Diana. Avea nevoie de răspunsuri.

Diana, Brooks şi madame Blavatsky găsiseră fascinantă *Cartea iubirii*. Eureka nu se simţea vrednică să aibă totul pentru ea. Îi era teamă să o deschidă, îi era teamă că avea să o facă să fie şi mai singură.

Se gândi la Diana care credea că fata ei era suficient de

puternică şi de inteligentă încât să-şi găsească ieşirea din orice vizuină. Se gândi la madame Blavatsky, care nu ezitase când o întrebase dacă putea să îi scrie numele ca deţinător legitim al cărţii. Se gândi la Brooks, care spunea că mama ei era unul dintre cei mai inteligenţi oameni care trăiseră vreodată – şi, dacă Diana credea că această carte era specială, Eureka era datoare să-i înţeleagă complexitatea.

Ea deschise jurnalul de traduceri al lui Blavatsky şi îl frunzări încet. Înaintea unui teanc de pagini albe era o singură pagină scrisă cu cerneală violet, intitulată *Cartea iubirii. Partea a patra.*

Se uită la Ander.

— Ai citit asta?

El făcu un semn din cap.

— Ştiu ce spune. Am crescut cu o versiune a poveştii.

Eureka citi cu voce tare:

Câteodată, undeva, într-un ungher al viitorului îndepărtat, o fată se va naşte şi va întruni condiţiile iniţierii Timpului Ridicării. Doar atunci se va întoarce Atlantida.

Atlantida. Aşadar, Blavatsky avea dreptate. Dar însemna asta că povestea era adevărată?

Fata trebuie să se nască în ziua care nu există aşa cum noi, atlanţii, am încetat să existăm când lacrimile fecioarei s-au vărsat.

— Cum poate să nu existe o zi? întrebă Eureka. Ce înseamnă asta?

Ander o privi atent, dar nu spuse nimic. El aşteptă. Fata se gândi la ziua ei de naştere. Era 29 februarie. În trei ani din patru, nu exista.

— Continuă, o încurajă Ander, netezind pagina traducerii lui Blavatsky.

Ea trebuie să fie un copil fără mamă şi o mamă fără copil.

Imediat, Eureka se gândi la corpul Dianei din ocean. „Un copil fără mamă“ definea identitatea umbrită pe care şi-o asumase luni de zile. Se gândi la gemeni, pentru care

riscase totul în acea după-amiază. Ar fi făcut-o din nou mâine. Era şi o mamă fără copii?

În sfârşit, emoţiile ei trebuie să fie temperate, pregătite ca o furtună la o altitudine prea mare în atmosferă ca să fie simţită pe pământ. Nu trebuie să plângă niciodată, nu până în clipa în care durerea ei va depăşi ceea ce orice muritor poate suporta. Atunci, ea va plânge – şi va deschide fisura spre lumea noastră.

Eureka îşi ridică privirea spre pictura Sfintei Catherine de Siena, care atârna pe perete. Examină singura lacrimă a sfintei. Exista o relaţie între acea lacrimă şi focurile faţă de care sfânta oferea protecţie? Exista o relaţie între lacrimile fetei şi această carte?

Se gândi la cât de frumos arăta Maya Cayce când plângea, la cât de natural plânsese Rhoda la vederea copiilor ei. Eureka invidia aceste manifestări directe ale emoţiei. Păreau să nu o caracterizeze deloc. Seara în care Diana o pălmuise era singura amintire a ei plângând.

„Să nu mai plângi niciodată."

Şi cea mai recentă lacrimă pe care o vărsase? Degetele lui Ander o absorbiseră.

„Gata. Fără lacrimi."

Afară, furtuna se dezlănţuia furios. Înăuntru, Eureka îşi stăpânea emoţiile, aşa cum o făcea de ani de zile. Deoarece aşa i se spusese. Deoarece era singurul lucru pe care ştia să-l facă.

Ander arătă spre pagina în care, după câteva rânduri de spaţii albe, scrisul cu cerneală violet apărea iar.

— Există şi o ultimă parte.

Eureka respiră adânc şi citi ultimele cuvinte ale traducerii lui madame Blavatsky:

Într-o seară a călătoriei noastre, o furtună violentă ne-a despicat nava. Am naufragiat pe o plajă din apropiere. Nu l-am mai văzut pe prinţul meu. Nu ştiu dacă a supravieţuit. Profeţia vrăjitoarelor este singura rămăşiţă a iubirii noastre.

Diana ştia că această poveste era din *Cartea Iubirii*, dar o crezuse? Eureka închise ochii şi ştiu că da, crezuse.

Crezuse atât de pătimaş încât nu îi spusese niciodată niciun cuvânt fiicei ei. Intenţionase să o păstreze pentru ultimul moment în care Eureka ar fi putut să o creadă de una singură. Acel moment trebuia să fie acum.

Putea Eureka să facă asta? Să-şi permită să ia în considerare faptul că această *Carte a iubirii* avea vreo legătură cu ea? Se aşteptă să vrea să o respingă ca pe un basm, ca pe ceva frumos bazat pe ce ar fi putut fi cândva, bazat pe ceva adevărat, dar care acum era doar o fantezie…

Dar moştenirea ei, piatra tunetului, accidentele şi morţile, şi oamenii fantomatici, felul în care această furtună dezlănţuită rezona cu furtuna din sinea ei…

Nu era un uragan. Era Eureka.

Ander rămase tăcut la marginea palului, dându-i timp şi spaţiu. Ochii lui dezvăluiră disperarea de a o îmbrăţişa din nou. Şi ea voia să-l îmbrăţişeze.

— Ander?

— Eureka.

Ea îi arătă ultima pagină a traducerii, în care erau prezentate condiţiile profeţiei.

— Eu sunt?

Din cauza ezitării lui, ochii începură să o înţepe. El observă acest lucru şi inhală brusc, ca şi când l-ar fi durut.

— Nu poţi să plângi, Eureka. Nu acum.

Se apropie rapid de ea şi îşi coborî buzele spre ochii ei. Fata închise ochii. El o sărută pe pleoapa dreaptă, apoi pe cea stângă. După care urmă un moment de linişte în care Eureka nu putu să se mişte, în care nu putu să deschidă ochii deoarece ar fi putut să întrerupă acel sentiment că Ander era mai aproape de ea decât fusese altcineva vreodată.

Când o sărută pe gură, ea nu fu surprinsă. Se întâmplă aşa cum răsărea soarele, aşa cum înflorea o floare, aşa cum ploaia cădea din cer, aşa cum morţii nu mai respirau. Natural. Inevitabil. Buzele lui ferme şi puţin sărate îi făcură corpul să i se încălzească.

Nasurile li se atinseră, iar Eureka îşi deschise gura ca

să-l sărute mai bine. Îi atinse părul, degetele ei trasând calea pe care degetele lui o făcea atunci când era agitat. Acum nu părea agitat. El o săruta ca şi când ar fi aşteptat să o facă de mult timp, ca şi când s-ar fi născut pentru asta. Mâinile lui o mângâiară pe spate, strângând-o la piept. Gura lui se plie cu nesaţ pe a ei. Căldura limbii lui o ameţi.

Apoi îşi aminti că Brooks dispăruse. Acesta era cel mai nepotrivit moment pentru ea să se îndrăgostească. Doar că nu era ca o pasiune, ci ca un sentiment de neoprit, care schimba o viaţă.

Nu mai avea aer, dar nu voia să întrerupă sărutul. Apoi îi simţi respiraţia lui Ander în gură. Ea deschise ochii şi se retrase.

Primele săruturi aveau legătură cu descoperirea, cu transformarea, cu uimirea.

Atunci de ce respiraţia lui în gura ei îi era familiară?

Cumva, Eureka îşi aminti. După accidentul Dianei, după ce maşina se scufundase pe fundul golfului, iar ea ajunsese pe mal, în mod miraculos, în viaţă – nu se mai gândise la acest lucru – cineva îi făcuse respiraţie gură la gură.

Ea închise ochii şi văzu o aureolă de păr blond deasupra ei, blocând luna, şi simţi aerul dătător de viaţă în plămânii ei şi braţele care o purtaseră acolo.

Ander.

— Am crezut că a fost un vis, şopti ea.

Ander oftă profund, ca şi când ar fi ştiut exact ce voia să spună. O luă de mână.

— S-a întâmplat.

— M-ai scos din maşină. M-ai adus la mal. M-ai salvat.

— Da.

— Dar de ce? De unde ştiai că eram acolo?

— Am fost în locul potrivit, la momentul potrivit.

Părea la fel de imposibil ca toate celelalte lucruri pe care Eureka le ştia ca fiind reale. Se împiedică de pat şi se aşeză. Gândurile o ameţeau.

— M-ai salvai şi ai lăsat-o să moară.

Ander închise ochii ca şi când l-ar fi durut.

— Dacă aş fi putut să vă salvez pe amândouă, aş fi făcut-o. A trebuit să aleg. Voi înţelege dacă nu mă vei putea ierta. Îşi trecu mâinile tremurând prin păr. Eureka, îmi pare rău!

Spusese aceleaşi cuvinte, pur şi simplu, când se întâlniseră în prima zi. Sinceritatea scuzei lui o surprinsese. Păruse atât de pasională pentru ceva atât de neînsemnat, dar acum Eureka înţelegea. Simţea suferinţa lui Ander pentru Diana. Regretul umplu spaţiul din jurul lui precum scutul unei pietre a tunetului proprii.

Fetei îi displăcuse întotdeauna faptul că ea era în viaţă, iar Diana nu. Acum, iată persoana responsabilă. Ander luase o decizie. Ar fi putut să-l urască pentru asta. Ar fi putut să-l învinovăţească pentru suferinţa ei profundă şi pentru tentativa de sinucidere. Băiatul părea să ştie asta. Se aplecă deasupra ei, aşteptând să ia o decizie. Dar ea îşi îngropă faţa în mâini.

— Îmi este atât de dor de ea!

El căzu în genunchi în faţa ei, cu coatele pe coapsele ei.

— Ştiu.

Mâinile ei se închiseră în jurul colierului. Deschise pumnul ca să dezvăluie piatra tunetului, medalionul din lapislazuli.

— Ai avut dreptate, spuse ea. În legătură cu piatra tunetului în apă. Face mai mult decât să nu se ude. Este singurul motiv pentru care eu şi gemenii suntem în viaţă. Ne-a salvat şi nu aş fi ştiut cum să o folosesc dacă nu mi-ai fi spus.

— Piatra tunetului este foarte puternică. Îţi aparţine, Eureka. Să nu uiţi asta niciodată. Trebuie să o protejezi.

— Mi-aş fi dorit ca Brooks… începu ea să spună, dar îşi simţi pieptul ca şi când i-ar fi fost strivit. Mi-a fost atât de frică. Nu am fost în stare să gândesc. Ar fi trebuit să-l salvez şi pe el.

— Asta ar fi fost imposibil.

Vocea lui Ander era rece.

— Te referi la modul în care ar fi fost imposibil să mă salvezi pe mine şi pe Diana? întrebă ea.

— Nu, nu mă refer la asta. Orice s-a întâmplat cu Brooks, nu ai fi avut cum să-l găseşti în acea furtună.

— Nu înţeleg.

Ander privi în altă parte. Nu spuse mai multe.

— Ştii unde este Brooks? întrebă Eureka.

— Nu, spuse el încet. Este complicat. Am tot încercat să-ţi spun, el nu mai este cine crezi…

— Te rog, nu spune nimic rău despre el. Fata flutură mâna spre Ander. Nu ştim nici măcar dacă este în viaţă.

Ander dădu din cap, dar păru încordat.

— După moartea Dianei, spuse Eureka, nu mi-a trecut prin minte că aş putea să mai pierd pe altcineva.

— De ce îi spui pe nume mamei tale? Ander părea nerăbdător să schimbe subiectul.

Nimeni în afară de Rhoda nu o mai întrebase asta pe Eureka, aşadar nu fusese niciodată nevoită să dea un răspuns.

— Când era în viaţă îi spuneam mamă, ca majoritatea copiilor. Dar moartea a transformat-o pe Diana în altcineva. Ea nu mai este mama mea. Este mai mult de atât – Eureka strânse medalionul – şi mai puţin.

Încet, Ander cuprinse mâna în care ea ţinea medalioanele. Cu ochi mijiţi, privi medalionul. Degetul lui mare se roti peste încuietoare.

— Nu se deschide, spuse ea. Degetele ei se îndoiră peste al lui, ca să-l împiedice să-l deschidă. Când l-a cumpărat, Diana a spus că era blocat din cauza ruginii. Îi plăcea atât de mult modelul, încât nu-i păsa. Îl purta în flecare zi.

Ander se ridică în genunchi. Degetele lui se strecurară în spatele gâtului Eurekăi. Ea se aplecă spre atingerea lui, care crea dependenţă.

— Îmi dai voie?

Când ea dădu din cap, el descheie lanţul, o sărută uşor pe buze, apoi se aşeză lângă ea pe pat. Atinse partea cu picăţele aurii a pietrei albastre. Întoarse medalionul pe cealaltă parte şi atinse inelele în relief care se intersectau dedesubt. Examină profilul medalionului pe fiecare parte, apăsând cu degetele pe balamale, apoi pe încuietoare.

— Oxidarea este decorativă. Nu ar trebui să împiedice deschiderea medalionului.

— Atunci, de ce nu se deschide? întrebă Eureka.

— Deoarece Diana l-a sigilat. Ander scoase medalionul de pe lanţ şi îi înmână lanţul şi piatra tunetului Eurekăi. Ţine medalionul cu ambele mâini. Cred că pot să-l desigilez. De fapt, ştiu că pot.

28

ŞIRUL LACRIMILOR SELENEI

Un tunet scutură fundaţia casei. Eureka se apropie rapid de Ander.

— De ce ar fi sigilat mama medalionul?

— Poate conţine ceva pe care nu voia să-l mai vadă şi altcineva. El îşi strecură o mână în jurul taliei ei. Se simţi ca o mişcare instinctivă, dar de îndată ce braţul lui fu acolo, Ander păru agitat din această cauză. Avea vârfurile urechilor roşii. Se tot uita la mâna lui pe şoldul ei.

Eureka îi acoperi mâna cu a ei, ca să-l asigure că o voia acolo, că savura fiecare nouă lecţie de pe corpul lui: netezimea degetelor lui, căldura din palmă, felul în care mirosea pielea lui de aproape, a vară.

— Obişnuiam să-i spun totul Dianei, spuse Eureka. Când a murit, am aflat câte secrete a păstrat faţă de mine.

— Mama ta cunoştea puterea acestor obiecte de familie. Dacă ar fi căzut în mâinile nepotrivite, s-ar fi temut.

— Au căzut în mâinile mele şi nu înţeleg.

— Încrederea ei în tine transcende moartea ei, spuse Ander. Ţi le-a lăsat deoarece a avut încredere că le vei descoperi importanţa. A avut dreptate în legătură cu această carte – ai ajuns în inima poveştii. A avut dreptate în legătură cu piatra tunetului – azi ai aflat cât de puternică poate fi.

— Şi medalionul?

Eureka îl atinse.

— Să vedem dacă avea dreptate şi în legătură cu acesta.

Ander se duse în mijlocul camerei, ţinând medalionul în mâna dreaptă. Îl întoarse pe cealaltă parte. Îl atinse pe spate cu inelarul mâinii stângi. Închise ochii, îşi ţuguie

buzele ca şi când ar fi urmat să fluiere şi expiră prelung.

Încet, degetele lui se mişcară pe suprafaţa acestuia, conturând cele şase cercuri intercalate pe care degetele fetei le trasaseră de multe ori. Doar că, atunci când o făcu Ander, scoase sunete, ca şi când ar fi şters marginile unei cupe de cristal.

Sunetul o făcu pe Eureka să sară în picioare. Îşi apucă urechea stângă, cu care nu auzea, dar cu care, cumva, auzi aceste note ciudate la fel de clar ca şi cântecele lui Polaris. Inelele medalionului străluciră pentru scurt timp – auriu, apoi albastru – răspunzând la atingerea băiatului.

Când degetele lui se mişcară în forma cifrei opt, în spirale asemănătoare unui labirint şi unor tipare florale în jurul cercurilor, sunetul produs se schimbă prin rotaţie. Un zumzet uşor se adânci într-un acord bogat şi obsedant, apoi crescu în ceea ce părea aproape o armonie a instrumentelor de suflat.

Menţinu acea notă pentru câteva secunde, cu degetul calm pe mijlocul spatelui medalionului. Sunetul era mlădios şi necunoscut, ca un flaut dintr-un ţinut foarte îndepărtat din viitor. Degetul lui Ander pulsă de trei ori, creând acorduri asemănătoare cu ale unei orgi, care curseră în valuri peste Eureka. El deschise ochii, ridică degetul şi extraordinarul concert se termină. Respiră adânc.

Medalionul se deschise fără o altă atingere.

— Cum ai făcut asta?

Eureka se apropie de el în transă. Se aplecă peste mâinile lui ca să examineze interiorul medalionului. Pe partea dreaptă era incrustată o oglindă minusculă. Reflexia era curată, şi clară, şi puţin mărită. Ea văzu unul din ochii lui Ander în oglindă şi turcoazul clar o surprinse. Pe partea stângă era ceea ce părea a fi o bucată de hârtie îngălbenită fixată în ramă, aproape de balama.

Ea se folosi de degetul mic pentru a o elibera. Îi ridică un colţ, simţind cât de subţire era hârtia, glisând-o în afară cu atenţie. Sub ea, găsi o mică fotografie. Fusese tăiată ca să încapă în medalionul triunghiular, dar imaginea era

clară: Diana ţinând-o pe Eureka în braţe, când era mică. Nu putea să fi avut mai mult de şase ani. Fata nu mai văzuse niciodată această fotografie, dar recunoscu ochelarii mamei în formă de sticle de Coca-Cola, părul ei aspru, cămaşa albastră pe care o purtase în anii ’90.

Copilul Eureka privea direct spre cameră şi purta un şorţ alb, probabil cusut de Sugar. Diana nu se uita în direcţia obiectivului, dar verdele-deschis al ochilor ei era vizibil. Părea tristă – o expresie pe care nu o putea asocia cu mama ei. De ce nu-i arătase niciodată această fotografie? De ce purtase medalionul în jurul gâtului, în toţi acei ani, spunând că nu se deschidea?

Eureka se simţi furioasă pe mama ei, din cauză că lăsase în urmă atât de multe mistere. De la moartea Dianei, echilibrul nu mai fusese prezent în viaţa fiicei ei. Îşi dorea claritate, constanţă, pe cineva în care să aibă încredere.

Ander se aplecă şi ridică mica bucată de hârtie îngălbenită, pe care Eureka probabil că o scăpase. Părea o hârtie de scris veche de secole. El o întoarse. Un singur cuvânt era mâzgălit, cu cerneală neagră.

Marais.

— Asta înseamnă ceva pentru tine? întrebă el.

— Este scrisul de mână al mamei mele. Ea luă hârtia şi privi fix fiecare buclă a cuvântului, *i*-ul punctat ascuţit.

— Este dialectul cajun; cuvântul franţuzesc – pentru „mlaştină”, dar nu ştiu de ce l-ar fi scris aici.

Ander se uită fix pe fereastră, unde obloanele blocau imaginea ploii, dar nu şi sunetul constant al acesteia.

— Trebuie să existe cineva care să ne poată ajuta.

— Madame Blavatsky ne-ar fi putut ajuta.

Eureka privi încruntată medalionul şi bucata de hârtie codată.

— De aceea au şi omorât-o.

Cuvintele îi alunecară din gură înainte ca el să-şi dea seama.

— Ştii cine a făcut-o. Ochii ei se măriră. Au fost acei oameni peste care ai dat cu maşina, nu-i aşa?

Ander luă medalionul din mâna ei şi îl puse pe pat. El îi

ridică bărbia cu degetul mare.

— Aş vrea să pot să-ţi spun ce vrei să auzi.

— Nu merita să moară.

— Ştiu.

Eureka îşi puse mâinile pe pieptul lui. Degetele ei se răsuciră în jurul materialului tricoului, dorindu-şi să-şi stoarcă durerea acolo.

— De ce nu eşti ud? întrebă ea. Ai o piatră a tunetului?

— Nu. Râse uşor. Presupun că am un altfel de scut. Deşi este mai puţin impresionant decât al tău.

Eureka îşi trecu mâinile peste umerii lui şi îi cuprinse talia uscată.

— Sunt uimită, spuse ea încet în timp ce mâinile îi alunecară pe sub tricoul lui ca să-i atingă pielea uscată şi netedă. El o sărută din nou, încurajând-o. Bâzâind se simţi neliniştită, dar vie, tulburată şi bâzâind cu o nouă energie pe care nu voia să o pună la îndoială.

Îi plăcea senzaţia dată de braţele lui în jurul taliei ei. Se apropie, ridicând-şi capul ca să-l sărute din nou, dar apoi se opri.

Degetele ei îngheţară pe ceea ce părea a fi o tăietură pe spatele lui Ander. Ea se retrase şi se mută lângă el, ridicându-i partea din spate a tricoului. Patru tăieturi roşii îi însemnau pielea, chiar sub coaste.

— Ai nişte tăieturi, spuse ea. Erau aceleaşi răni pe care le văzuse la Brooks în ziua valului ciudat din golful Vermilion. Ander avea doar un rând de tăieturi, pe când spatele lui Brooks avea două.

— Nu sunt tăieturi.

Eureka îşi ridică privirea spre el.

— Spune-mi ce sunt.

Ander se aşeză pe marginea patului. Ea se aşeză lângă el, simţind căldura emanată de pielea lui. Voia să vadă din nou semnele, voia să-şi treacă mâna peste ele, să vadă dacă erau la fel de adânci cum păreau. El îşi puse mâna pe piciorul ei. Gestul o făcu să vibreze pe dinăuntru. Părea că era pe cale să spună ceva dificil, ceva care ar fi putut fi imposibil de crezut.

— Branhii.

Eureka clipi.

— Branhii ca la peşte?

— Pentru a respira sub apă, da. Şi Brooks le are acum.

Eureka îi luă mâna de pe picior

— Ce vrei să spui cu *şi Brooks le are acum?* Cum adică *tu* ai branhii?

Camera deveni brusc minusculă şi prea fierbinte. Ander îşi bătea joc de ea?

El duse mâna la spate şi scoase cartea cu coperte verzi din piele.

— Crezi ce citeşti aici?

Ea nu îl cunoştea suficient de bine încât să-i interpreteze tonul vocii. Părea disperat – dar cum altcumva? Îi trăda de asemenea mânia? Frica?

— Nu ştiu, spuse ea. Pare prea…

— Seamănă prea mult cu o fantezie?

— Da. Şi totuşi… Vreau să ştiu şi restul. Doar o parte a fost tradusă şi mai sunt şi toate aceste coincidenţe ciudate, aceste lucruri care par să aibă o legătură cu mine.

— Au legătură, spuse Ander

— De unde ştii?

— Te-am minţit în legătură cu piatra tunetului?

Ea scutură din cap.

— Atunci, dă-mi şansa pe care i-o acorzi acestei cărţi. Ander îşi puse o mână pe inimă. Diferenţa dintre tine şi mine este că, din momentul în care m-am născut, am fost crescut cu povestea pe care ai aflat-o din aceste pagini.

— Cum? Cine sunt părinţii tăi? Faci parte dintr-un cult?

— Nu prea am părinţi. Am fost crescut de mătușile şi de unchii mei. Sunt un Originar.

— Un ce?

El oftă.

— Poporul meu provine din continentul pierdut al Atlantidei.

— Eşti *din* Atlantida? întrebă ea. Madame Blavalsky a spus… dar nu am crezut…

— Ştiu. Cum ai fi putut crede? Dar este adevărat. Cei din

neamul meu au fost printre puţinii care au scăpat înainte ca insula să se scufunde. De atunci, misiunea noastră a fost să ducem mai departe sămânţa cunoaşterii Atlantidei, astfel încât învăţăturile acesteia să nu fie niciodată uitate, iar atrocităţile niciodată repetate. Timp de mii de ani, această poveste a rămas printre Originari.

— Dar este şi în cartea asta.

Ander dădu din cap.

— Noi am ştiut că mama ta ştia câte ceva despre Atlantida, dar familia mea încă nu ştie cât de mult. Persoana care a omorât-o pe traducătoarea ta e unchiul meu. Oamenii pe care i-ai întâlnit la secţia de poliţie şi pe drum, în acea seară, sunt cei care m-au crescut. Acelea sunt chipurile pe care le-am văzut la masă în fiecare seară.

— Unde mai exact este acea masă?

Timp de câteva săptămâni, Eureka se întrebase unde locuia Ander.

— Nu într-un loc interesant. El făcu o pauză. Nu am mai dat pe acasă de săptămâni întregi. Am avut o neînţelegere cu familia.

— Ai spus că voiau să mă rănească.

— Aşa *este,* spuse trist Ander.

— De ce?

— Deoarece şi tu eşti o descendentă a Atlantidei. Şi femeile din linia ta genetică moştenesc ceva foarte neobişnuit. Se numeşte *selena-klamata-desmos.* Asta înseamnă, mai mult sau mai puţin, Şirul Lacrimilor Selenei.

— Selene, spuse Eureka. Femeia logodită cu regele. Care a fugit cu fratele lui.

Ander dădu din cap.

— Ea este matriarha ta, de acum multe generaţii. Aşa cum Leander, iubitul ei, este patriarhul meu.

— Ei au naufragiat şi s-au separat pe mare, spuse Eureka, amintindu-şi. Nu s-au mai regăsit niciodată.

Ander încuviinţă dând din cap.

— Se spune că s-au căutat unul pe celălalt până în ultima lor zi şi chiar, spun unii, şi după moarte.

Eureka privi pătrunzător în ochii lui Ander, iar povestea rezonă cu ea într-un nou mod. O găsi insuportabil de tristă şi dureros de romantică. Ar fi putut aceşti iubiţi dezamăgiţi să explice legătura pe care o simţise Eureka pentru băiatul care stătea lângă ea – legătura pe care o simţise din prima clipă în care l-a văzut?

— Una dintre descendentele Selenei deţine puterea de a ridica din nou Atlantida, continuă Ander. Asta este ceea ce tocmai ai citit în carte. Acesta este Şirul Lacrimilor. Argumentul Originarilor se bazează pe credinţa potrivit căreia înălţarea Atlantidei ar fi o catastrofă – o apocalipsă. Legendele Atlantidei sunt urâte şi violente, pline de corupţie, sclavagism şi lucruri mult mai rele.

— Nu am citit nimic despre asta aici.

Eureka arătă spre *Cartea iubirii.*

— Bineînţeles că nu, spuse misterios Ander. Ai citit o poveste de dragoste. Din nefericire, acea lume însemna mai mult decât versiunea Selenei. Ţelul Originarilor este să prevină întoarcerea Atlantidei prin…

— Omorârea fetei care moşteneşte Şirul Lacrimilor, spuse Eureka amorţită. Iar ei cred că eu sunt purtătoarea acestuia.

— Sunt destul de siguri.

— Siguri că, dacă aş plânge, aşa cum spune în carte…

Ander dădu din cap.

— Lumea s-ar inunda, iar Atlantida ar reveni la putere.

— Cât de des apare una dintre aceste fete? întrebă Eureka, gândindu-se că, dacă Ander spunea adevărul, mulţi dintre membrii familiei ei ar fi putut fi vânaţi sau omorâţi de Originari.

— Nu s-a întâmplat de aproape un secol, din anii ’30, spuse Ander, dar aceea a fost o situaţie foarte rea. Când o fată începe să prezinte semnele Şirului Lacrimilor, ea devine un fel de vârtej şi stârneşte interesul mai multor Originari.

— Şi al cui interes îl mai stârneşte?

Eureka nu era sigură că voia să ştie.

Ander înghiţi.

— Şi interesul atlanţilor.

Acum era şi mai confuză.

— Sunt răi, continuă Ander. Ultima posesoare a Şirului Lacrimilor a trăit în Germania. Numele ei era Byblis…

— Am auzit de Byblis. A fost una dintre posesoarele cărții. I-a dat-o cuiva pe nume Niobe, care i-a dat-o Dianei.

— Byblis a fost sora bunicii mamei tale.

— Ştii mai multe despre familia mea decât ştiu eu.

Ander păru jenat.

— A trebuit să studiez.

— Aşadar, Originarii au omorât-o pe sora bunicii mele în clipa în care semnele Şirului Lacrimilor au început să se manifeste?

— Da, dar nu înainte de a face mult rău. În timp ce Originarii încearcă să elimine o descendentă a Şirului Lacrimilor, atlanţii încearcă să o activeze. Ei fac asta ocupând corpul cuiva drag purtătoarei Şirului Lacrimilor, corpul cuiva care o poate face să plângă. Până când Originarii au reuşit să o omoare pe Byblis, atlantul care a ocupat corpul celui mai bun prieten al ei a fost deja în acea lume. El a rămas în corp chiar şi după moartea lui Byblis.

Eurekăi îi veni să râdă. Ce spunea Ander era o nebunie. Nu auzise nimic atât de nebunesc în timpul şederii de câteva săptămâni în salonul de la psihiatrie.

Şi, cu toate acestea, vorbele lui o făcură pe Eureka să se gândească la ceva ce citise recent într-unul dintre e-mailurile trimise de madame Blavatsky. Luă paginile traduse şi le răsfoi.

— Uită-te la partea asta, chiar aici. Descrie un vrăjitor care putea să-şi trimită mintea peste ocean şi să ocupe corpul unui bărbat, într-un loc numit Minoa.

— Exact, spuse Ander. Este aceeaşi magie. Nu ştim cum a învăţat Atlas să canalizeze puterea acestui vrăjitor – el nefiind un vrăjitor –, dar, cumva, a reuşit.

— Unde este el? Unde sunt atlanţii?

— În Atlantida.

— Şi asta unde este?

— E sub apă de mii de ani. Nu putem să ajungem la ei.

Din clipa în care s-a scufundat, canalizarea mentală a fost singura lor poartă spre lumea noastră. Ander îşi întoarse privirea. Deşi Atlantida speră să schimbe asta.

— Aşadar, minţile atlanţilor sunt puternice şi rele – Eureka spera că nu ascultă nimeni la uşă –, dar Originarii nu par cu mult mai buni, dacă omoară fete nevinovate.

Ander nu zise nimic. Tăcerea lui îi răspunse la următoarea întrebare.

— Cu excepţia Originarilor care nu cred că suntem nevinovate, îşi dădu ea seama. Ai fost crescut să crezi că aş putea face ceva groaznic – ea îşi masă urechea, nevenindu-i a crede ce urma să spună – cum ar fi să inund lumea cu lacrimile mele?

— Ştiu că este greu de crezut, răspunse băiatul. Ai avut dreptate să spui că Originarii reprezintă un cult. Familia mea se pricepe să facă o crimă să pară un accident. Byblis s-a înecat într-o „inundaţie”. Maşina mamei tale a fost lovită de un „val distructiv”. Totul în numele salvării lumii în faţa răului.

— Aşteaptă. Eureka tresări. Mama era purtătoarea Şirului Lacrimilor?

— Nu, dar ştia că tu îl purtai. Toată munca ei de o viaţă s-a concentrat asupra pregătirii tale pentru destinul tău. Probabil că ţi-a spus ceva despre asta?

Pieptul Eurekăi se strânse.

— Mi-a spus cândva să nu plâng niciodată.

— Este adevărat că nu ştim ce s-ar întâmpla dacă ai plânge cu adevărat. Familia mea nu vrea să rişte să afle. Valul de pe pod din acea zi a fost menit pentru tine, nu pentru Diana. El îşi coborî privirea, sprijinindu-şi bărbia în piept. Eu trebuia să mă asigur că te-ai înecat. Dar nu am putut. Familia mea nu mă va ierta niciodată.

— De ce m-ai salvat? şopti ea.

— Nu ştii? Credeam că este evident.

Fata ridică din umeri şi scutură din cap.

— Eureka, din clipa în care am fost conştient, am fost antrenat să ştiu totul despre tine – să-ţi cunosc slăbiciunile, forţele, fricile şi dorinţele – ca să te pot

distruge. Puterea unui Originar este un fel de camuflaj natural. Trăim printre muritori, dar ei nu ne văd cu adevărat. Ne pierdem în mulţime, dispărem în umbră. Nimeni nu-şi aminteşte de chipurile noastre, decât dacă vrem noi. Poţi să-ţi imaginezi cum este să fii invizibil pentru toată lumea, mai puţin pentru familia ta?

Eureka scutură din cap. Deşi îşi dorise de foarte multe ori să fi fost invizibilă.

— De asta nu ai aflat despre mine. Te-am urmărit din ziua în care te-ai născut, dar nu m-ai văzut niciodată până când am vrut eu să o faci – în ziua când ţi-am lovit maşina. Am fost cu tine în fiecare zi din ultimii şaptesprezece ani. Te-am privit cum ai învăţat să mergi, să-ţi legi şireturile, să cânţi la chitară – el înghiţi – să săruţi. Te-am privit când ţi-ai pus cercei, când ţi-ai luat permisul de şofer şi când ai câştigat prima cursă de maraton. Ander se întinse spre ea, ţinând-o mai aproape de el. Până la moartea Dianei, m-am îndrăgostii atât de mult de tine, încât nu am mai suportat. Ţi-am lovit maşina la stop. Trebuia să mă vezi, în sfârşit. În fiecare moment al vieţii tale, m-am îndrăgostit şi mai mult de tine.

Eureka roşi. Ce ar fi putut să spună în faţa unei asemenea mărturisiri?

— Eu… ei bine… mmm…

— Nu trebuie să răspunzi, spuse Ander. Doar să ştii că, încă de când am început să nu mai cred în nimic din ce am fost învăţat de mic să cred, de un lucru sunt sigur. El o cuprinse de mâini. De devotamentul meu pentru tine. Nu se va stinge niciodată, Eureka. Jur.

Fata era uimită. Mintea ei bănuitoare se înşelase în ceea ce îl privea pe Ander, dar instinctele corpului ei avuseseră dreptate. Îl cuprinse de gât şi îl sărută. Cu un sărut, încercă să îi transmită cuvintele pe care nu şi le găsea.

— Dumnezeule. Buzele lui le atinse pe ale ei. M-am simţit atât de bine să o spun cu voce tare. Toată viaţa mea m-am simţit singur.

— Acum eşti cu mine. Ea voia să-l asigure, dar îngrijorarea se strecură în mintea ei. Eşti încă un Originar?

Te-ai întors împotriva familiei tale ca să mă protejezi, dar…

— Ai putea spune că am fugit, spuse el. Dar familia mea nu va renunţa. Vor foarte mult să te omoare. Ei cred că dacă vei plânge şi Atlantida va reapărea, asta va însemna moartea a milioane de oameni şi înrobirea omenirii. Sfârşitul lumii aşa cum o ştim. Ei cred că va fi moartea acestei lumi şi naşterea uneia noi şi îngrozitoare. Ei cred că moartea ta e singura modalitate prin care pot împiedica acest lucru.

— Şi tu ce crezi?

— Faptul că tu ai putea ridica Atlantida ar putea fi adevărat, spuse el încet, dar nimeni nu ştie ce înseamnă asta.

— Sfârşitul nu este încă scris, spuse Eureka. „Ultimul cuvânt ar putea schimba totul.” Întinse mâna după carte ca să-i arate lui Ander ceva care o deranjase de când citise testamentul Dianei. Dar dacă sfârşitul a fost scris? Aceste pagini lipsesc din text. Diana nu le-ar fi rupt. Nu ar fi îndoit nici măcar pagina unei cărţi de la bibliotecă.

Ander se scărpină în barbă.

— Există o persoană care ne-ar putea ajuta. Nu l-am întâlnit niciodată. S-a născut Originar, dar a părăsit familia după ce Byblis a fost omorâtă. Familia mea spune că nu şi-a revenit niciodată după moartea ei. El făcu o pauză. Ei spun că era îndrăgostit de ea. Numele lui este Solon.

— Cum îl găsim?

— Niciunul dintre Originari nu a vorbit cu el de ani de zile. Ultima dată am auzit că era în Turcia. Se întoarse spre Eureka, ochii strălucindu-i brusc. Am putea să mergem acolo şi să-l găsim.

Fata râse.

— Mă îndoiesc de faptul că tata mă va lăsa să plec în Turcia.

— Vor trebui să vină cu noi, spuse repede Ander. Toţi cei la care ţii vor veni. Altfel, familia mea se va folosi de ei ca să te aducă înapoi.

Eureka pufni.

— Vrei să spui…

El dădu din cap.

— Ei pot să justifice omorârea câtorva oameni pentru a-i salva pe cei mulţi.

— Şi Brooks? Dacă se întoarce…

— Nu se întoarce, spuse Ander, nu în vreun fel în care ai vrea să-l vezi. Trebuie să ne concentrăm şi să găsim o soluţie, astfel încât tu şi familia ta să fiţi în siguranţă, cât mai curând posibil. Undeva, departe de aici.

Eureka scutură din cap.

— Tata şi Rhoda mă vor interna din nou la psihiatrie înainte de a fi de acord să părăsească oraşul.

— Asta nu este o opţiune, Eureka. Este singurul mod de a supravieţui. Şi trebuie să supravieţuieşti. Apoi o sărută intens, ţinându-i faţa cu mâinile, apăsându-şi puternic buzele de ale ei până ce rămase fără aer.

— De ce trebuie să supravieţuiesc?

Ochii o dureau din cauza extenuării pe care nu o mai putea nega. Ander observă acest lucru. O conduse spre pat, trase aşternuturile, apoi o aşeză şi o înveli.

El îngenunche lângă ea şi îi murmură în urechea bună:

— Trebuie să supravieţuieşti, deoarece nu voi trăi într-o lume fără tine.

29

PLECAREA

Când Eureka se trezi a doua zi dimineaţă, lumina slabă şi argintie strălucea prin fereastra ei. Ploaia lovea copacii. Tânjea ca furtuna să o adoarmă din nou, dar urechea stângă îi ţiuia, amintindu-i de melodia ciudată invocată de Ander, atunci când deschisese medalionul Dianei. Ţinea în braţe *Cartea iubirii,* care îi dezvăluia profeţia lacrimilor ei. Ştia că trebuia să se ridice, să înfrunte lucrurile pe care le aflase în noaptea precedentă, dar durerea din inimă nu îi permitea să-şi ridice capul de pe pernă.

Brooks nu mai era acolo. Potrivit spuselor lui Ander, care părea să fi avut dreptate în atât de multe situaţii, cel mai vechi prieten al ei nu avea să se mai întoarcă. O greutate pe cealaltă parte a patului o surprinse. Era Ander.

— Ai stat aici toată noaptea? îl întrebă ea.

— Nu te părăsesc.

Înaintă pe pat, spre el. Era încă în halatul de baie. El purta aceleaşi haine ca în noaptea precedentă. Când feţele li se apropiară, nu se putură abţine să nu zâmbească. O sărută pe frunte, apoi pe buze.

Voia să îl tragă în pat, să-l ţină şi să-l sărute la orizontală, să-i simtă greutatea trupului asupra ei, dar, după câteva sărutări blânde, Ander se ridică şi se duse lângă fereastră.

Îşi ţinea mâinile încrucişate la spate. Eureka îşi imagină cum rămăsese acolo toată noaptea, supraveghind strada, în încercarea de a zări silueta unui Originar.

Ce ar fi făcut, dacă unul dintre ei ar fi intrat în casă? Îşi aminti de cutiuţa de argint pe care o scosese din buzunar în acea noapte şi care îi îngrozise pe membrii familiei lui.

— Ander…

Voia să îl întrebe ce era în acea cutie.

— E timpul să mergem, spuse el.

Eureka îşi căută telefonul, ca să vadă ce oră era. Când îşi aminti că-l pierduse, şi-l imagină sunând undeva în golful măturat de ploaie, în mijlocul unui banc de peşti argintii, în mâna unei sirene. Scotoci prin noptieră după ceasul Swatch cu buline, din plastic.

— E şase dimineaţa. Ai mei dorm încă.

— Trezeşte-i.

— Şi ce să le spun?

— De îndată ce vom fi împreună, le voi spune tuturor planul, zise Ander continuând să privească pe fereastră. E mai bine să nu se pună prea multe întrebări. Va trebui să ne mişcăm repede.

— Dacă fac asta, spuse Eureka, trebuie să ştiu unde mergem.

Se strecurase din pat. Îi atinse cămaşa. Simţindu-i atingerea, bicepsul i se încordă.

Se întoarse cu faţa către ea şi-şi trecu degetele prin părul ei şi unghiile de-a lungul scalpului şi al cefei. I se părea sexy când îşi trecea degetele prin părul lui. Dar ce făcea acum era extraordinar.

— Îl vom găsi pe Solon, spuse el. Originarul dispărut.

— Credeam că ai zis că era în Turcia.

Pentru o clipă, Ander aproape zâmbi, dar, apoi, chipul său deveni ciudat de inexpresiv.

— Din fericire, ieri am salvat o barcă. De îndată ce ai tăi sunt gata, ne vom îmbarca.

Eureka îl privi cu atenţie. În privirea lui se citea ceva, o satisfacţie suprimată de… vinovăţie. Când mintea ei făcu legătura întunecată, gura i se uscă. Nu îşi dădea seama cum de ştia.

— *Ariel?* şopti ea. Barca lui Brooks. Cum ai reuşit?

— Nu îţi face griji. M-am ocupai de asta.

— Îmi fac griji în privinţa lui Brooks, nu a bărcii. L-ai văzut? L-ai căutat măcar?

Muşchii feţei lui Ander se tensionară. Îşi întoarse capul

într-o parte. După o secundă, când ostilitatea îi dispăru din ochi, privi din nou spre ea.

— Va veni o vreme când vei afla totul despre adevărata soartă a lui Brooks. De dragul tuturor, sper că nu se va întâmpla prea curând. Între timp, trebuie să încerci să depăşeşti momentul.

Privirea i se întunecă; abia îl mai vedea pe Ander stând în faţa ei. În acea clipă, îşi dori mai mult ca niciodată să-l audă pe Brooks spunându-i „Sepio“.

— Eureka? Ander îi atinse obrazul. Eureka?

— Nu, murmură Eureka.

Vorbea cu sine. Se îndepărtă de Ander. Îşi pierdu echilibrul. Se împiedică de noptieră şi se lovi de perete. Se simţi la fel de rece şi de înţepenită ca şi când şi-ar fi petrecut noaptea pe o calotă glaciară, în mijlocul Cercului Arctic.

Nu putea să nege faptul că Brooks se schimbase în ultimele câteva săptămâni, comportamentul lui fiind şocant de dur şi neloial şi nu îl mai recunoştea. Trecu în revistă toate conversaţiile în care el o întrebase despre emoţiile ei, despre faptul că nu plângea. Se gândi la ostilitatea nemărginită şi inexplicabilă pe care Ander o afişase când îl întâlnise prima dată – apoi se gândi la povestea lui Byblis şi a bărbatului care îi fusese, cândva, apropiat şi în al cărui trup intrase regele atlant.

Ander nu voia să o spună, dar toate semnele indicau o altă realitate imposibilă.

— Atlas, şopti ea. În tot acel timp, nu era Brooks. Era Atlas.

Ander se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Brooks nu a murit.

— Nu. Ander oftă. Nu a murit.

— Era posedat.

Eureka abia reuşea să vorbească.

— Ştiu că ţineai la el. Nu i-aş dori nimănui soarta lui. Dar, s-a întâmplat, iar noi nu putem face nimic în această privinţă. Atlas este prea puternic. Ce-i făcut e bun tăcut.

Ura felul în care Ander vorbea despre Brooks la timpul

trecut. Trebuia să existe o modalitate prin care să-l salveze. Acum că ştia ce se întâmplase – că se întâmplase din cauza ei – Eureka îi era datoare acestuia să-l aducă înapoi. Nu ştia cum, ci doar că trebuia să încerce.

— Dacă aş putea să-l găsesc…

Vocea îi tremură.

— *Nu.* Duritatea lui Ander o lăsă pe fată fără suflare. Se uită în ochii ei. Încercând să-şi dea seama dacă avea să plângă. Când ea nu vărsă nicio lacrimă, păru foarte uşurat. Îi puse la gât lănţişorul cu medalionul şi piatra tunetului. Eureka, eşti în pericol. Familia ta e în pericol. Dacă ai încredere în mine, pot să te protejez. În clipa aceasta, nu ne putem permite să ne gândim la altceva. Înţelegi?

— Da, spuse ea fără prea multă tragere de inimă, deoarece trebuia să existe o cale.

— Bine, zise Ander. Acum e vremea să le spui alor tăi.

Coborând scările ţinându-l de mână pe Ander, Eureka purta o pereche de blugi, o bluză din flanel de un albastru-deschis şi era încălţată cu pantofii de alergat. În ghiozdanul mov care îi atârna pe umăr avea *Cartea iubirii* şi traducerea făcută de madame Blavatsky. În casă era întuneric. Ceasul de pe decodorul pentru cablu indica ora 01.43. Probabil că furtuna cauzase o pană de curent.

Când Eureka bâjbâi mobila ca să îşi dea seama pe unde mergea, auzi o uşă deschizându-se. Tatăl ei apăru în pragul uşii dormitorului, într-o lumină argintie. Avea părul ud, cămaşa boţită şi nearanjată. Eureka simţi mirosul săpunului său, „Primăvară irlandeză”. În umbră, el observă două siluete întunecate.

— Cine e acolo? se grăbi să aprindă lumina. Eureka?

— Tată…

Se uită la Ander.

— Cine este? Ce caută în casa noastră?

Eureka îl văzu pe Ander roşind mai mult ca niciodată. El îşi îndreptă umerii şi îşi trecu mâinile prin părul ondulat de două ori.

— Domnule Boudreaux, numele meu este Ander. Sunt…

un prieten de-al Eurekăi.

Îi zâmbi pe jumătate ca şi cum, în ciuda tuturor lucrurilor, îi făcuse plăcere să se prezinte aşa.

Ea voi să-i sară în braţe.

— Nu, la ora şase dimineaţa, nu eşti, spuse tatăl. Dacă nu pleci, chem poliţia.

— Tată, aşteaptă. Eureka îl apucă de braţ ca atunci când era mică. Nu suna la poliţie. Te rog să vii şi să iei loc. Trebuie să îţi spun ceva.

Se uită la mâna fiicei lui, apoi la Ander şi din nou la fiica lui.

— Te rog, şopti ea.

— Bine. Dar, mai întâi, facem cafea.

Intrară în bucătărie, unde tatăl ei puse pe foc un ibric cu apă. Cu lingura, turnă nişte cafea într-o cafetieră veche. Eureka şi Ander luară loc la masă încercând, din priviri, să îşi dea seama cine ar fi trebuit să vorbească mai întâi.

Tatăl ei continuă să îl privească pe băiat. Se vedea că era tulburat.

— Îmi pari cunoscut, puştiule.

Ander se foi.

— Nu ne-am întâlnit niciodată.

În timp ce apa se încălzea, tatăl se apropie de masă. Îşi înclină capul şi îl privi pe Ander mijindu-şi ochii.

— Reka, de unde ai spus că-l cunoşti pe acest băiat? o întrebă cu o voce distantă.

— E prietenul meu.

— Mergeţi împreună la şcoală?

— Noi… abia ne-am întâlnit.

Ridică nervos din umeri spre Ander.

— Mama ta mi-a spus… mâinile începură să-i tremure şi, ca să se liniştească, le puse ferm pe masă. Mi-a spus că, într-o zi…

— Ce anume?

— Nimic.

Ibricul şuieră, aşa că Eureka se ridică să oprească arzătorul. Turnă apă în cafetieră şi luă trei căni din dulap.

— Tată, cred că ar trebui să iei loc. Ceea ce vrem să-ţi

spunem s-ar putea să ţi se pară ciudat.

O bălaie uşoară în uşa de la intrare îi făcu pe toţi trei să tresară. Eureka şi Ander se înţeleseră din priviri, apoi ea îşi împinse scaunul şi se îndreptă către uşă. Ander o urmă imediat.

— Nu deschide uşa, o avertiză el.

— Ştiu cine este.

Prin sticla mată, Eureka recunoscu silueta. Trase de mânerul blocat, apoi deschise uşa din plasă.

Văzându-l pe Ander peste umărul Eurekăi, Cat ridică uimită din sprâncene.

— Dacă ştiam că dădeați o petrecere în pijamale, ajungeam mai devreme.

În spatele ei, vântul sălbatic scutură ramura plină de muşchi a unui stejar de parcă ar fi fost o crenguţă. O cantitate mare de apă se împrăştie pe verandă.

Eureka îi făcu semn fetei să intre şi se oferi să-i ia pelerina de ploaie.

— Facem cafea.

— Nu pot să rămân. Cat îşi şterse tălpile de covor. Plecăm. Tata pune toate lucrurile în maşină chiar acum. Ne ducem în Hot Springs, să stăm la verişorii mamei. Vă părăsiţi şi voi locuinţa?

Eureka se uită la Ander.

— Noi nu… Nu… Poate.

— Încă nu este obligatoriu să faceţi asta, îi spuse Cat. Dar la televizor au spus că, dacă ploaia continuă, s-ar putea să fie necesar ca oamenii să îşi evacueze locuinţele şi tu-i cunoşti pe ai mei – ei vor mereu să evite traficul. Nenorocita asta de furtună a venit de nicăieri.

Eureka înghiţi cu noduri.

— Ştiu.

— Oricum, spuse prietena ei, am văzut lumina aprinsă şi am vrut să-ţi las asta înainte să plecăm. Îi întinse un coşuleţ de răchită, care semăna cu acelea pe care mama ei le pregătea întotdeauna pentru diverse organizaţii care se ocupau cu acte de caritate şi evenimente pentru strângeri de fonduri. Era plin cu confetti în culorile curcubeului,

pătate de ploaie. E trusa mea pentru liniştea sufletului: reviste, bezele făcute de mama şi – vorbi mai încet, arătându-i rapid sticla mică şi maronie de la fundul coşului – Maker's Mark[8].

Eureka luă coşul când, de fapt, şi-ar fi dorit ca ea să fi rămas. Lăsă trusa pentru liniştea sufletului la picioarele lor şi îşi îmbrăţişa prietena.

— Mulţumesc.

Nu putea suporta gândul că ar fi putut trece foarte mult timp până să o revadă. Ander nu îi spusese când aveau să se întoarcă.

— Rămâi la o ceaşcă de cafea?

Eureka îi pregăti cafeaua lui Cat aşa cum îi plăcea, folosind aproape tot laptele cu aromă de cafea irlandeză din sticluţa Rhodei. Turnă o cană pentru ea şi una pentru tatăl ei, deasupra cărora presără scorţişoară. Apoi, îşi dădu seama că nu ştia cum îi plăcea lui Ander să-şi bea cafeaua, iar acest fapt o făcu să se simtă de parcă ar fi fugit şi s-ar fi logodit fără să fi ştiut măcar numele de familie al celuilalt. Tot nu-i aflase numele de familie.

— Fără zahăr, zise el înainte ca ea să-l întrebe.

Pentru o clipă, îşi băură cafeaua în linişte, iar ea ştiu că, în curând, trebuia să o facă: să distrugă această pace. Să-şi ia „la revedere" de la cea mai bună prietenă. Să-şi convingă tatăl de adevărurile fantastice, absurde. Să evacueze locuinţa. Înainte ca situaţia să se înrăutăţească şi mai mult, avea să savureze acest mic strop de falsă normalitate.

Tatăl ei nu scosese nicio vorbă, nici măcar nu-şi ridicase privirea, ca să o salute pe Cat. Era cenuşiu la faţă. Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Eureka, pot să îţi vorbesc?

Îl urmă în partea din spate a bucătăriei. Rămaseră în pragul care dădea spre sufragerie, astfel încât Ander şi Cat să nu-i audă. De partea laterală a aragazului atârnau peisajele în acuarelă făcute de gemeni la grădiniţă, care

[8] Marcă de whisky (n.tr.)

înfăţişau curtea din spate. Lucrarea lui William era realistă: patru stejari verzi, un leagăn vechi şi râul care curgea, în fundal. Cea a lui Claire era abstractă, în întregime violet, o redare glorioasă a înfăţişării curţii lor, pe timp de furtună. Ştiind că, în cel mai bun caz, trebuia să-şi despartă fraţii şi părinţii de viaţa pe care o ştiau deoarece îi pusese pe toţi în pericol, Eurekăi îi era greu să privească picturile.

Nu voia să îi spună tatălui ei. Chiar nu voia să îi spună. Dar, dacă nu-i spunea, se putea întâmpla ceva mai rău.

— Tată, problema e că… începu ea să zică.

— Mama ta mi-a spus că, într-o zi, s-ar putea să se întâmple ceva, o întrerupse tatăl ei.

Eureka clipi. „Te-a avertizat.” Ea îi luă mâna, care era umedă şi rece, moale şi liniştitoare, aşa cum era obişnuită să o simtă. Încercă să îşi păstreze cât mai mult calmul. Poate că avea să fie mai uşor decât crezuse. Poate că tatăl ei știa oarecum la ce să se aştepte.

— Spune-mi *exact* ce ţi-a zis.

El închise ochii. Cu pleoapele aşa de umede şi de ridate, părea atât de fragil încât o sperie.

— Mama ta era predispusă la delir. Obişnuia să iasă cu tine în parc sau să meargă prin magazine, să îţi cumpere haine. Asta se întâmpla când erai mică şi eraţi întotdeauna singure, nu când eram şi eu prin preajmă, ca să văd. Venea acasă şi insista asupra faptului că s-au petrecut unele lucruri imposibile.

Eureka se apropie mai mult de el, încercând să se apropie de Diana.

— Cum ar fi?

— Parcă avea febră. Repeta întruna acelaşi lucru. Am crezut că era bolnavă, poate schizofrenică. Nu am uitat niciodată ce mi-a spus. Se uită la Eureka şi scutură din cap. Ea ştia că nu voia să-i spună.

— Ce ţi-a zis?

Că se trăgea dintr-un neam vechi de atlanţi? Că se afla în posesia unei cărţi care prevestea o a doua naştere a unei insule pierdute? Că, într-o zi, un grup de fanatici ar fi

putut să-i caute fata şi să o omoare pentru lacrimile ei?

Tatăl se şterse la ochi cu podul palmei.

— Mi-a spus: „Astăzi l-am văzut pe băiatul care îi va frânge inima Eurekăi”

Fata se înfioră.

— Poftim?

— Aveai patru ani. Era absurd. Dar nu a renunţat. În cele din urmă, când s-a întâmplat a treia oară, am rugat-o să mi-l deseneze.

— Mama era o artistă pricepută, murmură Eureka.

— Am păstrat acel desen în biroul meu, spuse tata. Nu ştiu de ce. A desenat chipul unui băieţel adorabil, în vârstă de şase sau şapte ani, dar, în toţi aceşti ani în care am trăit în oraş, nu l-am văzut niciodată. Până când… Buza îi tremură şi îi apucă din nou mâinile fiicei lui. Peste umăr, privi în direcţia mesei unde se lua micul dejun. Asemănarea este incontestabilă.

Tensiunea îi răscoli pieptul fetei, curmându-i suflarea ca o răceală gravă.

— Ander, şopti ea.

Tatăl încuviinţă, dând din cap.

— E acelaşi băiat, doar că mai mare.

Fata clătină din cap, ca şi când gestul ar fi alungat senzaţia de greaţă. Îşi spuse că un desen vechi nu conta. Diana nu ar fi avut cum să prezică acest viilor. Nu ar fi avut de unde să ştie că, într-o zi, Ander şi Eureka ar fi putut să ţină cu adevărat unul la celălalt. Se gândi la buzele şi la mâinile lui, la felul unic în care o proteja prin tot ce făcea. O furnica de plăcere. Trebuia să aibă încredere în acel instinct. Instinctul era tot ce-i mai rămăsese.

Poate că Ander fusese crescut ca să-i fie duşman, dar, acum, se schimbase. Totul se schimbase.

— Am încredere în el, spuse ea. Tată, suntem în pericol. Eu, tu, Rhoda, gemenii. Trebuie să plecăm de aici astăzi, acum, iar Ander este singurul care ne poate ajuta.

Tatăl ei o privi cu o milă profundă şi ea ştiu că la fel o privise şi pe Diana, când aceasta îi spusese acele lucruri

care păreau nebuneşti. O apucă de bărbie. Oftă.

— Fetiţo, ai trecut prin multe. Tot ce trebuie să faci astăzi este să te relaxezi. Lasă-mă să-fi pregătesc ceva pentru micul dejun.

— Nu, tată. Te rog…

— Trenton? Rhoda apăru în bucătărie purtând un halat din mătase roşie. Părul desfăcut era lăsat pe spate. Eureka nu era obişnuită să o vadă aşa. Nu era machiată. Era chiar drăguţă. Şi agitată. Unde sunt copiii?

— Nu sunt în camera lor? întrebară simultan Eureka şi tatăl ei.

Rhoda scutură din cap.

— Paturile lor sunt făcute. Fereastra era larg deschisă.

Zgomotul unui tunet teribil permise unui sunet slab, aproape imperceptibil pentru Eureka, să se audă la uşa din spate. Rhoda şi tatăl ei se grăbiră să o deschidă, dar Ander ajunse acolo primul.

O rafală neaşteptată de vânt dădu uşa în lături. Rhoda, soţul ei şi Eureka se opriră în faţa unui Originar, care stătea în pragul uşii.

Eureka îl mai văzuse înainte, la secţia de poliţie şi, mai târziu în acea noapte, pe marginea drumului. Părea să aibă şaizeci de ani; avea o piele palidă, părul gri dat într-o parte şi purta un costum de un gri-deschis, care îl făcea să semene cu un vânzător ambulant. În ochii lui, ca şi în ai lui Ander, strălucea acelaşi turcoaz.

Asemănarea dintre cei doi era de netăgăduit, totodată şi alarmantă.

— Cine eşti? voi tatăl ei să afle.

— Dacă vă căutaţi copiii, spuse Originarul în timp ce un miros puternic de *citronella* se simţi din curtea din spate, veniţi afară. Ne-ar face plăcere să aranjăm un schimb.

30

ORIGINARII

Rhoda îl îmbrânci pe Originar, care o privi cu amărăciune pe Eureka, apoi se învârti, ca să traverseze veranda.

— William! strigă Rhoda. Claire!

Ander se grăbi să iasă pe uşă, după ea. Când Eureka, tatăl ei şi Cat ajunseră în dreptul curţii interioare acoperite, Originarul se afla în partea de jos a scărilor verandei. În capătul de sus, Ander o acostase pe Rhoda. O imobilizase cu spatele de una dintre coloanele balustradei. Îşi mişca agitată braţele. Dădea din picioare, dar Ander îi ținea cu uşurinţă trupul în loc, de parcă ar fi fost un copil.

— Dă-i drumul soţiei mele, mârâi tatăl şi se năpusti asupra lui.

Cu o singură mână, Ander îl ţinu şi pe el la distanţă.

— *Tu* nu poţi să-i salvezi. Nu aşa se procedează. Nu vei face decât să te răneşti.

— Copiii mei! se tângui Rhoda, agitându-se în braţele lui Ander.

Mirosul de *citronella* era copleşitor. Eureka privi dincolo de verandă, spre peluză. Printre ferigile de un verde acid şi trunchiurile împestriţate ale stejarilor, erau aceiaşi patru Originari, pe care îi întâlnise pe drum. Formau o linie în faţa verandei şi, cu priviri de oţel, se uitau la cum reacţionau Eureka şi familia ci. Cel care bătuse la uşă se alăturase din nou grupului. Stătea cu o jumătate de metru înaintea celorlalţi, cu mâinile încrucişate pe piept, ochii lui de turcoaz provocând-o pe Eureka să reacţioneze.

Şi, în spatele Originarilor – Eureka înlemni şi un val de puncte roşii pluti în faţa ei. Brusc, îşi dădu seama de ce

Ander o reţinea pe Rhoda.

Gemenii erau legaţi de leagăne. Un lanţ de metal de la flecare leagăn strângea încheieturile copiilor. Aveau braţele ridicate deasupra capetelor, împreunate cu lanţul înnodat, care fusese aruncat peste bara orizontală de sus a leagănelor. Celelalte două lanţuri erau înfășurate în jurul gleznelor, apoi fixate în noduri de părţile laterale ale barelor cadrului leagănelor, în formă de „A”. William şi Claire atârnau înclinaţi.

Partea mai rea era că scaunele din lemn aşchiat fuseseră băgate în gurile copiilor. Banda adezivă le ţinea ca pe nişte căluşuri. Gemenii plângeau. În ochii lor măriţi se citeau teama şi durerea. Din cauza căluşurilor, Eureka nu putea să le audă scâncetele zbuciumate.

Câtă vreme trecuse de când stăteau legaţi aşa? Oare Originarii intraseră noaptea în dormitorul gemenilor, în timp ce Ander o păzea pe ea? Furioasă şi consumată de vinovăţie, i se făcu rău. Cumva, trebuia să acţioneze.

— Mă duc acolo, spuse tatăl ei.

— Rămâi aici, dacă vrei să-ţi recuperezi copiii în viaţă, îi ordonă Ander calm, dar autoritar. Auzind acestea, el se opri pe treapta de sus a verandei. Trebuie să avem mare grijă sau ne va părea foarte rău.

— Ce fel de nenorociţi bolnavi ar face asta unor copiii? şopti Cat.

— Îşi spun Originarii, zise Ander, şi sunt cei care m-au crescut. Le cunosc boala foarte bine.

— Îi voi omorî, murmură Eureka.

Ander îşi relaxă strânsoarea, lăsând-o pe Rhoda să cadă în braţele soţului ei. Se întoarse către ea, extrem de trist.

— Promite-mi că aceasta va fi cea din urmă soluţie.

Eureka îl privi pe Ander cu ochii mijiţi. *Voia* să îi omoare pe Originari, dar era neînarmată şi depăşită numeric, iar un perete fusese singurul lucru pe care-l lovise vreodată. Însă pe băiat îl îngrijoră atât de mult faptul că era aşa de serioasă, încât simţi nevoia să-l asigure că nu era un plan gândit până la capăt.

— Bine – se simţi ridicolă – promit.

Tatăl ei şi Rhoda se îmbrăţişară. Cat nu reuşea să-şi desprindă privirea de la cele două leagăne. Eureka făcu un efort să vadă ceea ce nu-şi dorea. Trupurile gemenilor erau încordate şi imobile. Singurii care se mişcau erau ochii lor îngroziţi.

— Nu este corect, îi spuse lui Ander. Pe mine mă vor Originarii. Eu ar trebui să mă duc acolo.

— Va trebui să-i înfrunţi – spuse el luând-o de mână –, dar nu trebuie să fii o martiră. În cazul în care se întâmplă ceva cu gemenii sau cu oricine altcineva la care ţii, trebuie să înţelegi că este mai important ca *tu* să supravieţuieşti.

— Nu pot să mă gândesc la asta, spuse ea.

Ander o ţintui cu privirea.

— Nu ai de ales.

— Cred că s-a întrecut măsura cu aceste vorbe de încurajare, strigă de pe peluză Originarul în costum gri.

Îi făcu semn lui Ander să pună punct conversaţiei.

— Şi eu cred că voi patru aţi stat destul pe-aici, le răspunse Eureka Originarilor. De ce e nevoie ca să plecaţi?

Înaintă apropiindu-se de scări, încercând să pară calmă, chiar dacă inima îi bătea cu putere. Nu ştia ce făcea.

Îşi dădu seama că, dincolo de verandă, ceva nu era în regulă: ploaia se oprise.

Nu. Eureka auzea ploaia torenţială lovind copacii din apropiere. Simţea mirosul electricităţii sărate a furtunii chiar sub nasul ei. Umiditatea o acoperea, ca o a doua piele. Vedea curentul maroniu la marginea peluzei – râul, inundat, învolburat şi care aproape că ieşea din matcă, aşa cum se întâmpla în timpul unui uragan.

Vremea rea nu trecuse, dar, cumva, gemenii, Originarii şi peluza pe care se aflau nu se udau. Nu bătea vântul, iar temperatura era mai scăzută decât ar fi fost normal.

La marginea verandei închise, Eureka ezită. Se uită la cer. Deasupra lor, plutea furtuna. Fulgera din ce în ce mai mult. *Vedea* stropii de ploaie curgând. Dar, dinspre norii turbulenţi şi până în curtea din spate a Eurekăi, ceva se întâmpla cu ploaia.

Se oprea.

Întunecimea străină a curţii o făcu pe fată să se simtă claustrofobă, ca şi când cerul s-ar fi prăbuşit.

— Te întrebi ce se întâmplă cu ploaia. Ander îşi întinse o palmă dincolo de marginea verandei. În imediata lor vecinătate, Originarii pot să controleze vântul. Una dintre cele mai obişnuite metode de a-şi folosi puterea este să creeze tampoane atmosferice. Tampoanele, numite „cordoane”, pot să aibă multe forme şi mărimi.

— De aceea nu erai ud când ai intrat aseară pe fereastră, ghici Eureka.

Ander încuviinţă, dând din cap.

— Şi din acelaşi motiv nu plouă în această curte. Originarilor nu le place să se ude, mai ales dacă pot evita acest lucru, ceea ce se întâmplă cam de fiecare dată.

— Ce mai trebuie să ştiu despre ei?

Ander se aplecă spre urechea ei dreaptă.

— Critias, şopti el aproape insesizabil. Îi urmări privirea spre bărbatul din stânga, din depărtare, şi îşi dădu seama că Ander îi oferea un pont. Cândva, eram apropiaţi. Era mai tânăr decât ceilalţi Originari şi, în părul des şi argintiu, avea vârtejuri sălbatice. Odată, era aproape om.

Critias îi privi pe cei doi cu un interes atât de vădit, încât Eureka se simţi goală.

— Starling. Ander se uită la femeia bătrână, care purta o pereche de pantaloni şi un pulover gri de caşmir, din dreapta lui Critias. Părea că abia putea să stea singură pe picioare, dar îşi ţinea bărbia ridicată, încrezătoare. Se hrăneşte cu vulnerabilitatea altora. Să nu-i arăţi că eşti fragilă.

Eureka încuviinţă dând din cap.

— Albion. Următorul Originar era bărbatul care bătuse la uşa din spate a casei Eurekăi. Conducătorul, spuse Ander. Indiferent ce s-ar întâmpla, să nu-l iei de mână.

— Şi ultima?

Eureka se uită la femeia fragilă care semăna cu o bunică, îmbrăcată într-o rochie gri şi înflorată de vară. Părul argintiu împletit îi atârna peste umăr, până în dreptul taliei.

— Chora, spuse Ander. Nu lăsa felul în care arată să te păcălească. Din cauza ei m-am ales cu toate cicatricile – înghiţi şi adăugă, în barbă – cu aproape toate. Ea a creat valul care a ucis-o pe mama ta.

Eureka îşi încleştă pumnii. Voia să urle, dar era genul de vulnerabilitate pe care refuza să o afişeze. „Fii indiferentă, se încurajă ea. Fii puternică” Păşi pe iarba uscată şi-i înfruntă pe Originari.

— Eureka, zise tatăl ei. Vino înapoi aici. Ce faci…

— Daţi-le drumul! le strigă Originarilor, dând din cap spre gemeni.

— Desigur, copilă. Albion îşi întinse palma palidă. Ia-mă de mână şi copiii vor fi eliberaţi.

— Sunt nevinovaţi! gemu Rhoda. Copiii mei!

— Înţelegem, spuse Albion. Şi vor fi liberi, de îndată ce Eureka…

— Mai întâi, dezleagă-i pe gemeni, zise Ander. Acest lucru nu are nimic de-a face cu ei.

— Şi nici cu tine. Albion se întoarse către el. Ai fost exclus din operaţiune cu multe săptămâni în urmă.

— M-am alăturat din nou. Ander se uită la fiecare Originar, de parcă ar fi vrut să se asigure că toţi ştiau de partea cui se afla acum.

Chora se încruntă. Eureka voi să se arunce asupra ei, să-i smulgă fiecare şuviţă lungă şi argintie de păr, să-i scoată brusc inima din piept şi s-o distrugă, până când înceta să mai bată, aşa cum nu mai bătea nici a Dianei.

— Ander, ai uitat ce eşti, spuse Chora. Nu e treaba noastră să fim fericiţi, să ne îndrăgostim. Noi existăm pentru ca alţii să se poată iubi şi îşi găsească fericirea. Noi protejăm aceste lucruri de nenorocirea căreia ea vrea să-i dea viaţă.

Cu degetul strâmb, arătă spre fată.

— Vă înşelaţi, spuse Ander. Duceţi o viaţă negativă şi aveţi scopuri negative. Niciunul dintre voi nu ştie cu siguranţă ce s-ar întâmpla dacă Atlantida s-ar ridica din adâncuri.

Starling, cel mai în vârstă dintre Originari, tuşi

dezgustat.

— Te-am crescut să fii mai inteligent. Nu ai memorat Cronicile? Miile de ani de istorie nu înseamnă nimic pentru tine? Ai uitat de spiritul întunecat şi ameninţător al lui Atlas, care nu s-a sfiit să spună că ţelul său era să distrugă această lume? Dragostea te-a orbit în faţa moştenirii tale. Albion, fă-i ceva!

Albion se gândi o clipă. Apoi se răsuci spre cele două leagăne şi, cu pumnul, îi lovi pe gemeni în stomac.

Copiii se clătinară, mişcându-se ca şi când ar fi vomat, înecându-se cu scândurile de lemn îndesate în gură. Empatic, Eureka se clătină şi ea. Nu mai putea suporta. Se uită la mâna ei, apoi la mâna întinsă a lui Albion. Ce s-ar fi putut întâmpla dacă l-ar fi atins? Dacă gemenii ar fi fost liberi, atunci probabil că ar fi meritat orice…

Cu colţul ochiului, Eureka zări o pată de culoare roşie. Rhoda alerga în direcţia leagănelor, spre copiii ei. Ander blestemă în barbă şi fugi după ea.

— Cineva să o oprească, vă rog, spuse Albion părând plictisit. Chiar nu am vrea să… Ei, bine. Acum e prea târziu.

— Rhoda! răsună strigătul Eurekăi peste peluză.

Când femeia trecu pe lângă Albion, Originarul se întinse şi o apucă de mână. Ea îngheţă imediat, braţu-i fiind ţeapăn precum ghipsul. Ander se opri brusc şi-şi înclină capul, părând a şti ce urma să se întâmple.

Din sol, sub tălpile Rhodei, înflori un con de pământ în formă de vulcan. La început, semăna cu un vulcan de nisip, un fenomen specific râului, în care o movilă ca un dom se transforma din nimic într-un gheizer, de-a lungului unei câmpii aluvionare inundate. Vulcanii de nisip erau periculoşi din cauza torentului de apă pe care îl aruncau din centrul craterelor formate rapid.

Vulcanul de nisip stârni vântul.

Cu toate că Albion îi eliberă mâna Rhodei, între ei rămase o legătură. Părea că o ţinea de o lesă invizibilă. Corpul ei fu ridicat de un vârtej de vânt inexplicabil, care o aruncă la cincisprezece metri în aer.

Dădu din mâini şi din picioare. Halatul roşu se răsuci în aer ca panglicile unui zmeu. Cu trupul scăpat complet de sub control, se înălţă şi mai mult. Un sunet explodă – nu ca un tunet, ci mai mult ca un impuls de electricitate. Eureka îşi dădu seama că Rhoda trecuse prin cordonul de deasupra curţii.

Când intră în furtună neprotejată, ea ţipă. Ploaia pătrunse prin micul gol creat de trupul ei. Vântul bătu ca un uragan. Pe cer, silueta roşie a femeii se micşoră până ce ajunse să semene cu una dintre păpuşile lui Claire.

Fulgerul ca o săgeată trosni încet. Ascuns printre nori, lumină porţiuni de întuneric, învârtind văzduhul. În momentul în care ieşi din nor şi ajunse în cerul liber, Rhoda fu cea mai apropiată ţintă.

Eureka îşi adună curajul când fulgerul se izbi în pieptul ei, cu un singur şoc minunat. Rhoda începu să ţipe, dar sunetul distant se auzi ca un sfârâit urât şi static.

Rostogolindu-se din cer, mişcarea trupului ei era diferită, fără viaţă. Gravitatea dansa cu ea. Norii se despărţiră cu tristeţe, făcându-i loc să treacă. Traversă limita cordonului Originarilor care, cumva, se refăcu deasupra curţii. Căzu cu un zgomot surd, corpul ei încovoiat lăsând o urmă adâncă de treizeci de centimetri în pământ.

Eureka se prăbuşi în genunchi. Privind pieptul înnegrit al Rhodei; părul ei, care sfârâise în nonexistenţă; braţele şi picioarele goale, acoperite cu cicatrici albăstrui, din cauza fulgerului, îşi împreună mâinile în dreptul inimii. Femeia avea gura deschisă. Limba-i părea arsă. Degetele-i se transformaseră în nişte gheare rigide, întinse către copiii ei chiar şi dincolo de moarte.

Moarte. Rhoda era moartă pentru că încercase singurul lucru pe care l-ar fi făcut orice mamă: încercase să pună capăt suferinţei copiilor ei. Dar, dacă n-ar fi fost Eureka, gemenii nu s-ar fi aflat în pericol, iar ea nu ar fi trebuit să-i salveze. Nu ar fi zăcut moartă pe peluză, arsă. Eureka nu putea să se uite spre fraţii ei. Nu suporta să-i vadă la fel de distruşi cum fusese ea, de la moartea Dianei.

Din spatele ei, de pe peluză, se auzi un scâncet animalic. Tatăl ei era în genunchi. Mâinile lui Cat atârnau pe umerii lui. Părea palidă şi nesigură, ca şi când ar fi fost bolnavă. Când tatăl său se ridică, se îndreptă clătinându-se către scări. Era la treizeci de centimetri de trupul Rhodei, când vocea lui Albion îl făcu să se oprească brusc.

— Tată, pari a fi un erou. Mă întreb ce ai de gând să faci.

Înainte ca acesta să poată să-i răspundă, Ander căută ceva în buzunarul de la blugi. Eureka îşi pierdu răsuflarea când el scoase un pistol mic, din argint.

— Taci, unchiule.

— „Unchi”, nu-i aşa? Zâmbetul lui Albion îi dezvălui dinţii gri. Renunţi? Chicoti. Ce are, un pistol de jucărie?

Ceilalţi Originari râseră.

— Amuzant, nu-i aşa?

Ander băgă cartuşul pe ţeavă. O lumină verde şi ciudată emană din interior, formând o aură în jurul armei. Era aceeaşi pe care Eureka o văzuse în noaptea în care Ander îi arătase cutia de argint. Văzând lumina, cei patru Originari se speriară. Amuţiră, ca şi când le-ar fi pierit râsul.

— Ander, ce-i asta? întrebă Eureka.

— Acest pistol trage gloanţe din pelin, îi explică Ander. E o plantă veche, sărutul morţii pentru Originari.

— De unde ai gloanţele acelea?

Starling se clătină câţiva paşi înapoi.

— Nu contează, spuse repede Critias. Nu ne va împuşca niciodată.

— Te înşeli, zise Ander. Nu ştii ce aş face pentru ea.

— Încântător, afirmă Albion. De ce nu-i spui prietenei tale ce s-ar întâmpla, dacă ai omori pe unul dintre noi?

— Poate că acest lucru nu mă mai îngrijorează. Când Ander armă pistolul, acesta scoase un mic zgomot. Dar, în loc să ţintească spre Albion, îl îndreptă către sine. Ţinu ţeava la piept. Închise ochii.

— Ce faci? strigă Eureka.

Ander se întoarse cu faţa la ea, ţinând în continuare pistolul la piept. În acel moment, părea că voia să se

sinucidă mai mult decât îşi dorise vreodată Eureka.

— Viaţa unui Originar e controlată de un singur vânt mai puternic. I se spune Zefirul şi ne leagă pe toţi. Dacă unul dintre noi moare, murim cu toţii. Se uită la gemeni şi înghiţi cu greu. Poate că aşa este mai bine.

31

LACRIMA

Eureka nu stătu pe gânduri. Îl îmbrânci pe Ander şi-i aruncă pistolul din mână. Acesta se învârti în aer şi alunecă de-a lungul ierbii peste care plouase, prin locul în care Rhoda intrase prin cordon. Ceilalţi Originari se repeziră spre armă, dar Eureka şi-o dorea mai mult. O înşfăcă şi se strădui să o ţină bine. Aproape că o scăpă. Cumva, reuşi să o recupereze.

Inima îi bătea cu putere. Nu mai ţinuse niciodată o armă, nu-şi dorise să facă asta. Găsi trăgaciul. Îndreptă pistolul spre Originari, pentru ca aceştia să nu se apropie.

— Şi tu eşti îndrăgostită, o tachină Starling. E minunat. Nu ai îndrăzni să ne împuşti şi să-ţi pierzi prietenul.

Ea se uită la Ander. Era adevărat?

— Da, voi muri dacă vei ucide pe oricare dintre ei, spuse el încet. Dar este mai important ca tu să trăieşti, să nu păţeşti nimic.

— De ce?

Începu să respire sacadat.

— Pentru că Atlas va găsi o metodă prin care să aducă Atlantida la suprafaţă. Şi, când o va face, această lume va avea nevoie de tine…

— Această lume are nevoie ca ea să moară, îl întrerupse Chora. E un monstru al apocalipsei. Te-a făcut să uiţi de responsabilitatea ta faţă de omenire.

Eureka se uită prin curte – la tatăl ei, care plângea peste trupul Rhodei. Se uită la Cat, care stătea ghemuită şi tremura pe treptele verandei, incapabilă să-şi ridice privirea. Se uită la gemenii legaţi, răniţi şi care tocmai asistaseră la moartea mamei lor. Şiroaie de lacrimi le

curgeau pe obraji. De la încheieturi, le picura sânge. În cele din urmă, se uită la Ander. O singură lacrimă îi alunecă pe nas.

Acel grup includea singurele persoane pe care Eureka le iubea pe această lume. Toţi erau de neconsolat. Şi doar din cauza ei. Cât *de mult* rău mai putea să provoace?

— Nu îi asculta, îi spuse Ander. Vor să te facă să te urăşti. Vor să renunţi. Se opri. Când vei trage, să ţinteşti spre plămâni.

Eureka cântări pistolul în mâini. Când Ander spusese că niciunul dintre ei nu ştia cu siguranţă ce avea să se întâmple dacă Atlantida ar fi ieşit la suprafaţă, Originarii se agitaseră, respingând total posibilitatea că lucrurile în care credeau ar fi putut să nu fie adevărate.

Eureka îşi dădu seama că Originarii erau dogmatici atunci când se gândeau la ce însemna Atlantida, de vreme ce nu ştiau nimic cu adevărat.

Atunci, ce ştiau despre Şirul Lacrimilor?

Nu avea voie să plângă. Aşa îi spusese Diana. *Cartea iubirii* menţiona cât de formidabile puteau fi emoţiile ei, cum ar fi putut să aducă la suprafaţă o altă lume. Ander îi furase lacrima şi o făcuse să dispară într-a lui cu un motiv.

Eureka nu voia să provoace o inundaţie sau să înalţe din adâncuri un continent. Şi, cu toate acestea, în fragmentele traduse de madame Blavatsky din *Cartea iubirii,* citise despre bucurie şi dragoste – până şi titlul era sugestiv. Dragostea trebuia să facă parte din Atlantida. În acest moment, îşi dădu ea seama, şi Brooks era o parte din ea.

Jurase să îl găsească. Dar cum?

— Ce face? întrebă Critias. Durează prea mult.

— Nu te apropia de mine.

Eureka îndreptă arma spre fiecare dintre Originari.

— Păcat de mama ta vitregă, spuse Albion. Se uită peste umăr, la gemenii care se zbăteau în leagăne. Acum, dă-mi mâna sau vom vedea cine urmează.

— Eureka, ascultă-ţi instinctele, îi zise Ander. Ştii ce să faci.

Ce putea să facă? Erau prinşi în capcană. Dacă împuşca

un Originar, Ander murea. Dacă nu trăgea, ei aveau să-i rănească sau să-i ucidă familia.

Eureka ştia că, dacă mai pierdea încă o persoană pe care o iubea, avea să se piardă cu firea, iar acest lucru nu îi era îngăduit.

„Să nu plângi niciodată, niciodată."

Şi-l imagină pe Ander sărutându-i pleoapele. Îşi imagină lacrimi adunându-se pe buzele lui, sărutările lui alunecând pe urma lacrimilor ei uşoare ca spuma mării. Îşi imagină lacrimi minunate, mari, frumoase, rare şi râvnite ca nişte bijuterii.

De la moartea Dianei, viaţa ei urmase traseul unei imense spirale negre – spitalele şi oasele rupte, pastilele înghiţite şi terapia ineficientă, depresia umilitoare, pierderea lui madame Blavatsky, moartea Rhodei la care asistase…

…Şi Brooks.

El nu-şi avea locul în acea spirală descendentă. Era întotdeauna cel care o ajuta să îşi revină. Se imagină alături de el, la vârsta de opt ani, în nucul pecan încă mic al lui Sugar şi aerul dulce şi auriu al verii târzii. În minte, îi auzi râsul: veselia copilăriei lor pierzându-se printre ramurile pline de muşchi. Împreună, se căţărau mai sus decât ar fi făcut-o pe cont propriu. Eureka socotea că asta se întâmpla din cauză că erau competitivi. Acum, îşi dădea seama că încrederea reciprocă era cea care îi purta până aproape de cer. Când era alături de Brooks, nu se gândea niciodată că ar fi putut să cadă.

Cum de nu văzuse semnele care îi indicau faptul că i se întâmpla ceva? Cum de se supărase pe el? Când se gândi la toate prin care trebuie să fi trecut el – la ce ar fi putut să îndure chiar în acest moment – cedă. Se simţi copleşită.

Începu din gât, un nod dureros pe care nu-l putea înghiţi. Membrele i se făcură ca de plumb, iar pieptul i se împinse înainte. Faţa i se schimonosi, ca şi când ar fi fost ciupită de nişte cleşti. Îşi ţinu ochii strâns închişi. Deschise gura atât de mult, încât o duru. Maxilarul începu să-i tremure.

— Nu cumva…? şopti Albion.
— Nu se poate, spuse Chora.
— *Opriți-o!* icni Critias.
— Este prea târziu.
Ander părea aproape încântat.
Bocetul care i se năştea pe buze venea din cele mai adânci colţuri ale sufletului ei. Căzu în genunchi, cu arma lângă ea. Lacrimile îi lăsară urme pe obraji. Căldura acestora o alarmă. Îi alunecară de-a lungul nasului şi curseră în colţurile gurii, ca un al cincilea ocean. Braţele i se înmuiară pe lângă corp, predându-se valurilor de suspine care îi chinuiau trupul.
Ce uşurare! O senzaţie ciudată, nouă şi minunată îi dădea dureri de inimă. Îşi coborî bărbia în piept. O lacrimă căzu pe suprafaţa pietrei tunetului pe care o avea la gât. Se aştepta să o respingă. În schimb, o scânteiere de lumină azurie în formă de lacrimă străluci în mijlocul pietrei. După o secundă, piatra era iar uscată, ca şi când lumina era dovada puterii de absorbţie a acesteia.
Tunetele bubuiră în cer. Eureka îşi înălţă privirea. Printre copacii dinspre est, se zări un fulger. Norii de rău augur, care fuseseră ascunşi de cordonul Originarilor, apărură deodată. Suflul brusc şi rapid al vântului o trânti la pământ. Norii erau atât de joşi, încât puteau să-i atingă umerii.
— E imposibil, auzi Eureka pe cineva murmurând. Acum, toţi cei din curte erau învăluiţi în ceaţă. Doar noi putem să ne rupem cordoanele.
Ploaia în rafale o lovi pe Eureka în faţă, stropii reci pe lacrimile fierbinţi dovedind dispariţia cordonului. Îl rupsese? Apa se revărsa din cer. Nu mai era ploaie; era mai mult ca un val, ca şi când oceanul ar fi fost întors pe o parte şi ar fi inundat malurile pământului. Eureka privi în sus, dar nu putu să vadă. Cerul nu se zărea. Era doar inundaţia caldă, cu gust sărat.
În câteva secunde, apa din curtea din spate ajunse până la gleznele fetei. Simţi mişcarea unui trup înceţoşat şi ştiu că era tatăl ei. O căra pe Rhoda. Se îndrepta spre gemeni.

Alunecă şi căzu şi, cât încercă să se ridice, Eureka fu în apă până la genunchi.

— Unde este? strigă unul dintre Originari.

Întrezări siluetele gri care veneau către ea. Stropind, făcu câţiva paşi înapoi, neştiind încotro să se ducă. Încă plângea. Nu ştia dacă avea să se oprească vreodată.

Gardul din capătul grădinii scârţâi când râul învolburat îl dărâmă. Şi mai multă apă năvăli în curte ca un vârtej, acoperind totul cu noroi. Apa scoase din rădăcini stejari seculari, care cedară scârţâind lung şi dureros. Când ajunse sub leagăne, forţa acesteia rupse lanţurile şi-i eliberă pe gemeni.

Eureka nu putea să vadă chipurile celor doi copii, dar ştia că William şi Claire erau îngroziţi. Dragostea şi adrenalina o împinseră prin apa până în dreptul taliei, ca să-i prindă. Cumva, în ciuda potopului, se găsiră unii pe alţii. Îi apucă strâns la piept. Nu avea de gând să le dea drumul. Acesta fu ultimul gând înainte ca pământul să-i alunece de sub picioare şi să cadă cu faţa în jos, în propriile-i lacrimi.

Dădu din picioare. Încercă să se menţină la suprafaţă, plutind. Îi ridică pe gemeni cât de sus putu. Le smulse banda adezivă de pe chipuri şi aruncă violent scaunele leagănelor într-o parte. O duru să vadă pielea rănită de-a lungul obrajilor.

— Respiraţi! le porunci, neştiind cât timp mai avea la dispoziţie.

Privi spre cer. Dincolo de potop, simţea că o furtună cum nu se mai văzuse niciodată întuneca atmosfera. Ce făcea acum cu gemenii? Înghiţi apă sărată, aer şi apoi şi mai multă apă sărată. Credea că încă plângea, dar, din cauza inundaţiei, îi era greu să-şi dea seama dacă avea dreptate. Lovi apa cu picioarele de două ori mai tare, ca să compenseze braţele care nu se mişcau. Se sufocă, se înecă şi încercă să respire, încercă să-i ţină pe gemeni cu gurile deasupra apei. Efortul de a-i ţine la piept aproape că o făcu să se scufunde. Îşi simţi colierul plutind, trăgând-o de ceafă. Medalionul din lapislazuli păstra piatra tunetului pe

suprafaţa valurilor care tot veneau.

Ştia cum trebuia să procedeze.

— Inspiraţi adânc, le ordonă celor doi copii.

Apucă pandantivele şi se scufundă împreună cu gemenii. Dintr-odată, o bulă de aer erupse din piatra tunetului. Scutul îi cuprinse pe toţi trei. Umplu spaţiul dintre trupul ei şi al copiilor, închizându-se împotriva potopului ca un submarin în miniatură.

Copiii gâfâiră. Puteau să respire din nou. Pluteau ca în ziua precedentă. Ea le eliberă încheieturile şi gleznele dezlegând frânghiile.

De îndată ce Eureka fu sigură că aceştia erau în regulă, se propti în marginea scutului şi începu să înoate incredibil prin curtea inundată.

Curentul nu se compara cu oceanul liniştit. Lacrimile ei năşteau o furtună sălbatică şi învolburată, fără formă. Scările dinspre peluză, care ajungeau până la verandă, erau deja inundate. Ea şi gemenii înotau într-o nouă mare, la nivelul primului etaj al casei ei. Apa spărgea ferestrele precum un hoţ. Îşi imagină inundaţia pătrunzând în sufragerie, pe holurile cu covoare, măturând lămpile, scaunele şi amintirile ca un râu furios, lăsând în urmă doar noroiul sclipitor.

Trunchiul masiv al unuia dintre stejarii dezrădăcinaţi se învârti cu o forţă cutremurătoare. Eureka îşi adună curajul, adăpostindu-i pe gemeni la piept, când o creangă uriaşă se izbi de partea laterală a scutului. Copiii ţipară din cauza impactului care reverberă prin ei, dar scutul nu se fisură, nici nu crăpă. Copacul se deplasă în căutarea altor victime.

— Tată! strigă Eureka din interiorul scutului, de unde nu o putea auzi nimeni. Ander! Cat!

Înotă mânioasă, neştiind cum să-i găsească.

Apoi, în haosul întunecat al apei, o mână se întinse spre marginea sculului. Eureka ştiu imediat a cui era. Căzu în genunchi de uşurare. Ander o găsise.

În spatele lui, ţinându-l de cealaltă mână, era tatăl ei care, la rândul lui, se ţinea de Cat. Eureka plânse din nou,

de data asta, de uşurare şi întinse mâna spre cea a lui Ander.

Bariera scutului îi împiedica. Mâna ei ricoşă într-o parte. Ander ricoşă în cealaltă parte. Încercară din nou, apăsând mai tare. Nu era nicio diferenţă. Ander o privi ca şi când ar fi ştiut cum să-l lase să intre. Ea bătu cu pumnii în scut, dar era inutil.

— Tăticule? strigă William cu lacrimi în ochi.

Eureka nu voia să trăiască dacă ei se înecau. Nu ar fi trebuit să invoce scutul înainte să îi găsească. Ţipă inutil. Cat şi tatăl ei încercau să înoate spre suprafaţă, spre aer. Mâna lui Ander nu le dădea drumul, dar frica i se citea în ochi.

Apoi, Eureka îşi aminti: Claire.

Dintr-un oarecare motiv, sora ei reuşise să treacă de barieră când se aflau în golf. Eureka întinse mâna spre fată şi, practic, o trase spre marginea scutului. Mâna ei o întâlni pe cea a lui Ander şi ceva din barieră deveni poros, iar acesta reuşi să întindă mâna înăuntru. Împreună, Eureka şi gemenii traseră cele trei corpuri ude în interiorul scutului. Acesta se mări, transformându-se într-unul comod pentru şase persoane, în timp ce prietena ei Cat şi tatăl ei se sprijiniră în mâini şi pe genunchi, gâfâind ca să-şi recapete respiraţia.

După un moment de uimire, tatăl o îmbrăţişă pe fată. Plângeau amândoi. Îi îmbrăţişă şi pe gemeni. Toţi patru se rotiră într-o îmbrăţişare, levitând în interiorul scutului.

— Îmi pare rău, se smiorcăi Eureka.

O pierduse din vedere pe Rhoda după ce începuse inundaţia. Nu ştia cum să-şi consoleze tatăl sau fraţii pentru pierderea lor.

— Suntem bine. Tatăl ei părea mai nesigur ca niciodată. El îi mângâie pe cap pe gemeni ca şi când viaţa lui ar fi depins de asta. Vom fi bine.

Cat o bătu pe Eureka pe umăr. Avea părul ud. Ochii îi erau roşii şi umflaţi.

— Chiar se întâmplă cu adevărat? întrebă ea. Visez?

— Vai, Cat!

Eureka nu avea cuvinte ca să-i explice sau să-şi ceară scuze prietenei sale, care ar fi trebuit acum să fie împreună cu familia ei.

— Este real. Ander stătea la marginea scutului, cu spatele spre ceilalţi. Eureka a deschis o nouă realitate.

Nu părea mânios. Părea uimit. Dar ea nu putea fi sigură până ce nu îi vedea ochii. Erau luminaţi cu o nuanţă turcoaz sau întunecaţi ca oceanul acoperit cu nori de furtună? Întinse mâna spre umărul lui şi încercă să-l întoarcă.

El o surprinse cu un sărut. Era apăsat şi pasional, iar buzele lui exprimau totul.

— Ai reuşit.

— Nu ştiam că se va întâmpla aşa ceva. Nu ştiam că va fi aşa.

— Nimeni nu știa, spuse el. Dar lacrimile tale au fost inevitabile dintotdeauna, indiferent ce credeau ai mei. Erai pe un drum. Erau aceleaşi cuvinte pe care le rostise madame Blavatsky în prima seară când Eureka şi Cat o vizitaseră la studio. Iar acum suntem toţi pe acel drum, împreună cu tine.

În timp ce scutul trecu prin curtea inundată, Eureka privi împrejurul câmpului plutitor. Lumea de dincolo era stranie şi întunecată, de nerecunoscut. Nu îi venea să creadă că era casa ei. Nu putea să creadă că lacrimile ei făcuseră asta. Ea făcuse asta. Această putere ciudată o făcu să se simtă rău.

Un braţ al leagănului se rostogoli deasupra capetelor lor. Toată lumea se feri, deşi nu era necesar. Sculul era impenetrabil. În clipa în care Cat şi tatăl ei suspinară uşuraţi, Eureka îşi dădu seama că nu se mai simţise singură de luni de zile.

— Îţi datorez viaţa, îi spuse Ander. Toţi de aici ţi-o datorează.

— Eu deja ţi-o datoram pe a mea. Ea îşi şterse ochii. Văzuse aceste mişcări de nenumărate ori înainte în filme şi la alţi oameni, dar experienţa era cu totul nouă pentru ea, ca şi când ar fi descoperit, brusc, un al şaselea simţ. Am

crezut că eşti supărat pe mine.

Ander îşi înclină capul surprins.

— Nu cred că m-aş putea supăra vreodată pe tine.

O altă lacrimă curse pe obrazul fetei. Ea îl privi pe Ander luptându-se cu impulsul de a o pune în propriul ochi. Pe neaşteptate, cuvintele *Te iubesc* i se rostogoliră până spre vârful limbii. Înghiţi cu greu ca să nu le spună. Trauma era cauza, nu emoţia reală. Abia dacă îl cunoştea. Dar impulsul de a rosti aceste cuvinte nu dispărea. Îşi aminti că tatăl ei menţionase mai devreme desenul mamei sale, vorbele Dianei.

Ander nu i-ar fi frânt inima. Avea încredere în el.

— Ce este?

El o luă de mână.

„Te iubesc.“

— Ce se va întâmpla acum? întrebă ea.

Ander se uită împrejurul scutului. Toţi erau cu ochii pe el. Cat şi tatăl ei nici măcar nu păreau să ştie ce fel de întrebări să pună.

— Există un pasaj spre sfârşitul *Cronicilor Originarilor*, despre care familia mea a refuzat să vorbească. Ander făcu semn spre potopul de dincolo de scut. Nu au vrut niciodată să anticipeze întâmplarea acestui lucru.

— Ce spune pasajul? întrebă Eureka.

— Spune că persoana care deschide fisura spre Atlantida este singura care o poate închide – singura care îl poate înfrunta pe regele atlant.

El o privi pe Eureka, evaluându-i reacţia.

— Atlas? şopti ea, gândind: „Brooks“.

Ander dădu din cap.

— Dacă ai făcut ce au prezis ei, nu sunt singurul care are nevoie de tine. Întreaga lume are nevoie de tine.

Se întoarse către ceea ce Eureka presupunea a fi direcţia spre râu. Încet, Ander începu să înoate, cu mişcări asemănătoare celor pe care ea şi gemenii le făcuseră ca să ajungă la mal, cu o zi înainte. Mişcările lui se înteţiră când scutul se îndreptă spre râu. Fără vreun cuvânt, gemenii începură să înoate cu el, tot aşa cum înotaseră cu ea.

Eureka încerca să înţeleagă conceptul întregii lumi care avea nevoie de ea. Nu reuşea. Sugestia îi copleşea cel mai puternic muşchi pe care îl poseda: imaginaţia.

Ea începu să înoate, observând că tatăl ei şi Cat făceau, încet, acelaşi lucru. Cu toţii înotând, curenţii puternici erau greu de controlat. Plutiră peste poarta din fier forjat inundată de la marginea curţii. Pivotară spre râul umflat. Eureka nu ştia câtă apă căzuse sau când şi dacă urma să se oprească. Scutul rămase la câţiva metri deasupra apei. Stuful şi mâlul le flancau calea. Râul lângă care Eureka îşi petrecuse atât de mult timp era o zonă subacvatică străină.

Înotară pe lângă bărci rupte şi scufundate, cheiuri distruse, care aminteau de zecile de uragane din trecut. Se intersectară cu bancuri de păstrăvi argintii. Zărgani alunecoşi şi negri înotară în faţa lor ca nişte raze ale miezului nopţii.

— Îl vom mai căuta pe Originarul pierdut? întrebă ea.

— Solon. Ander dădu din cap. Da. Când îl vei înfrunta pe Atlas, va trebui să fii pregătită. Cred că el te poate ajuta.

„Să-l înfrunte pe Atlas.“ Ander putea să îi spună aşa, dar pentru Eureka nu conta decât corpul pe care îl poseda. Cel al lui Brooks. Înotând spre o mare nouă şi necunoscută, fata făcu un jurământ.

Chiar dacă trupul lui Brooks era controlat de magia cea mai întunecată, pe dinăuntru el continua să-i fie cel mai vechi prieten. Avea nevoie de ea. Indiferent ce urma să se întâmple în viitor, avea să găsească o modalitate prin care să-l salveze.

EPILOG

BROOKS

Cu viteză maximă, Brooks se izbi cu capul de copac. Simţi impactul deasupra sprâncenei, o tăietură adâncă în piele. Avea deja nasul rupt, buza crăpată şi umerii zdrobiţi. Şi asta încă nu era totul.

Se luptase cu el însuşi vreme de o oră, de când ajunsese pe mal, în partea de vest a plajei Cypremort Point. Nu recunoştea pământul din jurul lui. Nu semăna cu locul natal. Ploua vertiginos. Plaja era rece, pustie, iar valurile mai înalte ca niciodată. În jurul lui se aflau tabere scufundate, ocupanţii acestora, evacuaţi sau înecaţi. Dacă ar mai fi rămas acolo, şi el s-ar fi putut îneca, dar să fi căutat adăpost în faţa furtunii era ultimul său gând.

Era târât de-a lungul nisipului umed, unde se împiedicase de o movilă. Simţi coaja copacului în piele. De fiecare dată când era pe cale să-şi piardă cunoştinţa, corpul pe care nu-l putea controla îşi relua lupta cu sine.

Îi spunea Năpasta. Pusese stăpânire pe el de paisprezece zile, cu toate că Brooks simţise de mai devreme boala care se apropia. La început fusese un leşin, o incapacitate de a respira, un strop de căldură peste rana de pe frunte.

Acum, ar fi dat orice să mai simtă acele simptome timpurii. Mintea lui, captivă într-un trup pe care nu îl putea controla, încerca să îşi explice ce se întâmpla.

Schimbarea intervenise în după-amiaza petrecută cu Eureka, în golful Vermilion. Înainte să fie luat de val în largul mării, fusese el însuşi. Ajunsese pe mal o cu totul altă persoană.

Ce *era* el acum?

Sângele îi curgea pe obraz, îi intra în ochi, dar Brooks nu putea să-şi ridice mâna ca să se şteargă. Altceva îi controla destinul; muşchii îi erau inutili, de parcă ar fi fost paralizat.

Mişcările dureroase erau specialitatea Năpastei. Nu mai simţise niciodată o astfel de durere, însă asta era cea mai mică problemă a lui.

Ştia ce se întâmpla în el. Mai ştia şi că era imposibil. Chiar dacă ar fi putut să-şi controleze cuvintele, nimeni nu i-ar fi crezut povestea.

Era posedat. Ceva groaznic pusese stăpânire pe el, intrând printr-o mulţime de tăieturi de pe spate, care nu se mai vindecau. Năpasta îi alungase sufletul, sălăşluind acum în locul acestuia. Altceva era în el – ceva vechi, dezgustător şi alcătuit dintr-o amărăciune la fel de adâncă precum oceanul.

Nu avea cum să i se adreseze monstrului din interiorul său. Nu vorbeau aceeaşi limbă. Însă băiatul ştia ce voia acesta.

Pe Eureka.

Năpasta îl forţase să se poarte cu ea cu o răceală de gheaţă. Corpul care arăta ca Brooks se străduia în fel şi chip să-i rănească prietena cea mai bună, iar situaţia se înrăutăţea. În urmă cu o oră, îşi privise mâinile care încercau să-i înece pe fraţii fetei, odată căzuţi din barca lui. *Propriile mâini.* Pentru asta, Brooks ura Năpasta mai mult decât orice altceva.

Acum, când pumnul îi lovi ochiul stâng, îşi dădu seama: era pedepsit pentru că nu reuşise să-i omoare pe cei doi copii.

Îşi dori să fi putut să-şi asume meritele pentru faptul că erau în viaţă. Dar Eureka îi salvase; reuşise, cumva, să-i tragă de lângă el. Nu ştia cum o făcuse sau unde dispăruseră. Nici Năpasta nu ştia altfel, el ar fi urmărit-o acum. Când acest gând îi trecu prin minte, Brooks îşi mai dădu un pumn. Mai tare.

Poate că, dacă Năpasta ar fi continuat, trupul lui avea să devină la fel de nerecunoscut ca şi ceea ce se afla în el. De

când aceasta pusese stăpânire pe el, hainele nu i se mai potriveau. Îşi surprindea corpul în umbră şi mersul său îl speria. Mergea diferit, clătinându-se. O duritate îi pătrunsese în ochi, schimbându-i. Îi întuneca vederea.

Paisprezece zile de robie îl învăţaseră pe Brooks că Năpasta avea nevoie de el pentru amintirile lui. Ura să i le ofere, dar nu ştia cum să le izoleze. Băiatul se simţea în siguranţă doar când visa. Monstrul devenise proprietarul unui cinematograf, urmărind spectacolul, aflând mai multe despre Eureka.

Acum, mai mult ca niciodată, Brooks înţelegea că ea era steaua vieţii lui.

Obişnuiau să se caţăre în nucul pecan din curtea bunicii ei. Era întotdeauna cu câteva ramuri mai sus decât el. Alerga mereu după ea, ca să o prindă – uneori invidios, alteori mirat. Râsul ei îl ridica precum heliul. Era cel mai pur sunet pe care avea să îl audă vreodată. Încă îl trăgea lângă ea, când îl auzea pe un hol sau în vreo cameră. Trebuia să ştie ce ar fi făcut-o să râdă. De la moartea mamei ei, nu mai auzise acel sunet.

Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi auzit acum? Oare muzica râsului ei ar fi îndepărtat Năpasta? I-ar fi oferit sufletului său puterea să-şi recâştige locul de drept?

Cu mintea în flăcări, războindu-se cu propriul trup, Brooks se zvârcolea pe nisip. Îşi zgâria pielea. Striga în chinuri. Tânjea după o clipă de pace. Pentru asta, ar fi avut nevoie de o amintire deosebită…

De sărutul ei.

Gândul la buzele fetei, atingându-le pe ale lui, îi făcu trupul să se liniştească. Se lăsă învăluit de eveniment: de căldura ei, de dulceaţa neaşteptată a gurii ei.

Brooks nu ar fi sărutat-o din proprie iniţiativă. Pentru asta, blestemă Năpasta. Dar, preţ de un moment – lung şi glorios – fiecare gram de durere pe care avea să o mai îndure meritase acel sărut.

Mintea băiatului reveni brusc pe plajă, la situaţia nenorocită în care se afla. Fulgerul lovi nisipul din apropiere. Stătea pe jumătate în apa oceanului, era ud şi

tremura. Începu să se gândească la un plan, dar se opri când îşi aminti că era inutil. Năpasta avea să ştie, avea să-l împiedice să facă orice i-ar fi contrazis dorinţele.

Eureka era răspunsul, ţelul pe care Brooks şi posesorul lui îl aveau în comun. Tristeţea ei era de nepătruns. Băiatul putea să suporte să-şi provoace puţină durere.

Ea merita totul, pentru că valora totul.

UN INTERVIU CU LAUREN KATE

Ce te-a inspirat să scrii povestea Eurekăi?

Când am locuit în zona rurală a Californiei de Nord, lacul din apropiere era o vale inundată, pe locul căreia, cândva, a existat un orăşel. Fantomele închipuite ale acestui oraş subacvatic m-au bântuit, dezvoltându-se într-o obsesie pentru povestirile despre inundaţii, începând cu istorisirile despre Arca lui Noe, Atlantida lui Platon şi până la *Epopeea lui Ghilgameş.*

Legenda Atlantidei m-a atras în mod deosebit: o civilizaţie antică, glorioasă şi avansată, care a dispărut fără urmă în ocean, alunecând, astfel, în tărâmul miturilor. De mai mulţi ani am ştiut că voiam să scriu despre Atlantida, dar nu am ştiut ce voce ar trebui să spună această poveste – şi nu întotdeauna este aceasta cea mai importantă întrebare?

Inspiraţia mi-a venit într-o zi în care plângeam. Soţul meu îmi asculta povestea spusă printre lacrimi, neştiind despre ce era vorba. Nu putea să discute cu mine; eram luată de valul emoţiilor, aşa cum li se întâmplă de obicei celor care plâng. Dar, întinzându-şi o mână, mi-a atins colțul ochiului cu degetul şi mi-a prins lacrima care se forma. L-am privit cum a luat lacrima şi a picurat-o ochiul lui. Deodată, acea lacrimă a creat o legătură între noi. Brusc, nu mai eram singură. Şi, dintr-odată, am văzut prima scenă dintre eroina mea şi băiatul pe care îl iubea.

Acea lacrimă a descătuşat această poveste. În locul unui zeu mânios care stârneşte un potop, o singură lacrimă generează apocalipsa din *Lacrima.* Şi în povestea pe care am vrut să o spun, am ştiut că o lacrimă capabilă să inunde întreaga lume putea fi vărsată doar de o inimă frântă în mii

de bucăţi.

Fanii seriei DAMNARE sunt foarte înfocaţi şi au foarte multe de zis. Ai scris *Lacrima* anticipând ceea ce şi-ar dori ei şi, dacă da, crezi că vor fi încântaţi?

Fanii DAMNĂRII sunt atât de fenomenali, încât mi-ar fi imposibil să scriu o carte nouă fără să mă gândesc la ei. Când am început să studiez arta de a scrie şi să particip la ateliere de lucru, ideea generală vehiculată printre profesorii şi colegii mei părea să fie că era greşit să scrii pentru oricine altcineva, în afară de tine. Cred în ideea că scriitorii trebuie să scrie doar poveşti pe care vor să le spună (poate spre deosebire de poveştile pe care simt că ar trebui să le spună), dar mai cred şi faptul că poţi să scrii mai bine dacă îţi cunoşti cititorii şi ţii cont de dorinţele lor. Cititorii mei mă impulsionează să fiu tot timpul o scriitoare mai conştiincioasă şi mai atentă la detalii. Întrebările lor mă inspiră şi îmi permit să îmi asum riscuri. Pentru că am avut norocul să interacţionez cu mulţi dintre cititorii mei, îmi rămân alături când scriu. În momentul în care termin de scris o scenă, sper să îi placă fetei din Memphis, băiatului din Sydney sau clubului de lectură din Bogotá.

Care e locul în care îţi vin cele mai bune idei?

În spatele cartierului meu, există un drum secret, foarte rar circulat. Întotdeauna mi-am luat câinele – şi, acum, fiica – la o plimbare pe dealuri, dimineaţa, înainte să scriu. Trebuie să traversez ilegal nişte domenii, dar aceasta e doar o parte a distracţiei şi, într-o zi senină, poţi să vezi zăpada din munţii dinspre est şi un ocean sclipitor, la vest. E cea mai grozavă parte a Los Angelesului. Priveliştea e uimitoare, dar la fel de importantă este intenţia săvârşirii acestui simplu ritual. Să te gândeşti la poveste e la fel de important ca a o scrie. Să te uiţi la cer este la fel de important ca şi scrisul cuvintelor, atât timp cât privitul te îndeamnă să scrii.

În fiecare dimineaţă, scopul meu este să compun primul paragraf al capitolului din acea zi, înainte de a ajunge în

vârful dealului. Primul paragraf are dificila misiune de a stabili fondul emoţional al capitolului. De obicei, ştiu ce trebuie să facă personajele în scena zilei respective, dar nu ştiu ce simt ele în legătură cu asta – şi, în ceea ce priveşte modul în care este spusă povestea, emoţiile determină totul. Aşa că, îmi pun întrebări precum… cât de mult a dormit Eureka în noaptea precedentă, de ce a ales hainele pe care le poartă şi dacă se simte confortabil îmbrăcată aşa, care e cea mai mare frică a ei în ziua respectivă şi ce ar prefera să facă, în loc să-mi urmeze indicaţiile. Până cobor dealul şi revin în faţa computerului, mintea mea plonjează adânc în lumea emoţională a poveştii şi – oricum, într-o zi bună – restul capitolului decurge din primul paragraf.

Partea introductivă a romanului din punctul de vedere al lui Ander oferă cititorului o perspectivă unică în urmărirea firului narativ. De aici ai vrut să începi cartea – şi, dacă da, de ce? Dacă nu, ne poţi împărtăşi varianta unui alt început?

Eu apreciez cu adevărat spaţiul pe care îl deschide un prolog între paginile sale şi primul capitol, felul în care comentează ceva esenţial, care nu poate fi spus în mod direct în cuprinsul romanului. Iniţial, m-am gândit să încep *Lacrima* cu o scenă din trecut în care, copil fiind, Eureka plânge, iar mama ei o avertizează să nu mai plângă niciodată (care, în cele din urmă, a devenit capitolul 3). Dar, când am început să scriu, am avut probleme în a-i da glas Eurekăi. Scriind câteva mii de pagini drept Luce, schimbarea a fost dificilă. Însă mi-am amintit una dintre modalităţile pe care le foloseam să-i deblochez vocea lui Luce, în momentele în care simţeam că mă îndepărtez de ea; scriam aceeaşi scenă, din punctul de vedere al lui Daniel. Dragostea lui Daniel pentru Luce îi permitea, deseori, să perceapă anumite lucruri în legătură cu ea pe care eu, la început, nu puteam să le văd. Dacă reuşeam să pătrund în mintea lui Daniel, mă apropiam de Luce. Aşa că am încercat ceva similar şi în *Lacrima.* Am redat vocea lui Ander, ca să o găsesc pe a Eurekăi. M-am îndrăgostit de ea

prin ochii lui.

Femeile adulte nu sfârşesc bine în *Lacrima!* Se întâmplă în mod intenţionat? Ar trebui să ne dea de gândit?

Sper că nu! Îmi place să scriu despre adolescenţi pentru că ei îşi asumă riscurile care îmi permit să scriu povestiri captivante. Interesant este că femeile din *Lacrima* pier asumându-şi ceea ce eu cred că sunt riscuri mari, de admirat: Rhoda moare apărându-şi copiii. Blavatsky moare ţinându-şi promisiunea faţă de Eureka. Diana şi-a trăit viaţa riscând. Cred că diferenţa este că adulţii din poveste nu sunt invincibili aşa cum li se permite să fie personajelor adolescente. Eureka, Cat, Brooks şi Ander îşi asumă tot atât de multe riscuri ca şi adulţii, dar, cumva, reuşesc să scape. Această invincibilitate se naşte din curajul pe care cred că adulţii îl pierd din ce în ce mai mult, în fiecare zi. Îmi imaginez că soarta nefericită a femeilor din *Lacrima* are legătură cu subconştientul. Poate că mă lupt cu propria-mi mortalitate.

De-a lungul poveştii, Eureka se confruntă cu nişte alegeri incredibile. Ai vrea să schimbi vreo decizie pe care ai luat-o în viaţa ta? Cât de greu îţi este să iei hotărâri?

Multe hotărâri le iau bazându-mă pe instinct. În urmă cu aproximativ cinci ani, am renunţat la cariera mea în activitatea editorială şi la o viaţă pe care o iubeam, în New York, în schimbul unui loc în cadrul unui cerc pentru scriitori absolvenţi din districtul Yolo, California. Prietenii şi familia mea m-au crezut nebună pentru că am vrut să las totul în urmă şi să mă mut într-un loc în care nu am mai fost niciodată, dintr-un capriciu – dar scriam de mai bine de zeci ani şi mă săturasem să nu am cu ce mă mândri, în afară de două încercări mediocre de a scrie romane şi destule scrisori de respingere încât să organizez o miniparadă cu confeti. Trebuia să arunc totul în aer şi să mă dedic scrisului. Aşa că am părăsit New Yorkul şi am condus prin ţară, îngrozită şi entuziasmată.

Câteva săptămâni mai târziu, l-am întâlnit pe bărbatul

cu care, în cele din urmă, m-am căsătorit. După câteva luni, am urmat cursul de literatură despre Biblie, care m-a inspirat să scriu cartea *Damnare.* Până la sfârşitul programului de calificare, am obţinut un contract pentru o carte din partea editorului meu. Scriu acest paragraf ţinându-mi fiica în braţe, uitându-mă la biblioteca mea plină cu ediţii ale *Damnării* din întreaga lume, aducându-mi aminte de momentul în care am trecut prin tunelul Lincoln, pe drumul spre ieşire din New York, gândindu-mă: „Fac cea mai mare greşeală a vieţii mele“.

Ce cărţi se află acum pe lista celor pe care trebuie să le citeşti?

Son de Lois Lowry
Passenger de Andrew Smith
The Girl Who Fell Beneath Fairyland and Led the Revels There de Cathrynne M. Valente
Paper Valentine de Brenna Yovanoff

Drepturile de ecranizare pentru *Damnare* au fost dobândite – cum te simţi ştiind că, într-o zi, cărţile tale vor ajunge pe marele ecran? Ideea că *Lacrima* va deveni un film important influenţează deciziile pe care le iei în calitate de *content creator*?

Când scriam romanul *Damnare,* eram prea legată de poveste ca să accept, într-adevăr, concepţia altei persoane despre acea lume. Îmi aduc aminte de clipa în care am văzut coperta cărţii pentru prima dată – misterioasă – şi mi-am spus: „Aşa cred ei că arată braţul lui Luce? Nu aşa arată braţul ei!“ Cu siguranţă, nu eram pregătită să concep un film care să înfăţişeze personajele la fel, pentru totdeauna. Dar, apoi, s-au întâmplat câteva lucruri: am terminat cărţile şi am căpătat o perspectivă. În plus, m-am întâlnit cu atât de mulţi cititori care mi-au împărtăşit părerile şi viziunile lor despre personaje şi poveste – şi am văzut frumuseţea în modul în care acestea erau atât de diferite de ale mele. Cititorii mei mi-au deschis uşa care să-mi permită să urez „Bun venit“ filmului *Damnare.* În acest moment, sunt încântată şi abia aştept să văd

planurile regizorului în legătură cu seria.

În ceea ce priveşte modul în care am abordat scrierea romanului *Lacrima,* cartea şi filmul sunt genuri atât de diferite, încât nu aş şti cum să mă gândesc la un potenţial film, în timp ce aş redacta prima schiţă a unui roman. Acest lucru se întâmplă mai târziu. Scrisul pătrunde în mintea personajelor; filmul poate să ne arate doar acţiunile lor.

În *Lacrima* există două lumi: lumea de astăzi, în care Eureka este elevă de liceu şi lumea plină de imagini acvatice a Atlantidei, din care face parte Ander. Înaintând prin seria de cărţi, cum vezi aceste două lumi întrepătrunzându-se şi este una mai interesantă decât cealaltă?

Lumea Atlantidei e paralelă cu lumea contemporană a Eurekăi şi fiecare personaj din serie îşi va găsi omologul în tărâmul celălalt. La prima vedere, au puţine lucruri în comun – până şi limbajul pe care îl folosesc pentru a spune fragmentele poveştii despre Atlantida diferă de limbajul din lumea fetei. În *Lacrima,* cele două lumi sunt discrete şi nu dispun de mijloace prin care să se acceseze reciproc (excepţie făcând povestea stranie pe care Eureka o găseşte în *Cartea iubirii).* Dar, mai târziu în seria cărţilor, graniţa dintre lumi devine neclară. Abia aştept să scriu scenele în care lumile se ciocnesc.

Care e cel mai bun sfat pe care poţi să-l dai celor care aspiră să devină scriitori?

Citiţi – dar deja ştiţi asta. Nu respingeţi niciodată ideile. Oferiți-le timp şi spaţiu pentru a se putea transforma în poveşti. Trăiţi mânaţi de curiozitate, puneţi întrebări, înţelegeţi faptul că scriitorilor până şi plictiseala li se poate părea fascinantă. Nu renunţaţi la misterul vostru. Împrieteniţi-vă cu alţii care scriu. Păstraţi-i pe cei buni. Terminaţi-vă poveştile. Terminaţi-vă poveştile. Terminaţi-vă poveştile.